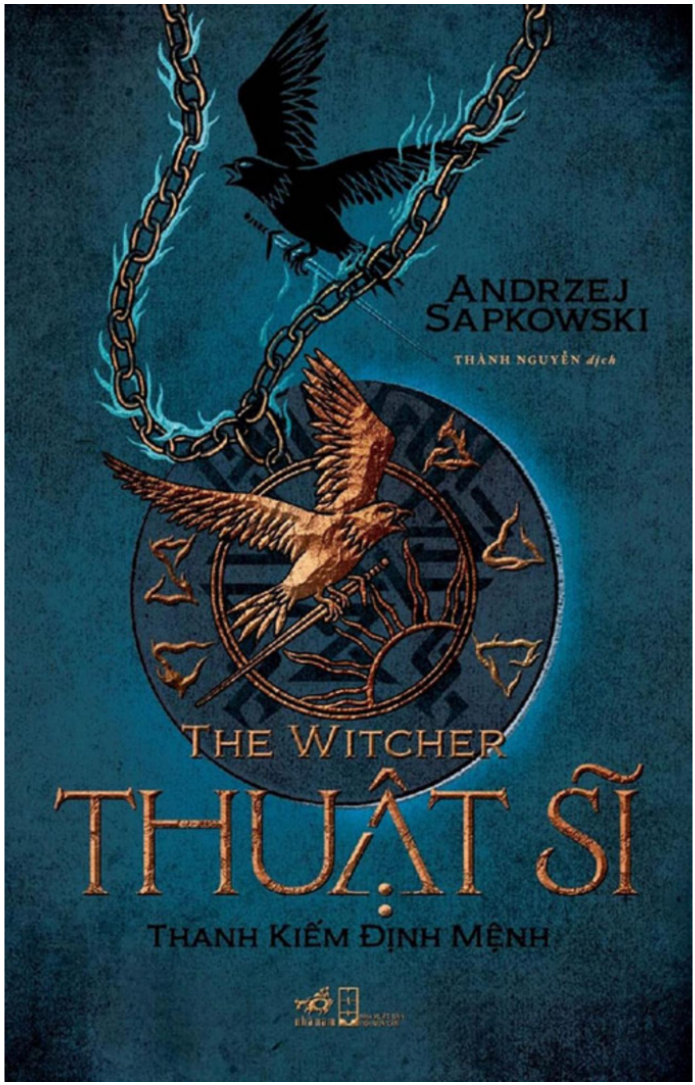
ANDRZEJ SAPKOWSKI
THÀNH NGUYỄN dịch
THE WITCHER
THUẬT SĨ
THANH KIẾM ĐỊNH MỆNH

MIECZ PRZEZNACZENIA
(published in English under the title *Sword of Destiny*)
© by Andrzej Sapkowski, 1993
Published by arrangement with
Patricia Pasqualini Literary Agency and Big Apple Agency Inc

Bản quyền bản tiếng Việt © Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam.

THÔNG TIN EBOOK

Tên sách:
Thuật Sĩ: Thanh Kiếm Định Mệnh

Nguyên tác:
Miecz Przeznaczenia

Tác giả:
Andrzej Sapkowski

Dịch giả:
Thành Nguyễn

Phát hành:
Cty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam

Xuất bản:
NXB Hội Nhà Văn

ISBN:
978-604-368-781-1

Số trang / Khổ giấy:
440 / 15.5 x 24 cm

Giá bìa:
215.000đ

Ngày phát hành:
12/2022

Tạo eBook:
@huyetleid0907, 02/2024

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ

ANDRZEJ SAPKOWSKI (21/6/1948) là tác giả fantasy người Ba Lan. Trước khi chuyển sang viết văn, ông từng là một người bán hàng cấp cao đại diện cho một công ty thương mại quốc tế, sau đó ông bắt đầu sự nghiệp văn chương bằng việc dịch các tác phẩm sci-fi nước ngoài. Ông kể mình đã viết truyện ngắn đầu tiên - "Thuật sĩ" (tiếng Ba Lan: "Wiedźmin", tiếng Anh: "The Witcher") - để tham dự một cuộc thi do tạp chí *Fantastyka* chuyên về sci-fi và fantasy của Ba Lan tổ chức, và đã giành giải ba.

Từ đó, ông đã sáng tạo ra một loạt các câu chuyện đặt trong thế giới của "Thuật sĩ", hợp thành hai tập truyện ngắn và sáu tiểu thuyết. Loạt truyện này đã góp phần đưa ông thành nhà văn fantasy nổi tiếng nhất Ba Lan những năm 1990.

Năm 2001, loạt phim truyền hình chuyển thể từ tác phẩm được ra mắt ở Ba Lan và thế giới, với tên *Wiedźmin* (*The Hexer* trong tiếng Anh). Năm 2007, nhà phát triển game Ba Lan, CD Projekt Red, cho ra mắt *The Witcher*, tựa game nhập vai đầu tiên dựa theo tác phẩm. Các phần game tiếp theo lần lượt được phát hành là *The Witcher 2: Assassins of Kings* (2011) và *The Witcher 3: Wild Hunt* (2015). Năm 2019, Netflix cho ra mắt mùa đầu tiên phiên bản phim chuyển thể nói tiếng Anh, tên gọi *The Witcher*. Mùa thứ hai của phim được ra mắt năm 2021, cùng với các dự án phim tiền truyện khác.

Các tác phẩm của Andrzej Sapkowski do Nhã Nam xuất bản:

- *Điều ước cuối cùng* (2022)
- *Thanh kiếm định mệnh* (2022)

GIỚI THIỆU SÁCH

GERALT XỨ RIVIA là một thuật sĩ, những kẻ từ nhỏ đã được huấn luyện và trải qua những biến đổi thể chất để đạt được thể lực hơn người. Với nhiều người, gã là thợ săn tiền thưởng, là phù thủy, kẻ đột biến đáng khinh, quân sát nhân máu lạnh. Mặc dù vậy, mục đích của Geralt chỉ có một: tiêu diệt đám quái vật đang lan tràn khắp thế giới. Nhưng Geralt không sống trong một thế giới nơi các quan niệm đạo đức đều rạch ròi trắng đen, hay mọi thứ xấu xí đều xấu xa. Gã vẫn tuân theo những nguyên tắc của riêng mình, dẫu cho có lúc phải lựa chọn đâu là phương án ít tàn ác hơn...

Điều ước cuối cùng và *Thanh kiếm định mệnh* là hai tập truyện ngắn giới thiệu các nhân vật và thế giới của thuật sĩ, trong đó trung tâm là Geralt xứ Rivia, mở đường cho trường thiên tiểu thuyết gồm năm tập và một tiểu thuyết độc lập khác. Series về gã thuật sĩ Geralt xứ Rivia đã được dịch ra 40 thứ tiếng, biến Sapkowski thành nhà văn được dịch nhiều nhất Ba Lan.

"Các nhân vật tác động đến nhau theo một cách vừa phức tạp, vừa lạnh lùng, trong mối ràng buộc vào một quá khứ chung tàn khốc. Tất cả được đan cài khéo léo cho những diễn biến đầy bất ngờ tiếp theo."

- SFX

"Cũng như Mieville và Gaiman, Sapkowski biến những câu chuyện xưa cũ thành mới mẽ."

- FOUNDATION (UK)

"Sapkowski vực dậy thể loại này bằng lối viết đầy năng lượng và cuốn hút. Một luồng sinh khí mới cho một dòng văn học đã trở nên cũ kỹ. Đừng bỏ qua!"

- DREAMWATCH (UK)

MỤC LỤC

Copyright

Thông tin eBook • Giới thiệu Tác giả • Giới thiệu Sách

THUẬT SĨ: Thanh Kiếm Định Mệnh

- ❄ Giới Hạn Khả Dĩ
- ❄ Một Mảnh Băng
- ❄ Ngọn Lửa Vĩnh Hằng
- ❄ Hy Sinh Chút Ít
- ❄ Thanh Kiếm Định Mệnh
- ❄ Còn Hơn Thế Nữa

THE WITCHER

Thuật Sĩ:

THANH KIẾM ĐỊNH MỆNH

GIỚI HẠN KHẢ DĨ

I

"Hắn sẽ không ra được khỏi đó đâu, tôi khẳng định với ông đấy," tay mặt rỗ nói, lắc đầu quả quyết. "Hắn đi vào đến giờ đã một tiếng mười lăm phút. Hắn tiêu đời rồi."

Người dân thị trấn chen chúc giữa cảnh hoang tàn, im lặng nhìn chằm chằm cái lỗ đen hoang hoác giữa đống vôi gạch đổ nát, vào khoảng hở ngổn ngang sỏi đá. Một người đàn ông mập mạp mặc áo chẽn vàng đổi chân trụ từ bên này sang bên kia, hắng giọng và cởi chiếc mũ nhăn nhúm.

"Hãy đợi thêm một chút nữa đi," ông ta nói, chùi mồ hôi khỏi cặp lông mày thưa của mình.

"Đợi gì nữa?" tay mặt rỗ gầm gừ. "Ủy viên, chẳng lẽ ông đã quên rằng có một con tử xà đang ẩn nấp trong cái ngục đó ư? Không ai chui vào trong đó mà lại đi ra được. Chẳng lẽ từng ấy người thiệt mạng còn chưa đủ hả? Tại sao lại phải chờ đợi?"

"Nhưng chúng ta đã chốt giao kèo với nhau rồi," người đàn ông mập mạp ngập ngừng lẩm bẩm. "Thế thật không đúng mực."

"Chúng ta đã chốt giao kèo với một người sống, ủy viên ạ," người đi cùng tay mặt rỗ nói, một gã khổng lồ mặc tạp dề da của dân đồ tể. "Và bây giờ hắn đã chết, chắc như đinh đóng cột. Ngay từ đầu, trông rõ là hắn đâm đầu vào chỗ chết, hệt như những người khác vậy. Ôi, hắn thậm chí còn chẳng mang chiếc gương nào theo mình, chỉ một thanh kiếm. Và ta không thể giết tử xà nếu thiếu gương, mọi người đều biết điều đó."

"Ông đã tiết kiệm được một đồng si linh rồi đó, ủy viên " tay mặt rỗ đế thêm. "Vì không có ai để thanh toán tiền công giải quyết con tử xà hết. Thế nên hãy ngoan ngoãn về nhà đi. Và bọn tôi sẽ lấy ngựa cùng đồ đạc của tên pháp sư ấy. Để đồ bị lãng phí thì tiếc lắm."

"Đúng vậy," gã đồ tể nói. "Một con ngựa cái khỏe khoắn, còn túi yên thì nhồi căng. Ngó thử xem bên trong có gì nào."

"Thế là không phải phép. Mọi người đang làm gì đấy?"

"Yên lặng, ủy viên, đừng xía mũi vào vụ này, không là ông sẽ ăn một trận no đòn," tay mặt rỗ cảnh báo.

"Ngựa khỏe khoắn," gã đồ tể lặp lại.

"Để con ngựa đó yên đi, chiến hữu."

Gã đồ tể chậm rãi quay về phía nhân vật mới đến, xuất đầu lộ diện từ trong một hốc tường và len qua đám dân tụ tập xung quanh lối vào hầm ngục.

Người lạ có mái tóc xoăn dày màu hạt dẻ. Ông ta mặc áo bông dài tay bên dưới một chiếc áo thụng nâu sẫm và mang ủng cao cổ cưỡi ngựa. Và ông ta không mang theo vũ khí.

"Tránh xa con ngựa ra," ông ta lặp lại, mỉm cười độc địa. "Thế này là thế nào đấy? Đây là ngựa, túi yên và tài sản của một người khác, thế mà các ngươi cứ dán chặt cặp mắt ti hí long lanh vào, nôn nóng muốn thò bàn tay ghẻ lở ra thó lấy chúng như vậy à? Hành xử thế chẳng lẽ lại phù hợp ư?"

Tay mặt rỗ chậm rãi luồn một tay xuống dưới áo choàng, liếc nhìn gã đồ tể. Gã đồ tể gật đầu, ra dấu về phía một nhóm trong đám đông; bước ra từ đó là hai người đàn ông vóc người chắc nịch, tóc cắt ngắn. Chúng cầm theo dùi cui, loại dùng để đánh choáng động vật trong lò mổ.

"Ngươi là ai," tay mặt rỗ hỏi, vẫn giữ im bàn tay bên trong áo choàng, "mà đòi lên lớp bọn ta về đúng với chả sai?"

"Ngươi không việc gì phải bận tâm chuyện ấy, chiến hữu ạ."

"Ngươi không mang theo vũ khí."

"Quả vậy." Nụ cười của nhân vật lạ càng thêm phần độc địa. "Ta không mang."

"Đáng tiếc quá cơ." Tay mặt rỗ rút tay ra khỏi chiếc áo choàng của mình, cầm theo một con dao dài. "Thật tiếc là ngươi không mang."

Gã đồ tể cũng rút ra một con dao, dài chẳng khác nào một thanh đoản kiếm. Hai tên còn lại bước tới, giương cao dùi cui.

"Ta chẳng việc gì phải mang," kẻ lạ mặt nói, vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ. "Vũ khí của ta đi theo ta."

Hai người phụ nữ trẻ bước ra từ phía sau mớ hoang tàn, với bước chân nhẹ nhàng, kiên định. Đám đông ngay lập tức tẽ ra, rồi lùi lại và

tản bớt.

Hai người phụ nữ toét miệng cười, nhe răng và nheo đôi mắt với những dải hình xăm rộng chạy từ khóe ngoài về phía tai. Cơ bắp ở cặp đùi cường tráng của họ lộ rõ bên dưới lớp da linh miêu quấn quanh hông, cả ở cặp tay gân guốc, để trần phía trên lớp găng giáp nữa. Đằng sau bờ vai cũng được bảo vệ bởi giáp xích của họ, cán đao nhô lên.

Chậm rãi, rất chậm rãi, tay mặt rỗ khuỵu gối và thả dao xuống đất.

Một tiếng đá rơi lạo xạo kèm tiếng cào vọng ra từ cái lỗ giữa đống đổ nát, thế rồi hai bàn tay thò ra khỏi bóng tối, bám lấy mép tường lởm chởm. Sau hai bàn tay, xuất hiện lần lượt là một mái đầu bạc trắng lấm lem bụi gạch, một khuôn mặt tái nhợt, và đến một chuôi kiếm nhô cao trên vai. Đám đông xì xào bàn tán.

Người đàn ông tóc bạc thò tay xuống để lôi một hình thù kỳ dị từ trong lỗ ra; một đống quái đản nhoe nhoét bụi và máu. Gã nắm chiếc đuôi bò sát dài của con vật, lẳng lặng ném nó xuống dưới chân của ông ủy viên béo. Ông ta nhảy lùi lại, vấp trúng một mảng tường đổ, và nhìn chiếc mỏ cong như chim, đôi cánh có màng và những cái móng cong vút trên bàn chân có vảy. Ông ta nhìn phần yếm sưng phồng từng có thời đỏ thẫm mà nay đã chuyển sang nâu đỏ. Nhìn đôi mắt đờ đẫn, trũng sâu.

"Tử xà của ông đấy," gã tóc bạc nói, phủi bụi khỏi quần, "đúng như thỏa thuận. Bây giờ cảm phiền ông cho tôi xin hai trăm lintar. Chọn đồng nào nguyên vẹn ấy, đừng quá sứt sẹo. Tôi sẽ kiểm tra chúng, ông cứ xác định như vậy đi."

Ông ủy viên rút ra một cái túi với đôi tay run rẩy. Gã tóc bạc nhìn quanh, rồi dán chặt ánh mắt vào tay mặt rỗ và con dao nằm bên chân hắn trong tích tắc. Gã nhìn người đàn ông mặc áo thụng nâu sẫm cùng mấy cô gái mặc da linh miêu.

"Vẫn như thường lệ," gã nói, đón lấy cái túi từ bàn tay run rẩy của ông ủy viên, "tôi đặt cược tính mạng mình cho mấy người để đổi lấy một khoản tiền còm cõi, trong khi ấy thì mấy người lăm le trộm đồ của

tôi. Mấy người không bao giờ thay đổi cả; mả cha cái đám nhà mấy người."

"Chưa bị động vào," gã đồ tể lẩm bẩm, lùi lại. Đám cầm gậy đã lẩn biến vào đám đông từ lâu. "Đồ đạc của anh chưa bị động vào đâu, thưa anh."

"Thật đáng hài lòng," gã tóc bạc mỉm cười. Nhác thấy nụ cười nở trên khuôn mặt tái nhợt của gã, hệt như một vết thương bục toác, đám đông nhỏ bắt đầu nhanh chóng giải tán. "Và vì lý do đó, bạn ạ, ngươi cũng sẽ không bị ai động vào. Hãy yên ổn rời đi. Nhưng mau cái chân lên."

Tay mặt rỗ cũng đang cúp đuôi lui đi. Những nốt rỗ trên khuôn mặt trắng bệch của hắn lồ lộ đến nghịch mắt.

"Này, dừng lại," người đàn ông mặc áo thụng nâu sẫm nói với hắn. "Ngươi đã quên một điều."

"Đó là gì vậy... thưa ông?"

"Ngươi đã chĩa dao vào người ta."

Cô gái cao hơn đột nhiên lắc người, hai chân dang rộng, và vặn hông. Lưỡi đao không ai nhìn thấy cô rút ra xé gió lanh lảnh. Đầu của tay mặt rỗ văng đi theo một cung tròn và rơi tọt xuống lối vào hầm ngục. Thi thể hắn đổ ụp xuống giữa mớ gạch vụn, cứng đờ và nặng nề, chẳng khác nào một cái cây bị đốn ngã. Đám đông hét lên một tiếng. Người phụ nữ thứ hai đặt tay lên chuôi kiếm, nhanh nhẹn xoay ngoắt lại, bảo vệ lưng bạn mình. Làm thế là thừa. Đám đông cắm đầu cắm cổ chạy về phía thị trấn, hết vấp lại ngã trên đống đổ nát. Ông ủy viên vọt lên dẫn đầu đoàn với những sải chân đầy ấn tượng, chạy trước gã đồ tể khổng lồ chỉ vài thước.

"Một đòn xuất sắc," gã tóc bạc lạnh lùng nhận xét, dùng bàn tay đeo găng đen che nắng khỏi mắt. "Một đòn xuất sắc từ một thanh đao Zerrikania. Tôi xin kính cẩn cúi đầu trước sự điêu luyện và vẻ đẹp của những chiến binh tự do này. Tôi là Geralt xứ Rivia."

"Và ta," kẻ lạ mặt mặc áo thụng nâu sẫm chỉ vào hình gia huy đã

bạc màu ở vạt trước áo, vẽ ba con chim đen đậu thành hàng giữa một cánh đồng vàng đều, "là Borch, còn được biết đến dưới cái tên Ba Con Quạ. Và hai cô gái này là người của ta, Téa và Véa. Đó là tên ta dùng để gọi họ, bởi vì gọi đúng tên của họ là trẹo lưỡi ngay. Như anh đã phỏng đoán rất chính xác, cả hai là người Zerrikania."

"Có vẻ là nhờ họ, tôi vẫn còn giữ được ngựa cùng tư trang của mình. Xin được cảm ơn hai người, hỡi các chiến binh. Và tôi cũng xin được cảm ơn ngài."

"Ba Con Quạ. Và anh không cần ngài nghiếc gì đâu. Còn việc gì níu chân anh trong thị trấn nhỏ này không, Geralt xứ Rivia?"

"Ngược lại là đằng khác."

"Tuyệt vời. Ta có một đề xuất. Cách đây không xa, chỗ ngã tư đường dẫn ra cảng sông, là một quán trọ. Nó tên là Con Rồng Trầm Ngâm. Trong vùng này chẳng nơi nào khác sánh nổi với nó về khoản đồ ăn hết. Ta đang tính đi đến đó để đánh chén và nghỉ chân. Ta sẽ rất hân hạnh nếu anh quyết định bầu bạn cùng."

"Borch." Gã tóc bạc quay lại từ bên cạnh con ngựa của mình và nhìn vào đôi mắt sáng quắc của kẻ lạ mặt. "Tôi không muốn giữa chúng ta còn chỗ nào chưa rõ ràng với nhau. Tôi là một thuật sĩ."

"Ta cũng đã đoán vậy. Nhưng nghe cách anh nói ra điều đó mà cứ ngỡ anh bảo 'Tôi là một con hủi' vậy."

"Có một số người," Geralt chậm rãi nói, "thích bầu bạn với con hủi hơn là thuật sĩ."

"Cũng có một số người," Ba Con Quạ bật cười, "mê cừu hơn mê gái. Ôi, ta chỉ còn nước cảm thông với mấy người đó. Ta xin lặp lại đề nghị của mình."

Geralt tháo găng và bắt lấy bàn tay chìa ra.

"Tôi xin chấp nhận, rất hân hạnh khi được quen biết ông."

"Vậy hãy đi thôi, vì ta đói rồi."

II

Vị chủ quán lấy khăn lau chùi cái mặt bàn thô ráp, cúi chào và mỉm cười. Ông bị sún mất hai chiếc răng cửa.

"Rồi, nào..." Ba Con Quạ nhìn lên trần nhà đen kịt cùng những con nhện đang nhảy nhót trên đó một lúc.

"Đầu tiên... Đầu tiên, bia. Để ông đỡ phải đi lại mỏi chân, mang cả một thùng ra. Và để nhắm kèm bia... Ông đề xuất nên dùng gì với bia nào, chiến hữu?"

"Pho mát chăng?" chủ quán dò ý.

"Không," Borch nhăn mặt. "Bọn ta sẽ dùng pho mát để tráng miệng. Bọn ta muốn một thứ gì đó chua và cay để nhắm cùng bia."

"Xin sẵn sàng phục vụ ngài," nụ cười của chủ quán càng thêm phần toe toét. Ông bị sún không chỉ hai chiếc răng cửa. "Lươn non xào tỏi với dầu ô liu cùng ớt xanh ngâm giấm hoặc ướp..."

"Được đấy. Bọn ta sẽ lấy cả hai. Và rồi cả cái món xúp ta từng ăn ở đây nữa, cái món có đủ loại nhuyễn thể, cá nhỏ và nhiều miếng ngon khác trôi nổi trong đó ấy."

"Xúp bè ư?"

"Chính món đấy. Và rồi thịt cừu nướng với hành tây. Và rồi sáu chục con tôm càng. Bỏ càng nhiều thì là vào nồi càng tốt. Sau đó, đến lượt pho mát sữa cừu và rau diếp. Và rồi gì nữa thì tính sau."

"Xin sẵn sàng phục vụ ngài. Có phải tất cả mọi người đều như vậy không? Ý tôi là, bốn lần chỗ đó nhỉ?"

Cô gái người Zerrikania cao hơn lắc đầu, đầy ẩn ý vỗ lên bờ eo của mình, bấy giờ đang được quấn chặt trong một manh áo vải lanh bó.

"Ta quên mất." Ba Con Quạ nháy mắt với Geralt. "Mấy cô gái đang phải giữ dáng. Chỉ lấy thịt cừu cho hai người bọn ta thôi, chủ quán ạ. Hãy mang bia ra luôn đi, kèm chỗ lươn đó nữa. Không, cứ đợi một lát đi, để chúng không bị nguội. Bọn ta không đến đây để đánh chén căng

bụng, mà chỉ đơn thuần là để dành thời gian trò chuyện."

"Vâng." Chủ quán cúi đầu một lần nữa.

"Sự khôn khéo là một tố chất quan trọng trong cái nghề của ông. Chìa tay ra cho ta đi, chiến hữu."

Tiền vàng kêu leng keng. Ông chủ quán há ngoác cái miệng sún.

"Đó không phải tiền tạm ứng đâu," Ba Con Quạ tuyên bố, "mà là phần thưởng đấy. Còn bây giờ hãy nhanh chóng vào bếp đi, hỡi ông bạn."

Trong quán rất ấm. Geralt tháo thắt lưng, cởi bỏ áo thụng và xắn tay áo lên.

"Vậy là," gã nói, "ông không kẹt chuyện tiền nong. Ông hưởng đặc quyền của một hiệp sĩ được cấp đất à?"

"Một phần thôi," Ba Con Quạ mỉm cười, nhưng không cung cấp thêm thông tin gì nữa.

Họ mau chóng diệt sạch chỗ lươn và một phần tư thùng bia. Cả hai cô gái người Zerrikania đều nốc bia ừng ực, chẳng bao lâu sau đã đều trở nên vui vẻ thấy rõ. Họ đang thì thầm điều gì đó với nhau. Véa, người cao hơn, đột nhiên bật ra một tràng cười khàn khàn.

"Hai chiến binh này có thông thạo Ngôn Ngữ Chung không?" Geralt hỏi khẽ, lén đánh mắt nhìn họ.

"Kém lắm. Và họ không phải hạng hay nhiều lời. Một phẩm chất đáng ngợi khen. Anh thấy món xúp thế nào, Geralt?"

"Ừm."

"Uống đi."

"Ừm."

"Geralt," Ba Con Quạ mở lời, đặt chiếc thìa sang một bên và đường bệ nấc lên, "ta muốn tạm thời quay lại với chuyện chúng ta đã bàn trên đường đến đây. Ta hiểu rằng anh, một thuật sĩ, đi lang thang nay đây mai đó, và nếu giữa đường bắt gặp quái vật, anh sẽ giết nó. Và anh kiếm tiền bằng việc ấy. Cái nghề thuật sĩ có phải như vậy không?"

"'Về cơ bản là vậy."

"Và đã có người triệu hẳn anh đến đâu đó bao giờ chưa? Cứ giả sử như để thực hiện một nhiệm vụ đặc biệt đi. Khi ấy thì sao? Anh đi thực hiện nó à?"

"Điều đó phụ thuộc vào việc người thuê là ai và lý do là gì."

"Và với mức phí bao nhiêu?"

"Cả thế nữa," gã thuật sĩ nhún vai. "Vật giá đang leo thang, và con người ta cần phải sống, như một pháp sư tôi quen từng nói."

"Một cách nhìn khá lạ đấy; rất thực dụng, theo như ta thấy. Nhưng ở gốc rễ của nó cũng có ý tứ đấy, Geralt ạ. Cuộc xung đột giữa các thế lực của Trật Tự và các thế lực của Hỗn Mang, như một pháp sư ta quen từng nói. Như hình dung của ta, anh thực hiện sứ mệnh của mình, bảo vệ mọi người khỏi cái ác, mọi lúc, mọi nơi. Không phân biệt. Anh đứng hẳn ở một bên được xác định rõ của cọc rào."

"Các thế lực của Trật Tự, các thế lực của Hỗn Mang. Lời lẽ mới cao sang làm sao, Borch ạ. Ông bằng mọi giá muốn đẩy tôi về một phe trong một cuộc xung đột thường được cho là bất tận, đã bắt đầu từ trước thời chúng ta và sẽ tiếp tục kéo dài rất lâu sau khi chúng ta đã biến mất. Một người thợ rèn chuyên đóng móng ngựa sẽ đứng ở bên nào đây? Thế còn ông chủ quán trọ nhà ta, hiện đang nhanh chóng mang một vạc cừu đến thì sao? Theo quan điểm của ông, đâu mới là lằn ranh phân tách Hỗn Mang và Trật Tự?"

"Một thứ rất đơn giản thôi," Ba Con Quạ nói, nhìn thẳng vào mắt gã. "Thứ đại diện cho Hỗn Mang là sự đe dọa, là phe gây hấn. Trong khi Trật Tự là phe bị đe dọa, cần được bảo vệ. Đang cần một người che chở. Nhưng hãy uống đi. Và bắt đầu xử chỗ thịt cừu nào."

"Nói hay lắm."

Vì muốn giữ dáng, mấy cô gái Zerrikania ngừng ăn và dành thời gian nốc bia một cách chóng vánh hơn. Véa dựa vào vai người bạn đồng hành, tiếp tục thì thầm điều gì đó, để bím tóc quệt lên mặt bàn. Téa, sở hữu chiều cao khiêm tốn hơn, cười lớn, hứng khởi nheo mí mắt

xăm trổ lại.

"Vâng," Borch nói, gặm sạch một khúc xương. "Hãy tiếp tục cuộc nói chuyện của chúng ta đi, nếu anh không phiền. Ta hiểu anh chẳng mấy hứng thú với việc bị dồn vào một phe. Anh chỉ làm việc của mình."

"Đúng rồi."

"Nhưng anh không thể thoát khỏi cuộc xung đột giữa Hỗn Mang và Trật Tự. Mặc dù đây là phép so sánh của anh, anh lại không phải một người thợ rèn. Ta đã được mục sở thị cách anh làm việc. Anh đi xuống một hầm ngục giữa mớ hoang tàn và đi ra với một con tử xà bị giết. Chiến hữu à, đóng móng cho ngựa và giết tử xà có một sự khác biệt đấy. Anh đã nói rằng nếu tiền công bõ bèn, anh sẽ hối hả đến nơi tận cùng thế giới và diệt trừ con quái vật mình được yêu cầu giải quyết. Giả sử có một con rồng hung dữ đang tàn phá một..."

"Ví dụ không ổn rồi," Geralt ngắt lời. "Ông thấy đấy, chưa gì ông đã lẫn lộn giữa Hỗn Mang và Trật Tự rồi. Bởi vì tôi không giết rồng; và chúng đại diện cho Hỗn Mang, không thể lệch đi đâu được."

"Sao lại vậy?" Ba Con Quạ liếm ngón tay. "Chà, ta thật không ngờ nổi! Xét cho cùng, trong số tất cả các loài quái vật, rồng có lẽ là loài hoang dại nhất, tàn bạo nhất và hung hãn nhất. Loài bò sát đáng kinh tởm nhất trần đời. Chúng tấn công con người, phun ra lửa và, anh biết đấy, bắt cóc trinh nữ. Có vô vàn câu chuyện như thế. Không thể có chuyện anh, một thuật sĩ, lại không có tên đôi ba con rồng trong danh sách chiến tích của mình."

"Tôi không săn rồng," Geralt nói cộc lốc. "Chắc chắn là tôi có săn thằn lằn đuôi chẻ rồi. Và thằn lằn bay. Và cự long bay nữa. Nhưng rồng thật thì không; dù là chủng xanh lá, đen hoặc đỏ. Hãy nhớ lấy điều đó."

"Anh làm ta ngạc nhiên ghê," Ba Con Quạ nói. "Được rồi, ta đã nhớ. Dù thế nào đi nữa, bàn về rồng rắn vậy là tạm đủ rồi, ta thấy một thứ đo đỏ gì đấy nơi chân trời và đó chắc chắn là con tôm của chúng ta. Nâng cốc nào!"

Răng họ nghiến rào rạo qua lớp vỏ đỏ và họ hút phần thịt trắng ra. Nước muối rát buốt chảy xuống cổ tay họ. Borch rót bia, bấy giờ muối rát đã cạ xuống tận đáy thùng. Mấy cô gái Zerrikania thậm chí còn hớn hở hơn, hai người bọn họ nhìn quanh quán trọ và mỉm cười độc địa. Gã thuật sĩ đinh ninh họ đang kiếm cớ ẩu đả. Ba Con Quạ hẳn cũng đã nhận ra điều ấy, vì ông ta bất chợt lắc một con tôm mình đang nắm đuôi về phía họ. Hai cô gái cười khúc khích và Téa vừa chu môi đòi hôn vừa nháy mắt. Kết hợp với khuôn mặt đầy hình xăm của cô, hành động ấy tạo thành một cảnh tượng đáng sợ.

"Họ hoang dại như mèo rừng," Ba Con Quạ thì thầm với Geralt. "Họ cần người để mắt trông coi. Chiến hữu à, với họ ấy, chỉ nhoằng một phát thôi - trước khi ta kịp nhận ra sự tình - là ruột gan phèo phổi đã đổ đầy sàn nhà rồi. Nhưng họ rất đáng đồng tiền bát gạo. Nếu anh biết họ có thể làm được những gì..."

"Tôi biết," Geralt gật đầu. "Có tìm đỏ mắt cũng chẳng bới ra nổi một cận vệ tốt hơn. Dân Zerrikania là những chiến binh bẩm sinh, được rèn giũa để sẵn sàng lâm trận ngay từ thuở nhỏ."

"Ý ta không phải là như thế." Borch nhổ một cái càng tôm xuống bàn. "Ý ta là họ làm ăn ra sao trên giường ấy."

Geralt bồn chồn liếc nhìn hai cô gái. Cả hai người bọn họ đều mỉm cười. Véa với lấy đĩa bằng một chuyển động nhanh chóng, gần như không thể trông thấy. Cô nhìn gã thuật sĩ qua đôi mắt nheo lại, cắn nát một miếng vỏ nghe đánh rắc. Môi cô loang loáng nước muối. Ba Con Quạ lớn tiếng ợ.

"Vậy, Geralt," ông ta nói. "Anh không săn rồng; dù là rồng xanh lá hay bất kỳ màu nào khác. Ta đã nhớ rồi. Nhưng cho ta mạn phép hỏi, tại sao chỉ mỗi ba màu đó vậy?"

"Chính xác là bốn."

"Anh chỉ đề cập đến ba thôi."

"Ông hứng thú với rồng thật đấy, Borch. Có vì lý do cụ thể nào không?"

"Không. Chỉ tò mò thuần túy thôi."

"À. Rồi, về mấy cái màu: người ta có tục phân định rồng đích thực theo kiểu như vậy, mặc dù chúng không phải là thuật ngữ chính xác. Rồng xanh lá, loài phổ biến nhất, thực chất có màu ngả xám, giống như thằn lằn bay thông thường. Rồng đỏ thực ra chỉ có màu hơi đỏ, hoặc đỏ sắc gạch thôi. Theo thông lệ thì những con lớn màu nâu sẫm sẽ được gọi là đen'. Rồng trắng là hiếm nhất. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy con nào như vậy. Chúng xuất hiện ở phương bắc xa xôi. Theo lời đồn thì là thế."

"Thú vị đấy. Và anh có biết ta còn nghe nói về chủng rồng nào khác không?"

"Tôi biết," Geralt nhấp một ngụm bia. "Cũng là cái chủng tôi đã nghe kể. Rồng vàng. Không có sinh vật nào như vậy hết.!"

"Anh khẳng định điều đó trên cơ sở nào thế? Bởi vì anh chưa bao giờ nhìn thấy một con ư? Anh rõ ràng cũng chưa nhìn thấy một con màu trắng bao giờ mà."

"Đó không phải là vấn đề. Bên kia đại dương, ở Ofir và Zangvebar, có những con ngựa trắng sọc đen. Tôi chưa nhìn thấy chúng, nhưng tôi biết chúng tồn tại. Nhưng rồng vàng là những sinh vật thần thoại. Chỉ có trong truyền thuyết. Có thể nói chúng cũng như phượng hoàng ấy. Không có phượng hoàng hay rồng vàng gì hết."

Véa chống cùi chỏ nghiêng tới trước, nhìn gã với vẻ lạ lùng.

"Hẳn anh biết rõ về điều mình đang nói, vì anh là một thuật sĩ mà," Borch múc bia từ thùng, "nhưng ta nghĩ rằng mọi thần thoại, mọi truyền thuyết, đều phải bắt nguồn từ đâu đó. Và sẽ có thứ nằm lẫn trong mớ gốc rễ đó."

"Đúng vậy," Geralt xác nhận. "Thường là một giấc mơ, một ước nguyện, một mong muốn, một khao khát. Niềm tin rằng không hề có giới hạn đối với những điều khả dĩ. Và thỉnh thoảng còn là sự tình cờ nữa."

"Chính xác, sự tình cờ. Chưa biết chừng đã từng có một con rồng

vàng, một tạo vật đột biến ngẫu nhiên, vô tiền khoáng hậu?"

"Nếu quả là có thật thì nó đã chịu chung số phận như tất cả những kẻ đột biến khác." Gã thuật sĩ quay đầu đi. "Nó quá khác biệt để có thể tồn tại được."

"Ha," Ba Con Quạ nói, "bây giờ anh lại đi phủ nhận các quy luật tự nhiên, Geralt ạ. Pháp sư người quen của ta từng hay nói mọi sinh vật đều có sự tiếp nối riêng trong tự nhiên và luôn tồn tại theo cách này hay cách khác. Kết thúc của thứ này là khởi đầu của một thứ khác, không có giới hạn nào đối với điều gì là khả dĩ hết; hoặc ít nhất là thiên nhiên không biết đến giới hạn nào cả."

"Pháp sư người quen của ông quả là người hết sức lạc quan. Nhưng ông ta đã không cân nhắc đến một điều: một sai lầm tự nhiên đã phạm phải. Hoặc do những kẻ coi thường tự nhiên phạm phải. Nếu rồng vàng và những sinh vật đột biến tương tự khác mà có tồn tại thật, chúng sẽ không thể sống sót được. Bởi lẽ có một giới hạn đầy tự nhiên ngăn cản điều ấy."

"Giới hạn đó là gì nào?"

"Các sinh vật đột biến," các cơ ở hàm của Geralt giật mạnh, "các sinh vật đột biến đều bị vô sinh, Borch ạ. Những gì không thể sống sót ngoài tự nhiên chỉ sống sót nổi trong truyền thuyết thôi. Những điều khả dĩ chỉ không có giới hạn trong thần thoại và truyền thuyết thôi."

Ba Con Quạ không nói gì. Geralt nhìn mấy cô gái Zerrikania, nhìn khuôn mặt họ, bấy giờ đột nhiên đã trở nên nghiêm túc. Véa bất ngờ nghiêng người về phía gã và quàng một cánh tay rắn chắc, vạm vỡ quanh cổ gã. Gã cảm thấy cặp môi ướt đẫm bia của cô trên má mình.

"Họ thích anh," Ba Con Quạ chậm rãi nói. "Chà, tổ sư bố nhà nó chứ, họ thích anh."

"Điều đó có gì kỳ lạ vậy?" Gã thuật sĩ mỉm cười buồn bã.

"Chẳng có gì đâu. Nhưng chúng ta phải uống mừng đi. Chủ quán. Thêm thùng nữa nào!"

"Bình tĩnh đi. Tối đa chỉ một bình thôi."

"Hai bình!" Ba Con Quạ hét lên. "Téa, ta phải ra ngoài một lúc đây."

Cô gái người Zerrikania đứng dậy, nhấc thanh đao từ băng ghế lên và đăm chiêu đảo mắt nhìn khắp phòng. Mặc dù trước đó, như gã thuật sĩ đã quan sát thấy, có một vài cặp mắt sáng lên đầy thèm thuồng khi nhìn thấy chiếc ví căng phồng của Borch, nhưng xem chừng chẳng ai hăm hở muốn bám theo nhân vật này khi ông ta tiến về phía cửa dẫn ra ngoài sân với bước chân phần nào loạng choạng. Téa nhún vai, đi theo sau ông chủ của mình.

"Tên thật của cô là gì?" Geralt hỏi người vẫn ngồi lại bên bàn. Véa phô ra hàm răng trắng bóng. Chiếc áo của cô thắt dây rất lỏng lẻo, gần như chạm ngưỡng giới hạn khả dĩ. Gã thuật sĩ tin chắc nó cố tình được để khêu gợi như vậy.

"Alvéaenerle."

"Tên đẹp đấy." Gã thuật sĩ đinh ninh cô người Zerrikania sẽ chu môi và nháy mắt với mình. Gã không nhầm.

"Véa này?"

"Ừm?"

"Tại sao các cô lại đi cùng với Borch? Các cô là những chiến binh tự do cơ mà? Cô có thể cho tôi biết không?"

"Ừm."

"Ừm gì?"

"Ông ta..." cô người Zerrikania cau mày, lựa lời cho chuẩn. "Ông ta là... người... đẹp nhất."

Gã thuật sĩ gật đầu. Đây không phải lần đầu tiên, gã thấy tiêu chí phụ nữ dùng để đánh giá mức độ hấp dẫn của đàn ông vẫn như một ẩn số đối với mình.

Ba Con Quạ lảo đảo quay trở lại phòng, vừa đi vừa buộc dây quần và lớn tiếng ra lệnh cho chủ quán. Téa đi sau ông ta hai bước, giả vờ buồn chán, nhìn ngó xung quanh quán trọ, và đám lái buôn cùng dân chèo bè cẩn thận tránh ánh nhìn của cô. Véa thì đang mút thịt từ một con

tôm khác, liên tục ném cho gã thuật sĩ những cái liếc đầy ẩn ý.

"Ta đã gọi cho chúng ta mỗi người một con lươn, lần này sẽ nướng" Ba Con Quạ ngồi phịch xuống, chiếc đai lưng chưa thắt của ông ta kêu leng keng. "Vật lộn với mớ tôm đó xong, ta dường như lại thấy thèm ăn rồi. Và ta đã thu xếp chỗ ngủ cho anh rồi, Geralt ạ. Thật phi lý nếu để anh phải đi lang thang đêm nay. Chúng ta vẫn có thể giải trí. Uống mừng các cô gái nào!"

"Vessekheal," Véa nói, kính ông ta bằng chiếc cốc của mình. Téa nháy mắt rồi vươn vai; và trái với mong đợi của Geralt, ngực cô không khiến mặt trước áo xẻ đôi ra.

"Vui vẻ lên nào!" Ba Con Quạ chồm qua bàn và vỗ vào mông Téa. "Vui vẻ lên nào, thuật sĩ. Này, chủ nhà! Ở đây!"

Ông chủ quán vội chạy đến, lau tay vào tạp dề.

"Ông có thể kiếm được một cái bồn không? Loại dùng để giặt quần áo ấy, chắc chắn và lớn?"

"Lớn cỡ nào, thưa ngài?"

"Đủ chứa bốn người."

"Đủ chứa... bốn..." chủ quán há miệng.

"Đủ chứa bốn người," Ba Con Quạ xác nhận, rút một chiếc ví đầy căng từ trong túi ra.

"Tôi có thể." Chủ quán liếm môi.

"Tuyệt vời," Borch cười phá lên. "Hãy mang nó lên phòng ta trên lầu và đổ đầy nước nóng vào. Nhanh lên nhé, chiến hữu. Và cho mang cả bia lên nữa. Ba bình."

Mấy cô gái Zerrikania cười khúc khích và đồng loạt nháy mắt.

"Anh thích cô nào hơn?" Ba Con Quạ hỏi. "Hở? Geralt?"

Gã thuật sĩ gãi gãi sau đầu.

"Ta biết quả thật rất khó lựa," Ba Con Quạ nói với vẻ thấu hiểu. "Bản thân ta thỉnh thoảng cũng thấy khó. Đừng bận tâm, chúng ta sẽ suy tính chuyện này trong bồn tắm. Này, mấy cô. Đỡ ta lên cầu thang nào!"

III

Trên cầu có rào chắn. Đường đi bị chặn bởi một thanh xà dài, chắc chắn, kê trên trụ gỗ. Đứng ở cả trước lẫn sau nó là lính gác mang kích, khoác giáp da độn và đội mũ giáp xích. Một lá cờ màu tím mang biểu tượng điểu sư phất phơ bay phía trên rào chắn.

"Chuyện quái quỷ gì vậy?" Ba Con Quạ ngạc nhiên nói, đi bộ tới gần. "Không có đường qua à?"

"Có giấy thông hành không?" người lính gần nhất hỏi, chẳng buồn bỏ cây que mình đang nhai, vì đói hoặc để giết thời gian, ra khỏi miệng.

"Giấy thông hành ư? Có vấn đề gì thế, bệnh dịch à? Hay chiến tranh? Các anh chắn đường theo lệnh của ai?"

"Lệnh của vua Niedamir, chúa tể xứ Caingorn," người lính canh trả lời, dịch cây que sang khóe miệng bên kia và chỉ vào lá cờ. "Nếu không có giấy thông hành, mọi người không thể đi tiếp."

"Lại chuyện ngu ngốc gì rồi," Geralt nói với giọng mệt mỏi. "Đây không phải Caingorn, mà là lãnh thổ thuộc Barefield. Thu phí từ những cây cầu bắc ngang sông Braa phải là Barefield chứ không phải Caingorn. Niedamir liên quan gì đến nó?"

"Đừng hỏi tôi," người lính gác nói và nhổ cây que ra. "Có phải việc của tôi đâu. Tôi ở đây để kiểm tra giấy thông hành. Nếu muốn thì kiếm thập trưởng của chúng tôi mà nói chuyện đi."

"Và anh ta có thể ở đâu được nhỉ?"

"Anh ta đang phơi nắng đằng kia, phía sau gian trọ của người thu phí ấy," người lính nói, không nhìn Geralt mà nhìn vào cặp đùi trần đang hờ hững vắt trên yên ngựa của mấy cô gái Zerrikania.

Phía sau gian lều của nhân viên thu phí có một người lính ngồi trên đống củi khô, bấy giờ đang dùng cán kích vẽ hình một người phụ nữ lên trên nền cát. Kỳ thực nó là một bộ phận nhất định của phụ nữ,

nhìn từ một góc độ khác thường. Nằm dài và nhẹ nhàng gảy đàn luýt bên cạnh anh ta là một người đàn ông mảnh khảnh với chiếc mũ bê rê màu mận kỳ khôi kéo sụp xuống mắt, điểm xuyết bằng một chiếc khóa bạc kèm một cọng lông chim diệc dài, rung rinh.

Geralt biết chiếc mũ bê rê và cọng lông vũ đó, thứ đã nức tiếng từ Buina đến tận Yaruga, nổi danh tại bao trang viên, pháo đài, quán trọ, quán rượu và nhà thổ. Đặc biệt là các nhà thổ.

"Dandelion!"

"Thuật sĩ Geralt!" Một đôi mắt xanh lam như hoa thanh cúc vui vẻ ánh lên dưới chiếc mũ bê rê, giờ đã được đẩy lại lên trên đầu anh. "Chà, bất ngờ thật đấy! Anh cũng ở đây ư? Chẳng biết anh có tình cờ sở hữu một tấm giấy thông hành nào không nhỉ?"

"Sao mà thiên hạ loạn hết cả lên với cái giấy thông hành này thế?" Gã thuật sĩ xuống ngựa. "Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy, Dandelion? Chúng tôi muốn băng qua Braa, tôi và vị hiệp sĩ này, Borch Ba Con Quạ, cùng với những người hộ tống. Và xem chừng là chúng tôi không qua được."

"Tôi cũng không thể," Dandelion đứng dậy, cởi bỏ chiếc mũ của mình và cúi đầu chào mấy cô gái Zerrikania với một phong thái lịch sự đầy cường điệu. "Họ cũng không chịu cho tôi qua. Vị thập trưởng này đây dứt khoát không cho tôi, Dandelion, người hát rong kiêm nhà thơ lẫy lừng nhất trong cả ngàn dặm quanh đây, đi qua, mặc dù anh ta cũng là một nghệ sĩ, như anh có thể nhìn thấy."

"Tôi sẽ không cho ai thiếu giấy thông hành băng qua đâu," viên thập trưởng kiên quyết nói, đồng thời hoàn tất bức họa của mình với một chi tiết cuối cùng, thọc chuôi cán kích của mình xuống nền cát.

"Không thành vấn đề," gã thuật sĩ nói. "Chúng tôi sẽ đi dọc theo bờ trái. Làm vậy sẽ khiến đường đến Hengfors trở nên dài hơn, nhưng buộc phải thế thôi."

"Đến Hengfors ư?" anh nhà thơ nói, tỏ vẻ ngạc nhiên. "Chứ không phải anh đang đi theo Niedamir sao, Geralt? Và cả con rồng nữa?"

"Con rồng nào?" Ba Con Quạ hăm hở hỏi.

"Mọi người không biết ư? Mọi người thực sự không biết ư? Ồ, vậy là tôi sẽ phải kể lại mọi thứ rồi, thưa các vị. Đằng nào thì tôi cũng đang đợi ở đây, có thể ai đó quen tôi sẽ đến đây vớt một tấm giấy thông hành và chấp nhận cho tôi đi cùng. Ngồi xuống đi."

"Khoan đã," Ba Con Quạ nói. "Mặt trời chỉ còn gần một phần tư cung nữa là lên trưa rồi, và ta đang khát khô cả cổ. Chúng ta không thể nói chuyện với cái bụng rỗng được. Téa, Véa, mau quay trở lại thị trấn và mua lấy một thùng bia đi."

"Tôi thích cung cách của ông đấy, thưa ông..."

"Borch, còn được gọi là Ba Con Quạ."

"Dandelion, còn được gọi là Đấng Vô Song. Bởi một vài cô gái."

"Kể đi, Dandelion," gã thuật sĩ sốt ruột giục. "Chúng tôi sẽ không lảng vảng ở đây đến tận tối đâu."

Anh nhà thơ chộp lấy mặt dây cây đàn luýt của mình và hăng hái gảy dây.

"Anh thích kể như thế nào, bằng vần điệu hay lời lẽ thông thường?"

"Lời lẽ thông thường."

"Tùy ý anh thôi," Dandelion nói, vẫn không đặt cây đàn xuống. "Vậy thì hỡi các quý ông, hãy lắng nghe câu chuyện, xảy ra một tuần trước, gần thị trấn tự trị Barefield. Sự là, vào lúc bình minh vừa ló dạng, khi vầng dương đang lên còn chưa kịp nhuốm hồng những dải sương mù hãy còn lơ lửng trên đồng..."

"Phải là lời lẽ thông thường cơ mà," Geralt nhắc anh.

"Không phải chính là nó đây sao? Thôi được rồi, thôi được rồi. Tôi hiểu. Súc tích, không ẩn dụ gì cả. Một con rồng đã đáp xuống đồng cỏ ở ngoại ô Barefield."

"Ồ, thôi nào," gã thuật sĩ nói. "Tôi thấy đáng ngờ lắm. Đã nhiều năm rồi chưa ai từng nhìn thấy con rồng nào tại miền này cả. Có khi nào nó chỉ là một con thằn lằn bay thông thường hay còn gọi là thằn lằn bay

vườn thôi không? Các cá thể thằn lằn bay đôi khi cũng to ngang..."

"Đừng xúc phạm tôi, thuật sĩ. Tôi biết mình đang nói về cái gì. Tôi đã trông thấy nó. Tình cờ thì tôi khi ấy có mặt tại chợ ở Barefield và đã tận mắt chứng kiến tất cả. Bản dân ca đã được sáng tác, nhưng anh không muốn..."

"Kể tiếp đi. Nó có lớn không?"

"

Dài ngang ba con ngựa. Không cao hơn u vai ngựa là bao, nhưng béo hơn nhiều. Màu xám cát."

"Nói cách khác, màu xanh lá cây."

"Đúng. Nó bất ngờ sà xuống, bay thẳng vào một đàn cừu, lùa cho mấy ông chăn cừu chạy tan tác cả, giết chết khoảng chục con, nuốt chửng bốn con và bay đi."

"Bay đi..." Geralt lắc đầu. "Chỉ thế thôi à?"

"Không. Bởi vì ngày hôm sau nó lại đến, lần này gần thị trấn hơn. Nó sà xuống chỗ một đám phụ nữ đang giặt đồ trên bờ sông Braa. Và họ cắm đầu cắm cổ chạy như ma đuổi ấy, anh bạn già ạ! Tôi chưa bao giờ được một trận cười nắc nẻ đến như vậy. Sau đó, con rồng bay quanh Barefield mấy vòng rồi bay về phía đồng cỏ, nơi nó lại sà xuống lũ cừu. Chỉ khi ấy cảnh hỗn loạn và nháo nhác mới bùng nổ, bởi trước đó chẳng mấy ai tin lời đám chăn gia súc. Thị trưởng đã cho triệu lực lượng cảnh vệ thị trấn cùng đủ các hội phường, nhưng trước khi họ kịp tập hợp, người dân đã tự tay xử lý và giết chết nó."

"Bằng cách nào?"

"Theo một kiểu mạnh bạo đậm chất nông dân. Tay thợ giày địa phương, một người tên Sheepbagger, đã nghĩ ra cách giải quyết con vật. Họ giết một con cừu, nhồi nhét bên trong đầy lê lư, cà độc dược, mùi tây độc, lưu huỳnh và nhựa giày. Để đảm bảo, thầy thuốc địa phương đã đổ thêm hai lít dịch trị nhọt, còn tu sĩ đền Kreve đã ban cho cái xác vài lời cầu nguyện. Sau đó, họ đặt con cừu tẩm độc vào giữa cả bầy, được cắm cọc đỡ. Thật tình mà nói, không ai tin rằng con rồng sẽ

bị cái mớ hôi thối nồng nặc đó cho vào tròng hết, nhưng thực tế đã vượt ngoài sự kỳ vọng của bọn tôi. Con bò sát ấy ngó lơ đám cừu còn sống và be be inh ỏi, mà nuốt chửng cả mồi lẫn cọc."

"Và sau đó thì sao? Kể tiếp đi, Dandelion."

"Chứ anh nghĩ tôi đang làm cái gì vậy kìa? Tôi đang kể đây. Nghe chuyện xảy ra tiếp theo này. Trong chưa đầy khoảng thời gian một người đàn ông điêu luyện cần để tháo xong áo nịt ngực phụ nữ, con rồng đột nhiên bắt đầu gầm lên và xả khói ra từ cả đầu trước lẫn cửa sau. Nó lộn nhào, cố gắng cất cánh, rồi gục xuống và nằm im. Hai tình nguyện viên ra kiểm tra xem con bò sát nhiễm độc có còn thở hay không. Đó là gã đào huyệt địa phương và thằng thiểu năng của thị trấn, thành quả của cuộc mây mưa giữa đứa con gái chậm phát triển nhà tiều phu và một đội lính đánh thuê đã hành quân qua Barefield trong giai đoạn tướng Nelumbo nổi loạn."

"Bây giờ thì anh lại bịa đặt rồi, Dandelion."

"Không phải bịa đặt, chỉ thêm mắm dặm muối thôi, có sự khác biệt đấy."

"Không khác nhiều đâu. Nói tiếp đi, chúng ta đang lãng phí thời gian."

"Rồi, như tôi đã nói đấy, gã đào huyệt và tên ngốc quả cảm kia đã đi thám thính. Sau đó, bọn tôi xây cho chúng một gò chôn nhỏ, nhưng đẹp lắm."

"Á à," Borch nói, "điều đó có nghĩa là con rồng vẫn còn sống."

"Sống mạnh ấy chứ," Dandelion vui vẻ nói. "Nó vẫn còn sống. Nhưng vì yếu quá nên nó không ăn tươi nuốt sống được gã đào huyệt hay thằng thiểu năng, chỉ uống máu chúng thôi. Và sau đó, trước sự khiếp đảm của tất thảy bà con, nó bay đi, cất cánh hơi loạng choạng. Cứ tầm nửa dặm là nó lai rơi đánh rầm xuống rồi lại bay lên. Thỉnh thoảng nó lại lết bộ, kéo lê cặp chân sau. Một số cá nhân can đảm đã bám theo nó, giữ nó trong tầm mắt. Và hai người có biết gì không?"

"Nói đi, Dandelion."

"Con rồng biến tọt vào giữa các khe núi của dãy Kestrel, gần đầu nguồn sông Braa và ẩn mình trong các hang động ở đó."

"Bây giờ mọi sự đã rõ ràng," Geralt nói. "Con rồng chắc đã sống trong những hang động đó suốt nhiều thế kỷ trong trạng thái say ngủ mê mệt. Tôi đã nghe kể về một số trường hợp như thế. Và kho báu của nó hẳn cũng nằm ở đó. Bây giờ tôi biết tại sao họ chặn cây cầu rồi. Có kẻ tham lam nào đó muốn chiếm kho báu. Và nhân vật này chính là Niedamir xứ Caingorn."

"Chính xác," anh thi sĩ hát rong xác nhận. "Đó chính là lý do toàn bộ Barefield sôi hết cả tiết, bởi vì họ tuyên bố rằng con rồng cùng mớ của nả nó tàng trữ thuộc về họ. Nhưng họ ngần ngại không dám gây sự với Niedamir. Niedamir chỉ là một tay nhãi, còn chưa bắt đầu cạo râu, nhưng cu cậu đã chứng minh rằng mạo phạm cu cậu sẽ chỉ rước họa vào thân. Và cu cậu muốn con rồng đó, thèm muốn vô cùng, và đó là lý do cu cậu phản ứng nhanh đến như vậy."

"Ý anh là muốn kho báu."

"Thực ra là muốn con rồng hơn cả kho báu kia. Chuyện là thế này, Niedamir đang tăm tia vương quốc Malleore. Sau cái chết đột ngột và kỳ quặc của hoàng tử, ở đó chỉ còn độc một nàng công chúa ở độ tuổi có thể nói là đã đưa lên giường được. Giới quý tộc của Malleore rất ngán Niedamir và những kẻ cầu hôn khác, vì họ biết rằng người cai trị mới sẽ kìm kẹp họ rất căng - không giống như nàng công chúa trẻ măng. Vì vậy, họ đã bới ra một lời tiên tri cổ lỗ nào đó, tuyên bố rằng vương miện và bàn tay của công chúa sẽ thuộc về người đánh bại được rồng. Bởi vì đã nhiều năm rồi chưa ai nhìn thấy con rồng nào ở đó cả, họ cứ đinh ninh mình đã được an toàn. Niedamir, tất nhiên, cười vào mặt ba cái truyền thuyết đấy, dùng vũ lực chiếm đoạt Malleore, và mọi chuyện coi như xong, nhưng khi tin tức về con rồng ở Barefield được lan truyền ra ngoài, cu cậu nhận ra mình có thể cho giới quý tộc Malleore nếm mùi gây ông đập lưng ông. Nếu cu cậu chường mặt đến đó với cái đầu rồng ôm trong tay, người dân sẽ chào

đón cu cậu như một vị vua được thần linh phái xuống và đám quý tộc sẽ không dám hở ra một lời nào hết. Như vậy, hai người còn cảm thấy ngạc nhiên gì trước cảnh cu cậu bán sống bán chết đuổi theo con rồng không? Đặc biệt là khi nó đứng trước cửa tử sẵn rồi? Đối với cu cậu, đó là một món quà trời cho thực sự, một sự may mắn kinh khủng."

"Và cậu chàng ngăn không cho ai vào cạnh tranh."

"Có vẻ là vậy. Và cả người dân Barefield nữa. Chỉ có điều cu cậu đã phái người mang giấy thông hành phi ngựa đi khắp vùng thôn dã. Chúng được dành cho những kẻ sẽ thực sự giết con rồng ấy, vì bản thân Niedamir chẳng ham hố gì chuyện vác kiếm thò chân vào hang. Chỉ trong nháy mắt, cu cậu đã chiêu mộ được những kẻ giết rồng lừng danh nhất. Có thể anh biết hầu hết bọn họ đấy, Geralt."

"Chắc vậy. Đã có những ai đến thế?"

"Đầu tiên là Eyck xứ Denesle."

"Chết tiệt..." gã thuật sĩ khẽ huýt sáo. "Đích thân Eyck sùng đạo và thanh sạch, một hiệp sĩ không có khuyết điểm hay vết nhơ nào cơ đấy."

"Anh biết hắn à, Geralt?" Borch hỏi. "Hắn có thực sự là khắc tinh của loài rồng không?" "Không chỉ mỗi rồng đâu. Eyck có thể đối chọi được với bất kỳ con quái vật nào. Hắn thậm chí còn đã giết nhân diện sư và điểu sư. Như tôi nghe bảo, hắn từng giải quyết một vài con rồng rồi. Hắn có tài đấy. Nhưng cái quân bẩn tưởi ấy đạp đổ chén cơm của tôi, bởi vì hắn không đòi một xu tiền công nào cho việc đó hết. Còn ai nữa, Dandelion?"

"Nhóm Đạo Tặc Miền Crinfrid."

"Chà, con rồng đó coi như xác định rồi. Ngay cả nếu nó đã hồi phục sức lực. Bộ ba đó là một băng nhóm tài cán. Chúng chiến đấu theo kiểu rất hèn, nhưng làm ăn đâu ra đấy. Chúng đã xóa sổ tất cả thằn lằn bay và thằn lằn đuôi chẻ ở Redania, chưa kể ba con rồng đỏ và một con rồng đen từng bị chúng trừ khử nữa, đó là một kỳ tích đáng gờm đấy. Thế đã đủ tất cả chưa?"

"Chưa. Còn sáu người lùn dưới sự chỉ huy của Yarpen Zigrin nhập

hội nữa."

"Tôi không biết hắn."

"Nhưng anh *đã* nghe kể về con rồng Ocvist ở núi Quartz rồi chứ?"

"Vâng. Và tôi từng trông thấy một vài viên đá quý từ kho tàng của nó. Có những viên ngọc bích mang màu sắc rất phi thường cùng kim cương lớn ngang quả anh đào."

"Chà, anh biết điều đó bởi vì Yarpen Zigrin và đám người lùn của hắn đã diệt Ocvist. Một bản dân ca xoay quanh sự kiện ấy đã được sáng tác, nhưng dở lắm vì có phải do tôi làm đâu. Chưa nghe cũng chẳng sao cả."

"Thế đã đủ tất cả chưa?"

"Vâng. Không tính anh. Anh khẳng định mình không hay biết gì về con rồng. Ai biết đâu được đấy, có khi đó cũng là sự thật đấy nhỉ? Nhưng bây giờ thì anh biết rồi. Thế nào đây?"

"Chẳng thế nào cả. Tôi không có hứng với con rồng đó."

"Há! Ranh mãnh phết đấy, Geralt. Bởi vì đằng nào thì anh cũng không có giấy thông hành."

"Tôi đã nói rồi, tôi không có hứng với con rồng đó. Nhưng còn anh thì sao, Dandelion? Điều gì đã lôi kéo anh đến đây?"

"Vẫn như thường lệ thôi," anh thi sĩ hát rong nhún vai. "Tôi cần ở gần nơi có những màn hành động và niềm phấn khích. Rồi ai cũng sẽ bàn tán về cuộc chiến với con rồng. Tất nhiên, tôi có thể sáng tác một bản dân ca dựa trên lời thuật lại, nhưng khi người hát đã tận mắt chứng kiến trận chiến thì nghe sẽ khác chứ."

"Trận chiến ư?" Ba Con Quạ bật cười. "Thế này giống săn lợn rừng hoặc phanh thây một cái xác hơn ấy. Nghe mà ta đến sửng sốt. Bao chiến binh lẫy lừng hộc tốc lao đến đây để kết liễu một con rồng sắp chết đến nơi, do một kẻ nông dân đầu độc. Nó chỉ khiến ta muốn phát cười và nôn ọe thôi."

"Ông sai rồi," Geralt nói. "Nếu con rồng chưa chết vì chỗ chất độc,

thể tạng của nó có lẽ đã kháng cự được và nó đã lấy lại đầy đủ sức mạnh. Thực ra điều ấy cũng chẳng tạo nên khác biệt lớn lao gì cho cam. Nhóm Đạo Tặc Miền Crinfrid đằng nào cũng sẽ giết nó thôi, nhưng nó sẽ phản kháng ra trò đấy, nếu ông muốn biết."

"Vậy là anh đặt cược vào đám Đạo Tặc à, Geralt?"

"Lẽ đương nhiên."

"Đừng chắc chắn như vậy." Người lính mang máu nghệ sĩ vốn im lặng từ nãy đến giờ, lên tiếng. "Rồng là một sinh vật huyền bí và anh không thể giết nó bằng bất kỳ cách nào khác ngoài sử dụng bùa chú. Nếu có ai đủ sức đương đầu với nó, đó sẽ phải là nữ pháp sư đã đi qua đây ngày hôm qua."

"Ai vậy?" Geralt nghiêng đầu.

"Một nữ pháp sư," người lính gác lặp lại, "tôi vừa bảo đấy thôi."

"Cô ta có xưng danh không?"

"Có, nhưng tôi quên biến mất rồi. Cô ta sở hữu một tấm giấy thông hành. Cô ta còn trẻ, trông cũng có nét ưa nhìn riêng nhưng cặp mắt ấy... Mấy người biết thế nào rồi đấy. Bị chúng chiếu vào là lạnh toát toàn thân."

"Biết gì về vụ này không, Dandelion? Đó có thể là ai được nhỉ?"

"Không," anh nhà thơ nhăn mặt. "Trẻ, có nét và 'cặp mắt ấy'. Hữu ích ghê cơ. Tất cả bọn họ đều như vậy. Không ai trong số những người tôi quen - và tôi quen nhiều lắm - trông già hơn hai lăm, ba mươi tuổi; mặc dù tôi nghe bảo một vài người trong số bọn họ có thể nhớ lại cái thời rừng rậm phủ xào xạc tận nơi nay là Novigrad. Xét cho cùng, thần dược với nhân sâm tồn tại trên đời để làm gì? Họ cũng rắc nhân sâm vào mắt để chúng sáng quắc lên nữa đấy. Đàn bà con gái toàn làm thế."

"Tóc cô ta có đỏ không?" gã thuật sĩ hỏi.

"Không, thưa anh," viên thập trưởng nói. "Đen như than."

"Thế còn con ngựa của cô ta, nó màu gì? Hạt dẻ với một ngôi sao

trắng à?"

"Không. Màu đen, giống như mái tóc của cô ta. Chà, thưa các vị, tôi xin khẳng định cô ta sẽ là người giết con rồng. Rồng rắn là công việc dành cho pháp sư. Sức mạnh của con người không đủ để chống lại nó đâu."

"Tay thợ giày Sheepbagger mà nghe thế thì chẳng biết hắn sẽ nói sao đây," Dandelion cười phá lên. "Nếu hắn mà có thứ gì mạnh hơn lê lư và cà độc dược thì da con rồng giờ đã bị đem phơi trên cọc rào của Barefield rồi, còn bản dân ca thì đã sẵn sàng, và tôi sẽ chẳng việc gì héo hắt dưới cái nắng này..."

"Chính xác thì tại sao Niedamir không đưa anh đi cùng?" Geralt hỏi, liếc xéo chàng thi sĩ. "Rốt cuộc thì anh đã ở Barefield khi cậu chàng lên đường cơ mà. Phải chăng nhà vua không thích nghệ sĩ? Tại sao anh lại héo hắt ở đây, thay vì gảy đàn trên yên ngựa hoàng gia?"

"Nguyên cớ là một góa phụ trẻ," Dandelion chán nản nói. "Tổ sư bố nhà nó. Tôi nán lại, và sang ngày hôm sau thì Niedamir cùng những người khác đã qua sông rồi. Họ thậm chí còn đưa Sheepbagger kèm một số trinh sát từ lực lượng lính canh Barefield theo cùng; họ chỉ quên mỗi tôi thôi. Tôi đã giải thích điều đó với viên thập trưởng, nhưng anh ta cứ nhai đi nhai lại rằng..."

"Nếu có giấy thông hành thì tôi cho anh qua," người lính lạnh lùng nói, đoạn giải quyết nỗi buồn lên vách gian lều nhỏ của nhân viên thu phí. "Nếu không có, tôi không cho anh qua. Tôi đã được lệnh..."

"Ô," Ba Con Quạ ngắt lời anh ta, "các cô gái mang bia về rồi kìa."

"Và không chỉ có mỗi họ," Dandelion đế thêm, đứng lên. "Nhìn con ngựa đó mà xem. To như một con rồng ấy."

Mấy cô gái Zerrikania phi nước đại ra từ rừng bạch dương, kẹp hai bên một nhân vật cưỡi trên một con ngựa chiến lớn, vẻ bồn chồn.

Gã thuật sĩ cũng đứng lên.

Người cưỡi ngựa mặc một tấm áo captan nhung dài, màu tím với dải viền màu bạc và một chiếc áo khoác ngắn được điểm lông chồn. Y

ngồi thẳng đơ trên yên, đường bệ nhìn xuống bọn họ. Geralt biết cái kiểu nhìn đó. Và gã không thích nó.

"Xin chào các vị. Ta là Dorregaray," người cưỡi ngựa tự giới thiệu, bước xuống một cách chậm rãi và trang nghiêm. "Ngài Dorregaray. Pháp sư."

"Ngài Geralt. Thuật sĩ."

"Ngài Dandelion. Nhà thơ."

"Borch, còn được gọi là Ba Con Quạ. Và ông đã gặp các cô gái hiện đang khui thùng bia của ta rồi đấy, ngài Dorregaray."

"Quả thật là như vậy," viên pháp sư nói, không chút tươi cười. "Ta và những chiến binh xinh đẹp từ miền Zerrikania này đã chào hỏi nhau."

"Vậy thì nâng cốc nào," Dandelion phân phát những chiếc cốc da do Véa mang đến. "Cạn chén cùng chúng tôi đi, ngài pháp sư. Thưa ngài Borch, tôi mời cả viên thập trưởng được chứ?"

"Tất nhiên. Nhập bọn cùng chúng tôi đi nào, hỡi anh lính."

"Ta đoán rằng," viên pháp sư nói sau khi nhấp một ngụm nhỏ, đầy kiểu cách, "lý do các vị đến chỗ rào chắn trên cầu cũng giống như ta nhỉ?"

"'Nếu điều ông đang nghĩ đến là con rồng, ngài Dorregaray," Dandelion nói, "thì quả là như vậy đấy. Tôi muốn được có mặt ở đó và sáng tác một bản dân ca. Thật không may, viên thập trưởng này đây, một con người thiếu tinh tế thấy rõ, không muốn cho tôi qua. Anh ta đòi giấy thông hành."

"Mong mấy người bỏ quá cho," người lính nói, uống cạn cốc và chép môi. "Tôi đã được lệnh rằng nếu để bất cứ ai không có giấy thông hành băng qua thì mình sẽ phải chịu án tử. Và tôi nghe bảo rằng toàn bộ Barefield đã tụ tập lại, chất đồ lên xe và tính sẽ lên đường bám theo con rồng. Tôi đã có lệnh rồi..."

"Hỡi anh lính, lệnh của anh," Dorregaray cau mày, "chỉ áp dụng cho đám tiện dân, những kẻ có thể gây cản trở; đám kỹ nữ, những kẻ có thể

khiến trụy lạc và bệnh tật tởm lợm lan truyền; phường trộm cắp, cặn bã và dân đen. Nhưng không phải ta."

"Tôi sẽ không để bất cứ ai không có giấy thông hành đi qua," viên thập trưởng quắc mắt lên, "tôi thề..."

"Đừng thề thốt gì cả," Ba Con Quạ ngắt lời anh ta. "Tốt hơn là nên làm thêm chầu nữa đi. Téa, rót cho anh lính gan dạ này một chầu bia đi. Và hãy cùng ngồi xuống đi, các vị. Uống bia trong lúc đứng, chưa kể còn vội vã và thiếu kính trọng, thật không xứng mặt quý tộc."

Họ ngồi xuống mấy khúc củi quây quanh cái thùng. Người lính mới được nâng lên hàng quý tộc đỏ mặt vì sung sướng.

"Uống đi, hỡi bách trưởng can đảm," Ba Con Quạ hối thúc.

"Nhưng tôi là thập trưởng, không phải bách trưởng," người lính nói, mặt càng đỏ gắng.

"Nhưng chắc chắn anh sẽ trở thành bách trưởng," Borch toét miệng cười. "Anh là một người sắc sảo, chẳng bao lâu nữa anh sẽ được thăng chức ngay ấy mà."

Dorregaray từ chối rót thêm bia, quay về phía Geralt.

"Người trong thị trấn vẫn đang bàn tán về con tử xà, thuật sĩ ạ, và như ta thấy thì bây giờ anh đã để mắt đến con rồng," y nhẹ nhàng nói. "Ta tự hỏi liệu anh quá túng thiếu hay anh giết những sinh vật có nguy cơ tuyệt chủng chỉ đơn thuần cho vui thôi."

"Thật là một mối quan tâm lạ lùng," Geralt trả lời, "đối với một người đang hối hả chạy hòng kịp tham dự buổi giết thịt một con rồng để bẻ răng nó, bởi vì xét cho cùng, đó là nguyên liệu cốt yếu cho các bài thuốc ma thuật và thần dược. Pháp sư này, có đúng là những cái răng được lấy ra từ một con rồng còn sống sẽ có chất lượng cao nhất không?"

"Anh có chắc đó là lý do ta đến đó không?"

"Có. Nhưng ai đó đã hớt tay trên của ông rồi, Dorregaray ạ. Một đồng nghiệp nữ của ông đã trình giấy thông hành để đi qua, trong khi

ông thì lại chẳng có. Cô ta sở hữu mái tóc màu đen, nếu ông quan tâm đến điều đó."

"Cưỡi một con ngựa đen à?"

"Có vẻ thế."

"Yennefer," Dorregaray cáu kỉnh nói. Gã thuật sĩ khẽ giật người, nhưng không bị ai để ý cả.

Một sự im lặng bao trùm, chỉ bị phá vỡ bởi tiếng ợ hơi của viên bách trưởng tương lai.

"Không ai... nếu không có giấy thông hành..."

"Liệu hai trăm lintar có đủ không?" Geralt điềm đạm lấy cái bọc tiền đã nhận được từ vị ủy viên béo ra khỏi túi.

"À, Geralt," Ba Con Quạ mỉm cười bí ẩn, "vậy là anh..."

"Mong ông bỏ quá cho, Borch. Tôi xin lỗi, nhưng tôi sẽ không đi cùng ông đến Hengfors. Có lẽ để lúc khác. Biết đâu chúng ta sẽ có cơ duyên gặp lại nhau."

"Ta chẳng muốn đến Hengfors làm gì cả," Ba Con Quạ chậm rãi nói. "Không hề đâu, Geralt."

"Hãy cất cái bọc đó đi, thưa anh," viên bách trưởng tương lai nói với giọng hăm dọa, "đây là hành vi hối lộ trắng trợn. Dù có là ba trăm thì tôi cũng không để anh đi qua đâu."

"Thế còn với giá năm trăm thì sao?" Borch lấy bọc tiền của mình ra. "Cất cái ví đó đi, Geralt. Ta sẽ trả phí. Vụ này đã bắt đầu làm ta thấy hứng thú rồi. Năm trăm, thưa anh lính. Một trăm mỗi người, còn hai cô gái nhà ta được tính chung làm một tạo vật mỹ miều. Thế nào đây?"

"Trời ơi, trời ơi," viên bách trưởng tương lai nói, tỏ vẻ đau khổ, cất cái bọc của Borch vào dưới áo khoác. "Tôi biết nói gì với nhà vua đây?"

"Bảo với người," Dorregaray nói, đứng thẳng dậy và rút một cây đũa ngà được chạm trổ tinh xảo ra khỏi thắt lưng, "rằng anh sợ đờ người khi nhìn thấy nó."

"Nhìn thấy cái gì cơ, thưa ông?"

Viên pháp sư vẩy cây đũa phép của mình và hét lên một câu thần chú. Một cây thông bên bờ sông bừng cháy. Chỉ trong tích tắc, toàn bộ cái cây đã bị lửa nuốt chửng đến tận ngọn.

"Lên ngựa đi!" Dandelion kêu lên, đứng bật dậy và đeo cây đàn luýt của mình ra sau lưng. "Lên ngựa đi nào, hỡi các quý ông! Và cả các quý cô nữa!"

"Nâng rào chắn lên!" viên thập trưởng giàu có với tiền đồ xán lạn trở thành bách trưởng hét lên với đám lính.

Trên cây cầu, qua bên kia rào chắn, Véa gò cương ngựa. Con vật phi như tên bắn, vó gõ cồm cộp trên lớp ván. Cô gái hất tung bím tóc, hét lên lanh lảnh.

"Đúng rồi đấy, Véa!" Ba Con Quạ hô với về phía sau. "Tiến lên, hỡi các vị. Lên ngựa đi! Chúng ta sẽ cưỡi ngựa theo kiểu dân Zerrikania, vó phi như sấm rền và những tiếng thét la ồn ã!"

IV

"Chà, nhìn mà xem," Boholt, kẻ già đầu nhất trong nhóm Đạo Tặc, có tạng người to lớn và vạm vỡ, chẳng khác nào thân một cây sồi già, cất lời. "Vậy là Niedamir không xua mấy vị đi, mặc dù tôi cứ đinh ninh cậu chàng sẽ làm vậy. Nhưng đã mang thân mạt hạng thì chớ nên dị nghị thánh chỉ. Đến nhập bọn cùng bọn tôi bên lửa trại nào. Mấy người tự tạo đệm rơm cho mình đi. Và thuật sĩ này, nói riêng với nhau nhé, các anh đã bàn chuyện gì với nhà vua vậy?"

"Chẳng gì cả," Geralt nói, thoải mái tựa lưng vào cái yên ngựa mình đã kéo đến bên cạnh đống lửa. "Cậu chàng thậm chí còn không buồn rời khỏi lều của mình để nói chuyện với chúng tôi. Cậu chàng chỉ phái cái kẻ xu nịnh kia ra, tên gì ấy nhỉ..."

"Gyllenstiern," người phát biểu là Yarpen Zigrin, một người lùn vóc dáng chắc nịch, râu ria xồm xoàm, bấy giờ đang lăn một mẩu cây khổng lồ chảy đầy nhựa đã được mình lôi từ trong bụi rậm ra vào đống

lửa. "Một tay trưởng giả mới nổi tự cao tự đại. Béo quay như lợn. Khi bọn tôi đến tham gia cuộc săn, lão bước lại, mũi hếch lên tận trời, tỏ vẻ khinh mạn. 'Hỡi người lùn, hãy nhớ,' lão nói, 'ai là người nắm quyền chỉ huy, ai là người các ngươi phải tuân lệnh, ở đây vua Niedamir là người ra lệnh và lời lẽ của người là luật,' vân vân. Tôi đứng nghe và thầm nghĩ rằng mình phải bảo đám đàn em đập lão lăn quay ra đất, rồi tôi sẽ đái khắp áo choàng của lão. Nhưng các anh biết đấy, tôi đã bỏ ý định kia đi bởi vì thiên hạ sẽ lại rỉ tai nhau rằng người lùn là phường ác hiểm, rằng họ hung dữ, rằng họ là quân chó đẻ và không thể chung sống... nói thế quái nào ấy nhỉ?... hỏa thuật với họ, hay gì đó. Và ngay lập tức sẽ lại có thêm một vụ thanh trừng sắc tộc nữa ở đâu đó, không thị trấn nhỏ này thì thị trấn nhỏ khác. Vì vậy, tôi chỉ lịch sự lắng nghe và gật đầu."

"Có vẻ như đó là tất cả những gì ngài Gyllenstierm biết," Geralt nói, "bởi vì lão cũng nói như vậy với chúng tôi và chúng tôi cũng chỉ gật đầu thôi."

"Và tôi nghĩ," tên Đạo Tặc thứ hai nói trong lúc trải chăn lên một đống củi, "thật tệ là Niedamir đã không đuổi các anh đi. Nghĩ đến cảnh bao nhiêu người đang đuổi theo con rồng này mới sợ làm sao. Đông như kiến. Đây không còn là một cuộc đi săn nữa, nó là một đám tang. Tôi cần chỗ khua cùi chỏ thì mới chiến đấu được."

"Thôi đi, Gar," Boholt nói, "càng đông càng vui. Sao thế, chưa săn rồng bao giờ à? Luôn có cả một đoàn người theo sau một con rồng, một đám đông ồn ã, một nhà thổ di động đích thực. Nhưng khi con bò sát chường mặt ra, hãy đoán thử xem trên cánh đồng còn lại những ai. Chính là chúng ta."

Boholt im lặng một lúc, tu một ngụm dài từ một hũ rượu lớn quấn trong sợi mây, ồn ã xì mũi và ho.

"Thêm một điều nữa," hắn nói tiếp. "Trên thực tế, thường chỉ sau khi con rồng đã bị giết chết thì các hoạt động vui chơi tàn sát mới bắt đầu và cảnh máu chảy đầu rơi mới xảy ra. Chỉ khi kho báu được đem ra

chia thì những kẻ đi săn mới xông vào xâu xé nhau. Đúng không, Geralt? Ê? Tôi nói thế có đúng không? Thuật sĩ, tôi đang nói chuyện với anh đấy."

"Tôi cũng từng biết đến những trường hợp như thế," Geralt đồng tình cụt ngủn.

"Anh nói là mình từng biết đến điều ấy. Hẳn là biết qua tin đồn thổi rồi, bởi vì tôi không nghĩ mình từng nghe nói đến chuyện mấy người như anh truy đuổi một con rồng. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến nay, tôi chưa thấy ai nhắc đến một thuật sĩ đi săn rồng bao giờ cả. Chính thế nên việc anh có mặt ở đây lại càng thêm phần kỳ lạ."

"Đúng," Kennet, tên Đạo Tặc trẻ nhất, còn được biết đến với cái tên Cây Sậy, lè nhè nói. "Kỳ lạ thật đấy. Và bọn tôi..."

"Đợi đã, Cây Sậy, tôi đang nói dở," Boholt cắt ngang, "và ngoài ra, tôi không định nói quá lâu đâu. Dù sao thì thuật sĩ biết tôi đang nói gì. Tôi biết anh ta và anh ta biết tôi, tính đến nay chúng tôi vẫn chưa cản đường nhau bao giờ và chắc không bao giờ làm vậy đâu. Chuyện là thế này, nếu tôi muốn phá thối công việc của thuật sĩ hoặc cướp lấy chiến lợi phẩm ngay trước mũi anh ta, thuật sĩ sẽ lập tức lôi con dao cạo của mình ra chém tôi ngay, và anh ta hoàn toàn có quyền làm vậy. Đồng ý chứ?"

Không ai tán thành hay phản đối điều đó. Chẳng có dấu hiệu nào cho thấy Boholt tha thiết gì chuyện nhận được lời đáp, dù là theo hướng nào.

"Vâng," hắn nói tiếp, "như tôi đã nói đấy, càng đông càng vui. Và thuật sĩ có thể sẽ hữu ích với đoàn ta. Quanh đây hoang vu vắng vẻ lắm, nếu một con hãi trùng, hay cang hà, hay một con quỷ nữ xổ ra tấn công chúng ta, có thể sẽ có rắc rối. Nhưng nếu Geralt đứng ngay bên thì sẽ không sao cả, vì đó là chuyên môn của anh ta. Nhưng rồng không phải chuyên môn của anh ta. Đúng không?"

Một lần nữa, không ai tán thành hay phản đối điều đó.

"Ngài Ba Con Quạ đi cùng với Geralt," Boholt nói tiếp, đưa cái hũ

rượu cho Yarpen, "và với tôi, đó là một lời đảm bảo đủ tốt rồi. Thế nên ai đang làm phiền các anh vậy, Gar, Cây Sậy? Không phải Dandelion đâu nhỉ?"

"Dandelion," Yarpen Zigrin nói, chuyển cái hũ rượu cho anh nhà thơ, "luôn bám theo bất cứ khi nào có sự kiện thú vị gì xảy ra và mọi người đều biết anh ta không can thiệp, không giúp đỡ và sẽ không khiến cuộc hành quân bị trì trệ. Hơi giống một quả gai mắc vào đuôi chó vậy. Phải thế không, các anh em?"

Đám "anh em" - những người lùn chắc nịch, râu ria xồm xoàm - cười sằng sặc, rung cả râu. Dandelion đẩy chiếc mũ bê rê của mình ra sau và làm một ngụm từ hũ rượu.

"Ôiii, khốn kiếp," anh rên rỉ, hổn hển hớp hơi. "Thứ này làm lạc cả giọng. Nó được chưng cất từ gì vậy, bọ cạp à?"

"Có một điều khiến tôi khó chịu, Geralt ạ," Cây Sậy nói, nhận lấy cái hũ rượu từ người hát rong, "đó là việc anh đưa cái tay pháp sư kia theo cùng. Bọn tôi khó lòng châm chước nổi bọn pháp sư."

"Đúng thế," gã người lùn chen vào. "Cây Sậy nói đúng đấy. Bọn tôi cần Dorregaray như một con lợn cần yên ngựa vậy. Bọn tôi đã có phù thủy riêng được một thời gian rồi, ấy chính là nàng Yennefer cao quý. Ọe." Gã khạc toẹt một bãi khi nhắc đến tên nàng.

"Quả vậy," Boholt nói, đồng thời gãi cái cổ to như bò mộng của mình, nơi ban nãy từng có một chiếc vòng cổ da tua tủa đinh thép mà hắn đã cởi bỏ. "Ở đây bị dư thừa pháp sư, thưa các vị. Nói chính xác là bị dư ra hai người. Và họ thân mật với Niedamir nhà ta hơi quá đà. Hãy nhìn xem, chúng ta phải chịu cảnh màn trời chiếu đất xung quanh một ngọn lửa, trong khi những con cáo gian xảo ấy, thưa các vị, đang ở nơi ấm áp, chụm đầu mưu mô trong ngự trướng. Niedamir, ả phù thủy, tay pháp sư và Gyllenstiern. Và Yennefer là tệ nhất. Và các anh có muốn biết họ đang mưu mô gì không? Chính là lừa chúng ta kiểu gì đấy."

"Và chén căng thịt nai," Cây Sậy ủ rũ xen vào. "Còn chúng ta đã ăn

gì? Macmôt! Và đố các vị, macmôt là gì? Một con chuột, không hơn không kém. Vậy tức là chúng ta đã ăn gì? Chuột!"

"Đừng bận tâm," Gar nói. "Chúng ta sẽ sớm được nếm đuôi rồng thôi. Chẳng có gì sánh bằng đuôi rồng nướng than cả."

"Yennefer," Boholt nói tiếp, "là một ả xấu xa, ác hiểm, lắm mồm. Không giống như mấy cô gái của ngài, ngài Borch ạ. Họ trầm tính và dễ mến, nhìn mà xem, họ đã ngồi xuống bên đám ngựa, họ đang mài đao. Tôi đi ngang qua, buông một câu hóm hỉnh, họ mỉm cười và phô ra bộ răng nhỏ nhắn. Phải, tôi rất lấy làm mừng khi có họ ở đây, không giống như Yennefer, tất cả những gì ả làm là bày mưu tính kế. Và tôi khẳng định với các anh, bọn tôi phải cẩn thận, bởi vì nếu không khéo bọn tôi sẽ chẳng xơ múi được gì từ thỏa thuận của mình."

"Thỏa thuận nào thế, Boholt?"

"Chà, Yarpen, chúng ta có nói cho thuật sĩ biết không?"

"Không có phản đối gì cả," gã người lùn trả lời.

"Hết rượu mất rồi," Cây Sậy xen vào, lật úp cái hũ rượu xuống.

"Thế thì lấy thêm đi. Anh là người trẻ nhất đấy, thưa quý ngài. Thỏa thuận là ý tưởng của bọn tôi, Geralt ạ, bởi vì bọn tôi không phải tay sai hay đày tớ đi làm thuê, và bọn tôi sẽ không để Niedamir phái mình đi xử con rồng đó rồi quẳng cho mình dăm mẩu vàng bọ. Sự thật là bọn tôi có thể giải quyết con rồng đó mà không cần Niedamir, nhưng Niedamir sẽ không thể làm được điều ấy nếu không có bọn tôi. Thế là căn cứ vào đó, ta có thể thấy rõ bên nào đáng giá hơn và đáng nhận phần ăn chia to hơn. Và bọn tôi đưa ra một đề nghị rất sòng phẳng - bất cứ ai liều mình tử chiến với con rồng và đánh bại nó sẽ lãnh phân nửa kho báu. Niedamir, thể theo quyền lợi dòng dõi cũng như tước danh của cậu chàng, sẽ được nhận một phần tư, bất kẻ chuyện gì xảy ra. Và những người khác sẽ chia đều phần tư còn lại với nhau, miễn là họ có góp sức giúp. Các anh nghĩ sao về đề nghị này?"

"Và Niedamir nghĩ sao về nó?"

"Cậu chàng không nói có mà cũng chẳng bảo không. Nhưng cái tên

mới nứt mắt ấy khôn hồn chớ nên gây sự. Tôi đã nói với các anh rồi đấy, cậu chàng sẽ không tự mình chiến đấu với con rồng đâu, cậu chàng phải cậy nhờ vào các chuyên gia, tức bọn tôi, nhóm Đạo Tặc, và Yarpen cùng đám đàn em của anh ta. Bọn tôi, và không ai khác cả, sẽ vác kiếm đánh giáp lá cà với con rồng. Những người còn lại, bao gồm cả các pháp sư, nếu họ giúp đỡ một cách tử tế, sẽ chia nhau một phần tư kho báu."

"Anh tính gộp ai vào trong nhóm những người còn lại vậy, nếu không tính các pháp sư?" Dandelion hỏi với vẻ quan tâm.

"Chắc chắn không phải đám người hát rong và nhà thơ con cóc rồi," Yarpen Zigrin cười khằng khặc. "Bọn tôi tính những người góp sức bằng rìu chiến, không phải đàn luýt."

"Á à," Ba Con Quạ nói, ngước lên nhìn lên bầu trời đầy sao. "Và tay thợ giày Sheepbagger cùng đám dân đen nhà hắn sẽ đóng góp như thế nào?"

Yarpen Zigrin nhổ toẹt vào đống lửa trại, lẩm bẩm điều gì đó bằng tiếng người lùn.

"Lính canh tại Barefield thông thạo những ngọn núi chết tiệt này và sẽ đóng vai người dẫn đường," Boholt nhẹ nhàng nói, "thế nên cho họ hưởng một phần chiến lợi phẩm cũng công bằng thôi. Với tay thợ giày thì vấn đề lại hơi khác. Thế này nhé, mọi sự sẽ loạn ngay nếu đám nông dân mà bắt đầu tin rằng khi có con rồng nào chường mặt ra, thay vì cho gọi chuyên gia đến, họ có thể thản nhiên đầu độc nó và quay trở lại hú hí với gái trong các đồng cỏ cao. Nếu một cái thói như vậy trở nên phổ biến, bọn tôi có lẽ sẽ phải bắt đầu đi ăn xin mất. Đúng không nào?"

"Đúng rồi," Yarpen đế thêm. "Chính thế nên tôi xin khẳng định rằng phải có chuyện chẳng lành nào đấy xảy ra với tay thợ giày kia, trước khi tên khốn đó trở thành huyền thoại."

"Nếu số trời đã định là một chuyện như vậy sẽ xảy đến với hắn, nó kiểu gì cũng sẽ xảy đến với hắn," Gar nói chắc như đinh đóng cột. "Để

đó tôi lo liệu cho."

"Và Dandelion," gã người lùn tiếp lời, "sẽ bôi nhọ tên hắn trong một bản dân ca, khiến hắn trông như một kẻ ngốc. Để hắn phải mang nhục và chịu ô danh suốt bao thế hệ."

"Anh đã quên một điều," Geralt nói. "Ở đây có một người có thể phá hỏng mọi sự. Người này sẽ không chấp nhận bất kỳ sự phân chia hoặc thỏa thuận nào. Ý tôi là Eyck xứ Denesle. Anh đã nói chuyện với hắn chưa?"

"Về chuyện gì?" Boholt nghiến răng nói, dùng một cây gậy lớn để cời mấy khúc củi trong đống lửa. "Anh sẽ chẳng thỏa thuận được gì với Eyck đâu, Geralt. Hắn không biết gì về kinh doanh hết."

"Trên đường đến trại của các anh," Ba Con Quạ nói, "chúng ta đã gặp hắn. Bấy giờ hắn đang quỳ trên đá, người vận nguyên bộ giáp, nhìn chằm chằm lên bầu trời."

"Hắn luôn làm trò đó," Cây Sậy nói. "Hắn đang thiền, hoặc đang cầu nguyện. Hắn nói mình phải làm vậy, bởi vì hắn được thần linh ra lệnh phải bảo vệ người đời khỏi cái ác."

"Ở Crinfrid quê tôi," Boholt lẩm bẩm, "bọn tôi xích cổ cái loại như vậy vào trong chuồng bò và cho chúng một cục than để tha hồ vẽ vời những bức tranh kỳ dị trên tường. Nhưng bàn luận về hàng xóm của tôi thế là đủ rồi, chúng ta đang nói chuyện công việc."

Một người phụ nữ trẻ, nhỏ nhắn với mái tóc đen được búi chặt trong lưới trùm vàng, trên mình khoác áo choàng len, lặng lẽ bước vào vòng ánh sáng.

"Cái mùi gì thum thủm thế nhỉ?" Yarpen Zigrin hỏi, giả đò không nhìn thấy nàng. "Không phải diêm sinh đâu, đúng không?"

"Không," Boholt, liếc nhìn sang bên và công khai hít mạnh một hơi, "là xạ hương hay mùi gì ấy."

"Không, hẳn phải là..." gã người lùn nhăn mặt. "Ô! Thì ra là quý nương Yennefer! Xin chào, xin chào."

Nàng pháp sư chậm rãi quan sát một lượt nhóm người, cặp mắt sáng quắc nấn ná chỗ gã thuật sĩ một hồi. Geralt khẽ mỉm cười.

"Ta có thể tham gia cùng các ngươi không?"

"Tất nhiên rồi, thưa quý nương," Boholt nói và nấc cụt. "Ngồi đây, trên cái yên này đi. Dịch mông ra, Kennet, và đưa yên cho pháp sư cao quý nào."

"Căn cứ vào những gì ta nghe thấy, các ngươi đang bàn chuyện công việc." Yennefer ngồi xuống, duỗi thẳng đôi chân đi tất đen quyến rũ ra trước mặt. "Nhưng lại không có ta à?"

"Bọn tôi không dám," Yarpen Zigrin nói, "quấy rầy một người quan trọng nhường ấy."

"Yarpen, nếu ngươi khớp miệng lại..." Yennefer nheo mắt, quay đầu về phía gã người lùn "... thì sẽ tốt hơn đấy. Ngay từ ngày đầu tiên, ngươi đã đối xử với ta như thể ta chẳng hơn gì thinh không, thế nên hãy cứ bàn tiếp đi, đừng cảm thấy phiền nhiễu với ta. Bởi vì ta cũng chẳng thấy phiền gì đâu."

"Thật tình chứ, thưa quý nương," nụ cười của Yarpen để lộ hàm răng khấp khểnh. "Tôi từ trước đến giờ vẫn coi cô tử tế hơn thinh không mà, nói dối thì mong trời cho bọ ve đến cắn chết ngay. Ví dụ, tôi có tiếng là hay phá thối miền thinh không tĩnh mịch bằng những quả rắm sực nức, một điều tôi không đời nào dám làm trước mặt cô."

Đám "đàn em" râu ria xồm xoàm ồ lên cười ha hả, nhưng ngay lập tức im bặt khi nhìn thấy ánh sáng xanh lam đột ngột bao trùm nàng pháp sư.

"Thêm một lời nữa thôi và ngươi sẽ chỉ còn là một quả rắm, Yarpen ạ," Yennefer nói với giọng sắc như kim loại, "và một vệt đen trên cỏ."

"Thật vậy," Boholt hắng giọng, xoa dịu bầu không khí im lặng vừa ập xuống. "Yên lặng đi, Zigrin. Hãy cùng nghe xem quý nương Yennefer có gì để nói gì với chúng ta nào. Cô vừa phàn nàn rằng chúng ta bàn chuyện công việc mà không cho mình góp mặt. Từ đó, tôi kết luận rằng cô có một đề nghị gì đấy cho chúng ta. Hỡi các vị, hãy cùng

nghe xem lời đề nghị đó là gì đi. Miễn là cô không đề xuất tự tay giết con rồng bằng bùa chú."

"Và nếu ta làm thế thì sao?" Yennefer ngẩng đầu lên. "Không nghĩ điều ấy khả thi à, Boholt?"

"Có thể điều đó khả thi thật. Nhưng nó chẳng mang lại lợi lộc gì cả, bởi vì chắc chắn cô sẽ đòi lãnh phân nửa kho tàng của con rồng."

"Ít nhất phân nửa," nàng pháp sư lạnh lùng nói.

"Rồi đó, bản thân cô cũng đã thấy nó không mang lại lợi lộc gì cho bọn tôi. Thưa quý nương, bọn tôi là những chiến binh nghèo rớt mùng tơi và nếu để vuột mất chiến lợi phẩm, cơn đói sẽ vẫy gọi. Bọn tôi phải ăn chút chít và dền hạt sống qua ngày..."

"Họa hoằn lắm bọn tôi mới xoay xở bắt được một con macmôt," Yarpen Zigrin chen vào với giọng buồn rười rượi.

"... bọn tôi uống nước suối," Boholt tu một ngụm từ cái hũ rượu và hơi rùng mình. "Bọn tôi không có lựa chọn nào cả, thưa quý nương Yennefer. Hoặc là lãnh chiến lợi phẩm, hoặc chết cóng giữa mùa đông trong lúc co ro rúc bên một hàng rào. Bởi lẽ nhà trọ tốn tiền lắm."

"Bia cũng vậy," Gar nói thêm.

"Và cả gái điếm lăng loàn nữa," Cây Sậy mơ màng nói.

"Đó là lý do," Boholt nói, ngước lên nhìn bầu trời, "bọn tôi sẽ tự mình giết con rồng, không cần đến bùa chú và không cần sự giúp đỡ của cô."

"Ngươi có chắc chắn về điều đó không? Hãy nhớ rằng những điều khả dĩ cũng có giới hạn đấy, Boholt."

"Có thể vậy, nhưng tôi chưa bao giờ gặp hết. Không, thưa quý nương. Tôi nhắc lại, bọn tôi sẽ tự mình giết con rồng, không mượn đến bùa chú gì cả."

"Đặc biệt là khi," Yarpen Zigrin nói thêm, "các bùa chú chắc chắn cũng có giới hạn của riêng chúng, mà bọn tôi không biết đến, không như giới hạn của bản thân bọn tôi."

"Ngươi tự nghĩ ra điều đó đấy à?" Yennefer chậm rãi hỏi. "Hay phải chăng đã có ai đó xúi ngươi? Có khi nào nguyên cớ khiến ngươi trơ trẽn như vậy chính là sự hiện diện của thuật sĩ trong nhóm người tinh túy này không?"

"Không," Boholt đáp, đưa mắt nhìn Geralt, bấy giờ trông như đang ngủ gật, biếng nhác duỗi dài người trên một tấm chăn, đầu gối lên yên, "thuật sĩ chẳng liên quan gì đến chuyện này. Nghe đây, hỡi Yennefer cao quý. Bọn tôi đã đưa ra một đề xuất với nhà vua, nhưng người chưa ban cho bọn tôi cái vinh hạnh được nghe câu trả lời. Vì là người kiên nhẫn, bọn tôi sẽ đợi đến sáng. Nếu nhà vua đồng ý thỏa thuận, bọn tôi sẽ cùng nhau đi tiếp. Nếu không, bọn tôi quay trở lại."

"Cả bọn tôi nữa," gã người lùn gầm gừ.

"Sẽ không có chuyện cò kè gì hết," Boholt nói tiếp. "Đồng ý hoặc không. Hãy thuật lại cho Niedamir những gì bọn tôi đã nói, hỡi quý nương Yennefer. Và xin được nói cho cô biết thế này: một thỏa thuận cũng sẽ tốt cho cả cô và Dorregaray nữa đấy, nếu cô thỏa thuận được với ông ta. Lưu ý nhé, bọn tôi không cần xác con rồng, chỉ lấy đúng khúc đuôi thôi. Và phần còn lại là của cô, cô có thể lấy bất cứ thứ gì mình muốn. Bọn tôi sẽ không tằn tiện hàm răng hay bộ não gì với cô đâu; bọn tôi sẽ không giữ bất cứ nguyên liệu gì cô cần để làm phép."

"Tất nhiên," Yarpen Zigrin cười khúc khích nói thêm, "cái xác sẽ dành cho đám pháp sư nhà các cô rồi, chẳng ai cướp nó khỏi tay mấy người đâu. Trừ phi có lũ kền kền nào khác thôi."

Yennefer đứng dậy, hất áo choàng ra sau vai.

"Niedamir sẽ không đợi đến sáng đâu," nàng gay gắt nói. "Người đã đồng ý với các điều kiện của các ngươi. Và lưu ý nhé, làm vậy là trái với lời khuyên của cả ta lẫn Dorregaray đấy."

"Niedamir," Boholt chậm rãi lè nhè, "thể hiện sự khôn ngoan đáng kinh ngạc đối với một người hãy còn trẻ măng. Thưa quý nương Yennefer, theo quan điểm của tôi, sự khôn ngoan bao gồm khả năng ngó lơ những lời khuyên ngu ngốc hoặc thiếu chân thành."

Yarpen Zigrin khịt mũi phía trên bộ râu của mình.

"Các ngươi sẽ đổi giọng ngay," nàng pháp sư hai tay chống nạnh, "khi bị con rồng xé xác, đâm thủng người và đập vỡ xương ống chân. Các ngươi sẽ liếm giày của ta và cầu xin được giúp đỡ. Như thường lệ thôi. Hỡi ôi, ta chẳng còn lạ gì cái ngữ nhà các ngươi, chẳng còn lạ chút gì nữa đâu. Ta biết các ngươi rõ đến phát bệnh."

Nàng quay đi và biến mất trong bóng tối, không buồn chào từ biệt.

"Vào thời của tôi," Yarpen Zigrin nói, "đám pháp sư ở im trong tháp của mình, đọc sách thánh hiền và khuấy vạc. Họ không ngáng chân các chiến binh, không can thiệp vào công việc của chúng ta. Và không ngúng nguẩy mông trước mặt người khác."

"Thành thật mà nói, cô ta thích ngúng nguẩy gì cũng được tuốt," Dandelion nói, điều chỉnh cây đàn của mình. "Đúng thế không, Geralt? Geralt? Này, thuật sĩ đi đâu rồi nhỉ?"

"Ai quan tâm?" Boholt lẩm bẩm, ném thêm một khúc gỗ vào đống lửa. "Anh ta đã đi đâu đó. Có thể anh ta phải đi giải quyết nỗi buồn, thưa quý ngài. Đó là việc của anh ta."

"Đúng rồi," anh nhà thơ đồng ý và gảy đàn. "Tôi hát cho các anh nghe bài gì đó nhé?"

"Khốn kiếp, hát đi," Yarpen Zigrin nói và nhổ toẹt một bãi. "Nhưng Dandelion à, đừng nghĩ rằng tôi sẽ bố thí cho cái giọng bò đực của anh dù chỉ một si linh. Đây không phải chốn cung đình đâu, anh cu ạ."

"Tôi có thể nhận thấy điều đó," anh thi sĩ hát rong gật đầu.

V

"Yennefer."

Nàng quay lại, bộ dạng như thể ngạc nhiên, mặc dù gã thuật sĩ ngờ rằng nàng đã nghe rõ tiếng bước chân của gã từ trước đó rất lâu. Nàng đặt một cái xô gỗ nhỏ xuống sàn, đứng thẳng dậy và vén bớt chút tóc

đã bung ra khỏi tấm lưới vàng, xõa thành lọn xuống vai.

"Geralt."

Vẫn như thường lệ, nàng chỉ mặc hai màu: đen và trắng. Mái tóc đen nhánh, hàng mi đen dài buộc con người ta phải dò đoán màu mắt ẩn bên dưới. Một chiếc váy đen và một tấm áo thụng đen ngắn với cổ viền lông trắng. Một chiếc áo trắng làm từ vải lanh mỏng vô cùng. Trên cổ nàng là một dải băng nhung đen được điểm xuyết một ngôi sao đá vỏ chai đính các viên kim cương tí hon.

"Nàng chẳng thay đổi chút nào."

"Anh cũng thế," nàng chế nhạo. "Và cả hai trường hợp đều bình thường như nhau. Hoặc, nếu anh thích, bất thường như nhau. Gì thì gì, đề cập đến điều ấy vẫn cứ là vô nghĩa, dù có thể không phải một cách tồi để mào đầu cuộc trò chuyện. Tôi nói thế có đúng không?"

"Đúng vậy," gã gật đầu, nhìn sang bên, về phía lều của Niedamir và những đống lửa của đội cung thủ triều đình bị che khuất bởi khối hình tối tăm của những chiếc xe ngựa. Vọng lại từ đống lửa trại phía xa hơn là giọng ca vang vang của Dandelion, hát bài *Những vì sao phía trên con đường*, một trong những bản dân ca lãng mạn nối tiếng nhất của anh.

"Chà, giờ xong màn chào hỏi rồi," nàng pháp sư nói, "tôi băn khoăn muốn biết tiếp theo sẽ đến gì đây."

"Thế này, Yennefer..."

"Tôi biết thế nào rồi," nàng gay gắt ngắt lời, "nhưng tôi không hiểu. Tại sao anh lại đến đây, Geralt? Hẳn là không phải vì con rồng đâu nhỉ? Tôi đoán rằng vẫn chưa có gì thay đổi về mặt đó, đúng không?"

"Không. Chưa thay đổi gì cả."

"Vậy làm ơn hãy cho tôi biết tại sao anh tham gia cái đoàn này?"

"Nếu ta nói nguyên nhân chính là nàng, liệu nàng có tin ta không?"

Nàng im lặng nhìn gã và Geralt không ưa cái thứ ánh lên trong đôi mắt sáng quắc của nàng.

"Tôi tin anh, tại sao lại không?" nàng cuối cùng cũng nói. "Đàn ông thích gặp lại tình nhân cũ, thích ôn lại kỷ niệm. Họ thích nghĩ rằng những cơn sung sướng ái tình xưa cũ cho họ quyền sở hữu vĩnh viễn đối với người tình. Nó làm tăng thêm lòng kiêu hãnh của họ. Anh cũng không phải là ngoại lệ. Bất chấp mọi chuyện."

"Dù thế nào," gã mỉm cười, "nàng vẫn đúng, Yennefer ạ. Ta vô cùng sung sướng khi nhìn thấy nàng. Nói cách khác, gặp nàng ta mừng lắm."

"Và chỉ có thế thôi sao? Vâng, cứ coi như tôi cũng mừng đi. Giờ nói điều đó xong rồi thì chúc anh ngủ ngon nhé. Như anh có thể thấy, tôi sắp đi nghỉ đêm rồi. Trước đó, tôi tính đi tắm và tôi thường cởi quần áo để thực hiện hoạt động này. Thế nên hãy về đi, lịch sự mà cho tôi được hưởng chút riêng tư nhỏ nhoi."

"Yen," gã chìa hai tay về phía nàng.

"Đừng gọi tôi bằng cái tên ấy!" nàng giận dữ rít lên, nhảy lùi lại, những tia lửa xanh và đỏ tóe ra từ các ngón tay duỗi dài của nàng. "Và nếu anh động vào người tôi, tôi sẽ đốt đui mắt anh đấy, quân vô loài."

Gã thuật sĩ lùi lại. Nàng pháp sư, giờ đã phần nào bình tĩnh hơn, một lần nữa vén tóc sang bên và đứng trước mặt gã, hai nắm tay chống hông.

"Anh nghĩ gì thế hả, Geralt? Rằng chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện nhẹ nhàng, vui vẻ, rằng chúng ta sẽ hồi tưởng về ngày xưa tháng cũ ư? Rằng có thể lúc trò chuyện xong, chúng ta sẽ lên xe ngựa và cứ thế làm tình trên mấy tấm chăn da cừu, để ôn lại kỷ niệm xưa? Có phải không?"

Vì không rõ có phải nàng pháp sư đang dùng phép thuật để đọc suy nghĩ của mình hay chỉ đơn thuần đoán đúng, Geralt giữ im lặng, mỉm cười gượng gạo.

"Vết tích của bốn năm đó đã hằn in lại, Geralt ạ. Bây giờ tôi không còn vương vấn gì nữa rồi, đó là lý do duy nhất khiến tôi không nhổ thẳng vào mắt anh trong cuộc gặp gỡ hôm này. Nhưng đừng để vẻ lịch

sự của tôi gây lầm tưởng."

"Yennefer..."

"Hãy yên lặng! Tôi đã trao cho anh nhiều hơn những gì tôi từng cho bất kỳ gã đàn ông nào khác, đồ vô lại. Chính tôi cũng không biết tại sao mình lại trao nó cho anh. Và anh... Ồ, không, anh bạn thân mến ạ. Tôi không phải một con đĩ hay một ả tiên nhân tình cờ gặp trong rừng, hạng người có thể bị vứt bỏ vào buổi sáng, một kẻ anh có thể rời đi mà không buồn đánh thức, chỉ để lại trên bàn một bó hoa violet. Một người anh có thể nhạo báng. Cứ liệu hồn! Chỉ cần hở ra một từ thôi là anh sẽ hối hận ngay!"

Geralt không thốt ra một lời nào, cảm nhận được rất chuẩn cơn giận đang sôi sục trong lòng Yennefer.

Nàng pháp sư một lần nữa vén mấy lọn tóc bất trị sang một bên và nhìn vào mắt gã, đứng rất sát.

"Thật tệ là chúng ta đã đụng mặt nhau," nàng nhẹ nhàng nói. "Nhưng chúng ta sẽ không biến mình thành trò hề cho thiên hạ cùng xem. Chúng ta sẽ giữ thể diện. Chúng ta sẽ giả vờ là bạn tốt của nhau. Nhưng đừng nhầm nhé, Geralt. Bây giờ giữa chúng ta chẳng có gì cả. Chẳng có gì sất, hiểu chứ? Và hãy lấy làm mừng vì điều đó đi, vì thế tức là tôi nay đã buông bỏ những hoạch định dành riêng cho anh mà tôi vẫn ấp ủ cho đến tận gần đây. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi đã tha thứ cho anh. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu, thuật sĩ. Không bao giờ."

Nàng đột ngột quay lại, túm lấy cái xô, làm nước văng tung tóe khắp xung quanh và biến mất sau một toa xe.

Geralt xua một con muỗi đang vo ve bên tai đi và từ từ tiến về phía đống lửa trại, nơi màn trình diễn của Dandelion đang được khen thưởng bằng những tràng pháo tay nửa vời. Gã ngước lên nhìn nền trời xanh thẫm phía trên những đỉnh núi đen kịt, nham nhở như lưỡi cưa. Gã cảm thấy muốn phá lên cười. Gã không biết tại sao.

VI

"Trên đầu coi chừng đấy! Cẩn thận!" Boholt hô, xoay người trên ghế đánh xe để ngoái ra sau quan sát dòng người. "Ôm sát vách đá hơn đi! Cẩn thận!"

Những chiếc xe ngựa ì ạch tiến tới, nẩy xóc trên nền đá. Đám đánh xe chửi thề, lấy cương quất ngựa và nghiêng người ra ngoài. Họ bồn chồn liếc xem liệu bánh xe có đủ xa mép cái khe núi với một con đường hẹp, gồ ghề chạy dọc theo nó không. Bên dưới, tận đáy vực sâu, nước sông Braa sủi bọt trắng xóa giữa những tảng đá.

Geralt ghì cương ngựa lại, ép mình vào vách đá phủ thưa thớt rêu nâu và địa y trắng. Gã để toa xe của nhóm Đạo Tắc vượt qua chỗ mình. Cây Sậy phóng tới từ đầu dòng người, nơi hắn vẫn đi trước dẫn đoàn cùng với các trinh sát viên của Barefield.

"Thế đúng rồi!" hắn hét lên. "Gắng lên! Đường phía trước sẽ rộng ra đấy!"

Vua Niedamir và Gyllenstiern đều cưỡi ngựa, được hộ tống bởi một vài kỵ binh mang cung, tiến đến bên Geralt. Lóc cóc đằng sau họ là những toa xe của đoàn xe ngự. Xa hơn nữa là đoàn xe của đám người lùn do Yarpen Zigrin lái, bấy giờ đang la lối luôn mồm.

Niedamir, một thanh niên rất gầy, đầy tàn nhang, mặc áo khoác da cừu trắng, đi ngang qua chỗ gã thuật sĩ, bắn cho gã một ánh nhìn trịch thượng, mặc dù trông buồn chán thấy rõ. Gyllenstiern ngồi thẳng người lên và ghì cương ngựa.

"Đằng này, ngài thuật sĩ," lão hống hách nói.

"Sao?" Geralt dùng gót chân thúc ngựa và chậm rãi tiến về phía viên đại pháp quan phía sau đoàn lữ hành. Gã lấy làm ngạc nhiên khi thấy, bất chấp sở hữu một vòng bụng đầy ấn tượng, Gyllenstiern lại thích cưỡi ngựa hơn là thoải mái thực hiện hành trình trong một toa xe.

"Hôm qua," Gyllenstiern nói, nhẹ nhàng kéo sợi dây cương nạm vàng của mình và hất chiếc áo choàng màu xanh ngọc ra khỏi vai, "hôm qua ngươi đã nói rằng con rồng không khiến ngươi thấy quan tâm. Vậy ngươi quan tâm đến điều gì thế, ngài thuật sĩ? Tại sao ngươi lại đi cùng với bọn ta?"

"Đây là một đất nước tự do mà, thưa đại pháp quan."

"Tạm thời thì thế. Nhưng Geralt thân mến à, trong cái đoàn này, mọi người nên biết địa vị của mình. Cũng như vai trò mà anh ta phải đảm nhiệm, thể theo ý nguyện của vua Niedamir. Ngươi có hiểu điều đó không?"

"Ý ngài là gì vậy, hỡi Gyllenstiern kính mến?"

"Để ta nói cho nghe. Ta nghe bảo rằng dạo gần đây, đàm phán với đám thuật sĩ các ngươi đã trở thành một công việc mệt mỏi. Vấn đề là bất cứ khi nào một con quái vật cần giết được trình ra cho một thuật sĩ xem, thay vì rút kiếm ra giết nó, tay thuật sĩ lại bắt đầu nghĩ xem liệu làm thế có phải phép không, liệu nó có vượt quá giới hạn khả dĩ hay không, liệu hành động ấy có đi ngược lại nguyên tắc và liệu con quái vật kia có thực sự *là* một con quái vật hay không, như thể điều ấy còn chưa rõ ràng ngay từ cái nhìn đầu tiên. Như ta thấy thì đám các ngươi chỉ đơn thuần đang ăn nên làm ra quá mức. Vào thời của ta, thuật sĩ chẳng có xu nào dính túi, ngoài độc một đôi ủng hôi hám. Họ không thắc mắc nhiều khê, họ giết những thứ mình được lệnh giết, dù cho đó có là ma sói, rồng hay người thu thuế. Thứ duy nhất quan trọng là khoản tiền công tử tế. Thấy thế nào, Geralt?"

"Ngài có việc gì muốn giao cho tôi không, Gyllenstiern?" gã thuật sĩ lạnh lùng hỏi. "Nếu có, hãy nói cho tôi biết. Tôi sẽ cân nhắc. Nhưng nếu không, phí hơi với nhau thế này thật vô nghĩa, đúng không nào?"

"Công việc ư?" viên đại pháp quan thở dài. "Không, ta không có. Toàn bộ vụ này đều chỉ xoay quanh một con rồng, và điều đó rõ ràng đã vượt qua giới hạn của ngươi, thuật sĩ à. Vì vậy, ta thích nhóm Đạo Tặc hơn. Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi. Cảnh báo ngươi. Vua Niedamir

và ta có thể dung thứ cho ba cái hứng thất thường của cánh thuật sĩ cũng như cách họ phân chia quái vật ra thành tốt và xấu, nhưng chúng ta không muốn nghe về chuyện đó, và càng chẳng muốn thấy nó được đem ra áp dụng trước mặt mình. Chớ can dự vào các vấn đề của hoàng gia, thuật sĩ ạ. Và đừng kết giao với Dorregaray."

"Tôi không hay kết giao với pháp sư đâu. Tại sao ngài lại suy diễn ra điều ấy?"

"Dorregaray," Gyllenstiern nói, "còn thất thường gấp bội các thuật sĩ. Ông ta không chỉ phân định mỗi quái vật thành tốt và xấu. Ông ta coi tất cả bọn chúng đều là tốt hết."

"Như thế thì hơi bị cường điệu hóa mất rồi."

"Rõ ràng là vậy. Nhưng ông ta bảo vệ quan điểm của mình một cách cố chấp phi thường. Ta thực sự sẽ chẳng ngạc nhiên đâu nếu ông ta gặp chuyện chẳng lành. Và còn việc ông ta nhập bọn cùng bọn ta trong khi đang bầu bạn cùng một nhóm người lạ lùng nhường ấy..."

"Tôi không phải bè bạn của Dorregaray. Và ông ta cũng không phải bè bạn của tôi."

"Đừng ngắt lời. Nhóm người đi cùng ông ta quả thật rất kỳ lạ. Một thuật sĩ bị lương tâm cắn rứt chẳng khác nào một con cáo bị bọ chét cắn khắp da. Một pháp sư cứ phun ra những điều nhăng cuội về sự cân bằng trong tự nhiên như một thầy tế. Hiệp sĩ Borch Ba Con Quạ thầm lặng và những vệ sĩ đến từ Zerrikania, nơi vẫn được biết đến là hay tổ chức lễ hiến tế trước thần tượng một con rồng. Vậy mà đột nhiên tất cả bọn họ đều tham gia vào cuộc săn. Kỳ lạ thật đấy nhỉ?"

"Nếu ngài cứ khăng khăng như thế thì ừ."

"Vậy thì hãy cứ biết rằng," viên đại pháp quan nói, "như kinh nghiệm đã chứng minh, những vấn đề bí ẩn nhất luôn có những giải pháp đơn giản nhất. Đừng bắt ta sử dụng chúng thuật sĩ ạ."

"Tôi không hiểu."

"Ồ, ngươi hiểu đấy chứ. Cảm ơn ngươi đã tiếp chuyện, Geralt."

Geralt đứng lại. Gyllenstiern thúc ngựa đi tiếp và nhập bọn với nhà vua, bắt kịp đoàn lữ hành. Eyck xứ Denesle ruổi ngựa đi ngang, khoác trên mình một chiếc áo captan da lót bông sáng màu hằn dấu một miếng giáp che ngực, kéo theo một con ngựa thồ khệ nệ khiêng một bộ áo giáp, một chiếc khiên bạc nguyên khối và một cây thương mạnh mẽ. Geralt chào anh ta bằng cách giơ tay lên, nhưng vị hiệp sĩ giang hồ quay đầu sang bên, mím chặt đôi môi mỏng của mình lại và thúc ngựa đi tiếp.

"Anh ta không ưa gì anh," Dorregaray nói, cho ngựa tiến tới. "Nhỉ, Geralt?"

"Hiển nhiên rồi."

"Cạnh tranh, phải không? Hai anh cùng làm một nghề như nhau. Ngoại trừ việc Eyck là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, còn anh là một người chuyên nghiệp. Một sự khác biệt nhỏ nhặt, đặc biệt là đối với những nạn nhân bị anh giết."

"Đừng so sánh tôi với Eyck, Dorregaray. Có trời mới biết ông sỉ nhục ai với phép so sánh đó, hắn hay tôi, nhưng đừng so sánh chúng tôi với nhau."

"Xin chiều ý anh. Thật tình mà nói, đối với ta, hai anh đáng ghét như nhau thôi."

"Cảm ơn ông."

"Không có gì đâu," viên pháp sư vỗ về cổ con ngựa của mình, vừa bị tiếng la hét của Yarpen và đám người lùn dưới trướng gã làm cho hoảng sợ. "Đối với ta, thuật sĩ à, thật đáng kinh tởm khi gọi trò giết chóc là một công việc, thấp kém và vô nghĩa làm sao. Thế giới của chúng ta đang ở trạng thái cân bằng. Tiêu diệt hay sát hại bất kỳ sinh vật nào sống trên cõi đời này cũng sẽ làm đảo lộn trạng thái cân bằng đó. Và mất cân bằng sẽ khiến sự tuyệt chủng nhích lại gần hơn; sự tuyệt chủng và ngày tận thế."

"Một thuyết của các thầy tế," Geralt tuyên bố. "Tôi biết về nó. Một giáo sĩ già từng giải thích điều đó cho tôi một lần, ở Rivia. Hai ngày sau

cuộc trò chuyện của chúng tôi, lão bị ma chuột xé xác. Chẳng có gì chứng minh là trạng thái cân bằng đã bị đảo lộn."

"Thế giới, ta nhắc lại," Dorregaray thờ ơ liếc nhìn gã, "đang ở trạng thái cân bằng. Trạng thái cân bằng tự nhiên. Loài nào cũng có thiên địch của mình, loài nào cũng là thiên địch của các loài khác. Trong đó bao gồm cả con người. Việc tiêu diệt những kẻ thù tự nhiên của con người - một sự nghiệp anh dành cả đời thực hiện, đồng thời cũng là một quy trình ta bắt đầu có thể thấy rõ - đe dọa sẽ khiến giống nòi trở nên suy thoái."

"Biết gì không, hỡi pháp sư?" Geralt bực bội nói. "Một ngày nào đó, hãy đến gặp một người mẹ có đứa con đã bị tử xà ăn thịt và nói với bà ấy rằng bà ấy phải cảm thấy vui mừng, vì chính nhờ đó mà loài người đã thoát khỏi sự thoái hóa. Thử xem bà ấy sẽ nói gì với ông."

"Một lập luận hay đấy, thuật sĩ," Yennefer nói, tiến đến chỗ họ trên con ngựa đen to lớn của mình. "Và ông, Dorregaray, hãy cứ liệu cái mồm đấy."

"Ta không có thói che giấu quan điểm của mình."

Yennefer đi giữa họ. Gã thuật sĩ nhận thấy rằng tấm lưới buộc tóc vàng đã bị thay thế bằng một chiếc khăn trắng được quấn lại.

"Hãy bắt đầu che giấu chúng càng sớm càng tốt, Dorregaray," nàng nói, "đặc biệt là trước Niedamir và nhóm Đạo Tặc vốn đã nghi ngờ ông định can thiệp vào vụ giết rồng rồi. Chừng nào ông hãy còn chỉ nói suông, họ sẽ coi ông như một kẻ điên vô hại. Tuy nhiên, nếu ông thử giở bất cứ trò gì, họ sẽ bẻ cổ ông trước khi ông kịp thở hắt ra một hơi."

Viên pháp sư nở một nụ cười khinh thường và trịch thượng.

"Và ngoài ra," Yennefer nói tiếp, "khi bày tỏ những quan điểm đó, ông làm hỏng tính trang nghiêm của nghề nghiệp và công việc chúng ta thực hiện."

"Sao lại thế?"

"Ông có thể áp dụng lý thuyết của mình cho đủ mọi loại sinh vật và sâu bộ trên đời, Dorregaray. Nhưng với rồng thì không. Vì rồng là kẻ

thù tự nhiên lớn nhất của con người. Và ta không nói đến sự thoái hóa của loài người đâu, mà là sự tồn vong cơ. Để tồn tại, ta phải nghiền nát kẻ thù của mình, kẻ thù nào có thể ngăn cản sự tồn tại đó."

"Rồng không phải kẻ thù của con người," Geralt xen vào. Nàng pháp sư nhìn gã và mỉm cười. Nhưng nụ cười chỉ nằm ở đôi môi.

"Hãy để *con người* bọn tôi," nàng nói, "phán xét chuyện này. Vai trò của anh không phải là phán xét, thuật sĩ, mà là hoàn thành công việc."

"Như một hình nhân đất sét được định sẵn chỉ sống kiếp nô lệ ấy à?"

"Đó là phép so sánh của anh, không phải của tôi," Yennefer lạnh lùng trả lời. "Nhưng, chà, nghe hợp đấy."

"Yennefer," Dorregaray nói, "thật đáng kinh ngạc là một người phụ nữ với tuổi tác và trình độ học vấn như cô lại phun ra được một mớ vớ vẩn như vậy. Tại sao trong mắt cô, rồng được thăng cấp trở thành kẻ thù hàng đầu của con người? Tại sao không phải những sinh vật nguy hiểm hơn gấp trăm lần khác, những sinh vật có nhiều nạn nhân gấp trăm lần so với rồng? Tại sao lại không phải là kỳ tinh, thằn lằn đuôi chẻ, nhân diện sư, thủy xà hai đầu hay điểu sư? Tại sao lại không phải là chó sói?"

"Ta sẽ cho ông biết tại sao không. Con người chỉ có thể trở nên ưu việt hơn so với các chủng tộc và giống loài khác, chỉ giành được phần thắng trong cuộc giao tranh hòng đoạt lấy ngôi vị xứng đáng trong tự nhiên cũng như không gian sống khi chủ nghĩa du mục, lang thang từ nơi này sang nơi khác để tìm kiếm nguồn thức ăn theo đúng lịch của tự nhiên, cuối cùng cũng được loại bỏ. Nếu không, ta sẽ không thể đạt được nhịp sinh sản thích hợp, vì trẻ con loài người có giai đoạn phụ thuộc quá lâu. Chỉ một người phụ nữ được an toàn và yên ổn sau những bức tường thành của thị trấn hoặc trong một đồn lũy mới có thể sinh con theo nhịp chuẩn, tức mỗi năm một lần. Mắn đẻ, Dorregaray ạ, chính là sự phát triển, là điều kiện để tồn tại và thống trị. Vầ bây giờ sang đến lũ rồng. Chỉ một con rồng chứ không loài quát vật

nào khác mới đủ sức đe dọa một thị trấn hoặc đồn lũy. Nếu bọn rồng không bị xóa sổ, thiên hạ sẽ phân tán ra - để đảm bảo sự an toàn cho riêng bản thân - thay vì túm tụm vào với nhau, bởi lẽ lửa rồng trong một khu dân cư đông đúc là cả một con ác mộng, là đồng nghĩa với hàng trăm nạn nhân và sự hủy diệt khủng khiếp. Đó là lý do tại sao loài rồng phải bị xóa sổ hoàn toàn, Dorregaray ạ."

Dorregaray nhìn nàng với một nụ cười kỳ lạ trên mặt.

"Cô có biết không, Yennefer, ta không muốn phải chứng kiến cái ngày ý tưởng về sự thống trị của con người mà cô đưa ra trở thành hiện thực, khi những kẻ như cô nắm giữ ngôi vị đúng chuẩn trong tự nhiên của mình. May mắn thay, ngày đó sẽ không bao giờ đến. Vì các cô sẽ đầu độc hoặc tàn sát lẫn nhau, chết do thương hàn và sốt phát ban; bởi vì chính rác rưởi và chấy rận, chứ không phải rồng, mới là thứ đe dọa những thành phố lộng lẫy của cô, nơi phụ nữ được sinh con mỗi năm một lần, nhưng cũng là nơi cứ mười đứa bé sơ sinh thì chỉ có một đứa sống được hơn mười ngày. Phải, Yennefer, mắn đẻ, mắn đẻ và một lần nữa mắn đẻ. Vậy thì hãy bắt đầu sinh con đi, hỡi quý cô thân mến; đó là công việc tự nhiên nhất đối với cô. Nó sẽ khiến cô bận bịu không thể lãng phí thời gian vô ích để mơ về những điều viển vông như hiện tại. Tạm biệt nhé."

Viên pháp sư thúc ngựa, phóng lên đầu đoàn. Sau khi liếc nhìn khuôn mặt tái nhợt, nhăn nhó đầy giận dữ của Yennefer, Geralt bắt đầu cảm thấy thương hại trước cho y. Gã biết vấn đề nằm ở đâu. Yennefer, giống như hầu hết các pháp sư, bị vô sinh. Nhưng không giống như hầu hết các pháp sư, nàng lấy làm buồn bã vì điều ấy và thực sự nổi giận mỗi khi có ai đề cập đến. Chắc chắn Dorregaray biết điều đó. Nhưng có lẽ y không biết nàng là kiểu người thù dai đến nhường nào.

"Lão không yên nổi cái thân đâu," nàng rít lên. "Ồ, được. Cẩn thận đấy nhé, Geralt. Đừng nghĩ rằng anh sẽ được tôi bảo vệ nếu không biết khôn đúng lúc."

"Chớ lo," gã mỉm cười. "Bọn ta - và ý ta là cánh thuật sĩ và hình nhân đất sét sống kiếp nô lệ - luôn hành xử một cách khôn ngoan. Vì phạm vi hoạt động của bọn ta có những ranh giới rất rõ ràng và cụ thể."

"Ái chà, thật bất ngờ đấy," Yennefer nói, nhìn gã, mặt mày vẫn tím tái. "Anh hờn giận như một ả điếm vừa bị bóc mẽ chuyện mất trinh vậy. Anh là một thuật sĩ, anh không thể thay đổi được điều đó đâu. Cái nghề của anh..."

"Bàn về nghề ngỗng thế là đủ rồi đấy, Yen, bởi vì nó đã bắt đầu khiến ta cảm thấy lộn mửa."

"Tôi đã dặn anh đừng gọi tôi như vậy rồi cơ mà. Và tôi càng chẳng quan tâm chuyện anh thấy muốn lộn mửa. Cũng như bất kỳ kiểu phản ứng nào khác trong cái phạm vi phản ứng eo hẹp của cánh thuật sĩ nhà các anh."

"Gì thì gì, nếu không muốn phải mục sở thị một vài phản ứng trong số đó, nàng nên ngừng xổ ra cho ta nghe những câu chuyện về các sứ mệnh cao cả và cuộc chiến giữa thiện và ác. Còn về loài rồng; những kẻ thù đáng sợ của bộ tộc loài người. Ta biết thừa."

"Ồ, thật thế à?" Nàng pháp sư nheo mắt lại. "Và anh biết thừa những gì, hỡi thuật sĩ?"

"Chỉ là," Geralt nói, phớt lờ sự rung động cảnh báo đột ngột xuất hiện của miếng mề đay quanh cổ, "nếu lũ rồng không có kho báu, sẽ chẳng ma nào buồn quan tâm đến chúng; cánh pháp sư lại càng không. Thật thú vị là cứ mỗi khi có con rồng nào bị săn đuổi, một pháp sư có quan hệ mật thiết với Bang hội Thợ Kim hoàn luôn lảng vảng ở gần. Hệt như nàng vậy. Và sau này, mặc dù đáng lẽ phải có một lô một lốc đá quý tràn ra thị trường, chuyện đó lại chẳng bao giờ xảy ra và giá của chúng không hề bị tụt giảm. Thế nên đừng đem ba cái chuyện nghề nghiệp và cuộc chiến bảo vệ sự tồn vong của giống nòi ra nói với ta. Ta thừa hiểu nàng là người thế nào, đã quen biết nàng quá lâu rồi."

"Quá lâu," nàng lặp lại, chế nhạo đầy ác ý. "Không may là vậy. Nhưng đừng nghĩ rằng anh biết rõ tôi, đồ khốn nạn ạ. Khốn kiếp, tôi

mới ngu ngốc làm sao... Ôi, cút đi cho khuất mắt! Trông cái bản mặt anh mà tôi chịu không nổi!"

Nàng hét lớn, giật dây cương và hùng hục phi nước đại về phía trước. Gã thuật sĩ ghì ngựa và cho đoàn xe của đám người lùn la hét, chửi rủa và huýt sáo bằng các ống xương, vượt qua. Đi cùng bọn họ là Dandelion, nằm dài trên một bao yến mạch, gảy cây đàn luýt của mình.

"Này!" Yarpen Zigrin gầm lên từ ghế lái, chỉ tay vào Yennefer. "Có thứ gì đen đen trên đường kia! Không biết đó là gì nhỉ? Trông cứ như một con ngựa ấy!"

"Hẳn thế rồi!" Dandelion hét lên, đẩy chiếc mũ bê rê màu mận ra sau. "Đó đích thị một con ngựa! Đang cưỡi một con ngựa thiến! Thật đáng kinh ngạc!"

Râu đám đàn em của Yarpen rung lên theo tràng cười. Yennefer giả vờ như không nghe thấy.

Geralt lại ghì cương ngựa và để những cung thủ của Niedamir đi qua. Borch đang đi chậm cách họ một khoảng, còn mấy cô gái Zerrikania đoạn hậu ngay phía sau hắn. Geralt đợi họ đuổi kịp và cho ngựa của mình đi song hành với ngựa của Borch. Họ tiến bước trong im lặng.

"Thuật sĩ này," Ba Con Quạ bỗng dưng nói, "ta muốn hỏi anh một câu."

"Hỏi đi."

"Tại sao anh không quay lại?"

Gã thuật sĩ im lặng nhìn ông ta trong giây lát.

"Ông có thực sự muốn biết không?"

"Vâng, ta muốn," Ba Con Quạ nói, quay mặt về phía Geralt.

"Tôi đi cùng họ vì tôi là một hình nhân đất sét sống kiếp nô lệ. Bởi vì tôi là một cọng xơ gai bị gió thổi dọc đường cái. Nói cho tôi biết xem, tôi nên đi đâu nào? Và vì mục đích gì nữa? Ít nhất ở đây còn có một số

người tôi nói chuyện được. Những người sẽ không ngưng ngang cuộc trò chuyện khi tôi đến gần. Những người sẽ nói thẳng vào mặt tôi, kể cả khi họ không thích tôi đi chăng nữa, chứ không phải đứng đằng sau một hàng rào mà ném đá. Tôi đi cùng họ cũng vì chính cái lý do đã khiến tôi cùng ông đến quán trọ của dân lái bè. Bởi vì đối với tôi, mọi thứ đều như nhau. Tôi không có mục tiêu để hướng tới. Tôi không có một đích đến nào cuối con đường."

Ba Con Quạ hắng giọng.

"Cuối mọi con đường đều có một đích đến. Mỗi người đều có một cái đích như vậy. Kể cả anh, mặc dù anh muốn nghĩ rằng mình khác biệt kiểu nào đó."

"Bây giờ tôi sẽ hỏi ông một câu."

"Hỏi đi."

"Ông có đích đến ở cuối con đường không?"

"Ta có."

"Ông may mắn thật."

"Không liên quan đến may mắn đâu, Geralt. Quan trọng là anh tin tưởng vào điều gì và anh phục vụ thứ gì. Không ai biết điều đó rõ hơn... hơn một thuật sĩ."

"Ngày hôm nay tôi cứ phải nghe đi nghe lại về các mục đích," Geralt thở dài. "Mục đích của Niedamir là chiếm Malleore. Sứ mệnh của Eyck xứ Denesle là bảo vệ thiên hạ khỏi loài rồng. Dorregaray cảm thấy mình có nghĩa vụ thực hiện một điều trái ngược hoàn toàn. Yennefer, do từng gánh chịu một số thay đổi nhất định về thể xác, không thể thực hiện được mong muốn của mình và đang lưỡng lự vô cùng. Khốn kiếp, chỉ có nhóm Đạo Tặc và băng đảng người lùn là không cảm thấy có nghĩa vụ gì, chỉ đơn thuần muốn vơ vét cho đầy túi. Biết đâu chính thế mà tôi mới bị họ thu hút đến vậy?"

"Anh không bị họ thu hút đâu, Geralt xứ Rivia. Ta không mù cũng chẳng điếc. Anh lấy cái bọc tiền kia ra không phải vì nghe thấy tên họ. Nhưng ta phỏng đoán rằng..."

"Không cần phải phỏng đoán đâu," gã thuật sĩ nói, không chút tức giận.

"Ta xin lỗi."

"Không cần phải xin lỗi đâu."

Họ ghì ngựa vừa kịp lúc để không đâm sầm vào hàng cung thủ đến từ Caingorn vừa đột ngột bị bắt dừng lại.

"Đã có chuyện gì xảy ra thế?" Geralt nhổm lên trên bàn đạp. "Tại sao chúng ta lại dừng chân?"

"Ta không biết." Borch quay đầu. Véa nhanh chóng thốt ra vài từ, mặt mày nhăn nhó một cách kỳ lạ.

"'Tôi sẽ phóng lên phía trước," thuật sĩ nói, "để xem chuyện gì đang xảy ra."

"Ở yên đây đi."

"Tại sao thế?"

Ba Con Quạ im lặng một lúc, mắt dán chặt xuống đất.

"Tại sao thế?" Geralt lặp lại.

"Đi đi," Borch nói. "Có lẽ làm vậy sẽ tốt hơn."

"Cái gì sẽ tốt hơn cơ?"

"Cứ đi đi."

Cây cầu nối liền hai mép của vực sâu trông có vẻ chắc chắn. Nó được dựng từ những tấm gỗ thông dày và nâng đỡ bởi một trụ đỡ tứ giác, nơi dòng nước gầm rú vỗ vào, tạo nên những dải bọt dài.

"Này, Cây Sậy!" Boholt, bấy giờ đang đánh xe, hét lên. Tại sao anh lại dừng thế?"

"Tôi không biết cây cầu có trụ được không."

"Tại sao chúng ta lại đi đường này?" Gyllenstiern phóng ngựa đến hỏi. "Ta không thích cho xe đi qua cầu. Này, thợ giày! Tại sao ngươi lại dẫn bọn ta đi lối này chứ không phải theo lối mòn? Con đường mòn tiếp tục dẫn về phía tây mà, phải không?"

Kẻ đầu độc oai hùng của Barefield tiến đến, cởi bỏ chiếc mũ da cừu. Hắn trông thật lố bịch, vận chật căng bên ngoài chiếc áo khoác chăn cừu là một bộ giáp bán thân kiểu cổ, có lẽ đã được rèn ra từ thời vua Sambuk.

"Đường này ngắn hơn, thưa bệ hạ," hắn nói, không phải với viên đại pháp quan, mà trực tiếp với Niedamir bấy giờ vẫn mang gương mặt lộ rõ vẻ chán nản tột độ.

"Sao lại như vậy?" Gyllenstiern cau mày hỏi. Niedamir thậm chí còn không buồn ban cho tay thợ giày một ánh liếc chăm chú hơn.

"Chúng," Sheepbagger nói, chỉ vào ba đỉnh núi lởm chởm cao chót vót nhìn xuống khu vực xung quanh, "là Chiava, Đại Cắt và Nanh Điểm. Con đường mòn dẫn đến khu tàn tích của thành trì cũ và đi vòng quanh Chiava từ phía bắc, bên kia nguồn sông. Nhưng chúng ta có thể rút ngắn chặng đường bằng cách đi qua cây cầu. Chúng ta sẽ băng qua hẻm núi và đến vùng đồng bằng giữa hai ngọn núi. Và nếu không thấy bóng dáng con rồng ở đó, chúng ta sẽ tiếp tục đi về phía đông, chúng ta sẽ lùng sục trong các khe núi. Và nếu đi xa hơn nữa về phía đông thì sẽ bắt gặp những đồng cỏ bằng phẳng, nơi có một con đường dẫn thẳng đến Caingorn, hướng tới lãnh thổ của ngài."

"Và ngươi móc đâu ra những thông tin như vậy về mấy ngọn núi này thế, Sheepbagger?" Boholt hỏi. "Trong cái khuôn giày của ngươi?"

"Không, thưa ngài. Hồi còn nhỏ tôi chăn cừu ở đây."

"Và cây cầu đó sẽ không sụp chứ?" Boholt đứng trên ghế lái, nhìn xuống dòng sông đang sùng sục sủi bọt. "Từ đây xuống dưới hẳn phải tận bốn mươi sải."

"Nó sẽ trụ được, thưa ngài."

"Mà đằng nào thì cây cầu làm gì ở giữa chốn khỉ ho cò gáy này thế?"

"Cây cầu đó," Sheepbagger nói, "được xây dựng bởi quỷ khổng lổ từ thời xưa, và bất cứ ai qua đây đều phải trả cho chúng một khoản đáng kể. Nhưng vì dân tình hiếm khi đi lối này nên lũ quỷ khổng lồ rơi vào cảnh khố rách áo ôm. Nhưng cây cầu vẫn còn đó."

"Ta lặp lại," Gyllenstiern nghiêm nghị nói. "Chúng ta có xe ngựa chất đầy dây dợ và lương thực, và chúng ta có thể bị mắc kẹt giữa chốn hoang vu. Không phải bám theo con đường mòn sẽ tốt hơn ư?"

"Chúng ta có thể đi theo lối mòn," tay thợ giày nhún vai, "nhưng đường đó sẽ lâu hơn. Và nhà vua đã nói rằng người sẵn sàng trả bất kỳ cọng giá nào để tìm được con rồng đó thật sớm."

"Cái giá," viên đại pháp quan sửa lời hắn.

"Nếu ngài thích, thì cái giá vậy," Sheepbagger đồng ý. "Nhưng đi qua cầu vẫn nhanh hơn."

"Được rồi, đi thôi, Sheepbagger," Boholt quyết định. "Ngươi và người của ngươi dẫn đầu đi. Bọn ta có phong tục nhường người dũng cảm nhất băng qua trước."

"Mỗi lượt không được quá một xe," Gyllenstiern cảnh báo.

"Rồi," Boholt quất ngựa và cỗ xe lọc cọc lăn lên các thanh gỗ của cây cầu. "Đi theo bọn tôi nào, Cây Sậy! Hãy đảm bảo bánh xe lăn được trơn tru!"

Geralt ghì ngựa lại, bị chặn đường bởi đội cung thủ của Niedamir trong bộ áo thụng tím và vàng, chen chúc trên phần đầu cầu đá.

Con ngựa của gã thuật sĩ khịt mũi.

Nền đất rung lên. Những ngọn núi run rẩy, rìa mép lởm chởm của vách đá bên cạnh họ nhòe đi trên nền trời và chính vách đá đột nhiên phát ra tiếng ầm ầm trầm nhưng nghe thấy được.

"Coi chừng!" Boholt hét lên, bây giờ đã sang đến phía bên kia cầu. "Coi chừng phía kia!"

Những viên đá nhỏ đầu tiên rơi lộp đà lộp độp xuống vách đá thỉnh thoảng lại rung lên bần bật. Geralt chứng kiến một phần con đường cả đoàn bám theo nãy giờ nhanh chóng toác thành một khe nứt đen toang hoác, rụng ra và bổ nhào xuống vực với một tiếng huyên náo rền vang như sấm.

"Lên ngựa!" Gyllenstiern hét lên. "Bệ hạ! Sang bên kia!"

Niedamir vùi đầu vào bờm ngựa, lao lên cầu và Gyllenstiern cùng một số cung thủ cắm đầu phóng theo. Phía sau họ, cỗ xe ngự với lá cờ điểu sư phấp phới lọc xọc leo lên những tấm gỗ cót két.

"Một vụ lở đất! Tránh ra đi!" Yarpen Zigrin rống lên từ phía sau, vụt mông lũ ngựa, phóng vèo qua toa xe thứ hai của Niedamir và chen chúc với đội cung thủ. "Tránh ra, thuật sĩ! Tránh ra!"

Eyck xứ Denesle căng cứng và thẳng đơ người, phi nước đại bên cạnh cỗ xe của đám người lùn. Nếu không nhờ khuôn mặt tái nhợt như xác chết và cái miệng méo xẹo trong một biểu cảm nhăn nhó run rẩy của anh ta, có khi người ta còn ngỡ tưởng vị hiệp sĩ giang hồ chẳng hề nhận thấy mớ sỏi đá đang rơi xuống lối mòn. Xa hơn phía sau, một thành viên nhóm cung thủ la hét dữ dội và lũ ngựa hí lên.

Geralt giật mạnh dây cương và thúc ngựa vì ngay trước mặt gã, nền đất sục sôi bởi những khối đá trút xuống như thác đổ. Cỗ xe của đám người lùn rào rạo lăn bánh qua đống đá. Khi ra đến ngay trước cây cầu, nó nẩy bật lên và đập xuống, một bên thành xe nứt toác và một trục bánh bị gãy. Một bánh xe văng ra ngoài lan can và rơi tòm vào trong lớp bọt.

Bị những mảnh đá sắc nhọn cứa vào, con ngựa của gã thuật sĩ lồng lên. Geralt cố gắng xuống ngựa, nhưng khóa giày bị ngoắc vào bàn đạp nên gã ngã sang bên xuống lối mòn. Con ngựa của gã hí lên và lao tới trước, thẳng về phía cây cầu đang, đong đưa trên khe vực. Đám người lùn phóng qua cầu, vừa la hét vừa chửi bới.

"Nhanh lên, Geralt!" Dandelion la, cong giò chạy phía sau gã và ngoái lại nhìn.

"Nhảy lên đi, thuật sĩ!" Dorregaray gọi, ngọ nguậy trên yên, vật lộn tìm cách khống chế con ngựa đang phát hoảng của mình.

Xa hơn nữa, phía sau họ, toàn bộ con đường chìm trong một đám mây bụi bốc lên mù trời từ đống đá đang đập nát các toa xe của Niedamir. Gã thuật sĩ túm lấy đai túi yên ngựa của viên pháp sư. Gã nghe thấy một tiếng rú.

Yennefer đã ngã xuống cùng với con ngựa của mình, nàng lăn sang một bên, tránh xa bộ vó đang quẫy đạp dữ dội và nằm bẹp xuống đất, lấy tay che đầu. Gã thuật sĩ buông yên, chạy về phía nàng, nhào vào trong trận bão đá và nhảy qua kẽ nứt đang tẽ rộng dưới chân gã. Yennefer bị túm tay giật mạnh, quỳ gối dậy. Mắt nàng mở to và dòng máu chảy ra từ vầng trán trầy xước bấy giờ đã xuống đến tai nàng.

"Đứng dậy đi, Yen!"

"Geralt! Coi chừng!"

Một khối đá dẹp khổng lồ cạ rào rạo, rầm rầm vào bề mặt vách đá, trượt xuống và bổ thẳng về phía họ. Geralt thụp xuống, lấy thân che chắn cho nàng pháp sư. Đúng lúc đó, khối đá nổ tung, vỡ nát thành cả tỉ mảnh, trút xuống đầu họ như mưa, châm chích đau như ong bắp cày.

"Mau!" Dorregaray hét. Y múa tít cây đũa phép từ bên trên con ngựa đang hùng hục phi, bắn nát thêm nhiều tảng đá đang trút xuống từ vách đá thành cát bụi. "Tới cây cầu đi, thuật sĩ!"

Yennefer phẩy tay, quặp ngón lại và hét lên điều gì đó không thể hiểu nổi. Khi những tảng đá tiếp xúc với khối bán cầu màu xanh lam vừa đột nhiên hình thành trên đầu họ, chúng bốc hơi như những giọt nước rơi trúng kim loại nóng đỏ.

"Tới cây cầu, Geralt!" nàng pháp sư hét lên. "Bám sát tôi!" Họ chạy theo Dorregaray và mấy cung thủ đang cắm đầu cắm cổ chạy. Cây cầu rung chuyển và kêu cót két, những tấm gỗ oằn mình vặn vẹo theo đủ hướng, hất họ văng hết lan can bên này đến lan can bên kia.

"Mau!"

Cây cầu đột nhiên sụt xuống với một tiếng rắc chát tai, ồn ã và nửa phần cầu họ vừa chạy qua gãy rời, bổ nhào xuống vực, cuốn theo cỗ xe của đám người lùn, khiến nó vỡ tan tành trên mớ răng đá lởm chởm trong tiếng hí điên cuồng của lũ ngựa. Phần họ hiện đang đứng hãy còn nguyên vẹn, nhưng Geralt chợt nhận ra họ đang chạy ngược lên một con dốc càng lúc càng thêm nghiêng với tốc độ chóng mặt.

Yennefer hồng hộc chửi rủa.

"Nằm xuống, Yen! Bám chặt vào!"

Phần còn lại của cây cầu nghiến kèn kẹt, rạn nứt và võng xuống thành dốc. Họ rơi theo nó, thọc ngón tay vào khe hở giữa các tấm gỗ. Yennefer không thể giữ được. Nàng ré lên như một bé gái và tuột đi. Geralt treo mình bằng một tay, rút ra một con dao găm, găm phập lưỡi dao vào giữa những tấm gỗ và nắm lấy chuôi bằng cả hai tay. Khớp khuỷu tay của gã nghiến cọt kẹt trong khi gã bị Yennefer kéo xuống, treo lơ lửng nhờ bám vào sợi đai và bao kiếm đeo trên lưng gã. Cây cầu lại phát ra một tiếng răng rắc và nghiêng thêm nữa, gần như dựng đứng.

"Yen," gã thuật sĩ phì phò. "Làm gì đi... Yểm một câu thần chú chết tiệt nào đó đi!"

"Tôi làm thế nào được?" gã nghe thấy một tiếng gầm gừ tức tối, nghèn nghẹt. "Tôi đang phải bám!"

"Buông một tay ra!"

"Tôi không thể..."

"Ê!" Dandelion hét lên từ trên cao. "Hai người có bám được không? Ê!"

Geralt không buồn đáp.

"Quăng dây xuống!" Dandelion rống lên. "Khốn kiếp, nhanh cái chân lên!"

Nhóm Đạo Tặc, đám người lùn và Gyllenstiern xuất hiện bên cạnh anh thi sĩ hát rong. Geralt nghe thấy giọng nói trầm trầm của Boholt.

"Chờ đã, ca sĩ. Chẳng bao lâu nữa ả sẽ rơi xuống. Sau đó, chúng ta sẽ kéo thuật sĩ lên."

Yennefer rít lên như một con rắn lục, quằn quại và lơ lửng sau lưng Geralt. Sợi đai của gã lẹm vào ngực gã đầy đau đớn.

"Yen? Nàng có thể tìm được một mấu đứng không? Sử dụng chân của nàng ấy? Nàng có làm được gì với đôi chân của mình không?"

"Có," nàng rên rỉ. "Đu đưa chúng lung tung."

Geralt nhìn xuống dòng sông đang sục sôi và cuộn xoáy giữa những tảng đá sắc nhọn, va đập vào chúng là mấy miếng gỗ của cây cầu, một con ngựa và một thi thể mặc bộ đồ sáng màu của Caingorn. Dưới những tảng đá, trong xoáy nước màu ngọc lục bảo trong suốt, gã nhìn thấy thân hình thon nhọn của những con cá hồi lớn, uể oải di chuyển trong dòng nước.

"Nàng có thể giữ được không, Yen?"

"Chỉ suýt soát... vâng..."

"Tự kéo mình lên đi. Nàng phải tìm được một chỗ đặt chân..."

"Tôi... không thể..."

"Quăng dây xuống!" Dandelion hét lên. "Các anh bị điên hết cả rồi à? Cả hai người bọn họ sẽ ngã mất!"

"Điều đó kể ra cũng đâu đến nỗi nào nhỉ?" Gyllenstiern hỏi, không thấy bóng dáng y đâu.

Cây cầu kêu cót két và võng xuống nhiều hơn. Những ngón tay đang nắm chặt chuôi dao của Geralt bắt đầu tê dại.

"Yen..."

"Im đi... và đừng vặn vẹo lung tung nữa..."

"Yen?"

"Đừng gọi tôi bằng cái tên ấy..."

"Nàng có bám được không?"

"Không," nàng lạnh lùng nói. Nàng không còn vùng vẫy nữa, mà chỉ đơn thuần treo người trên lưng gã; một khối nặng trơ, vô hồn.

"Yen?"

"Câm miệng."

"Yen. Tha thứ cho ta nhé."

"Không. Không bao giờ."

Một cái gì đó len lỏi luồn xuống trên những tấm gỗ. Nhanh chóng.

Giống như một con rắn. Một sợi dây, tỏa ra một quầng ánh sáng lạnh lẽo, xoắn xít và cuộn lại, như thể vật sống, mò mẫm và tìm thấy cổ Geralt với đầu mút di động của mình, luồn vào dưới nách gã và tự đan thành một nút thắt lỏng. Nàng pháp sư bên dưới gã rên rỉ, hớp hơi. Gã đinh ninh nàng sắp sửa bật khóc. Gã đã nhầm.

"Cẩn thận nhé!" Dandelion hét lên từ trên cao. "Bọn tôi đang kéo hai người lên! Gar! Kennet! Kéo họ lên! Hai ba!"

Một lực kéo. Sợi dây thít chặt vào người căng lên đầy đau đớn. Yennefer thở hắt ra. Họ nhanh chóng được kéo lên trên, bụng cạ vào những tấm gỗ thô.

Ở trên đỉnh, Yennefer là người đầu tiên đứng dậy.

VII

"Chúng ta chỉ cứu được đúng một toa xe từ toàn bộ đoàn lữ hành, thưa bệ hạ," Gyllenstiern nói, "không tính cỗ xe của nhóm Đạo Tặc. Đoàn quân chỉ còn bảy cung thủ. Căn cứ vào những gì quan sát được qua khoảng không, phía bên kia vực không còn con đường nào nữa, chỉ có sỏi đá lổn nhổn và một vách núi nhẵn trơn. Chúng ta không biết liệu trong số những người còn ở lại khi cây cầu sập, có ai còn sống hay không."

Niedamir không trả lời. Eyck xứ Denesle vươn thẳng người, đứng trước mặt nhà vua, nhìn chằm chằm vào ngài với đôi mắt sáng quắc, hừng hực.

"Cơn giận dữ của thần linh đang đeo đuổi chúng ta," anh ta nói, giơ tay lên. "Bẩm vua Niedamir, chúng ta đã phạm tội. Đây là một cuộc viễn chinh thiêng liêng, một cuộc viễn chinh chống lại cái ác. Vì con rồng là ác, vâng, mỗi con rồng đều là hiện thân của ác. Thần không ngó lơ khi bắt gặp cái ác, thần nghiền nát nó dưới chân mình... Hủy diệt nó. Thể theo đúng yêu cầu của các vị thần và Thánh Kinh."

"Hắn đang lải nhải cái gì vậy?" Boholt cau mày hỏi.

"Tôi chịu," Geralt nói, chỉnh lại bộ yên cho con ngựa của mình. "Tôi chẳng hiểu đến nửa chữ."

"Im hộ cái," Dandelion nói. "Tôi đang cố ghi nhớ, có lẽ nếu ghép vần được thì tôi sẽ dùng được nó đấy."

"Thánh Kinh nói," Eyck nói, giờ đã lớn giọng hét vang, "rằng con mãng xà, con rồng tởm lợm với bảy đầu và mười sừng, sẽ bay ra từ địa ngục! Cưỡi trên lưng nó sẽ là một người đàn bà mặc đồ tím pha đỏ tươi, trên tay cầm một chiếc cốc vàng, và trán ả sẽ hằn in dấu hiệu của mọi sự trụy lạc tột bậc trên đời!"

"Tôi biết ả!" Dandelion vui mừng nói. "Đó là Cilia, vợ của ủy viên xứ Sommerhalder!"

"Im lặng đi, thưa nhà thơ," Gyllenstiern nói. "Và ngươi, hỡi hiệp sĩ từ Denesle, cảm phiền ngươi hãy nói một cách dễ hiểu hơn."

"Hỡi bệ hạ, khi chống lại cái ác," Eyck kêu gọi, "ta nên hành động với một trái tim và lương tâm trong sáng, trong tư thế ngẩng cao đầu! Nhưng chúng ta thấy những ai ở đây nào? Lũ người lùn, những kẻ ngoại giáo, được sinh ra trong bóng tối và cúi đầu trước các thế lực hắc ám! Bọn pháp sư báng bổ, tiếm đoạt các luật lệ, sức mạnh và đặc quyền linh thiêng! Một thuật sĩ, kẻ biến thái ghê tởm, một tạo vật phi tự nhiên đáng nguyền rủa. Có gì đáng ngạc nhiên không khi một đòn trừng phạt đã giáng xuống đầu chúng ta? Hỡi vua Niedamir! Chúng ta đã chạm đến giới hạn của những gì khả dĩ! Lòng khoan dung của thánh thần đang bị thách thức nghiêm trọng. Bẩm bệ hạ, thần kêu gọi người hãy thanh trừng đám bẩn thỉu khỏi hàng ngũ của chúng ta, trước khi..."

"Chẳng có lấy một lời về tôi," Dandelion rầu rĩ chêm vào. "Không đề cập gì đến các nhà thơ hết. Mặc dù tôi đã cố gắng lắm rồi."

Geralt mỉm cười trước Yarpen Zigrin bấy giờ đang từ tốn vuốt lưỡi chiếc rìu chiến giắt trong thắt lưng mình. Gã người lùn thích thú cười toe toét. Yennefer quay đi một cách đầy phô trương, giả vờ rằng chiếc váy bị rách tới hông của nàng còn khiến nàng đau khổ hơn những lời

lẽ của Eyck.

"Ta nghĩ anh hơi phóng đại một chút rồi, thưa anh Eyck," Dorregaray gay gắt nói, "mặc dù hẳn là vì những lý do cao cả. Đối với ta, việc bày tỏ quan điểm về cánh pháp sư, người lùn và thuật sĩ của anh thật không cần thiết chút nào. Mặc dù, ta tin, tất cả chúng ta đã nghe quá nhàm những ý kiến như vậy, nó vẫn chẳng lịch sự hay hào hiệp gì cả, thưa ngài Eyck. Và đây quả thực là một điều khó hiểu tột cùng, sau khi chính anh, chứ không phải ai khác, đã chạy đi lấy một sợi dây ma thuật của tiên nhân để cứu một thuật sĩ và một pháp sư đang trong vòng nguy hiểm. Căn cứ vào những gì anh nói, ta kết luận rằng đáng lẽ ra anh phải cầu trời khấn Phật cho họ rơi xuống mới đúng."

"Khốn kiếp," Geralt thì thầm với Dandelion. "Hắn ném cho bọn tôi sợi dây đó ư? Eyck? Không phải Dorregaray sao?"

"Không," anh nhà thơ lẩm bẩm. "Đúng là Eyck đấy."

Geralt lắc đầu không tin nổi. Yennefer khẽ chửi thề và đứng thẳng người lên.

"Anh Eyck," nàng nói với một nụ cười mà bất kỳ ai khác ngoài Geralt có thể sẽ coi là dễ chịu và thân thiện. "Tại sao lại như vậy? Ta là kẻ báng bổ, ấy nhưng anh lại cứu mạng ta?"

"Cô là một phụ nữ, thưa quý nương Yennefer," vị hiệp sĩ cúi đầu cứng nhắc. "Và dung mạo duyên dáng và trung thực của cô cho phép tôi tin rằng một ngày nào đó cô sẽ từ bỏ trò ma thuật đáng nguyền rủa này."

Boholt khịt mũi.

"Xin cảm ơn anh, thưa hiệp sĩ," Yennefer nói cụt ngủn, "và thuật sĩ Geralt cũng cảm ơn anh. Cảm ơn anh ta đi, Geralt."

"Ta thà chết còn hơn," gã thuật sĩ thở dài, thẳng thắn bộc bạch. "Chính xác thì ta nên cảm ơn anh ta vì điều gì? Ta là một kẻ biến thái ghê tởm, và khuôn mặt kém duyên dáng của ta không báo hiệu chút hy vọng cải thiện nào cả. Anh Eyck chỉ tình cờ lôi ta ra khỏi vực thôi,

đơn thuần vì ta khi đó đang được nàng khuê nữ duyên dáng ôm chặt lấy. Nếu ta bị treo lơ lửng ở đó một mình, Eyck sẽ chẳng buồn động đến một ngón tay. Tôi không nhầm đâu nhỉ, thưa hiệp sĩ?"

"Anh đã nhầm rồi, thưa anh Geralt," vị hiệp sĩ giang hồ điềm đạm đáp. "Tôi không bao giờ từ chối bất kỳ ai cần sự giúp đỡ hết. Ngay cả một thuật sĩ."

"Cảm ơn anh ta đi, Geralt. Và xin lỗi nữa," nàng pháp sư gay gắt nói, "nếu không thì anh sẽ xác nhận rằng, ít nhất là về bản thân anh, Eyck đã nói đúng. Anh không thể chung sống với người khác. Bởi vì anh khác biệt. Việc anh tham gia vào cuộc viễn chinh này là một sai lâm. Một mục đích phi lý đã đưa anh đến đây. Vậy nên rời đoàn sẽ là hành động hợp lý. Tôi nghĩ bây giờ anh đã hiểu điều đó rồi. Còn nếu không, đã đến lúc anh hiểu ra rồi đấy."

"Cô đang nói về mục đích gì vậy?" Gyllenstiern cắt ngang. Nàng pháp sư nhìn lão, nhưng không trả lời. Dandelion và Yarpen Zigrin mỉm cười đầy ẩn ý với nhau, nhưng theo một kiểu để nàng pháp sư không nhận ra.

Gã thuật sĩ nhìn vào mắt Yennefer. Chúng lạnh băng.

"Tôi xin lỗi và cảm ơn anh, hỡi hiệp sĩ xứ Denesle," gã cúi đầu. "Tôi xin cảm ơn mọi người có mặt ở đây. Vì cuộc giải cứu vừa nhanh chóng, vừa tức thời. Trong lúc treo mình ở đó, tôi đã nghe thấy tất cả các anh đều hăm hở muốn giúp như thế nào. Tôi xin được tất cả những người có mặt ở đây tha thứ. Ngoại trừ Yennefer cao quý, người mà tôi cảm ơn, nhưng không xin xỏ gì cả. Tạm biệt nhé. Phường cặn bã sẽ tự nguyện rời đoàn. Bởi vì phường cặn bã này đã phát ngấy các anh rồi. Tạm biệt nhé, Dandelion."

"Này, Geralt," Boholt gọi, "đừng hờn giận như một thiếu nữ thế, đừng chuyện bé xé ra to. Kệ bà cái..."

"Coi chừng mọi người ơơơi!"

Sheepbagger và mấy thành viên thuộc lực lượng lính gác Barefield, những người đã được cử đi trước để thám thính, đang chạy về từ phần

miệng hẹp của hẻm núi.

"Cái gì thế? Tại sao hắn lại rống lên như vậy?" Gar ngẩng đầu lên.

"Bớ bà con... Thưa... bệ hạ..." tay thợ giày thở hồn hển.

"Nói gì thì nói đi," Gyllenstiern nói, thọc ngón tay cái vào chiếc thắt lưng vàng của mình.

"Một con rồng! Có một con rồng ở đó!"

"Ở đâu?"

"Bên kia hẻm núi... Trên đất bằng... Thưa ngài, nó..."

"Lên ngựa!" Gyllenstiern ra lệnh.

"Gar!" Boholt hét lên, "lên xe! Cây Sậy, lên ngựa và đi theo tôi!"

"Tươi tỉnh lên nào, các anh em!" Yarpen Zigrin gầm lên. "Khốn kiếp, tươi tỉnh lên nào!"

"Này, đợi tôi với!" Dandelion quàng cây đàn luýt qua vai. "Geralt! Đưa tôi đi cùng với!"

"Nhảy lên đi!"

Cuối hẻm núi là một cái gò chất lên từ những tảng đá sáng màu, dần dần thưa ra tạo thành một vòng tròn không đều. Phía sau nó, nền đất thoai thoải dẫn xuống một bãi chăn đầy cỏ và mấp mô trên núi, tứ bề quây kín bởi những vách đá vôi với hàng ngàn những khoảng hở, trông lỗ cha lỗ chỗ. Ba hẻm núi hẹp, miệng của những dòng suối đã cạn khô, dẫn vào bãi cỏ.

Boholt, người đầu tiên phóng đến bờ rào đá, đột nhiên ghì ngựa lại và đứng nhổm lên trên bàn đạp.

"Ôi, chết tiệt," hắn nói. "Ôi, khốn kiếp. Không... không thể nào như vậy được!"

"Gì thế?" Dorregaray cưỡi ngựa đến hỏi. Bên cạnh y là Yennefer, bước xuống khỏi cỗ xe của nhóm Đạo Tặc, tựa ngực vào khối đá, ghé mắt nhìn ra, lùi lại và dụi mắt.

"Gì thế? Có chuyện gì vậy?" Dandelion hét lên, rướn người ra từ sau lưng Geralt. "Sao vậy, Boholt?"

"Con rồng đó... màu vàng."

Cách lối ra lổn nhổn đá của hẻm núi họ vừa phóng qua không quá một trăm bước chân, trên con đường đi đến hẻm núi dẫn về phía bắc, trên một ngọn đồi thấp, thoai thoải, là con vật kia. Nó đang ngồi chễm chệ, ưỡn chiếc cổ thon dài thành một đường cong uyển chuyển, gục cái đầu thuôn thuôn vào bộ ngực ưỡn cong của mình, đuôi quấn quanh cặp chân trước chìa ra.

Con vật cùng thế ngồi của nó mang một nét phong nhã khó tả; chút gì đó như mèo, chút gì đó tương phản với cái gốc gác bò sát hiển hiện của nó. Nhưng cũng vô phương phủ nhận nó là loài bò sát. Bởi lẽ phủ kín trên mình con vật là những miếng vảy sắc nét, loang loáng một quầng sáng vàng rực chói lòa. Bởi lẽ ngồi trên mô đất ấy là một con vật vàng óng; vàng từ đầu bộ vuốt găm xuống đất cho đến chót cái đuôi dài đang rất nhẹ nhàng chuyển động giữa những cây kế mọc trên đồi. Con vật nhìn họ với đôi mắt to vàng, dang đôi cánh vàng rộng như cánh dơi và giữ nguyên tư thế đó, đòi được ngưỡng mộ.

"Một con rồng vàng," Dorregaray thì thầm. "Điều đó là bất khả... Một câu chuyện cổ tích có thực!"

"Làm quái gì có thứ gọi là rồng vàng," Gar nói và nhổ toẹt một bãi. "Tôi biết rõ điều mình đang nói."

"Vậy thì cái gì đang ngồi trên quả đồi kia?" Dandelion nghiêm giọng hỏi.

"Hẳn phải là một mánh khóe gì đó."

"Một ảo ảnh."

"Đó không phải một ảo ảnh," Yennefer nói.

"Đó là một con rồng vàng," Gyllenstiern nói. "Một con rồng vàng thứ thiệt."

"Rồng vàng chỉ tồn tại trong truyện cổ tích thôi!"

"Tất cả mọi người dừng lại đi," Boholt đột nhiên xen vào. "Sồn sồn lên cũng chẳng lợi lộc gì. Bất kỳ đầu đất nào cũng có thể thấy đó là một

con rồng vàng. Và nếu nó màu vàng, màu xanh da trời, màu cứt hay sọc ca rô thì có gì khác biệt không, hỡi các vị? Nó cũng chẳng to lắm, chúng ta sẽ giải quyết được nó ngay thôi. Cây Sậy, Gar, dọn sạch sỏi đá trên xe và khiêng đồ nghề ra đi. Nó màu vàng hay không thì có gì khác biệt đâu?"

"Có khác biệt đấy, Boholt," Cây Sậy nói. "Và khác biệt quan trọng lắm. Đó không phải con rồng mà chúng ta theo đuổi. Không phải con đã bị đầu độc bên ngoài Barefield, hiện đang ngồi trên một đống vàng bạc châu báu trong hang. Con kia chỉ ngồi bệt mông ra đấy. Nó mang lại lợi lộc gì cho chúng ta nào?"

"Con rồng đó có màu vàng đấy, Kennet ạ," Yarpen Zigrin gầm gừ. "Anh đã bao giờ trông thấy bất cứ thứ gì giống nó chưa? Anh không hiểu sao? Chúng ta sẽ vớ bẫm từ bộ da của nó còn hơn cả một kho báu bình thường."

"Và không làm đá quý tràn ngập thị trường nữa chứ," Yennefer đế thêm, mỉm cười nanh nọc. "Yarpen nói đúng. Thỏa thuận vẫn còn ràng buộc. Nguyên một món ra trò để chia chác đấy, phải không nào?"

"Này, Boholt?" Gar hét lên từ cỗ xe, nơi hắn đang ồn ã lục lọi giữa mớ dây dợ. "Chúng ta sẽ trang bị cho mình và lũ ngựa những gì? Con bò sát vàng kia có thể phun ra được cái gì thế? Lửa? Axít? Hơi nước?"

"Biết thế quái nào được," Boholt nói, nghe có vẻ lo lắng. "Này, pháp sư! Trong truyện ngụ ngôn có nhắc gì đến rồng vàng, đến cách giết chúng không?"

"Làm thế nào để giết chúng ư? Theo cách thông thường thôi!" Sheepbagger bỗng dưng hét lên. "Việc gì phải suy nghĩ lâu la, hãy cho bọn tôi một con vật. Bọn tôi sẽ nhồi đầy thứ gì đó có độc vào và cho con bò sát kia ăn, thế là rảnh nợ."

Dorregaray liếc xéo tay thợ giày, Boholt nhổ nước bọt, và Dandelion quay đầu đi với vẻ mặt nhăn nhó đầy ghê tởm. Yarpen Zigrin nở một nụ cười khả ố, tay chống nạnh.

"Sao cứ trơ mắt ra nhìn thế?" Sheepbagger hỏi. "Bắt tay vào việc

thôi nào, chúng ta phải quyết định xem sẽ nhồi thứ gì vào cái xác để con bò sát kia chết thật nhanh. Phải là một thứ vô cùng độc hại hoặc thối rữa."

"Á à," gã người lùn nói, vẫn mỉm cười. "Chà, cái gì mà vừa độc, vừa hôi và vừa thối được nhỉ? Ngươi biết gì không Sheepbagger? Có vẻ như đó chính là ngươi đấy."

"Hả?"

"Ngươi nghe thấy rồi đấy. Cút đi, đồ ba ngơ, biến cho khuất mắt ta ngay."

"Ngài Dorregaray," Boholt nói, bước tới chỗ viên pháp sư. "Hay làm gì hữu ích đi. Hãy nhớ lại vài câu chuyện cổ tích và giai thoại. Ông biết gì về rồng vàng?"

Viên pháp sư mỉm cười, đứng thẳng người lên với vẻ tự cao.

"Ngươi hỏi ta biết gì về rồng vàng ư? Không nhiều đâu, nhưng cũng đủ đấy."

"Bọn tôi đang lắng nghe đây."

"Vậy thì hãy lắng nghe và nghe cho thủng đây. Ở đằng kia, trước mặt chúng ta, là một con rồng vàng. Một huyền thoại sống, có thể là sinh vật cuối cùng và duy nhất thuộc chủng này còn sống sót sau cơn cuồng sát của các ngươi. Con người ta không ai lại đi giết huyền thoại cả. Ta, Dorregaray, sẽ không cho phép các ngươi chạm vào con rồng đó. Hiểu chưa? Các ngươi có thể gói ghém hành trang, thắt chặt túi yên và cuốn gói về nhà được rồi."

Geralt đinh ninh một cuộc náo loạn sẽ bùng nổ. Gã đã nhầm.

"Thưa pháp sư cao quý," giọng nói của Gyllenstiern cắt ngang sự im lặng. "Hãy để ý mình đang nói gì và nói với ai. Vua Niedamir có thể ra lệnh cho ông thắt chặt túi yên và cút xéo khuất mắt, Dorregaray à. Nhưng ngược lại thì không. Rõ chưa?"

"Không," viên pháp sư tự hào nói, "chưa rõ. Vì ta là thầy Dorregaray, và sẽ không bị sai bảo lung tung bởi một người có vương quốc chỉ gói

gọn một vùng lãnh thổ có thể nhìn thấy từ trên đỉnh cọc rào của một thành trì dơ dáy, bẩn thỉu, hôi thối. Ngài Gyllenstiern, ông có biết nếu ta niệm một bùa chú và phẩy tay, ông sẽ biến thành một bãi phân bò, và vị vua còn chưa lớn của ông sẽ trở thành một thứ tệ hơn gấp bội? Rõ chưa?"

Gyllenstiern không kịp trả lời vì Boholt đã bước đến gần Dorregaray, túm lấy vai y và kéo y lại đối mặt với mình. Gar và Cây Sậy lầm lì và dữ tợn xuất hiện phía sau Boholt.

"Nghe đây nhé, thưa thầy ảo thuật," tên Đạo Tặc khổng lồ nói. "Trước khi ông vẫy cái bàn tay đó, hãy nghe tôi nói này. Tôi có thể dành ra một lố thời gian để giải thích mình sẽ làm gì với ba cái điều cấm đoán, những câu chuyện cổ tích cùng những lời huyên thuyên ngu ngốc của ông. Nhưng tôi không muốn. Cho phép tôi dùng hành động này thay lời đáp."

Boholt đặt một ngón tay lên mũi mình và từ khoảng cách ngắn, xì sạch những thứ bên trong lên mũi giày của viên pháp sư.

Dorregaray tái nhợt đi, nhưng không nhúc nhích. Cũng như mọi người, y nhìn thấy cây chùy xích gai dài một cubit[1] thòng bên sườn Gar. Cũng như mọi người, y biết rằng thời gian mình cần để yểm một bùa chú sẽ dài gấp bội khoảng thời gian Gar cần để đập nát đầu mình.

"Được rồi," Boholt nói. "Và bây giờ cảm phiền quý ngài hãy đứng né ra đi. Và nếu ông lại nổi hứng mở mồm ra, hãy nhanh chóng tọng một bó cỏ vào trong đó. Bởi vì nếu tôi nghe thấy ông than vãn thêm lần nào nữa, tôi sẽ tặng ông chút quà lưu niệm để nhớ về tôi."

Boholt quay đi và xoa tay.

"Rồi nào, Gar, Cây Sậy, chúng ta hãy bắt tay vào việc đi thôi, bởi vì con bò sát đó sẽ không ngồi ì ra đấy mãi đâu."

"Có vẻ như nó không định đi đâu hết," Dandelion nói, nhìn vào khung cảnh trước mặt. "Trông nó mà xem."

Con rồng vàng trên đồi ngoác miệng ngáp, ngẩng đầu, vẫy cánh và

quất đuôi xuống đất.

"Hỡi vua Niedamir và các vị, các hiệp sĩ!" nó cất lời với tiếng gầm vang như kèn đồng. "Ta là con rồng mang tên Villentretenmerth! Dù nói thế này là hơi dại, nhưng có vẻ trận lở đất mà ta giáng xuống đầu các vị đã không ngăn cản được các vị hoàn toàn. Các vị đã đến được tận đây. Như các vị đã biết, chỉ có ba cách ra khỏi thung lũng này. Phía đông, về phía Barefield, và phía tây, về phía Caingorn. Và các vị có thể sử dụng những tuyến đường đó. Các vị sẽ không đi qua hẻm núi phía bắc, bởi vì ta, Villentretenmerth, cấm các vị làm vậy. Tuy nhiên, nếu có ai không muốn tôn trọng huấn thị của ta, ta sẽ thách đấu một cuộc đọ sức danh dự, theo đúng tôn chỉ hiệp sĩ với người ấy. Với vũ khí thông thường, không bùa chú, không phun lửa. Một trận đấu đến khi một trong hai bên đầu hàng hoàn toàn. Ta chờ đợi câu trả lời thông qua xướng viên của các vị, thể theo đúng phong tục!"

Tất cả há hốc mồm.

"Nó biết nói!" Boholt thở hổn hển. "Thật phi thường!"

"Không chỉ vậy, mà còn ăn nói rất thông minh nữa," Yarpen Zigrin nói. "Có ai biết vũ khí trông thường là gì không?"

"Một món vũ khí bình thường, không có phép thuật," Yennefer cau mày nói. "Nhưng còn một điều khác ta thấy khó hiểu. Với một cái lưỡi chẻ đôi, nó không thể nào ăn nói rành mạch được. Con quái đang sử dụng thần giao cách cảm! Hãy cẩn thận, khả năng này hoạt động theo cả hai chiều. Nó có thể đọc được suy nghĩ của các ngươi."

"Nó bị dở người hẳn rồi hay sao thế?" Kennet Cây Sậy bực bội nói. "Một cuộc đọ sức danh dự? Với một con bò sát ngu ngốc ư? Còn lâu mới có chuyện ấy! Chúng ta sẽ cùng nhau tấn công nó! Lấy thịt đè người!"

"Không."

Họ ngoái ra sau nhìn.

Eyck xứ Denesle, bấy giờ đã mặc áo giáp chỉnh tề trên lưng ngựa, với cây thương đặt cạnh bàn đạp, trông có thần thái hơn hẳn so với khi

đi bộ. Đôi mắt hừng hực rực lửa từ bên dưới tấm che đang lật lên và khuôn mặt anh ta tái nhợt.

"Không, thưa anh Kennet," viên hiệp sĩ lặp lại. "Muốn làm vậy thì phải bước qua xác tôi đã. Tôi sẽ không cho phép danh dự hiệp sĩ bị xúc phạm trước mặt mình. Bất cứ ai dám vi phạm các nguyên tắc của cuộc đọ sức danh dự này..."

Eyck càng lúc càng nói to hơn. Cái giọng hớn hở của anh ta trở nên the thé, đồng thời anh ta đang run lên vì phấn khích.

"... bất cứ ai lăng mạ danh dự là cũng sẽ lăng mạ tôi, và máu của người đó hoặc của tôi sẽ nhuốm đẫm mảnh đất cằn cỗi này. Con thú yêu cầu một cuộc đấu tay đôi ư? Được thôi! Hãy để xướng viên hô vang tên tôi! Hãy để thánh thần phán quyết! Về phần con rồng, nó sở hữu sức mạnh của nanh vuốt và cơn thịnh nộ rực lửa, còn về phần tôi..."

"Đúng là đồ ngu," Yarpen Zigrin lẩm bẩm.

"... về phần tôi, tôi sở hữu sự ngay chính, đức tin, nước mắt của những trinh nữ mà con bò sát này..."

"Đủ rồi đấy, Eyck, anh làm tôi muốn ói!" Boholt hét lên. "Đi luôn đi, ra trường đấu đi! Đừng nói nữa, hãy giải quyết con rồng đó đi!"

"Này, Boholt, khoan đã," một tên người lùn đang vuốt râu đột nhiên nói. "Quên cái thỏa thuận rồi à? Nếu Eyck hạ được con thằn lằn kia, hắn sẽ ăn phân nửa..."

"Eyck sẽ không lấy gì cả," Boholt toét miệng cười. "Tôi biết hắn. Được Dandelion viết một bài hát về mình là hắn vui lắm rồi."

"Im lặng!" Gyllenstiern tuyên bố. "Hãy cứ để như thế đi. Đọ sức với con rồng sẽ là vị hiệp sĩ giang hồ đức hạnh, Eyck xứ Denesle, chiến đấu dưới màu cờ của Caingorn, trên danh nghĩa cây thương và thanh kiếm của vua Niedamir. Đó là ý chỉ của nhà vua!"

"Rồi đấy," Yarpen Zigrin nghiến răng. "Cây thương và thanh kiếm của Niedamir. Tay vua con xứ Caingorn đã chặn miệng chúng ta rồi. Bây giờ thì sao?"

"Chẳng sao cả," Boholt nạt. "Tôi không nghĩ anh muốn gây sự với Eyck đâu nhỉ, Yarpen? Hắn lảm nhảm toàn chuyện vớ vẩn, nhưng nếu hắn đã lên ngựa và hừng hực khí thế như vậy rồi, tốt hơn hết là hãy né đường cho hắn. Khốn kiếp, hãy cứ để hắn giải quyết con rồng. Và sau đó chúng ta sẽ liệu đường tính toán."

"Ai sẽ đóng vai xướng viên đây?" Dandelion hỏi. "Con rồng muốn có một xướng viên. Có khi để tôi đi?"

"Không. Chúng ta không cần một bài hát, Dandelion" Boolt cau mày. "Yarpen Zigrin có thể làm xướng viên. Anh ta có giọng như bò đực."

"Được rồi, cũng chẳng khó gì," Yarpen nói. "Cử cho tôi một người cầm cờ để mọi thứ diễn ra đúng chuẩn."

"Nhớ ăn nói lịch sự nhé, thưa anh người lùn. Và nhã nhặn nữa," Gyllenstiern cảnh báo.

"Đừng dạy tôi cách ăn nói," gã người lùn tự hào ưỡn bụng ra. "Tôi từng được cử đi làm nhiệm vụ ngoại giao từ khi cái đám các anh mới cao đến đầu gối một con châu chấu."

Con rồng tiếp tục kiên nhẫn ngồi trên đồi, vẫy đuôi vui vẻ. Gã người lùn trèo lên tảng đá lớn nhất, khạc nhổ nước bọt.

"Này, ngươi!" gã hét lên, chống tay lên hông. "Ngươi đấy, cái con rồng phải mả kia! Hãy lắng nghe xướng viên này! Tức là ta đấy! Người đầu tiên nghênh chiến một cách chính trực với ngươi sẽ là vị hiệp sĩ giang hồ, Eyck xứ Denesle! Và anh ta sẽ thọc cây thương của mình vào bụng ngươi, theo đúng tục lệ linh thiêng, trước sự ngẩn ngơ của ngươi cùng niềm vui của những trinh nữ tội nghiệp và vua Niedamir! Đây sẽ là một cuộc chiến công bằng và chính trực, không được phép khạc lửa, và ngươi chỉ được phép sỉ nhục người kia một cách nghiêm kính, cho đến khi người kia bỏ cuộc hay thiệt mạng! Một số kiếp bọn ta chân thành mong muốn ngươi sẽ gặp phải! Hiểu chưa đấy, hỡi con rồng?"

Con rồng ngáp, vỗ cánh, rồi áp sát mình xuống đất, nhanh chóng lao từ trên đồi xuống nền đất phẳng.

"Ta đã hiểu, hỡi xướng viên cao quý!" nó hét lên đáp. "Vậy thì xin mời Eyck xứ Denesle đức hạnh vào giao chiến. Ta sẵn sàng!"

"Thật là một tên hề," Boholt nói, theo dõi Eyck với một vẻ mặt dữ tợn trong khi anh ta dắt ngựa băng qua rào đá. "Nguyên cả một gánh xiếc khôi hài khốn nạn..."

"Im đi, Boholt," Dandelion hét lên, xoa tay. "Nhìn kìa, Eyck đang chuẩn bị xông vào! Đây sẽ trở thành một bản dân ca tuyệt vời kinh khủng!"

"Hoan hô! Eyck muôn năm!" ai đó trong đội cung thủ của Niedamir hét lớn.

"Và nếu phải tay tôi," Sheepbagger u uẩn nói, "thì anh ta vẫn sẽ được nhồi trong người một lố diêm sinh, cho chắc ăn."

Eyck, bấy giờ đã ở trên cánh đồng, giơ cây thương sáng chói của mình chào con rồng, hạ tấm giáp che mặt xuống và dùng cựa sắt thúc ngựa.

"Ái chà chà," gã người lùn nói. "Có thể tay này ngu ngốc thật, nhưng hắn quả biết cách tấn công. Nhìn hắn phóng kìa!"

Eyck vươn người về phía trước, giữ chắc lấy yên, hạ cây thương và cho ngựa phi nước đại. Trái với dự đoán của Geralt, con rồng không nhảy sang bên, không di chuyển theo cung bán nguyệt, mà nằm phịch xuống đất, lao thẳng vào vị hiệp sĩ đang tấn công.

"Đánh nó! Đánh nó đi, Eyck!" Yarpen hét lên.

Mặc dù đang phi nước đại hết cỡ, Eyck không tung thẳng đòn tới trước. Vào phút chót, anh ta nhanh nhẹn đảo hướng, chuyển cây thương qua đầu con ngựa của mình. Lúc lướt qua con rồng, anh ta đứng trên bàn đạp, vận hết sức bình sinh thọc mạnh một cú. Tất cả mọi người đồng thanh hét lên. Geralt không góp giọng vào dàn hợp ca ấy.

Con rồng tránh đòn bằng một cú xoay người tinh tế, nhanh nhẹn, uyển chuyển, và với một động tác cuộn mình như một dải ruy bằng vàng sống, nhanh như chớp giật song vẫn mềm mại như mèo, nó thò

một bàn chân xuống dưới bụng con ngựa. Con ngựa ré lên, giật mông lên cao và vị hiệp sĩ đung đưa trên yên ngựa, nhưng vẫn không buông cây thương của mình. Ngay khi con ngựa sắp sửa ngã dập mõm xuống đất, con rồng hất văng Eyck ra khỏi yên với một cú vụt mạnh mẽ từ bàn chân đầy vuốt của nó. Mọi người đều nhìn thấy miếng giáp che ngực của anh ta bắn tung lên trời và mọi người đều nghe tiếng loảng xoảng cùng tiếng huỵch khi vị hiệp sĩ ngã xuống đất.

Con rồng ngồi trên chân sau, lấy chân ghì chặt con ngựa lại và hạ bộ hàm lởm chởm răng của mình xuống. Con ngựa rẻ lên the thé, vùng vẫy rồi im bặt.

Trong bầu không khí im lặng bao trùm, tất thảy đều nghe thấy cái giọng trầm của con rồng Villentretenmerth.

"Eyck xứ Denesle quả cảm giờ đã có thể được đưa ra khỏi trường đấu, vì anh ta không còn khả năng nghênh chiến nữa. Xin mời người tiếp theo."

"Ôi, mẹ kiếp," Yarpen Zigrin nói trong sự im lặng buông xuống sau đó.

VIII

"Cả hai chân," Yennefer vừa nói vừa lau tay vào một tấm vải lanh, "và có lẽ xương sống của anh ta cũng đã bị sao đó. Áo giáp trên lưng anh ta móp vào như thể anh ta bị một cây búa đóng cọc nện trúng. Anh ta tự chọc thương vào chân. Phải một thời gian nữa mới mong cưỡi ngựa lại được. Đó là nếu anh ta còn có thể lên được ngựa thêm lần nào nữa."

"Tai nạn nghề nghiệp," Geralt lẩm bẩm. Nàng pháp sư nhíu mày.

"Anh chỉ nói được chừng ấy thôi sao?"

"Và nàng còn muốn nghe thêm gì nữa đây, Yennefer?"

"Con rồng đó nhanh ngoài sức tưởng tượng, Geralt ạ. Nhanh vượt mức một *con người* có thể đương đầu nổi."

"Ta hiểu. Không đâu, Yen. Ta không làm đâu."

"Do nguyên tắc cá nhân," nàng pháp sư hằn học mỉm cười, "hay do nỗi sợ hãi bình thường, nhạt nhẽo? Xúc cảm con người duy nhất chưa bị xóa bỏ trong anh?"

"Do cả hai," gã thuật sĩ lạnh lùng đồng ý. "Chúng có làm nên khác biệt gì không?"

"Chính xác," Yennefer đến gần hơn. "Không khác biệt gì hết. Nguyên tắc có thể bị phá vỡ, nỗi sợ hãi có thể được khắc chế. Giết con rồng đó đi, Geralt. Vì tôi."

"Vì nàng?"

"Vì tôi. Tôi muốn con rồng đó, Geralt. Trong tình trạng nguyên vẹn. Tôi muốn một mình độc chiếm nó."

"Vậy hãy sử dụng một bùa chú và giết nó đi."

"Không. Anh giết nó. Và tôi sẽ sử dụng phép thuật của mình để ngăn cản nhóm Đạo Tặc cùng những người khác, để chúng không can thiệp được."

"Nàng sẽ giết họ, Yennefer."

"Từ bao giờ điều đó khiến anh bận tâm vậy? Anh cứ lo xử lý con rồng đi, tôi sẽ giải quyết đám người kia."

"Yennefer," gã thuật sĩ lạnh lùng nói, "ta không hiểu. Nàng muốn gì với con rồng đó? Sắc vàng của vảy nó làm nàng lóa mắt đến nhường ấy ư? Xét cho cùng, nàng không nghèo đói gì. Nàng có nhiều nguồn thu nhập; nàng nổi tiếng. Nàng muốn cái gì vậy? Làm ơn đừng lôi nghề nghiệp ra nói đấy nhé."

Yennefer im lặng, cuối cùng nàng vặn xoắn môi, sút thật mạnh vào một hòn đá nằm trên cỏ.

"Có người giúp được tôi, Geralt. Có vẻ, nó... anh biết tôi đang nhắc đến chuyện gì rồi đấy... Có vẻ nó không phải là vô phương chữa chạy. Có khả năng. Tôi vẫn có thể có... Anh có hiểu không?"

"Có."

"Đó là một ca phẩu thuật phức tạp, tốn kém. Nhưng để đổi lấy một con rồng vàng... Geralt?" Gã thuật sĩ vẫn im lặng.

"Lúc chúng ta còn đang lơ lửng trên cầu," nàng pháp sư nói, "anh đã hỏi xin tôi một điều. Tôi sẽ chấp nhận lời thỉnh cầu của anh. Bất chấp mọi chuyện."

Gã thuật sĩ mỉm cười buồn bã và dùng ngón trỏ chạm vào ngôi sao đá vỏ chai trên cổ Yennefer.

"Đã quá muộn mất rồi, Yen. Bây giờ chúng ta có còn treo người lủng lẳng nữa đâu. Điều ấy không còn quan trọng đối với ta nữa. Bất chấp mọi chuyện."

Gã kỳ vọng trường hợp tồi tệ nhất: một dòng thác lửa, sấm sét, một cái tát vào mặt, nhục mạ, chửi rủa. Gã ngẩn cả người khi chẳng thấy gì ngoài chút run rẩy kìm nén trên đôi môi nàng. Yennefer từ từ quay đi. Geralt hối hận vì lời nói của mình. Gã hối tiếc cái cảm xúc đã khơi ra những lời ấy. Lằn ranh của những điều khả dĩ đã bị xéo lên, đã đứt phựt như một sợi dây đàn. Gã nhìn Dandelion và thấy anh thi sĩ hát rong nhanh chóng quay đầu đi tránh ánh mắt của gã.

"Chà, vụ danh dự hiệp sĩ đã xong xuôi rồi đấy, thưa các vị," Boholt hô, bấy giờ đã mặc áo giáp và đứng trước Niedamir, lúc này vẫn đang ngồi trên một phiến đá với vẻ mặt chán ngán muôn thuở. "Danh dự hiệp sĩ đang nằm kia, khe khẽ rên rỉ. Phái Eyck ra đó trên danh nghĩa hiệp sĩ và bề tôi của ngài là một ý tưởng tệ hại, ngài Gyllenstiern ạ. Tôi chẳng dám mơ đến chuyện trỏ tay quy tội cho ai đâu, nhưng tôi biết Eyck có thể cảm ơn ai vì cặp giò bị gãy của mình đấy. Đúng thế, tôi thề, chúng ta đã hạ được hai con chim với chỉ một viên đá. Con chim thứ nhất là một kẻ mất trí, rồ dại tìm cách hồi sinh truyền thuyết về một hiệp sĩ dũng cảm đánh bại rồng trong một cuộc tỉ thí tay đôi. Và con chim còn lại là một kẻ lừa đảo, muốn trục lợi từ hành động ấy. Ngài có biết tôi đang nói về ai không hả, Gyllenstiern? Tốt. Và bây giờ đến lượt bọn tôi ra tay. Bây giờ con rồng là của bọn tôi. Bây giờ bọn tôi, nhóm Đạo Tặc, sẽ giải quyết con rồng đó. Nhưng là tự thân cáng đáng hết."

"Thế còn cái thỏa thuận, Boholt?" viên đại pháp quan ề à hỏi. "Cái thỏa thuận thì sao?"

"Kệ cụ cái thỏa thuận."

"Thật quá quắt! Làm vậy là khi quân phạm thượng!" Gyllenstiern giậm chân. "Vua Niedamir..."

"Nhà vua thì sao?" Boholt hét lên, tì người lên một thanh kiếm song thủ khổng lồ. "Chắc nhà vua sẽ quyết định tự mình chiến đấu với con rồng nhỉ? Hoặc có thể ngài, viên đại pháp quan trung thành của người, sẽ nhồi cái bụng của mình vào trong một bộ áo giáp và xông pha lâm trận? Tại sao lại không, cứ làm đi, bọn tôi sẽ đợi, thưa ngài. Ngài đã có cơ hội của mình, Gyllenstiem. Nếu ban nãy Eyck xiên cho con rồng một nhát trí mạng, ngài kiểu gì cũng chiếm trọn lấy nó, không chừa lại gì cho bọn tôi bởi vì bọn tôi chẳng góp tay giúp đỡ gì hết, không chừa dù chỉ một mẩu vảy vàng trên lưng nó. Nhưng bây giờ đã quá muộn rồi. Mở to mắt ra đi. Không có ai chiến đấu dưới màu cờ của Caingom cả. Ngài sẽ không tìm thấy một kẻ ngu đần nào khác như Eyck đâu."

"Tầm bậy!" tay thợ giày Sheepbagger nói, vội vàng đến bên nhà vua, khi ấy vẫn đang mải bận quan sát một điểm nào đó trên đường chân trời mà chỉ mình ngài thấy thú vị. "Bẩm bệ hạ! Chỉ cần đợi một chút nữa là người của chúng thần từ Barefield sẽ xuất hiện, họ sẽ đến đây bất cứ lúc nào thôi! Kệ cha cái đám quý tộc tự phụ, hãy đuổi hết chúng đi! Người sẽ thấy ai mới là người thực sự dũng cảm, ai mới là người làm được chứ không chỉ mỗi nói suông!"

"Câm miệng lại," Boholt điềm tĩnh nói, chùi bỏ một vết gỉ sét trên miếng giáp che ngực của mình. "Câm miệng lại, quân bản nông, vì nếu không, ta sẽ giúp khép miệng ngươi lại chắc đến mức răng cỏ trôi tuột xuống cổ họng luôn đấy."

Nhìn thấy Kennet và Gar đến gần, Sheepbagger nhanh chóng lùi lại và nấp giữa đám lính canh của Barefield.

"Bệ hạ!" Gyllenstiern cất tiếng gọi. "Bẩm bệ hạ, lệnh người ra sao?"

Vẻ chán nản đột nhiên biến mất trên khuôn mặt Niedamir. Vị quốc vương non trẻ nhăn chiếc múi đầy tàn nhang của mình và đứng dậy.

"Lệnh ta ra sao ư?" ngài nói với giọng the thé. "Gyllenstiern, cuối cùng ngươi cũng đã chịu hỏi ý kiến thay vì quyết định hộ ta và lên tiếng thay cho ta rồi đấy ư? Ta thật vui quá cơ. Thế hãy cứ tiếp tục như vậy nhé, Gyllenstiern. Kể từ giờ phút này, ngươi sẽ im lặng và nghe lệnh của ta. Lệnh đầu tiên thế này đây. Tụ hợp quân lại và kêu người cho Eyck xứ Denesle lên một cỗ xe đi. Chúng ta sẽ trở về Caingorn."

"Nhưng thưa bệ hạ..."

"Đừng hở thêm câu nào, Gyllenstiern. Quý nương Yennefer, các quý ngài, ta xin tạm biệt. Ta đã lãng phí thời gian vào cuộc viễn chinh này, nhưng cũng đã thu lượm được không ít. Ta đã học hỏi được rất nhiều điều. Cảm ơn những lời vàng ý ngọc của cô, quý nương Yennefer, thầy Dorregaray, anh Boholt. Và cảm ơn sự im lặng của anh, anh Geralt."

"Bẩm bệ hạ," Gyllenstiern nói. "Ý người là sao? Con rồng đang ở ngay trong tầm tay của chúng ta. Nó đã được dâng đến tận miệng ta rồi. Bệ hạ, hoài bão của người..."

"Hoài bão của ta," Niedamir trầm ngâm lặp lại. "Ta chưa đạt được nó. Và nếu lưu lại đây... Thì ta có thể sẽ không bao giờ làm được điều ấy."

"Nhưng còn Malleore? Và việc kết hôn với công chúa?" Viên đại pháp quan vung vẩy tay, chưa chịu bỏ cuộc. "Và ngai vàng? Bệ hạ, người dân ở đó sẽ công nhận người là..."

"Ta kệ cụ lũ dân ở đó, như anh Boholt sẽ nói," Niedamir cười. "Dù sao thì ngai vàng của Malleore cũng thuộc về ta rồi, bởi vì ở Caingorn, ta có ba trăm thiết giáp binh và một ngàn năm trăm bộ binh để đối chọi với một ngàn giáo binh xoàng xĩnh của chúng. Chúng có chịu công nhận ta không ư? Chúng sẽ phải công nhận thôi. Ta sẽ không ngừng treo cổ, chặt đầu và phanh xác cho đến khi chúng chịu nghe lời. Và công chúa của chúng là một ả béo đần độn và kệ bà chuyện hôn hít,

ta chỉ cần tử cung của ả thôi. Hãy để á sinh cho ta một người kế tự, sau đó thì ta cứ việc đầu độc ả là xong. Sử dụng phương pháp của anh Sheepbagger. Tán dóc thế là đủ rồi, Gyllenstiern. Bắt đầu thực hiện các mệnh lệnh của ta đi."

"Quả đúng là," Dandelion thì thầm với Geralt, "cu cậu đã học hỏi được rất nhiều."

"Rất nhiều," Geralt xác nhận, mắt nhìn sang ngọn đồi nơi con rồng vàng đang cúi cái đầu hình tam giác xuống, liếm một thứ gì đó màu xanh xám ngồi trên bãi cỏ bên cạnh nó bằng chiếc lưỡi chẻ đỏ tươi. "Nhưng tôi chẳng muốn phải làm thần dân của cậu chàng đâu, Dandelion."

"Và anh nghĩ bây giờ điều gì sẽ xảy ra?"

Gã thuật sĩ bình tĩnh nhìn sinh vật nhỏ bé màu xanh xám, bấy giờ đang khua đôi cánh như dơi bên cạnh những chiếc móng vuốt vàng của con rồng lom khom.

"Thế quan điểm của anh về toàn bộ vụ việc này là gì, Dandelion? Anh nghĩ sao?"

"Suy nghĩ của tôi thì có gì quan trọng đâu? Tôi là một nhà thơ, Geralt. Chẳng lẽ quan điểm của tôi có tí trọng lượng nào à?"

"Có chứ."

"Vậy thì để tôi nói cho anh nghe. Khi tôi nhìn thấy một loài bò sát, Geralt à, giả sử như một con rắn lục hay mãng xà nào đó, tôi cảm thấy sởn gai ốc, sự đê tiện của nó khiến tôi thấy phát tởm và kinh hãi. Nhưng con rồng đó..."

"Ừ?"

"Nó... nó đẹp quá, Geralt."

"Cảm ơn anh, Dandelion."

"Vì cái gì vậy?"

Geralt quay đầu đi và với một chuyển động chậm chạp, gã với lấy khóa sợi đai bắt tréo trên ngực mình và siết chặt thêm hai lỗ. Gã nhấc

tay phải lên để kiểm tra xem chuôi kiếm của mình đã được đặt đúng vị trí chưa. Dandelion mở to mắt nhìn.

"Geralt! Có phải anh định...?"

"Vâng," gã thuật sĩ điềm tĩnh nói, "tôi chỉ chấp nhận được một lượng giới hạn những điều khả đi thôi. Vụ này tôi thấy đến đây là đủ rồi. Anh sẽ đi với Niedamir hay ở lại, Dandelion?"

Anh thi sĩ hát rong nghiêng người, đặt cây đàn của mình xuống dưới một phiến đá một cách đầy thận trọng và nâng niu rồi đứng thẳng dậy.

"Tôi sẽ ở lại. Anh nói gì nhỉ? Giới hạn của những điều khả dĩ à? Tôi sẽ lấy đó làm tiêu đề cho một bản dân ca."

"Đó có thể sẽ là bản dân ca cuối cùng của anh đấy, Dandelion."

"Geralt này?"

"Hử?"

"Đừng giết nó nhé... Được không?"

"Một thanh kiếm là một thanh kiếm, Dandelion ạ. Khi đã được rút ra..."

"Làm ơn hãy cố."

"Tôi sẽ cố."

Dorregaray cười khúc khích, quay về phía Yennefer và nhóm Đạo Tặc, chỉ vào đoàn xe ngự đang lui dần.

"Vua Niedamir đang bỏ về," y nói, "phía đằng kia. Người không còn ra lệnh qua miệng Gyllenstiern nữa. Người đang rời đi, sau khi chứng tỏ bản thân là người biết suy xét thấu đáo. Ta rất vui khi có anh đây, Dandelion. Ta đề nghị anh nên bắt đầu sáng tác một bản dân ca đi."

"Về cái gì?"

"Về chuyện," viên pháp sư rút cây đũa phép ra khỏi áo choàng, "thầy Dorregaray, pháp sư, đuổi đám dân đen muốn sử dụng những phương pháp thô bỉ để giết con rồng vàng cuối cùng còn sót lại trên thế giới. Đứng im, Boholt! Yarpen, bỏ tay khỏi cái rìu chiến! Đừng nhúc

nhích gì đấy nhé, Yennefer! Biến đi, hỡi phường bị thịt, hãy bám đít nhà vua như những đứa trẻ ngoan nào. Cút đi, hãy lên ngựa hoặc xe của mình. Ta cảnh báo các ngươi rằng nếu có ai làm gì không phải phép, những gì còn sót lại của hắn sẽ chỉ là một mùi khét và chút cát nung chảy. Ta nói nghiêm túc đấy."

"Dorregaray!" Yennefer rít lên.

"Thưa pháp sư," Boholt nói với thái độ hòa giải. "Phải chăng hành xử như vậy..."

"Im lặng, Boholt. Ta đã nói với ngươi là không được chạm vào con rồng đó. Cổ tích không phải thứ để mang ra chém giết. Quay đầu và biến ngay."

Tay của Yennefer đột nhiên thọc tới trước và phần đất xung quanh Dorregaray bừng lửa xanh, hừng hực cháy trong một đám mây bụi gồm cỏ bị bứt tung cùng với cát sỏi.

Viên pháp sư loạng choạng, bị lửa quây kín. Gar lao tới và dùng ức bàn tay đập vào mặt y. Dorregaray ngã xuống đất, một tia sét màu đỏ bắn ra từ cây đũa phép của y và phóng vào giữa những tảng đá một cách vô hại. Cây Sậy lao về phía y từ phía bên kia, đá viên pháp sư ngã lăn ra đất rồi đu chân ra sau để tung thêm một cú nữa. Geralt xông đến chỗ họ, đẩy Cây Sậy ra, tuốt kiếm và đâm thẳng, nhắm vào giữa miếng giáp che ngực và giáp vai. Gã bị Boholt chặn mất, đỡ đòn bằng lưỡi kiếm song thủ rộng bản của hắn. Dandelion cố gắng ngáng chân Gar, nhưng vô dụng; Gar bám vào tấm áo chẽn bảy sắc cầu vồng của anh nhà thơ và dùng tay đấm vào giữa mắt anh. Yarpen Zigrin nhảy đến từ phía sau, làm Dandelion vấp ngã, dùng cán rìu đánh vào sau đầu gối của anh.

Geralt thực hiện một thế xoay tròn, né tránh thanh kiếm của Boholt, đoạn thọc một phát vào Cây Sậy bấy giờ đang lao đến, hất văng miếng bao cổ tay sắt của hắn. Cây Sậy nhảy lùi lại, vấp chân và ngã nhào. Boholt phì phò và vung kiếm như lưỡi hái. Geralt nhảy qua lưỡi kiếm rít gió, táng chuôi kiếm của mình vào trong miếng giáp che ngực

của Boholt, đẩy lui hắn và thọc mạnh, nhắm vào má hắn. Nhận ra mình không thể đỡ với thanh kiếm nặng nề, Boholt bật lùi lại đằng sau, ngã ngửa. Gã thuật sĩ nhảy chồm tới chỗ hắn và tức thì cảm thấy nền đất như sụp đi dưới đôi chân đang nhanh chóng tê dại của mình. Gà nhìn thấy đường chân trời lật từ ngang sang đọc. Gã cố gắng tạo Dấu bảo vệ với những ngón tay, nhưng chỉ vô ích, gã ngã sầm sang bên, thanh kiếm tuột khỏi bàn tay tê cóng. Trong tai gã vang lên tiếng đập thình thịch và tiếng rung o o.

"Hãy trói họ lại trước khi câu thần chú ngừng hoạt động," Yennefer nói, từ một nơi nào đó xa xăm phía trên đầu. "Cả ba người bọn họ."

Dorregaray và Geralt, mụ mị đầu óc, tê liệt, để mình bị trói rồi buộc vào một cỗ xe, im lặng không phản kháng. Dandelion chống trả và chửi rủa, thế nên anh phải lãnh một cú đấm vào mặt trước khi bị trói vào xe.

"Việc gì phải trói cái lũ phản bội, lũ chó đẻ này lại?" Sheepbagger nói, bước tới. "Chúng nên bị đánh chết ngay lập tức cho rồi chuyện."

"Bản thân ngươi cũng chẳng ra cái gì đâu, mỗi tội không phải do chó nó đẻ," Yarpen Zigrin nói. "Đừng xúc phạm những con chó ở đây. Cút đi, đồ đê tiện."

"Dũng cảm phết đấy nhỉ," Sheepbagger gắt. "Để xem liệu ngươi có đủ dũng cảm khi đồng đội của ta từ Barefield đến hay không. Họ sẽ có mặt ở đây bất cứ lúc nào thôi. Ngươi sẽ..."

Yarpen vặn mình, nhanh nhẹn đến đáng ngạc nhiên đối với một người mang vóc dáng như thế, dùng rìu đập vào đầu Sheepbagger. Gar, bấy giờ đang đứng bên cạnh, bồi thêm cho hắn một cú sút. Sheepbagger bay vèo đi cả thước và cắm mũi xuống cỏ.

"Rồi các ngươi sẽ phải hối tiếc!" hắn hét lên, lồm cồm bò trên tứ chi. "Ta sẽ xử..."

"Anh em!" Yarpen Zigrin gầm lên. "Sút cho thằng thợ giày mấy phát! Túm lấy hắn đi, Gar!"

Sheepbagger không chờ đợi. Hắn bật dậy và lao về phía hẻm núi

phía đông. Đám dân Barefield tham gia đoàn săn cũng chạy theo hắn, người ngợm co rúm cả lại. Đám người lùn cười hô hố, quẳng cho họ một trận mưa đá.

"Chưa gì không khí đã thơm tho hơn rồi," Yarpen cười phá lên. "Nào, Boholt, bắt tay vào xử lý con rồng thôi."

"Chờ đã," Yennefer giơ tay. "Điều duy nhất các ngươi bắt tay vào làm là xuống đáy thung lũng. Tất cả các ngươi hãy biến ngay đi."

"Sao cơ?" Boholt cúi xuống, mắt quắc lên đầy nguy hiểm. "Cô vừa nói gì cơ, hỡi quý nương phù thủy đáng kính?"

"Hãy đi theo tay thợ giày kia," Yennefer lặp lại. "Tất cả các ngươi. Ta sẽ tự mình đối phó với con rồng. Thông qua những món vũ khí dị thường. Và các ngươi có thể cảm ơn ta trong lúc rời đi. Nếu không nhờ có ta, các ngươi đã phải nếm mùi thanh kiếm của thuật sĩ rồi đấy. Nào, nhanh cái chân lên, Boholt, trước khi ta mất bình tĩnh. Xin cảnh báo các ngươi rằng ta biết một bùa chú có thể biến cả đám nhà các ngươi thành ngựa thiến. Ta chỉ cần giơ tay lên là xong."

"Thật vậy sao?" Boholt lè nhè đáp. "Sự kiên nhẫn của tôi đã chạm ngưỡng giới hạn rồi. Tôi sẽ không để người khác sỉ nhục đâu. Cây Sậy, tháo càng xe ra. Tôi cảm thấy mình cũng sẽ cần vài món vũ khí dị thường. Sắp có ai đó bị đánh cho một trận nhừ tử rồi đấy, thưa các vị. Tôi sẽ không chỉ mặt ai, nhưng một mụ phù thủy gớm ghiếc nào đó sắp được ăn no đòn."

"Giỏi thì thử đi, Boholt. Ngươi sẽ mua vui cho ta đấy."

"Tại sao thế, Yennefer?" gã người lùn hỏi với giọng quở trách.

"Chưa biết chừng ta chỉ đơn thuần không thích chia sẻ thôi ấy, Yarpen nhỉ?"

"Ái chà," Yarpen Zigrin mỉm cười. "Thật đậm chất con người quá cơ. Giống con người đến độ gần ngang người lùn rồi đấy. Được thấy những phẩm chất quen thuộc ở một pháp sư mới tuyệt vời làm sao. Bởi vì tôi cũng không thích chia sẻ đâu, Yennefer."

Gã chúi xuống, tung một cú vụt ngắn, rất chớp nhoáng: Một quả

cầu thép xuất hiện từ trong túi của gã như thể từ thinh không tòi ra, phóng vun vút và đập thẳng vào trán Yennefer. Trước khi nàng pháp sư kịp định thần, nàng đã bị treo lơ lửng trên không, do Cây Sậy và Gar ghì chặt nâng lên, còn Yarpen thì đang dùng dây thừng trói cổ chân nàng lại. Yennefer giận dữ gào hét, nhưng một kẻ đàn em của Yarpen đã tròng sợi cương của cỗ xe qua đầu nàng từ phía sau và kéo chặt chúng, làm phần đai da lẹm sâu vào miệng nàng, bóp nghẹt tiếng kêu của nàng.

"Nào, Yennefer," Boholt nói trong khi bước tới, "bây giờ cô định biến tôi thành ngựa thiến kiểu gì đây? Trong khi đến một bàn tay cô cũng chẳng nhúc nhích nổi?"

Hắn kéo rách cổ chiếc áo khoác của nàng rồi xé toạc và giật toang áo nàng ra. Yennefer rú lên, bị sợi cương siết nghẹn.

"Hiện tôi không có thời gian," Boholt nói, trơ trẽn sờ soạng nàng trước tiếng cười hô hố của đám người lùn, "nhưng cứ đợi một lát nhé, cô phù thủy. Sau khi đã xử xong con rồng, chúng ta sẽ vui vẻ. Trói chặt ả vào bánh xe đi, các anh em. Trói đến tận đầu mút cả hai bàn tay nhỏ nhắn đấy lại, để ả không thể nhấc nổi ngón nào lên hết. Và cấm tiệt ai động vào ả đấy nhé, thưa các vị. Chúng ta sẽ xếp lượt tùy thuộc vào ai làm ăn tử tế trong lúc đương đầu với con rồng."

"Hãy coi chừng, Boholt," Geralt, trong tư thế bị trói tay, nói với giọng nhẹ nhàng, điềm tĩnh và độc địa. "Ta sẽ truy đuổi ngươi đến tận cùng thế giới."

"Anh làm tôi ngạc nhiên đấy," tay Đạo Tặc đáp, cũng điềm đạm chẳng kém gì. "Nếu mà là anh, tôi sẽ giữ mồm giữ miệng. Tôi biết anh, và tôi biết mình phải nghiêm túc cân nhắc lời đe dọa của anh. Tôi sẽ không có lựa chọn nào cả. Anh có lẽ không thể toàn mạng rời nơi đây đâu, hỡi thuật sĩ. Chúng ta sẽ quay lại bàn vấn đề này sau. Gar, Cây Sậy, lên ngựa."

"Thật là xui xẻo," Dandelion cáu kỉnh nói. "Tại sao tôi lại bị liên đới vào vụ này?"

Dorregaray cúi đầu, quan sát những giọt máu đặc quánh chậm rãi chảy từ mũi xuống bụng mình.

"Ngươi đừng có nhìn nữa đi!" nàng pháp sư hét vào mặt Geralt. Nàng đang quằn quại như một con rắn trong sợi dây trói, cố gắng che giấu một cách vô ích những đường nét quyến rũ đang lộ ra. Gã thuật sĩ ngoan ngoãn quay đầu đi. Dandelion thì không.

"Căn cứ trên những gì tôi có thể thấy, cô hẳn đã dùng nguyên một thùng sâm dược, Yennefer ạ," anh nhà thơ bật cười. "Ôi trời ơi, da của cô cứ như một con bé mười sáu tuổi ấy."

"Câm miệng lại, đồ con hoang!" nàng pháp sư rống lên.

"Thực tình thì cô bao nhiêu tuổi rồi vậy, Yennefer?" Dandelion hỏi, vẫn không bỏ cuộc. "Hai trăm hả? Chà, cứ coi như một trăm năm mươi đi. Ấy vậy mà cô lại cứ hành xử như..."

Yennefer ngoái cổ và nhổ nước bọt vào người anh, nhưng lệch mục tiêu rất xa.

"Yen," gã thuật sĩ nói với giọng quở trách, lau cái tai đầy nước bọt lên vai.

"Tôi chỉ muốn hắn ngừng nhìn thôi!"

"Còn lâu mới có chuyện ấy," Dandelion nói, mắt vẫn không rời khỏi nàng pháp sư. "Tại cô ta mà tôi mới ở đây. Chúng có thể cắt cổ chúng ta, nhưng ít nhất tôi sẽ chết trong sung sướng."

"Im đi, Dandelion," gã thuật sĩ nói.

"Tôi sẽ không im đâu. Trên thực tế, tôi đang định sáng tác Bản Dân ca Hai Bầu vú. Xin đừng can thiệp."

"Dandelion," Dorregaray khụt khịt qua chiếc mũi nhoe nhoét máu của mình. "Nghiêm túc đi nào."

"Khốn kiếp, tôi đang rất nghiêm túc đây."

Đám người lùn đẩy Boholt lên yên. Bộ áo giáp và những tấm lót da đang mặc trên người khiến hắn trông vừa nặng nề, vừa mập bè. Gar và Cây Sậy bấy giờ đã lên ngựa, cầm những thanh kiếm song thủ

khổng lồ ngang yên.

"Rồi," Boholt khàn giọng nói, "cùng xông đến chỗ nó nào."

"Ồ, không," một giọng trầm, nghe như tiếng kèn đồng vang lên. "Ta đã đến chỗ các vị rồi đây!"

Thò vào từ bên ngoài vòng đá là một cái mõm dài lấp lánh ánh vàng, một chiếc cổ thon trang bị một hàng gai răng cưa tam giác và sau nó là những bàn chân đầy móng vuốt. Cặp mắt bò sát độc ác với con ngươi thẳng đứng nhìn từ bên dưới hai hàng mí mắt có sừng.

"Ta đã phát ngấy cảnh chờ đợi ở ngoài trời," con rồng Villentretenmerth nói, đảo mắt nhìn ngó khắp xung quanh, "thế nên ta đã tự mình đến. Có vẻ càng lúc càng ít người muốn thách đấu rồi đấy."

Boholt giữ dây cương bằng răng trong khi hai tay cầm một thanh trường kiếm.

"Chừng uấy nà đủ gồi," hắn nói không tròn vành rõ chữ, giữ sợi cương trong răng. "Đứn đóa típ chiu đi, đồ bòa sắt!"

"Ta đang đứng đây," con rồng nói, cong lưng và nhấc đuôi lên đầy vẻ lăng mạ.

Boholt nhìn quanh. Với phong thái chậm rãi gần như phô trương, Gar và Cây Sậy điềm đạm vây lấy con rồng. Yarpen Zigrin và đám đàn em của gã đứng đợi đằng sau, cầm rìu chiến.

"Aaaaaaa!" Boholt gầm lên, dùng gót giày thúc mạnh vào con ngựa của mình và giơ cao kiếm.

Con rồng cuộn mình, ép bẹp người xuống đất và tấn công bằng đuôi từ sau tới và từ trên xuống, hệt như một con bọ cạp, không phải đánh Boholt, mà là Gar, kẻ khi ấy đang tấn công từ bên sườn. Gar cùng con ngựa ngã nhào giữa một tràng tiếng xoang xoảng, la hét và hí inh ỏi. Boholt phóng nước đại lao đến, giáng một đòn sấm sét, nhưng con rồng nhanh nhẹn né được lưỡi kiếm rộng bản. Đà phi cuốn Boholt phóng đi dọc bên cơ thể con rồng. Con rồng vặn mình, đứng trên hai chân sau và cào Cây Sậy, xé toạc cả bụng ngựa lẫn đùi của người kỵ sĩ

với chỉ một nhát chém. Boholt rướn người ra xa hẳn khỏi yên, xoay xở cho con ngựa của mình quành được đầu lại, kéo dây cương bằng răng và tấn công một lần nữa.

Con rồng quất đuôi vào đám người lùn đang lao về phía nó, hất tung họ đi tứ tán, thế rồi lao vào Boholt, tiện thể - như thể chỉ sơ ý - đạp mạnh lên người Cây Sậy, bấy giờ đang gắng gượng đứng dậy. Boholt giật mạnh đầu ra sau, cố gắng lèo lái con ngựa đang phi nước đại của mình, nhưng con rồng nhanh hơn và lanh lợi hơn gấp bội. Ranh mãnh áp sát Boholt từ bên trái để cản trở nhát chém của hắn, nó tung đòn với một bàn chân đầy móng vuốt. Con ngựa lồng lên và lảo đảo ngã sang bên. Boholt văng ra khỏi yên, để mất thanh kiếm và mũ giáp, ngã nhào xuống đất, đập đầu vào một tảng đá.

"Chạy tháo thân đi, anh em! Lên đồi!" Yarpen Zigrin rống lên, át bạt cả tiếng gào thét của Gar, hiện đang bị ngựa đè lên người. Đám người lùn chạy thục mạng về phía những tảng đá, nhanh đến nghịch lý với cặp chân ngắn ngủn của mình, râu bay phất phơ. Con rồng không đuổi theo. Nó bình tĩnh ngồi nhìn ngó một vòng xung quanh. Gar đang vùng vẫy và la hét bên dưới con ngựa. Boholt nằm bất động. Cây Sậy thì đang bò về phía những tảng đá, bò ngang, chẳng khác nào một con cua sắt khổng lồ.

"Thật phi thường," Dorregaray thì thầm. "Thật phi thường..."

"Này!" Dandelion ngó ngoáy trong dây trói, làm cho cả cỗ xe rung chuyển. "Cái gì thế? Đằng kia kìa! Nhìn mà xem!"

Một đám mây bụi lớn có thể nhìn thấy được ở phía đông của hẻm núi và tiếng la lối, xổn xoảng cùng vó ngựa phi nhanh chóng vọng tới chỗ họ. Con rồng vươn cổ ra nhìn.

Ba toa xe lớn chở đầy người gươm giáo đầy mình tiến vào khu đồng bằng. Chúng tách ra, bắt đầu bao vây con rồng.

"Đó là... Khốn kiếp, đó là lính canh và phường hội từ Barefield!" Dandelion hô. "Chúng đến từ mạn nguồn sông Braa! Phải, đúng là chúng rồi! Nhìn kìa, đó là Sheepbagger, đi đằng đầu ấy!"

Con rồng cúi đầu và nhẹ nhàng đẩy một sinh vật nhỏ, màu xanh xám, kêu ngoe ngoe về phía cỗ xe. Sau đó, nó đập đuôi xuống đất, gầm lên và lao như tên bắn về phía đám dân Barefield.

"Cái gì thế?" Yennefer hỏi. "Cái thứ nhỏ xíu, bò lê la trong cỏ đó ấy? Geralt?"

"Đó là thứ mà con rồng nãy giờ bảo vệ khỏi chúng ta," gã thuật sĩ nói. "Đó là thứ đã nở cách đây ít lâu trong hang động, trong hẻm núi phía bắc đằng kia. Đó là con rồng con nở ra từ trứng của con rồng đã bị Sheepbagger đầu độc."

Con rồng con, loạng choạng và lê cái bụng căng phồng của mình trên mặt đất, liêu xiêu chạy lại chỗ cỗ xe, kêu ré lên, đứng trên hai chân sau, dang rộng đôi cánh nhỏ, sau đó, không chút chần chừ, bám vào sườn nàng pháp sư. Với vẻ mặt vô cùng kỳ quặc, Yennefer thở dài thườn thượt.

"Nó thích nàng," Geralt thì thầm.

"Nó còn trẻ, nhưng nó không ngu ngốc chút nào đâu," Dandelion xoay người trong dây trói, toét miệng cười. "Nhìn chỗ nó rúc mõm vào kìa. Khốn kiếp, tôi muốn được thế chỗ nó. Này, nhóc con, chạy ngay đi! Đó là Yennefer đấy! Nỗi kinh hoàng của loài rồng! Và các thuật sĩ. Chà, ít nhất cũng là một thuật sĩ..."

"Yên lặng, Dandelion," Dorregaray hét lên. "Nhìn đằng kia mà xem, trên chiến trường ấy! Mả cha nó, chúng đã bắt được nó!"

Các cỗ xe Barefield phóng ầm ầm như chiến xa, chạy về phía con rồng đang tấn công.

"Đập nó đi!" Sheepbagger hét lên, bám vào lưng người đánh xe. "Đập nó đi, bà con, đập vào chỗ nào, kiểu gì cũng được! Đừng nương tay!"

Con rồng nhanh nhẹn tránh được cỗ xe đầu tiên loang loáng lưỡi hái, nĩa và giáo, nhưng rốt cuộc lại kẹt giữa hai cỗ xe tiếp theo, từ đó, một tấm lưới đánh cá đôi khổng lồ được kéo bằng dây đai ụp lên người nó. Con rồng bị mắc trọn trong lưới, rơi xuống, lăn đi, cuộn tròn người

và dang rộng hai chân ra. Tấm lưới bị xé tan tác với một tiếng roạc chói tai. Thêm nhiều tấm lưới nữa quăng lên người nó từ cỗ xe đầu tiên, bấy giờ đã xoay xở quay được đầu lại, lần này làm con rồng vướng hoàn toàn trong lưới. Hai cỗ xe kia cũng quay lại, lao về phía con rồng, lọc xọc và nẩy tưng tưng trên những chỗ lồi lõm.

"Ngươi đã sa lưới rồi, đồ cá chép!" Sheepbagger kêu lên. "Chẳng bao lâu nữa bọn ta sẽ lột vảy ngươi!"

Con rồng gầm lên và khạc một đám mây hơi lên bầu trời. Lính canh Barefield lao về phía nó, túa ra khỏi các cỗ xe. Con rồng lại gầm lên một tiếng sấm sét đầy tuyệt vọng.

Từ hẻm núi phía bắc vang lên một tiếng trả lời, một tiếng hét xung trận lanh lảnh.

Xông đến từ hẻm núi, căng người phi nước đại như điên về phía trước, với những bím tóc vàng óng ả tuôn đằng sau, cùng tiếng huýt sáo chói tai, mình rợp trong những ánh đao loang loáng, là...

"Mấy cô gái Zerrikania!" gã thuật sĩ kêu lên, bất lực giật sợi dây thừng.

"Ôi, mẹ kiếp!" Dandelion nói chen vào. "Geralt! Anh hiểu không?"

Mấy cô gái Zerrikania lao qua đám đông như những con dao nóng giãy xẻ xuyên qua một thùng bơ, bỏ lại rải rác sau lưng những xác chết bị tàn sát dã man, sau đó họ nhảy khỏi ngựa giữa lúc chúng vẫn đang phóng toàn lực, đến đứng bên cạnh con rồng đang vật lộn trong lưới. Người đầu tiên trong số đám lính canh xộc đến ngay lập tức bị mất đầu. Người thứ hai xiên chĩa của mình vào Véa, nhưng cô gái Zerrikania cầm ngược thanh đao bằng cả hai tay, với mũi đao chĩa xuống đất, lia cho hắn một nhát chém chạy từ háng đến xương ức. Những người khác vội vã rút lui.

"Tới chỗ đoàn xe!" Sheepbagger hét lên. "Tới chỗ đoàn xe đi, bà con! Chúng ta sẽ nghiền nát chúng dưới đoàn xe!"

"Geralt!" Yennefer đột nhiên hét lớn, kéo đôi chân bị trói của mình lên và bất chợt thúc mạnh chúng xuống dưới cỗ xe, bên dưới cánh tay

của gã thuật sĩ, bấy giờ đang bị trói quặt ra đằng sau gã. "Dấu Igni! Làm đi! Anh có thể sờ thấy sợi dây không? Yểm cái Dấu khốn kiếp ấy đi!"

"Trong khi không nhìn được gì ư?" Geralt rên rỉ. "Ta sẽ thiêu cả người nàng mất, Yen!"

"Làm Dấu đi! Tôi có thể chịu được!"

Gã tuân theo và thấy một cảm giác ngứa râm ran lan tỏa khắp những ngón tay, bấy giờ đang tạo hình Dấu Igni ngay trên mắt cá chân bị trói của nàng pháp sư. Yennefer quay đầu đi, cắn cổ áo khoác và cố nén tiếng rên. Con rồng con kêu lên, đập cánh bên cạnh nàng.

"Yen!"

"Làm đi!" nàng gầm lên.

Dây trói của nàng ngay lập tức đứt phựt, trong khi cái mùi da cháy sém kinh tởm, buồn nôn bắt đầu trở nên không thể chịu nổi. Dorregaray kêu lên một tiếng khác thường và lăn ra ngất xỉu, bị dây trói treo trên bánh xe.

Nàng pháp sư nhăn mặt vì đau, đứng thẳng dậy, nhấc cái chân bây giờ đã được tự do của mình lên. Nàng hét lên với một giọng giận dữ, đầy đau đớn và thịnh nộ. Miếng mề đay trên cổ Geralt giật mạnh như thể vật sống. Yennefer duỗi thẳng đùi, vẫy bàn chân về phía các cỗ xe đang xông đến của đám lính canh Barefield và lớn tiếng hô lên một câu bùa chú. Không khí nổ tanh tách và tỏa ra mùi ô zôn.

"Thần thánh ơi," Dandelion kêu lên đầy ngưỡng mộ. "Bản dân ca này sẽ phi thường lắm đây, Yennefer!"

Bùa chú được yểm bởi bàn chân nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng không hiệu quả hoàn toàn. Cỗ xe đầu tiên - và mọi thứ trên đó - bị nhuộm sắc vàng của hoa mao lương, một điều mà đám lính Barefield đang trong cơn máu chiến thậm chí còn không nhận ra. Nó hiệu nghiệm hơn với cỗ xe thứ hai, biến toàn bộ đội ngũ trên đó thành những con ếch da xù xì khổng lồ, nhảy nhót tán loạn, ộp oạp kêu đầy hài hước. Vì giờ đã không còn người lái nữa, cỗ xe lật nghiêng và vỡ tan tành. Lũ ngựa cuồng loạn hí, bỏ chạy tít ra xa, kéo theo thanh càng gãy

phía sau lưng.

Yennefer cắn môi và vẫy chân trong không khí thêm một lần nữa. Chiếc xe ngựa vàng mao lương tự nhiên tan biến thành một làn khói vàng mao lương theo tiếng những nốt nhạc tươi vui từ trên cao vọng xuống, và cả đoàn người trong đó ngã nhào xuống bãi cỏ, sững sờ, tạo thành một đống người đẹp như tranh vẽ. Bánh của cỗ xe thứ ba chuyển từ hình tròn sang hình vuông và hậu quả ngay lập tức hiển hiện. Lũ ngựa lồng lên, cỗ xe đổ sầm, và đám lính canh Barefield bị lật ra rồi quăng xuống đất. Yennefer, giờ đây được thúc đẩy bởi cơn thù hằn tuyệt đối, hung dữ vung một bàn chân và hét lên bùa chú, biến đám dân Barefield thành rùa, ngỗng, bọ cánh cứng, hồng hạc và lợn vằn con một cách ngẫu nhiên. Mấy cô gái Zerrikania giải quyết những người còn lại với tác phong chuyên nghiệp và quy củ.

Con rồng, cuối cùng cũng đã xé toạc được tấm lưới, nhảy bật dậy, đập cánh, gầm lên và phóng thẳng băng về phía Sheepbagger, vẫn chưa hề hấn gì và đang cắm đầu bỏ chạy. Sheepbagger lao đi như một con nai sừng tấm, nhưng con rồng nhanh hơn. Geralt, nhìn thấy bộ hàm ngoác rộng và hàm răng sắc như dao cạo, quay đầu đi. Gã nghe thấy một tiếng hét khủng khiếp và một âm thanh lạo xạo. Dandelion hét lên. Yennefer, mặt trắng bệch như tờ giấy, gập người lại, quay sang bên và ọe xuống dưới cỗ xe.

Một sự im lặng bao trùm, chỉ bị gián đoạn bởi những tiếng ằng ặc, khò khè và the thé của các thành viên còn sót lại của đội lính canh Barefield.

Véa nở một nụ cười ác độc, đứng phía trên Yennefer, hai chân dang rộng. Cô người Zerrikania nâng lưỡi đao của mình lên. Yennefer, mặt tái mét, giơ một chân lên.

"Không," Borch, còn được gọi là Ba Con Quạ, bấy giờ đang ngồi trên một tảng đá, cất giọng nói. Đang được ông ta ôm trong lòng là con rồng con, yên ả và mãn nguyện.

"Chúng ta sẽ không giết quý nương Yennefer," con rồng

Villentretenmerth lặp lại. "Mọi sự xong xuôi cả rồi. Hơn nữa, chúng ta rất biết ơn sự hỗ trợ vô giá của quý nương Yennefer. Thả họ ra, Véa."

"Anh có hiểu không, Geralt?" Dandelion thì thầm, chà cho cánh tay tê dại của mình lấy lại được cảm giác. "Anh có hiểu không? Có một bản dân ca cổ về một con rồng vàng. Một con rồng vàng có thể..."

"Có thể mang bất kỳ hình dạng nào nó muốn," Geralt lẩm bẩm, "kể cả hình dạng của một con người. Tôi cũng đã nghe bài đó. Nhưng hồi ấy tôi không tin."

"Hỡi anh Yarpen Zigrin!" Villentretenmerth cất tiếng gọi đám người lùn, khi ấy đang treo mình trên một vách đá thẳng đứng cách mặt đất hơn năm trượng. "Anh đang tìm gì ở đó thế? Macmôt à? Nếu ta nhớ không nhầm thì đó chẳng phải món khoái khẩu của anh. Leo xuống và bắt tay vào giúp nhóm Đạo Tặc đi. Họ cần giúp đỡ. Sẽ không còn giết chóc gì nữa. Không giết bất kỳ ai."

Dandelion vẫn đang cố gắng làm Dorregaray hồi tỉnh, bồn chồn đánh mắt liếc nhìn mấy cô gái Zerrikania hiện đang cảnh giác tuần tra bãi chiến trường. Geralt đang băng bó mắt cá chân bị bỏng của Yennefer và thoa thuốc mỡ vào chúng. Nàng pháp sư rít lên vì đau đớn và lẩm bẩm niệm bùa chú.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình, gã thuật sĩ đứng dậy.

"Ở lại đây," anh nói. "Ta phải nói chuyện với ông ta."

Yennefer đứng dậy, nhăn mặt.

"Em sẽ đi với chàng, Geralt," nàng nói, lồng tay mình vào tay gã. "Vậy được không? Làm ơn đi, Geralt."

"Với ta ư, Yen? Ta cứ tưởng..."

"Đừng tưởng gì cả," nàng áp mình vào cánh tay gã.

"Yen?"

"Không sao đâu, Geralt."

Gã nhìn vào mắt nàng, cặp mắt ánh lên vẻ ấm áp. Hệt như thuở trước. Gã cúi đầu và hôn lên môi nàng; nóng bỏng, mềm mại và dâng

hiến. Hệt như thuở trước.

Họ bước tới. Với sự nâng đỡ của Geralt, Yennefer cúi chào thấp, như thể trình diện một vị vua, các ngón tay nhón giữ lấy váy.

"Ba Con... Villentretenmerth..." gã thuật sĩ nói.

"Tên ta, khi được dịch thoáng sang ngôn ngữ của các anh, có nghĩa là Ba Con Chim Đen," con rồng nói. Con rồng con uốn lưng đòi được vuốt, những móng vuốt nhỏ găm vào cẳng tay ông ta.

"Hỗn Mang và Trật Tự," Villentretenmerth mỉm cười. "Anh có nhớ không, Geralt? Hỗn Mang là sự gây hấn, Trật Tự là sự bảo vệ khỏi điều đó. Lao đến nơi tận cùng thế giới để chống lại sự gây hấn và cái ác kể cũng đáng đấy, phải không nào, thuật sĩ? Đặc biệt khi, như anh đã nói đấy, tiền công bõ bèn. Và lần này thì đúng là như vậy đấy. Đó là kho báu của nàng rồng Myrgtabrakke đã bị đầu độc bên ngoài Barefield. Nàng đã gọi ta đến để cứu giúp, để ngăn chặn cái ác đang đe dọa nàng. Myrgtabrakke bay đi ngay sau khi Eyck xứ Denesle bị loại khỏi chiến trường. Nàng thừa đủ thời gian làm thế trong khi các anh nói chuyện và cãi vã. Nhưng nàng đã để lại cho ta kho báu của mình thay tiền công."

Con rồng con kêu lên the thé và vỗ đôi cánh nhỏ.

"Vậy là ông..."

"Đúng vậy," con rồng cắt ngang. "Chà, cái thời đại của chúng ta là thế đấy. Đã một thời gian rồi, những sinh vật mà các anh thường gọi là quái vật ngày càng cảm thấy bị con người đe dọa. Chúng không còn có thể tự mình xoay xở nữa. Chúng cần một Người Bảo Vệ. Một... thuật sĩ."

"Và đích đến... Đích đến ở cuối con đường là gì?"

"Chính là nó đây," Villentretenmerth nâng cẳng tay lên. Con rồng con ré lên vì sợ. "Ta vừa đến được nơi đây. Nhờ có nó, ta sẽ trường tồn, Geralt xứ Rivia ạ, ta sẽ chứng minh rằng những gì khả dĩ không có giới hạn nào hết. Một ngày nào đó, anh cũng sẽ tìm thấy một mục đích tương tự, thuật sĩ à. Ngay cả những kẻ khác biệt cũng có thể trường tồn. Tạm biệt, Geralt. Tạm biệt, Yennefer."

Nàng pháp sư siết chặt cánh tay của gã thuật sĩ, lại cúi chào.

Villentretenmerth đứng dậy và nhìn nàng, vẻ mặt của ông ta rất nghiêm túc.

"Thứ lỗi cho sự thẳng thắn và trực tính của ta nhé, Yennefer. Nó lộ rõ trên mặt cô đến mức ta thậm chí không cần phải cố gắng đọc suy nghĩ cô. Cô và thuật sĩ là một cặp trời sinh. Nhưng sẽ chẳng có gì nảy sinh từ mối lương duyên này cả. Không gì hết. Ta xin lỗi."

"Tôi biết," Yennefer hơi tái đi. "Tôi biết, Villentretenmerth. Nhưng tôi cũng muốn tin rằng những gì khả dĩ không có giới hạn nào hết. Hoặc ít nhất tôi muốn tin rằng những giới hạn ấy vẫn còn rất xa."

Véa bước tới, chạm vào vai Geralt và nhanh chóng thốt ra một vài từ. Con rồng cười lớn.

"Geralt, Véa nói rằng cô sẽ nhớ mãi cái bồn tắm ở quán Con Rồng Trầm Ngâm. Cô hy vọng một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau."

"Hả?" Yennefer nheo mắt đáp.

"Không có gì đâu," gã thuật sĩ nói vội, "Villentretenmerth này..."

"Vâng, Geralt xứ Rivia?"

"Ông có thể sử dụng bất kỳ hình dạng nào trên đời. Bất kỳ hình dạng nào mình muốn."

"Quả vậy."

"Vậy tại sao lại chọn hình dạng con người? Tại sao lại chọn Borch với ba con chim đen trên gia huy?"

Con rồng cười sảng khoái.

"Ta không biết tổ tiên xa xôi của chủng tộc chúng ta lần đầu tiên gặp nhau trong hoàn cảnh như thế nào, Geralt ạ. Nhưng thực tế là, đối với loài rồng, không có gì đáng ghê tởm hơn con người. Con người khơi dậy sự ghê tởm bản năng và đầy phi lý trong lòng một con rồng. Riêng ta thì khác. Đối với ta, các anh... cũng dễ mến. Tạm biệt nhé."

Nó không phải một sự biến đổi từ từ, mờ ảo, hay một rung động từng cơn như ảo ảnh. Nó đột ngột như một cái chớp mắt. Nơi mới giây

trước còn là một hiệp sĩ tóc xoăn trong chiếc áo thụng trang trí hình ba con chim đen, giờ đã là một con rồng vàng, đang ngồi tao nhã vươn chiếc cổ dài và mảnh mai. Con rồng nghiêng đầu và dang cánh, cả người vàng rực trong nắng. Yennefer thở dài thườn thượt.

Véa, bấy giờ đã lên ngựa bên cạnh Téa, vẫy tay.

"Véa," gã thuật sĩ nói, "cô đã đúng."

"Hử?"

"Ông ta đẹp vô cùng."

MỘT MẢNH BĂNG

I

Những cái xác cừu - sưng phù và trương phềnh, mấy cặp chân cứng ngắc chĩa lên trời - nhúc nhích. Geralt, bấy giờ đang thu mình bên bức tường, chậm rãi tuốt kiếm, cẩn thận không để lưỡi kiếm chạm vào

bao. Cách gã mười bước chân, một đống rác thải đột ngột gồ lên và phập phồng. Gã thuật sĩ đứng thẳng người và nhảy trước khi làn sóng mùi xú uế phát tiết ra từ đống rác bị quấy động ập đến chỗ mình.

Một cái xúc tu với đầu chót là một ụ lồi tròn, thuôn dần, tua tủa gai nhọn, bất chợt thọc ra từ dưới đống rác, lao thẳng về phía gã với tốc độ đáng kinh ngạc. Gã thuật sĩ đáp rất chuẩn lên tàn dư của một món đồ nội thất nằm chênh vênh trên đống rau củ thối, loạng choạng, lấy lại thăng bằng rồi tung một nhát kiếm ngắn chém vào cái xúc tu, cắt đứt cái ụ của nó. Gã nhảy lùi lại ngay lập tức, nhưng lần này trượt khỏi tấm ván và rơi tòm vào giữa đống rác lầy lội ngập ngang đùi.

Đống rác trào tung lên, hất văng thứ nhớt nhầy nhụa, hôi tanh, những mảnh chậu vỡ, giẻ mục nát và những sợi dưa cải trắng nhợt nhạt. Và trồi lên từ bên dưới tất cả những thứ ấy là một tấm thân phồng khổng lồ, biến dạng như một củ khoai tây kỳ dị, quất vào không trung ba xúc tu lành cùng một mẩu xúc tu thứ tư bị cụt.

Bị mắc kẹt và không thể di chuyển, Geralt xoay vòng hông tấn công, chém đứt phăng một xúc tu nữa. Hai xúc tu còn lại, dày ngang ngửa cành cây, bổ mạnh vào người gã, nhấn gã lún sâu hơn xuống đống rác thải. Phần thân lướt về phía gã, cày xuyên đống rác như một cái thùng bị kéo văng. Gã nhìn thấy hình dạng củ ấu gớm ghiếc kia mở toác ta, há hốc một cái mõm rộng lởm chởm những chiếc răng to, sần sùi.

Gã để những cái xúc tu quấn quanh eo, lôi mình ra khỏi mớ nhớt hôi thối với một tiếng ì ọp và kéo về phía thân hình của nó khi ấy đang lao vào đống rác bằng những chuyển động tròn. Cái mõm đầy răng đớp xuống vừa dã man vừa hung dữ. Khi đã bị kéo đến gần bộ hàm đáng sợ, gã thuật sĩ nắm kiếm bằng hai tay và bổ xuống, lưỡi kiếm lẹm vào rất ngọt và dễ dàng. Cái mùi hồi thối ghê tởm, ngòn ngọt khiến gã ngộp thở. Con quái vật rít lên và rùng mình, đống xúc tu buông lỏng ra, co giật vung vẩy trên không. Sa lầy trong đống rác, Geralt lại chém thêm phát nữa, ngược tay, lưỡi kiếm đập rắc đến rợn tai và cà rào rạo

vào những chiếc răng nhe ra. Con vật kêu ục ục và giũ xuống, nhưng ngay lập tức phình lên, rú rít, nôn chất nhờn bẩn thỉu lên khắp người gã thuật sĩ. Vẫn đang mắc kẹt trong rác rưởi ô uế, Geralt chật vật dịch chuyển chân giữ thăng bằng, rũ được người ra và lao tới trước, dùng ngực tẽ rác như một tay bơi lội qua làn nước và dùng hết sức bình sinh bổ xuống từ trên cao, dồn lực lên lưỡi kiếm trong khi chém vào cái thân, giữa cặp mắt yếu ớt tỏa sáng. Con quái vật rên rỉ, quẫy đập loạn xạ, bục ra trên đống rác như một cái bàng quang bị chọc thủng, tỏa ra những luồng hôi thối nồng nặc, ấm nóng. Mớ xúc tu co giật và quằn quại giữa đống rác thải.

Gã thuật sĩ trèo ra khỏi mớ dịch nhầy đặc quánh và đứng trên nền đất trơn trượt nhưng rắn chắc. Gã cảm thấy một thứ nhớp nháp và khó chịu gì đó đã chui lọt vào giày và bò trên bắp chân mình. *Ra chỗ giếng,* gã thầm nghĩ, *rửa ráy người ngợm, rửa sạch mọi thứ tởm lợm càng sớm càng tốt. Tự tắm rửa.* Các xúc tu của con vật đập lên mớ rác lần cuối, èo uột và ướt át, rồi ngừng nhúc nhích.

Một ngôi sao băng phóng ngang, một ánh chớp vụt lóe chiếu sáng cái nền đen lốm đốm những chấm sáng bất động. Gã thuật sĩ không ước gì cả.

Gã hồng hộc hớp hơi, thở khò khè, cảm thấy tác dụng của chỗ thần dược mà mình đã uống trước khi cuộc chiến bắt đầu tan đi. Một núi rác rưởi và chất thải khổng lồ chồng chất bên các bức tường thành thị trấn, đổ dốc về phía dòng sông như một dải băng lấp lánh, trông thật đẹp và quyến giũ dưới ánh sao. Gã thuật sĩ nhổ toẹt một bãi.

Con quái vật đã chết, giờ là một phần của đống rác nơi nó từng ngự.

Một ngôi sao băng nữa xuất hiện. "Một đống rác," gã thuật sĩ khó nhọc nói. "'Sình lầy, rác rưởi và cứt đái."

II

"Chàng bốc mùi ghê quá, Geralt," Yennefer nhăn mặt, không quay

khỏi tấm gương, nơi nàng đang lau sạch màu kẻ trên mí và hàng mi của mình. "Đi tắm đi."

"Có nước đâu," gã nói, nhìn vào trong bồn tắm.

"Chúng ta sẽ khắc phục điều đó," nàng pháp sư đứng dậy và mở tung cửa sổ. "Chàng thích nước biển hay nước ngọt nào?"

"Nước biển đi, cho đổi gió."

Yennefer vung mạnh tay và hô lớn một câu bùa chú, đôi bàn tay thực hiện một động tác ngắn, phức tạp. Đột nhiên, một luồng lạnh buốt, ẩm ướt thổi qua ô cửa sổ mở, cửa chớp rung bần bật và một đám mây xanh rít lên xộc vào phòng, cuồn cuộn tạo thành một khối cầu dị dạng. Nước sủi bọt dâng lên trong bồn tắm, dập dềnh gợn sóng hỗn loạn, vỗ vào các cạnh và bắn tung tỏe xuống sàn. Nàng pháp sư ngồi xuống và tiếp tục hoạt động ban nãy vừa bị gián đoạn của mình.

"Tình hình thế nào?" nàng hỏi. "Thứ trong đồng rác là gì thế?"

"Một con hủ thực quái, đúng như ta nghi ngờ," Geral nói, tháo bỏ giày, cởi quần áo và thò một chân vào bồn. "Khốn kiếp, Yen, nó lạnh ngắt. Nàng không đun nóng nước được à?"

"Không," nàng pháp sư hướng mặt về phía chiếc gương và dùng một que đũa thủy tinh thanh mảnh nhỏ thứ gì đó vào trong mắt. "Bùa phép ấy hao sức gần chết và khiến em cảm thấy buồn nôn. Với cả cái lạnh sẽ giúp chàng bình phục sau khi uống thần dược."

Geralt không cãi. Cãi nhau với Yennefer sẽ là hoàn toàn vô ích.

"Con hủ thực quái có gây khó khăn gì cho chàng không?" Nàng pháp sư nhúng que đũa vào một cái lọ và nhỏ thứ gì đó vào bên mắt còn lại của nàng, nhếch môi với vẻ hài hước.

"Không hẳn."

Vọng vào từ bên ngoài cửa sổ để mở là một tiếng thịch, tiếng gỗ gãy đánh rắc và một giọng ca lè nhè, nghêu ngao hát đi hát lại đoạn điệp khúc của một bài hát thô tục phổ biến theo một kiểu rất lệch tông.

"Một con hủ thực quái," nàng pháp sư vừa nói vừa với lấy một chiếc

lọ khác từ cái mớ la liệt trên bàn và mở nút nó ra. Mùi tử đinh hương và quả lý gai tràn ngập khắp phòng. "Ái chà chà. Ngay cả trong thị trấn, một thuật sĩ vẫn có thể rất dễ dàng tìm được việc, thế nên chàng không việc gì phải lang thang khắp các miền hoang dã hết. Chàng biết không, Istredd khẳng định rằng điều này đang trở thành một quy luật chung. Mọi loài sinh vật rừng rú và đầm lầy khi tuyệt chủng sẽ bị thế chỗ bởi một loài khác, một loài đột biến mới nào đó, thích nghi với môi trường nhân tạo do con người dựng nên."

Như thường lệ, Geralt nhăn mặt khi Istredd được nhắc đến. Gã bắt đầu phát ngán cách Yennefer ngưỡng mộ sự xuất chúng của Istredd. Ngay cả khi Istredd nói đúng.

"Istredd nói đúng đấy," Yennefer tiếp tục, thoa cái thứ thơm mùi tử đinh hương và quả lý gai lên má và mí mắt. "Cứ tự mình nhìn thử mà xem; mạo chuột trong cống và hầm ngầm, hủ thực quái trong bãi rác, tân thủy trùng trong hào và cống ô nhiễm, quái ốc trong bể nước máy xay. Đây gần như là một dạng cộng sinh rồi, chàng có nghĩ vậy không?"

Và dã quỷ trong các nghĩa địa, ngấu nghiến ăn xác vào hôm hậu tang lễ, gã nghĩ, *rửa sạch xà phòng. Cộng sinh toàn diện.*

"Đúng vậy," nàng pháp sư đặt mớ chai lọ sang bên, "cánh thuật sĩ cũng có thể bận rộn trong thị trấn. Em tin rồi sẽ có ngày chàng đến sống hẳn trong một thành phố đấy, Geralt ạ."

Ta thà chết còn hơn, gã thầm nghĩ. Nhưng gã không nói hẳn ra điều ấy. Gã thừa biết phản bác lời Yennefer kiểu gì cũng sẽ khiến cãi cọ xảy ra, và cãi nhau với Yennefer không phải hành động an toàn gì cho cam.

"Chàng đã xong chưa, Geralt?"

"Rồi."

"Ra khỏi bồn tắm đi."

Yennefer không buồn đứng dậy, hờ hững phẩy tay và thốt ra câu bùa chú. Nước từ bồn tắm - bao gồm những gì đã tràn ra sàn hoặc đang nhỏ giọt từ người Geralt - ào ào tự tụ lại thành một khối cầu nhờ

nhờ và rít gió phóng qua cửa sổ. Gã nghe thấy một tiếng ùm lớn.

"Mả cha nhà các ngươi, quân chó đẻ!" một tiếng hét tức giận vang lên từ bên dưới. "Ngươi không còn nơi nào để đổ bỏ nước tiểu nữa à? Cầu trời cho ngươi bị chấy rận ăn tươi nuốt sống, nhiễm phải đậu mùa và lăn đùng ra chết đi!"

Nàng pháp sư đóng cửa sổ lại.

"Trời ạ, Yen," gã thuật sĩ cười khùng khục. "Nàng có thể đổ nước xuống một nơi khác mà."

"Em có thể làm vậy," nàng ngọt giọng nói, "nhưng em không muốn."

Nàng cầm lấy ngọn đèn dầu trên bàn, bước lại chỗ gã. Chiếc váy ngủ màu trắng ôm sát cơ thể khi nàng di chuyển khiến nàng trông hấp dẫn vô cùng. *Còn hơn cả khi nàng khỏa thân,* gã thầm nghĩ.

"Em muốn khám qua cho chàng," nàng nói, "chưa biết chừng con hủ thực quái đã khiến chàng bị thương."

"Không đâu. Nếu bị thì ta đã cảm thấy rồi."

"Sau khi dùng thần dược ư? Đừng lố bịch. Sau khi dùng thần dược, chàng thậm chí sẽ còn chẳng cảm thấy nổi một cái xương gãy, cho đến khi phần xương nhô ra bắt đầu vướng vào hàng rào. Và con hủ thực quái có thể mang đủ thứ mầm bệnh trên người, kể cả uốn ván và độc tố từ xác chết. Nếu có chuyện gì thì lúc này vẫn còn thời gian để giải quyết. Quay người lại đi nào."

Gã cảm nhận được hơi ấm nhè nhẹ của ngọn đèn trên cơ thể mình và thỉnh thoảng thấy tóc nàng quệt vào.

"Mọi thứ xem chừng đều ổn hết," nàng nói. "Hãy nằm xuống trước khi mớ thần dược vật cho lăn quay ra đi. Mấy cái dung dịch đó nguy hiểm khôn lường. Kiểu gì về sau, chúng cũng sẽ hủy hoại chàng."

"Ta phải uống chúng trước khi chiến đấu."

Yennefer không trả lời. Nàng một lần nữa ngồi xuống trước gương và chậm rãi chải lại những lọn tóc xoăn đen óng ả. Nàng luôn chải đầu

trước khi đi ngủ. Geralt thấy hành động đó thật kỳ lạ, nhưng gã thích ngắm nàng làm vậy. Gã ngờ rằng Yennefer biết điều đó.

Gã bất chợt cảm thấy rất lạnh và chỗ thần dược quả thực đã cho gã một cú điếng người, làm tê gáy gã và nhộn nhạo cuộn thành những xoáy dịch vị dưới đáy dạ dày gã. Gã lẩm bẩm rủa thầm và nặng nề ngả xuống giường, không rời mắt khỏi Yennefer.

Một chuyển động trong góc buồng thu hút sự chú ý của gã. Một con chim nhỏ, đen như mực ngồi trên một bộ gạc hươu đóng lệch trên tường và chăng đầy mạng nhện.

Nó liếc ngang, nhìn gã thuật sĩ với con mắt vàng bất di bất dịch.

"Cái gì kia, Yen? Làm sao nó lại vào được đây?"

"Gì cơ?" Yennefer quay đầu lại. "À, cái đó. Đó là một con chim cắt."

"Một con chim cắt? Chim cắt có màu hung đỏ và lốm đốm, trong khi con kia màu đen tuyền."

"Đó là một con chim cắt ma thuật. Em đã chế ra nó."

"Để làm gì vậy?"

"Em cần nó," nàng cắt lời gã. Geralt không hỏi thêm câu nào nữa, biết rằng Yennefer sẽ không trả lời.

"Nàng có định gặp Istredd vào ngày mai không?"

Nàng pháp sư dịch mớ chai lọ ra cạnh bàn, đặt chiếc lược của nàng vào một chiếc hộp nhỏ và đóng các cánh bên của tấm gương lại.

"Có. Ngay khi ngủ dậy. Sao thế?"

"Không có gì đâu."

Nàng nằm xuống bên cạnh gã, không tắt đèn đi. Nàng không bao giờ tắt đèn; nàng không thể chịu nổi cảnh nằm ngủ trong bóng tối. Bất kể là đèn dầu, đèn lồng hay nến, nó đều phải cháy hết. Luôn luôn. Thêm một nhược điểm nữa. Yennefer có một lượng nhược điểm đáng kể.

"Yen?"

"Hử?"

"Khi nào chúng ta sẽ rời đi?"

"Đừng nhạt nhẽo thế," nàng kéo mạnh tấm chăn lông vịt. "Chúng ta mới ở đây được có ba ngày, thế mà chàng đã hỏi câu hỏi đó ít nhất ba mươi lần. Em đã nói với chàng rồi đấy, em có nhiều việc phải giải quyết."

"Với Istredd ư?"

"Vâng."

Gã thở dài và ôm lấy nàng, không giấu giếm ý định của mình.

"Này," nàng thì thầm. "Chàng đã uống thần dược.."

"Thế thì sao?"

"Không sao cả," nàng cười khúc khích như một nữ sinh, rúc vào người gã, ưỡn người và nâng thân lên để cho chiếc váy ngủ của nàng tuột ra. Như thường lệ, niềm vui sướng đến từ sự lõa thể của nàng theo một cơn rùng mình chạy dọc lưng gã và râm ran trên những ngón tay gã khi chúng chạm vào da nàng. Môi gã chạm vào bầu ngực nàng, căng tròn và mịn màng, núm vú trắng nhạt đến nỗi chúng chỉ có thể nhìn thấy được qua viền ngoài. Gã đan các ngón tay vào mái tóc thơm mùi tử đinh hương và quả lý gai của nàng.

Nàng đầu hàng trước sự vuốt ve của gã, rên hừ hừ như một con mèo, dụi hai đầu gối gập lại vào bên hông gã.

Như thường lệ, gã nhanh chóng nhận ra mình rốt cuộc đã đánh giá quá cao sức chịu đựng của bản thân đối với thần dược thuật sĩ, đã quên những tác động khó chịu chúng gây ra cho cơ thể gã. *Nhưng có lẽ nguyên nhân không phải là chỗ thần dược,* gã thầm nghĩ, *có khi đó là sự kiệt sức mang lại do chiến đấu, liều mạng, do đụng độ với nguy hiểm và cái chết? Sự kiệt sức, vốn đã đơn thuần trở thành một nếp thông lệ? Nhưng cơ thể của ta không bị nếp thông lệ tác động, mặc dù nó được tăng cường một cách nhân tạo. Nó phản ứng một cách tự nhiên. Chỉ là không đúng lúc thôi. Khốn kiếp.*

Nhưng Yennefer, như thường lệ, không cảm thấy nản lòng vì một chuyện vặt vãnh. Gã cảm thấy nàng chạm vào người mình, nghe thấy

tiếng rên rỉ của nàng ngay bên tai gã. Như thường lệ, gã bất giác nghĩ về vô số những lần nàng hẳn đã sử dụng thứ bùa chú thực dụng nhất ấy. Và rồi gã ngừng suy nghĩ.

Như thường lệ, đó là điều rất bất bình thường.

Gã nhìn miệng của nàng, nhìn nơi khóe miệng, nhếch lên tạo thành một nụ cười vô tình. Gã biết rõ nụ cười đó và luôn thấy nó giống với đắc thắng hơn là hạnh phúc. Gã chưa bao giờ hỏi nàng về điều đó. Gã biết nàng sẽ không trả lời.

Con chim cắt đen ngồi trên gạc hươu đập cánh và đớp cái mỏ cong. Yennefer quay đầu đi và thở dài. Buồn rười rượi.

"Yen?"

"Chẳng có gì đâu, Geralt," nàng nói, hôn gã. "Chẳng có gì đâu."

Ngọn đèn dầu le lói và chập chờn. Một con chuột đang cào trong tường và một con mọt gỗ trong tủ quần áo khe khẽ gặm, tiếng lách cách đều đều và nhịp nhàng.

"Yen?"

"Hử?"

"Hãy rời khỏi nơi này thôi. Ở đây ta thấy tệ lắm. Thị trấn này có tác động xấu lên ta."

Nàng lật người nằm nghiêng, đưa tay vuốt má gã, vén vài lọn tóc ra. Ngón tay nàng rà xuống dưới, chạm vào những vết sẹo thô ráp trên cổ gã.

"Chàng có biết tên của thị trấn này nghĩa là gì không? Aedd Gynvael ấy?"

"Không. Có phải nó là ngôn ngữ tiên nhân không?"

"Vâng. Nó có nghĩa là một mảnh băng."

"Chẳng hiểu sao, nó không phù hợp với cái bãi rác tệ hại này."

"Giới tiên nhân," nàng pháp sư trầm ngâm thì thầm, "có truyền thuyết về một bà chúa mùa đông, chu du khắp nơi trong những trận bão tuyết trên một cỗ xe trượt do ngựa bạch kéo. Trên đường đi, bà

ném những mảnh băng tí hon cứng, sắc nhọn ra khắp xung quanh và khốn khổ cho bất cứ ai bị một mảnh ấy đâm vào mắt hoặc tim. Từ đấy trở đi, người đó coi như đã chết. Sẽ không còn điều gì làm cho họ cảm thấy vui mừng nữa; họ thấy bất cứ thứ gì không có màu trắng của tuyết đều xấu xí, ghê tởm, đáng ghét. Họ sẽ không tìm được bình an, sẽ từ bỏ mọi thứ, và sẽ lên đường đi theo bà chúa, để theo đuổi ước mơ và tình yêu của họ. Đương nhiên, họ sẽ không bao giờ tìm thấy và sẽ chết vì khát khao. Có vẻ là ở đây, trong thị trấn này, một sự kiện gì đó kiểu như vậy đã xảy ra từ thời xưa. Thật là một huyền thoại đẹp, phải không nào?"

"Đám tiên nhân có thể diễn đạt mọi thứ bằng những ngôn từ hoa mỹ," gã lẩm bẩm một cách ngái ngủ, cà môi trên vai nàng. "Đó hoàn toàn không phải một huyền thoại đâu, Yen. Đó là một mô tả khá đẹp đẽ về một hiện tượng ghê tởm có tên là Cuộc Săn Hoang Dại, lời nguyền của nhiều vùng đất. Một cơn điên tập thể, không thể giải thích được, cưỡng ép con người ta tham gia vào một đoàn kỵ binh ma lao qua bầu trời. Ta từng mục sở thị nó. Nó đúng là thường xảy ra trong mùa đông. Ta đã được đề nghị một khoản thù lao khá bẫm để đặt dấu chấm hết cho cái tai ương đó, nhưng ta không nhận. Không có cách nào xử lý Cuộc Săn Hoang Dại cả..."

"Thuật sĩ," nàng thì thầm, hôn má gã, "chàng chẳng có chút lãng mạn nào trong người cả. Và em... em thích những huyền thoại của tiên nhân, chúng thật quyến rũ. Thật tiếc con người không có bất kỳ huyền thoại nào như thế. Biết đâu một ngày nào đó họ sẽ có? Biết đâu họ sẽ tạo ra một số huyền thoại? Nhưng huyền thoại của con người sẽ xoay quanh thứ gì? Khắp xung quanh, bất cứ nơi nào ta nhìn vào, mọi thứ đều mang màu xám xịt và buồn tẻ. Ngay cả những thứ có khởi đầu đẹp đẽ cũng nhanh chóng trở thành buồn chán và thê lương, trở thành cái nghi lễ ấy của con người, cái nhịp điệu mệt mỏi được gọi là cuộc sống ấy. Ôi, Geralt, làm một pháp sư không dễ chút nào, nhưng nếu đem nó ra so sánh với sự tồn tại trần tục của con người... Geralt?" Nàng gục đầu lên lòng ngực gã bấy giờ đang trồi lên hạ xuống theo nhịp thở

chậm rãi.

"Hãy ngủ đi," nàng thì thầm. "Hãy ngủ đi, hỡi thuật sĩ."

III

Thị trấn có tác động xấu đến gã.

Ngay từ khi mới thức dậy sáng hôm đó, mọi thứ đều làm gã cảm thấy khó ở trong người, khiến gã chán nản và tức giận. Mọi thứ. Gã lấy làm khó chịu vì đã ngủ quên, khiến cho buổi sáng về cơ bản đã trở thành buổi chiều. Gã phát cáu vì sự vắng mặt của Yennefer, nàng đã rời đi trước khi gã tỉnh dậy.

Nàng hẳn đã đi rất vội, bởi vì những món vật dụng nàng thường cất gọn gàng trong hộp đang nằm trên bàn, ngổn ngang khắp nơi như những con súc sắc do một thầy bói thực hiện nghi lễ tiên tri. Những chiếc cọ làm từ lông ngựa mảnh mai: loại lớn dùng để tán phấn lên mặt nàng, loại nhỏ hơn được dùng để nàng thoa son lên miệng, còn loại cực nhỏ được nàng dùng để nhuộm lông mi bằng lá móng. Đủ thứ bút chì và que cho mí mắt và lông mày nàng. Nhíp và thìa bạc mỏng manh. Những chai lọ nhỏ bằng sứ và thủy tinh trắng đục, mà như gã biết, chứa thần dược và dầu thơm với các thành phần tầm thường như bồ hóng, mỡ ngỗng và nước ép cà rốt, cho đến bí ẩn đáng sợ như nhân sâm, antimon, bạch anh, cần sa, máu rồng và nọc bọ cạp khổng lồ đậm đặc. Và trên tất cả, khắp xung quanh, trong không khí, cái mùi tử đinh hương và quả lý gai, mùi hương nàng luôn sử dụng.

Nàng tồn tại trong những món đồ đó. Nàng tồn tại trong mùi hương.

Nhưng nàng không có ở đó.

Gã đi xuống dưới tầng, cảm thấy lo lắng và tức giận trào dâng trong người. Về mọi thứ.

Gã lấy làm khó chịu vì món trứng bác nguội ngắt mình được phục

vụ cho bữa sáng, sau khi chủ quán tạm ngưng sờ soạng một cô gái dưới bếp trong giây lát. Gã lấy làm khó chịu vì cô gái kia còn chưa quá mười hai tuổi. Và trong mắt ngân ngấn lệ.

Tiết trời ấm áp của mùa xuân và tiếng nói chuyện vui vẻ của những con phố sôi động không làm cho tâm trạng của Geralt cải thiện. Gã vẫn không cảm thấy dễ chịu khi ở Aedd Gynvael, một thị trấn nhỏ mà gã coi như một phiên bản nhái thô tục của tất cả các thị trấn nhỏ gã từng biết; nó ồn ào hơn, bẩn thỉu hơn, ngọt ngạt hơn và khó chịu hơn một cách kệch cỡm.

Gã vẫn có thể ngửi thấy mùi hôi thối của rác thoang thoảng trên quần áo và tóc tai mình. Gã quyết định đi đến nhà tắm công cộng.

Trong nhà tắm, gã khó chịu trước vẻ mặt của người phục vụ khi hắn nhìn vào tấm mề đay thuật sĩ và thanh kiếm của gã được đặt trên thành bồn tắm. Gã cũng lấy làm khó chịu vì người phục vụ không chào mời một ả điếm cho gã. Gã không có ý định thuê lấy một ả, nhưng trong các nhà tắm, thiên hạ ai nấy đều được chào mời, thế nên gã lấy làm khó chịu vì mình bị coi như ngoại lệ.

Khi gã rời đi, sực nức mùi xà phòng tro kiềm, tâm trạng của gã vẫn chưa được cải thiện và Aedd Gynvael vẫn chẳng hấp dẫn hơn tẹo nào. Gã vẫn không thấy ở nơi đây có gì để thích. Gã thuật sĩ không thích những đống phân ngổn ngang chất đầy các con phố chật hẹp. Gã không thích đám ăn xin ngồi dựa vào bức tường của ngôi đền. Gã không thích dòng chữ nguệch ngoạc được viết trên tường với nội dung "TỐNG TIÊN NHÂN VÀO KHU BẢO TỒN!".

Gã không được phép vào lâu đài; thay vào đó, họ bảo gã đến nói chuyện với thị trưởng trong Bang hội Thương nhân. Điều đó làm gã khó chịu. Gã cũng khó chịu khi trưởng hội, một tiên nhân, ra lệnh cho gã hãy đi tìm thị trưởng ở khu chợ, trong khi nhìn gã với một ánh mắt khinh mạn và trịch thượng đến lạ đối với một kẻ sắp bị tống vào khu bảo tồn.

Khu chợ chật ních người; đầy ắp những quầy hàng, xe đẩy, xe kéo,

cả ngựa, bò và ruồi. Đặt trên một cái bục là giàn gông với một tên tội phạm đang bị đám đông quẳng bùn và phân nhoe nhoét. Với sự điềm tĩnh đáng ngưỡng mộ, tên tội phạm quẳng lại cho đám hành hạ mình những lời chửi rủa đê hèn, chẳng buồn phí công lên giọng.

Đối với Geralt, một con người hết sức sành sỏi, lý do thị trưởng có mặt ở giữa chốn ồn ào này rõ như ban ngày. Thương lái từ các đoàn lữ hành ghé nơi đây đã tính gộp cả tiền hối lộ vào trong giá cả của mình và thế nên sẽ phải đưa tiền hối lộ ấy cho ai đó. Vì biết rõ về phong tục này, thị trưởng sẽ xuất hiện để đảm bảo rằng cánh thương lái không phải nhọc công.

Nơi ông ta dùng làm văn phòng được đánh dấu bằng một tấm che màu xanh lam bẩn thỉu chăng trên cột. Bên dưới nó là một chiếc bàn bị quây kín bởi những người nộp đơn la lối om sòm. Thị trưởng Herbolth ngồi sau bàn, phô ra với toàn thể thiên hạ vẻ khinh bỉ và coi thường trên khuôn mặt nhợt nhạt của mình.

"Này! Anh đi đâu thế nhỉ?"

Geralt từ từ quay đầu lại. Gã ngay lập tức kìm nén sự tức giận trong lòng, khắc chế sự khó chịu của mình và cứng người thành một mảnh băng rắn đanh, lạnh lẽo. Gã không thể cho phép bản thân trở nên xúc động. Kẻ chặn gã lại sở hữu mái tóc màu vàng như lông chim vàng anh và cặp lông mày cùng màu trên đôi mắt đờ đẫn, nhợt nhạt. Đôi bàn tay thon với những ngón tay dài của hắn bấy giờ đang đặt trên một chiếc thắt lưng làm từ những tấm đồng cồng kềnh, bị một thanh kiếm, một cái chùy và hai con dao găm kéo trĩu xuống.

"Á à," người đàn ông nói. "Tôi biết anh. Thuật sĩ, phải không nhỉ? Đến gặp Herbolth hả?"

Geralt gật đầu, quan sát bàn tay của hắn trong suốt quãng thời gian ấy. Gã biết rời mắt khỏi chúng là sẽ rất nguy hiểm.

"Tôi đã nghe danh anh, khắc tinh của quái vật," tên tóc vàng nói, cũng cảnh giác quan sát bàn tay của Geralt. "Mặc dù tôi không nghĩ chúng ta từng gặp nhau, nhưng anh chắc hẳn cũng đã nghe danh tôi

rồi. Tôi là Ivo Mirce. Nhưng mọi người đều gọi tôi là Ve Sầu."

Gã thuật sĩ gật đầu để ra hiệu rằng mình đã nghe đến danh hắn. Gã cũng biết mức tiền thưởng đã được đưa ra cho cái đầu của Ve Sầu ở Wyzim, Caelf và Vattweir. Nếu được hỏi ý kiền, gã đã nói rằng đó là một mức tiền thấp. Nhưng gã không được ai hỏi cả.

"Được rồi," Ve Sầu nói. "Theo như những gì tôi biết, thị trưởng đang đợi anh. Anh có thể đi vào. Nhưng để lại thanh kiếm đi, anh bạn. Xin thưa với anh rằng tôi được trả công để đảm bảo các nghi thức xã giao được tuân thủ. Không ai được phép mang vũ khí tiếp cận Herbolth. Hiểu chứ?"

Geralt thờ ơ nhún vai, tháo thắt lưng, quấn nó quanh bao kiếm và đưa thanh kiếm cho Ve Sầu. Ve Sầu nhếch khóe miệng mỉm cười.

"Ái chà chà," hắn nói. "Thật nhu mì, không một lời phản đối. Tôi biết ngay những tin đồn về anh đã bị phóng đại mà. Nếu một ngày nào đó, anh đòi kiếm của tôi thì hay biết mấy; khi ấy, anh sẽ được thấy câu trả lời của tôi."

"Chào anh, Ve Sầu!" thị trưởng gọi, đứng dậy. "Cho cậu ta qua! Đến đây đi, cậu Geralt, tươi tỉnh lên nào, xin gửi lời chào tới cậu. Hãy né ra đi, hỡi những thương gia thân mến, hãy để chúng tôi ở riêng một chút. Các vụ kinh doanh của mọi người phải nhường chỗ cho những vấn đề mang ý nghĩa quan trọng hơn đối với thị trấn. Hãy trình thỉnh cầu của mình cho thư lại của tôi!"

Bản chất vui vẻ giả tạo của lời chào không đánh lừa được Geralt. Gã biết nó chỉ là một chiêu trò thương lượng thuần túy. Các thương gia đang được cho thời gian để lo lắng tính toán xem liệu tiền hối lộ của mình đã đủ cao chưa.

"Tôi dám cá Ve Sầu đã tìm cách khiêu khích cậu," Herbolth nói, thờ ơ giơ tay đáp lại cái gật đầu cũng hờ hững không kém của gã thuật sĩ. "Đừng lăn tăn về chuyện đó. Ve Sầu chỉ rút vũ khí của mình khi được lệnh. Phải, đúng là hắn chẳng ưng gì chuyện này, nhưng chừng nào tôi còn trả tiền cho hắn, hắn sẽ phải tuân lệnh, không thì hắn sẽ bị tống

cổ, quay lại ngoài đường. Đừng lăn tăn về chuyện đó."

"Thế quái nào mà ông lại cần một người như Ve Sầu vậy, thị trưởng? Ở đây nguy hiểm đến vậy sao?"

"Tình hình không nguy hiểm, bởi vì tôi đang trả công cho Ve Sầu," Herbolth cười phá lên. "Danh tiếng của hắn lẫy lừng muôn nơi và tôi rất vừa lòng với điều ấy. Thế này nhé, Aedd Gynvael và các thị trấn khác trong thung lũng Dogbane nằm dưới quyền của các phó vương xứ Rakverelin. Và dạo gần đây, các phó vương cứ thay đổi theo mùa ấy. Không ai biết tại sao họ cứ thay đổi mãi thế, bởi vì đằng nào thì cứ cách một người là lại có một tên bán tiên hay mang một phần tư máu tiên mà; thứ máu và chủng tộc đáng nguyền rủa. Mọi thứ tồi tệ đều là lỗi của tiên nhân."

Geralt không đế thêm rằng đó cũng là lỗi của những người đánh xe, bởi vì không phải ai cũng thấy câu chuyện đùa quen thuộc đấy buồn cười[2].

"Mọi phó vương mới," Herbolth tiếp tục nói với giọng gắt gỏng, "bắt đầu bằng cách loại bỏ các thành chủ và thị trưởng của chế độ cũ, để giao công việc cho bạn bè và người thân của mình. Nhưng sau những gì Ve Sầu từng làm với các sứ giả của một phó vương nào đó, không ai tìm cách tước bỏ vị trí của tôi nữa và tôi trở thành thị trưởng lâu đời nhất của chế độ lâu đời nhất. Tôi thậm chí không thể nhớ là chế độ nào. Nhưng thôi, chúng ta lại cứ ngồi cà kê dê ngỗng mất rồi, như người vợ đầu quá cố của tôi hay nói. Cùng đi vào vấn đề thôi. Thâm nhập đống rác rưởi của chúng tôi là loại sinh vật nào thế?"

"Một con hủ thực quái."

"Lần đầu tiên tôi nghe đến một thứ như vậy. Tôi tin rằng nó đã chết rồi nhỉ?"

"Vâng."

"Nó sẽ khiến cho kho bạc thị trấn hao hụt đi bao nhiêu đây? Bảy mươi à?"

"Một trăm."

"Ồ, thật tình chứ, thưa thuật sĩ! Hẳn cậu vừa uống độc cần rồi! Một trăm đồng mác chỉ để giết một con sâu vớ vẩn chui rúc trong một đống phân ư?"

"Dù có phải là sâu hay không thì nó cũng đã ăn tươi nuốt sống tám người, như chính ông đã nói đấy, thưa thị trưởng."

"Người ư? Tôi thích điều đó! Như tôi được biết, con vật đã ăn thịt lão Zakorek nổi tiếng là chẳng bao giờ tỉnh rượu, một mụ già trên mạn gần lâu đài và vài đứa con của tay lái đò Sulirad, một vụ việc chẳng hề được phát hiện chóng vánh, vì bản thân Sulirad cũng chẳng biết mình có bao nhiêu người con. Hắn cho ra lò nhanh tới độ đếm không xuể nữa. Người với chả ngợm! Tám mươi."

"Nếu tôi không giết con hủ thực quái kia, chẳng bao lâu sau nó sẽ ăn tươi nuốt sống một người quan trọng hơn. Như ông thầy thuốc chẳng hạn. Và sau đó ông biết móc đâu ra thuốc mỡ trị săng đây? Một trăm."

"Một trăm mác là một khoản tiền đáng kể đấy. Tôi chẳng biết liệu mình có sẵn sàng chi ra chừng ấy cho một con quái xà chín đầu hay không nữa. Tám mươi lăm."

"Một trăm, thị trưởng Herbolth. Hãy nhớ rằng mặc dù nó không phải một con quái xà chín đầu, nhưng không một người đàn ông địa phương nào, kể cả Ve Sầu trứ danh, đủ sức giải quyết con hủ thực quái đấy hết."

"Bởi vì không một người đàn ông địa phương nào quen với việc lần mò trong phân và rác rưởi. Tôi chốt đây này: chín mươi."

"Một trăm."

"Chín mươi lăm, quỷ thần linh thiêng ơi!"

"Đồng ý."

"Ái chà," Herbolth nói, mỉm cười toe toét, "vậy là xong. Cậu luôn mặc cả găng vậy sao, thuật sĩ?"

"Không," Geralt không cười. "Thật ra thì hiếm khi lắm. Nhưng tôi muốn cho ông cơ hội trải nghiệm cái thú đó, thưa thị trưởng."

"Quả vậy, mả cha nhà cậu chứ," Herbolth cười khằng khặc. "Này, Peregrib! Đằng này! Đưa cho tôi sổ cái cùng một chiếc ví và đếm cho tôi chín mươi đồng mác ngay đi."

"Phải là chín mươi lăm."

"Còn thuế thì sao?"

Gã thuật sĩ khẽ chửi thề. Thị trưởng ký nguệch ngoạc lên tờ biên lai rồi dùng phần đầu sạch của cây bút lông ngoáy ngoáy tai.

"Bây giờ chắc cái đống rác đã trở nên an toàn rồi nhỉ? Đúng vậy không, thuật sĩ?"

"Hẳn thế. Chỉ có một hủ thực quái thôi mà. Mặc dù vẫn có khả năng nó đã sinh con đẻ cái. Hủ thực quái là loài lưỡng tính, giống như ốc sên vậy."

"Cậu nói xằng nói bậy cái gì thế?" Herbolth hỏi, liếc xéo gã. "Cần có hai con thì mới sinh sản được, ý tôi là một con đực và một con cái ấy. Gì chứ, chẳng lẽ mấy con hủ thực quái đó nở ra từ ba cái đống rơm mục nát trong nệm như bọ chét hay chuột hả? Ai dù dần độn đến đâu cũng biết rằng không có chuột đực và chuột cái gì hết, tất cả bọn chúng đều giống hệt nhau và tự nở ra từ rơm thối."

"Và bọn ốc sên nở ra từ lá ướt," thư lại Peregrib xen vào, bấy giờ vẫn đang bận rộn đếm tiền xếp thành chồng.

"Mọi người đều biết thế," Geralt đồng tình và mỉm cười vui vẻ. "Không có ốc sên đực và ốc sên cái. Chỉ có những chiếc lá. Và bất cứ ai nghĩ khác đều nhầm to."

"Đủ rồi đấy," thị trưởng cắt ngang, nhìn gã với vẻ nghi ngờ. "Tôi nghe về ba cái đám sâu bọ thế là đủ rồi. Tôi hỏi liệu có thứ gì có thể nở ra từ đống rác không, thế nên phiền cậu hãy trả lời, rõ ràng và ngắn gọn thôi nhé."

"Sau tầm một tháng nữa hoặc hơn, đống rác phải được kiểm tra, lý

tưởng nhất là sử dụng chó. Hủ thực quái non không nguy hiểm."

"Cậu không làm việc đó được ư, thuật sĩ? Chúng ta có thể thỏa thuận chuyện tiền công với nhau mà."

"Không," Geralt nói, nhận tiền từ tay Peregrib. "Tôi không muốn bị chết tắc trong cái thị trấn quyến rũ của ông dù chỉ một tuần, chứ đừng nói là một tháng."

"Điều cậu bảo tôi mới thú vị làm sao." Herbolth cười nhạt, nhìn thẳng vào mắt anh. "Thật là thú vị. Bởi vì tôi nghĩ cậu sẽ lưu lại ở đây lâu hơn đấy."

"Ông nghĩ sai rồi, thị trưởng ạ."

"Có thật vậy không? Cậu đến đây với ả phù thủy tóc đen đó, tên gì ấy nhỉ, tôi quên béng mất rồi... Guinevere, phải không? Cậu đã đến trọ cùng với cô ta ở quán trọ Con Cá Tầm. Người ta bảo rằng trong cùng một căn phòng."

"Và thế thì sao?"

"À thì, bất cứ khi nào đến Aedd Gynvael, cô ta đều chẳng rời đi nhanh đến thế đâu. Đây không phải lần đầu tiên cô ta đến đây."

Peregrib mỉm cười toe toét đầy ẩn ý, phô ra hàm răng thưa. Herbolth tiếp tục nhìn vào mắt Geralt mà không cười. Geralt cũng cứ mỉm cười, nhưng hằn học hết mức có thể.

"Thực ra, tôi không biết gì cả," thị trưởng ngoảnh mặt đi và dằn gót chân xuống nền đất. "Và mức hứng thú của tôi với chuyện đó cũng chỉ ngang ngửa với một mớ phân chó. Nhưng hãy để ý này, phù thủy Istredd là một nhân vật quan trọng ở đây. Tối quan trọng đối với khu đô thành này. Có thể nói là vô giá. Thiên hạ rất tôn trọng ông ta, cả người dân địa phương lẫn người ngoài. Chúng tôi không chõ mũi vào các trò ma pháp ông ta làm, và đặc biệt là những vấn đề khác của ông ta."

"Có lẽ làm vậy là khôn ngoan đó," gã thuật sĩ đồng ý. "Và cho tôi mạn phép hỏi ông ta sống ở đâu nhỉ?"

"Cậu không biết ư? Ồ, nó ở ngay kia kìa, cậu có thấy ngôi nhà đó không? Cái ngôi nhà cao màu trắng đó, nằm giữa nhà kho và kho vũ khí, giống như, nói thế này mong cậu bỏ quá nhé, một ngọn nến kẹp giữa hai bờ mông. Nhưng bây giờ cậu sẽ không tìm thấy ông ta ở đó đâu. Cách đây không lâu, Istredd đã bới ra được một thứ gì đó bên bờ kè phía nam, và hiện đang đào hang quanh đó như một con chuột chũi. Và ông ta đã cắt cử người tiến hành khai quật. Tôi ra đó và lịch sự hỏi rằng, *Thưa ngài, tại sao ngài lại cứ đào hố như một đứa trẻ thế, thiên hạ bắt đầu cười chê rồi đấy. Phần đất đó chứa thứ gì vậy?* Và ông ta nhìn tôi như thể tôi là một kẻ đần độn và nói: 'Lịch sử.' *Ngài bảo lịch sử là ý sao vậy?* tôi hỏi. Và ông ta nói: 'Lịch sử của nhân loại. Lời đáp cho các câu hỏi. Cho thắc mắc về những gì từng tồn tại và thắc mắc về những gì sẽ tồn tại.' *Ở đây thì có quái gì,* tôi nói sau khi nghe vậy, *ngoại trừ những cánh đồng xanh, bụi rậm và ma sói, trước khi người ta xây nên thị trấn. Và thứ gì sẽ tồn tại phụ thuộc vào người mà họ bổ nhiệm làm phó vương ở Rakverelin; lại thêm một tên bán tiên tệ hại nữa. Và trong lòng đất không có lịch sử đâu, không có gì ở đó hết, ngoại trừ có thể là mấy con sâu, cho ai đó thích câu cá.* Cậu nghĩ ông ta có chịu nghe không? Làm quái có chuyện ấy. Ông ta vẫn đang đào. Vì vậy, nếu cậu muốn gặp ông ta, hãy đến bờ kè phía nam."

"Ồ, thôi nào, thị trưởng," Peregrib khịt mũi. "Ông ta hiện đang ở nhà. Tại sao ông ta lại muốn ở trong hố đào, khi ông ta..."

Herbolth liếc nhìn anh ta đầy đe dọa. Peregrib cúi xuống hắng giọng, đôi chân nhấp nhổm. Gã thuật sĩ vẫn mỉm cười khó chịu, khoanh tay trước ngực.

"Phải, khụ, khụ," thị trưởng ho. "Ai biết được, có lẽ Istredd thực sự đang ở nhà. Xét cho cùng, chuyện ấy thì..."

"Tạm biệt nhé, thị trưởng," Geralt nói, thậm chí không buồn giả vờ cúi chào. "Chúc ông một ngày tốt lành."

Gã đi tới chỗ Ve Sầu đang tiến ra đón gã, vũ khí kêu leng keng. Không nói một lời, gã chìa tay ra lấy thanh kiếm của mình đang được

Ve Sầu kẹp trong khuỷu tay. Ve Sầu lùi lại.

"Đang vội hả, thuật sĩ?"

"Đúng."

"Tôi đã xem xét thanh kiếm của anh."

Geralt bắn cho hắn một ánh nhìn mà có tử tế lắm thì cũng không thể nào miêu tả là ấm áp được.

"Một thành tích khá đáng khen đấy," gã gật đầu. "Chẳng nhiều người từng làm được như vậy đâu. Và số người có thể khoe khoang về điều đó thậm chí còn ít hơn."

"Hô, hô." Ve Sầu nhe răng. "Điều đó nghe đáng sợ tới nỗi làm tôi rùng hết cả mình đấy. Thuật sĩ à, tôi trước giờ vẫn luôn băn khoăn muốn biết tại sao mọi người lại sợ anh như vậy. Và bây giờ tôi nghĩ mình biết rồi."

"Tôi đang vội, Ve Sầu. Cảm phiền anh giao thanh kiếm đây."

"Tung hỏa mù, thuật sĩ ạ, không gì hơn là hỏa mù. Đám thuật sĩ các anh dọa nạt thiên hạ với khuôn mặt lạnh như tiền, với kiểu nói năng và những lời đồn đại về bản thân mà có thể chính các anh đã tự tay lan truyền, chẳng khác nào một người nuôi ong dọa những con ong của mình bằng khói và mùi khét. Và những con ong ngu ngốc ấy lại chạy trốn làn khói, thay vì găm ngòi vào mông của thuật sĩ, thứ cũng sẽ sưng vù lên như mông bất kỳ người nào khác thôi. Người ta đồn rằng các anh không có xúc cảm như người thường. Toàn dối trá hết. Nếu một kẻ trong đám các anh bị đâm đúng chỗ, các anh sẽ cảm nhận được thôi."

"Anh đã nói xong chưa?"

"Rồi," Ve Sầu nói, trả lại thanh kiếm cho gã. "Biết tôi quan tâm đến điều gì không, thuật sĩ?"

"Có. Ong."

"Không. Tôi đang băn khoăn tự hỏi nếu anh xách kiếm đi vào một con hẻm từ một đầu còn tôi thì vào từ đầu còn lại, ai sẽ là người đi ra

được đầu kia nhỉ? Tôi nghĩ vụ này đáng để đánh cuộc với nhau đấy."

"Tại sao anh lại cứ thúc tôi thế, Ve Sầu? Đang muốn gây sự à? Chuyện này là thế nào đây?"

"Chẳng có gì đâu. Tôi chỉ tò mò muốn biết liệu lời đồn thổi của thiên hạ thật đến đâu thôi. Việc đám thuật sĩ các anh chiến đấu rất giỏi bởi vì trái tim, linh hồn, lòng thương xót hay lương tâm không tồn tại bên trong anh. Và chỉ cần như vậy là đã đủ rồi sao? Vì họ cũng nói như vậy về những người như tôi chẳng hạn. Và không phải vô cớ đâu. Thế nên tôi cực kỳ muốn biết, sau khi đi vào con hẻm đó, ai trong số chúng ta sẽ sống sót bước được ra ngoài. Thế nào? Đáng để đánh cuộc chứ? Anh nghĩ sao?"

"Tôi đã nói là tôi đang vội rồi. Tôi sẽ không lãng phí thời gian với ba cái trò nhảm nhí của anh. Và tôi không quen cá cược. Nhưng nếu anh quyết định cản đường tôi trên một con hẻm thì hãy nghe tôi khuyên này, Ve Sầu, hãy suy nghĩ cho thật kỹ trước."

"Hỏa mù," Ve Sầu mỉm cười. "Tung hỏa mù, thuật sĩ à. Không hơn không kém. Gặp lại sau nhé. Ai biết đâu được đấy, có thể là trong một con hẻm nào đó nhỉ?"

"Ai biết đâu được đấy."

IV

"Chúng ta có thể nói chuyện thoải mái ở đây. Ngồi xuống đi, Geralt."

Điều dễ thấy nhất về cái xưởng này là lượng sách vô cùng ấn tượng; chúng chiếm hầu hết không gian trong căn phòng lớn ấy. Các tập sách dày cộp chất đầy các tủ sách trên tường, làm kệ vống xuống cũng như chồng thành đống cao trên các ngăn tủ và rương. Gã thuật sĩ đoán chỗ này hẳn phải đáng giá cả gia tài. Tất nhiên, nơi đây cũng chẳng thiếu những món đồ trang trí điển hình khác: một con cá sấu nhồi, những con cá nóc nhím phơi khô treo trên trần nhà, một bộ xương bám bụi và một lô một lốc chai lọ đựng đầy cồn, bên trong xem chừng chứa đủ

mọi thứ ghê tởm trên đời: rết, nhện, rắn, cóc cùng vô số bộ phận của cả con người lẫn sinh vật phi nhân, chủ yếu là phần ruột. Thậm chí còn có một người tí hon, hoặc một thứ gì đó giống thế, nhưng cũng có thể chỉ là một đứa trẻ sơ sinh bị hun khói.

Mớ đồ không gây ấn tượng gì đối với Geralt, vì gã đã sống với Yennefer ở Vengerberg sáu tháng và Yennefer sở hữu một mớ đồ còn hấp dẫn hơn, thậm chí có cả một cái dương vật với kích thước phi thường, được cho là của một con quỷ khổng lồ trên núi. Nàng cũng giữ tiêu bản một con kỳ lân được nhồi bông rất chuyên nghiệp và rất thích làm tình trên lưng nó. Theo Geralt thấy, nếu trên đời có còn nơi nào kém phù hợp hơn nó để mà làm tình thì đó chỉ có thể là lưng của một con kỳ lân còn sống. Không giống như gã vốn coi giường mình là một món hàng xa xỉ và trân trọng tất cả các công dụng khả dĩ của món đồ nội thất kỳ diệu đó, Yennefer có thể táo bạo vô cùng. Geralt nhớ lại một vài khoảnh khắc thú vị từng trải qua cùng nàng pháp sư trên một mái nhà dốc, trong một hốc cây đầy gỗ mục, trên một ban công (còn là ban công của người khác nữa chứ), trên lan can của một cây cầu, trong một chiếc thuyền đang chao đảo trên dòng sông chảy xiết và trong lúc đang lơ lửng cách mặt đất hơn ba mươi sải. Nhưng con kỳ lân là kinh khủng nhất. Tuy nhiên, vào một ngày vui vẻ nọ, con hình nộm bị gãy bên dưới gã, tẽ ra và vỡ tung, khiến họ được một phen cười đã đời.

"Thứ gì làm anh thấy buồn cười vậy, thuật sĩ?" Istredd hỏi, ngồi xuống sau một chiếc bàn dài, bên trên bày một lượng lớn đầu lâu mốc meo, xương xẩu và đồ sắt gỉ sét.

"Bất cứ khi nào tôi nhìn thấy những thứ như vậy," gã thuật sĩ nói, ngồi xuống đối diện với viên pháp sư, chỉ tay vào dãy chai lọ, "tôi lại tự hỏi rằng phải chăng ông thực sự không thể làm phép nếu thiếu đi mấy món kinh khủng đến lộn mửa đó."

"Vấn đề nằm ở gu," viên pháp sư nói, "và cả thói quen nữa. Có người thấy thứ nợ phát tởm, nhưng bằng cách nào đó người khác lại không thấy nó có vấn đề gì. Và Geralt này, thứ gì làm anh cảm thấy phát tởm

vậy? Ta tự hỏi điều gì lại khiến một người có thể đứng trong cứt đái và rác rưởi ngập cao tận cổ, như ta đã nghe nói, cảm thấy ghê tởm được đây? Làm ơn chớ coi câu hỏi đó là một sự xúc phạm hoặc khiêu khích. Ta thực sự rất muốn biết thứ gì có thể khơi dậy cảm giác ghê tởm ở một thuật sĩ."

"Liệu cái hũ này có tình cờ chứa máu kinh nguyệt của một trinh nữ thuần khiết không, Istredd? Chà, tôi thấy ghê tởm khi mường tượng ra cảnh ông, một pháp sư nghiêm túc, với một chiếc lọ trong tay, cố gắng lấy thứ dịch quý giá đó, từng giọt một, về cơ bản là quỳ xuống hứng ngay tại nguồn."

"Được đấy," Istredd nói, mỉm cười. "Lẽ đương nhiên, ta đang nói đến cái óc dí dỏm sắc sảo của anh, bởi vì về phần thứ chất chứa trong cái hũ, anh đã đoán sai lè."

"Nhưng thỉnh thoảng ông vẫn sử dụng máu, phải không? Tôi từng nghe bảo rằng ông thậm chí còn không thể nghĩ được ra bùa chú nào không có máu của một trinh nữ, lý tưởng nhất là người bị giết bởi một tia sét từ trên trời giáng xuống trong ngày trăng rằm. Tôi không khỏi tò mò muốn biết thứ máu ấy ưu việt hơn máu của một ả điếm già bị ngã khỏi cọc rào trong lúc say bí tí ở chỗ nào?"

"Không hơn chút nào," viên pháp sư đồng ý, một nụ cười dễ chịu nở trên môi y. "Nhưng nếu ai cũng biết rằng vai trò của nó kỳ thực có thể dễ dàng được thay thế bởi máu lợn dễ kiếm hơn nhiều thì đám dân đen sẽ bắt đầu thử nghiệm với bùa chú. Trái lại, nếu đám dân đen phải thu thập và sử dụng máu trinh nữ, nước mắt rồng, nọc độc nhện trắng, nước sắc từ bàn tay đứt lìa của trẻ con hoặc một xác chết được khai quật lúc nửa đêm thì nhiều kẻ sẽ nghĩ lại."

Họ im lặng. Istredd, chừng như đang chìm sâu trong suy nghĩ, nhịp các móng tay trên một hộp sọ nâu, nứt nẻ, thiếu mất hàm dưới và miết ngón tay trỏ trên cạnh mép lởm chởm của một lỗ hổng trên chỗ xương thái dương. Geralt kín đáo quan sát y. Gã tự hỏi viên pháp sư già cỡ nào. Gã biết rằng những người càng tài năng càng có khả năng

kiềm chế quá trình lão hóa đến vĩnh viễn ở bất kỳ độ tuổi nào mình muốn. Đàn ông thích độ tuổi trưởng thành, khơi gợi vẻ uyên thâm và dạn dày kinh nghiệm, nhằm duy trì danh tiếng và uy tín. Phụ nữ, chẳng hạn như Yennefer, ít quan tâm đến uy tín mà chú trọng sự hấp dẫn nhiều hơn. Istredd trông không già quá độ tuổi bốn mươi cường tráng, dạn dày. Y có mái tóc suôn thẳng, hơi hoa râm, dài ngang vai, cùng rất nhiều nếp nhăn trên trán, quanh miệng và cuối mí mắt. Geralt không biết sự sâu sắc và thông thái trong đôi mắt xám, nhân từ của y là tự nhiên hay do bùa phép mà có. Một lúc sau, gã kết luận rằng điều ấy cũng chẳng tạo nên khác biệt gì.

"Istredd," gã cắt ngang sự im lặng gượng gạo, "tôi đến đây vì tôi muốn gặp Yennefer. Mặc dù cô ấy không có ở đây, ông cũng đã mời tôi vào phòng. Để nói chuyện. Về cái gì? Về việc đám dân đen đang tìm cách phá vỡ thế độc quyền sử dụng phép thuật của ông ư? Tôi biết ông tính gộp cả tôi trong số đám dân đen đó. Đấy không phải điều gì mới mẻ đối với tôi. Đã có một thoáng, tôi cứ ngỡ rằng ông sẽ khác với cánh đồng sự của mình, những người thường xuyên nghiêm túc gợi chuyện nói với tôi, chỉ để thông báo cho tôi hay rằng họ không ưa tôi."

"Ta không có ý định xin lỗi anh về các đồng sự của ta, như cách anh gọi họ," viên pháp sư điềm đạm trả lời. "Ta hiểu họ bởi lẽ, cũng như họ, để thông thạo được phép thuật, bất kể ở cấp độ nào, ta đều phải nghiêm túc đổ mồ hôi sôi nước mắt. Hồi hãy còn bé tí, khi những người anh cùng trang lứa của ta cầm cung tên chạy khắp đồng, đi câu cá hoặc chơi chẵn lẻ, ta đã chúi đầu nghiền ngẫm các bản thảo. Xương khớp của ta đau nhức suốt vì phải nằm trên nền đá trong tòa tháp - tất nhiên là vào mùa hè rồi, bởi lẽ đến mùa đông, men răng ta nứt hẳn ra. Bụi trên các cuộn giấy và sách cũ làm ta ho khù khụ cho đến khi mắt lồi ra khỏi hốc và thầy của ta, lão Roedskilde già, cứ hở ra là lại vụt ta bằng một cây roi da, bởi rõ ràng lão tin rằng nếu không ăn đòn, ta sẽ không thể học hành tấn tới. Ta không chinh chiến hay gái gú hay nhậu nhẹt trong suốt những năm thích hợp để tận hưởng mấy thú vui ấy nhất."

"Thật tội nghiệp quá cơ," gã thuật sĩ nhăn mặt. "Thật tình đấy, nó làm tôi ứa lệ ra rồi đây này."

"Việc gì phải móc mỉa nhau thế nhỉ? Ta đang cố gắng giải thích lý do các pháp sư không thích cánh lang băm làng, thầy bùa, thầy lang, hiền nhân và thuật sĩ. Anh thích gọi điều đó là gì thì tùy, thậm chí gọi là ghen tị đơn thuần cũng được, nhưng đây là nguyên nhân của sự thù địch. Bọn ta thấy khó chịu khi chứng kiến phép thuật - một cái nghề mình đã được dạy để xem như một thứ nghệ thuật ưu tú, một đặc quyền của số ít và một bí ẩn thiêng liêng - nằm trong tay đám thường dân và những kẻ không chuyên. Ngay cả khi nó chỉ là thứ phép thuật kém cỏi, thảm hại, nực cười. Đó là lý do những người đồng sự của ta không thích anh. Thật tình cờ, cả ta cũng không hề thích anh."

Geralt đã phát ngấy cuộc thảo luận, phát ngấy cái trò ăn tránh nói lảng, phát ngấy cái cảm giác bồn chồn đang bò dọc gáy và lưng gã như một con ốc sên. Gã nhìn thẳng vào mắt Istredd và nắm chặt mép bàn.

"Đây là về chuyện Yennefer, phải không?"

Viên pháp sư ngẩng đầu lên, nhưng vẫn tiếp tục gõ móng tay lên chiếc đầu lâu trên bàn.

"Ta khen ngợi sự thông minh của anh," y nói, bình tĩnh đáp trả ánh mắt của gã thuật sĩ. "Xin chúc mừng. Phải, đây là về chuyện Yennefer."

Geralt im lặng. Đã có một lần, nhiều năm trước, rất, rất nhiều năm trước, khi còn là một thuật sĩ trẻ, gã chờ đợi để phục kích một con nhân diện sư. Và gã cảm nhận được con nhân diện sư đến gần. Gã không nhìn thấy hoặc nghe thấy nó. Gã đã cảm nhận được nó. Gã chưa bao giờ quên cảm giác ấy. Và bây giờ, gã cũng cảm thấy y hệt như vậy.

"Sự thông minh của anh," viên pháp sư nói tiếp," sẽ giúp chúng ta tiết kiệm được một khoảng thời gian đáng kể thay vì đã lãng phí vào việc trò chuyện linh tinh với nhau. Như thế này, vấn đề đã được mang ra nói công khai."

Geralt không bình luận.

"Mối quan hệ thân quen giữa ta và Yennefer," Istredd tiếp tục nói,

"đã tồn tại từ rất lâu rồi, thuật sĩ ạ. Trong suốt một thời gian dài, đó là một mối quan hệ không ràng buộc, dựa trên các giai đoạn bên nhau hoặc dài hoặc ngắn, hoặc thường xuyên hoặc thất thường. Những người theo đuổi cái nghề của bọn ta rất chuộng kiểu quan hệ không ràng buộc như thế này. Chỉ có điều đột nhiên nó không còn phù hợp với ta nữa. Ta đã quyết định đề nghị nàng ở bên ta vĩnh viễn."

"Cô ấy trả lời như thế nào?"

"Rằng nàng sẽ suy nghĩ về chuyện đó. Ta đã cho nàng thời gian để làm như vậy. Ta biết đó không phải một quyết định dễ dàng đối với nàng."

"Tại sao ông lại cho tôi biết điều này, Istredd? Ngoài bản tính bộc trực đáng ngưỡng mộ - dẫu rằng cũng đáng kinh ngạc - rất hiếm khi bắt gặp ở những người theo đuổi cái nghề của ông, động lực thúc đẩy ông là gì? Ẩn sau nó là gì thế?"

"Không có gì ghê gớm đâu," viên pháp sư thở dài. "Vì chuyện là thế này, sự hiện diện của anh cản trở Yennefer đưa ra quyết định. Do đó, ta yêu cầu anh hãy xóa bỏ sự hiện diện của bản thân. Biến mất khỏi cuộc đời của nàng, đừng can thiệp vào nữa. Nói tóm lại: anh cuốn xéo khỏi đây. Lý tưởng nhất là theo một cách lặng lẽ và không lời tạm biệt, một việc mà nàng đã bảo ta rằng anh rất hay làm."

"Quả thật," Geralt mỉm cười giả tạo, "sự chân thành lỗ mãng của ông ngày càng khiến tôi kinh ngạc đấy. Bất cứ điều gì khác thì tôi còn có thể lường trước được, nhưng một yêu cầu như vậy thì chịu chết. Chẳng lẽ ông không nghĩ rằng thay vì đề nghị tôi, thì nhảy chồm tới và phóng sét hòn vào người tôi sẽ là phương án hay hơn ư? Ông sẽ loại bỏ được chướng ngại và sẽ chỉ mất công cạo sạch khỏi tường một ít muội than thôi. Một phương pháp dễ dàng và đáng tin cậy hơn. Bởi vì, ông thấy đấy, một yêu cầu có thể bị từ chối, nhưng sét hòn thì không."

"Ta không tính đến khả năng anh từ chối."

"Tại sao lại không? Phải chăng yêu cầu kỳ lạ này chẳng qua chỉ là một lời cảnh báo trước khi sét hay một bùa chú vui vẻ nào đó giáng

xuống? Hay liệu yêu cầu này sẽ được bổ trợ bởi một số lập luận có sức thuyết phục? Hoặc một khoản tiền có thể làm một thuật sĩ hám lợi phải sững sờ? Ông định trả cho tôi bao nhiêu để tránh ra khỏi con đường dẫn đến hạnh phúc của ông?"

Viên pháp sư ngừng gõ vào hộp sọ, đặt tay lên nó và bấu chặt các ngón quanh nó. Geralt nhận thấy các khớp ngón tay của y trở nên trắng bệch.

"Ta không có ý định xúc phạm anh với một lời đề nghị như vậy," y nói. "Ta không hề có ý định làm như vậy. Nhưng... nếu... Geralt, ta là một pháp sư, và không phải hạng tồi đâu. Ta chẳng dám giả vờ mình là đấng toàn năng, nhưng ta có thể biến nhiều điều ước của anh thành sự thật, nếu anh sẵn sàng nêu chúng ra. Một số dễ thực hiện như thế này thôi."

Y hờ hững phẩy tay, như thể đang xua một con muỗi. Khoảng trống phía trên chiếc bàn đột nhiên đầy nhóc những con bướm phượng Apollo màu sắc tuyệt đẹp.

"Ước muốn của tôi, Istredd," gã thuật sĩ lè nhè, xua lũ côn trùng đang bay trước mặt, "là ông đừng xen vào giữa tôi và Yennefer nữa. Tôi không quan tâm lắm đến lời đề nghị ông đưa ra cho cô ấy. Ông đã có thể cầu hôn cô ấy khi cô ấy còn ở bên ông. Từ lâu rồi. Bởi vì hồi đó là hồi đó, còn bây giờ là bây giờ. Bây giờ cô ấy ở bên tôi. Ông muốn tôi tránh đường, giúp ông được nhẹ việc ư? Tôi từ chối. Tôi chẳng những sẽ không giúp ông mà còn sẽ dốc hết tài hèn sức mọn của mình ra cản trở ông nữa. Như ông thấy đấy, tôi cũng bộc trực chẳng kém gì ông."

"Anh không có quyền từ chối ta. Anh không thể đâu."

"Ông nghĩ tôi là ai nào, Istredd?"

Viên pháp sư nhìn thẳng vào mắt gã và rướn người qua bàn.

"Một mối tình thoáng qua. Một niềm đam mê nhất thời, cùng lắm cũng chỉ là một cái hứng, một cuộc phiêu lưu, thứ Yenna đã kinh qua hàng trăm lần rồi, bởi vì Yenna thích chơi đùa với xúc cảm; nàng bốc đồng và hay nổi hứng thất thường, khó đoán. Ta nghĩ anh là người như

thế đó, vì sau khi trao đổi vài lời với anh, ta đã bác bỏ giả thuyết rằng nàng coi anh hoàn toàn như một món đồ. Và, tin ta đi, đối với nàng, điều đó xảy ra khá thường xuyên đấy."

"Ông đã hiểu sai câu hỏi rồi."

"Anh nhầm rồi; ta không hiểu sai đâu. Nhưng ta cố ý chỉ nói về cảm xúc của Yenna. Vì anh là một thuật sĩ và anh không thể trải nghiệm bất kỳ cảm xúc nào. Anh không muốn đồng ý với yêu cầu của ta, vì anh nghĩ nàng quan trọng với anh, anh nghĩ nàng... Geralt, anh chỉ ở bên nàng vì nàng muốn thế, và anh sẽ chỉ ở bên nàng chừng nào nàng còn muốn điều đó. Và những gì anh cảm thấy là sự phóng chiếu của cảm xúc nàng, sự quan tâm mà nàng thể hiện ra với anh. Quỷ thần linh thiêng dưới âm thế ơi, Geralt, anh không phải một đứa trẻ; anh biết mình là cái thứ gì. Anh là một kẻ đột biến. Đừng hiểu sai ý ta. Ta không nói điều đó để xúc phạm anh hoặc tỏ ra khinh thường anh. Ta chỉ nêu một sự thật. Anh là một kẻ đột biến, và một trong những đặc điểm cơ bản của sự đột biến nơi anh, đó là sự vô cảm hoàn toàn đối với các kiểu cảm xúc. Anh đã được tạo ra như vậy, để thực hiện công việc của anh. Anh có hiểu không? Anh không thể cảm thấy bất cứ điều gì. Những gì anh ngỡ tưởng là cảm xúc thực ra là ký ức tế bào, thuộc về cơ thể, nếu anh hiểu điều đó có nghĩa là gì."

"Tôi đồ là mình hiểu đấy."

"Càng tốt. Vậy thì hãy lắng nghe. Ta đang yêu cầu anh làm một điều mà ta có thể yêu cầu một thuật sĩ làm, nhưng đó lại là một điều ta không thể yêu cầu một người đàn ông khác thực hiện. Ta đang thẳng thắn với một thuật sĩ; với một người đàn ông thì ta sẽ không thể thẳng thắn được. Geralt, ta muốn trao cho Yenna sự thấu hiểu và ổn định, tình cảm và hạnh phúc. Liệu anh có thể thề độc là sẽ làm được như vậy không? Không, anh không thể. Đó là những từ vô nghĩa đối với anh. Anh bám theo sau Yenna như một đứa trẻ, tận hưởng thứ tình cảm nhất thời mà nàng thể hiện với anh. Giống như một con mèo hoang bị mọi người ném đá, anh kêu gừ gừ, thấy mãn nguyện, vì đây là một

người không ngại vuốt ve anh. Anh hiểu ý ta muốn nói gì không? Ô, ta biết anh hiểu. Anh rõ ràng không phải một kẻ xuẩn ngốc. Bản thân anh cũng tự thấy rằng mình không có quyền từ chối ta nếu ta yêu cầu một cách lịch sự."

"Tôi có quyền từ chối cũng như ông có quyền đề nghị," Geralt nói, "và trong quá trình ấy, hai quyền đấy tiêu trừ lẫn nhau. Thế là chúng ta quay trở lại xuất phát điểm, và điểm đó là thế này: Yen, rõ ràng là không quan tâm đến sự đột biến của tôi cũng như các hậu quả của nó, hiện nay đang ở bên tôi. Ông đã cầu hôn cô ấy, đó là quyền của ông. Cô ấy nói cô ấy sẽ suy nghĩ? Đó là quyền của cô ấy. Ông có ấn tượng rằng tôi đang cản trở việc ra quyết định của cô ấy? Rằng cô ấy đang do dự? Rằng tôi là nguyên nhân khiến cô ấy do dự? Chà, đó là quyền của tôi. Nếu cô ấy do dự, rõ ràng cô ấy có lý do để làm vậy. Tôi hẳn phải đang đem lại cho cô ấy một điều gì đó, mặc dù có lẽ từ này không có trong từ điển của thuật sĩ."

"Nghe này..."

"Không. Ông nghe tôi nói đây. Ông nói cô ấy đã từng ở bên ông ư? Ai biết đâu được đấy, có lẽ không phải tôi mà chính ông mới là cuộc tình thoáng qua, một cái hứng thất thường, một nạn nhân của những cảm xúc không thể kiểm soát rất đặc trưng ở cô ấy. Istredd, tôi thậm chí còn không thể loại trừ khả năng cô ấy coi ông hoàn toàn như một món đồ. Điều đó không thể bị loại trừ chỉ dựa trên cơ sở một cuộc trò chuyện thôi đâu, pháp sư thân mến à. Như tôi thấy thì trong trường hợp này, bản thân đối tượng có thể sẽ quan trọng hơn tài hùng biện đấy."

Istredd không mảy may nao núng, thậm chí còn không nghiến hàm. Geralt ngưỡng mộ khả năng tự chủ của y. Dẫu vậy, sự im lặng kéo dài dường như cho thấy rằng cú đòn đã điểm trúng huyệt.

"Anh đang chơi đùa với ngôn từ," viên pháp sư cuối cùng cũng nói. "Anh đã ngụp lặn trong chúng. Anh cố gắng dùng từ ngữ để thế chỗ cho những cảm xúc con người bình thường mà mình không có. Lời nói

của anh không thể hiện cảm xúc, chúng chỉ là âm thanh thuần túy, giống như âm thanh mà hộp sọ phát ra khi ta gõ lên nó. Bởi lẽ anh cũng trống rỗng như chính cái hộp sọ này vậy. Anh không có quyền..."

"Đủ rồi đấy," Geralt gay gắt ngắt lời, thậm chí có lẽ hơi quá gay gắt. "Đừng ngoan cố phủ nhận quyền của tôi nữa. Tôi nghe thế đã đủ lắm rồi, nghe thủng chưa? Tôi đã nói với ông quyền của chúng ta là bình đẳng với nhau. Không, khốn kiếp, quyền của tôi còn lớn hơn kia."

"Thật vậy à?" viên pháp sư nói, hơi tái mặt, khiến Geralt vui sướng khôn tả. "Lý do là gì thế?"

Gã thuật sĩ suy ngẫm một lúc và quyết định bồi cho y một đòn kết liễu.

"Lý do là," gã đáp trả, "đêm qua cô ấy đã làm tình với tôi, chứ không phải với ông."

Istredd kéo cái hộp sọ lại gần mình và xoa nó. Geralt thất vọng khi thấy bàn tay của y thậm chí còn không nhúc nhích.

"Anh nghĩ điều đó cho mình bất kỳ quyền nào ư?"

"Chỉ một mà thôi. Quyền rút ra một vài kết luận."

"À," viên pháp sư chậm rãi nói. "Được lắm. Xin chiều ý anh vậy. Nàng đã làm tình với ta lúc sáng nay. Tự rút ra kết luận cho bản thân đi, anh có quyền đó mà. Ta đã rút xong rồi đấy."

Sự im lặng kéo dài rất lâu. Geralt tuyệt vọng vắt óc tìm lời. Gã chẳng móc ra được gì hết. Hoàn toàn không.

"Cuộc trò chuyện này thật vô nghĩa," gã cuối cùng cũng nói, đứng dậy, tức giận với bản thân vì câu ấy nghe thật cụt lủn và ngu ngốc. "Tôi đi đây."

"Cút đi cho khuất mắt," Istredd nói, cụt lủn chẳng kém, không thèm nhìn gã.

V

Khi nàng bước vào, gã đang nằm trên giường mặc quần áo đầy đủ, hai tay gác dưới đầu.

Gã giả vờ như đang nhìn lên trần nhà. Gã nhìn nàng.

Yennefer chậm rãi đóng cửa lại sau lưng. Nàng đẹp mê hồn.

Nàng đẹp mới mê hồn làm sao, gã thầm nghĩ. Mọi thứ về nàng đều mê hồn. Và đáng sợ. Những màu sắc của nàng; sự tương phản của hai màu đen trắng. Sắc đẹp và vẻ đáng sợ. Những lọn tóc xoăn tự nhiên, đen như gỗ mun. Gò má nàng nhô cao, làm nổi lên một lúm đồng tiền sẽ được nụ cười của nàng - nếu nàng chịu hạ cố mỉm cười - tạo ra bên cạnh cái miệng, nhỏ nhắn và nhạt màu vô cùng diễm lệ dưới lớp son môi. Lông mày nàng trở nên bất cân xứng một cách tuyệt mỹ khi nàng rửa sạch chỗ phấn côn viền quanh chúng lúc ban ngày. Mũi của nàng thuôn dài đầy tinh tế. Đôi bàn tay thanh nhã bồn chồn không yên và cũng khéo léo đến tuyệt vời. Vòng eo mảnh mai và thon gọn được tôn lên bởi một chiếc đai lưng thắt chặt quá chừng. Đôi chân thon thả làm hiện lên trên chiếc váy đen của nàng những khối hình uyển chuyển khi đi lại. Mê hồn.

Nàng lẳng lặng ngồi xuống bàn, chống cằm lên đôi tay chắp lại.

"Thôi được rồi, hãy bắt đầu đi," nàng nói. "Sự im lặng ngày một nặng nề và kịch tính này em thấy nhạt nhẽo không chịu nổi. Cùng giải quyết cho xong chuyện nào. Ra khỏi giường đi và đừng nhìn chằm chằm lên trần nhà với vẻ buồn bực nữa. Tình hình đã đủ ngớ ngẩn lắm rồi và chẳng việc gì phải làm nó trở nên thêm phần ngu ngốc. Em bảo đứng dậy đi."

Gã ngoan ngoãn đứng dậy, không do dự, và ngồi giạng chân trên ghế đẩu đối diện nàng. Nàng không tránh ánh nhìn của gã. Gã cũng đã phần nào lường trước điều đó.

"Như em đã nói, chúng ta hãy giải quyết cho xong chuyện và giải quyết nó thật nhanh chóng đi nào. Để chàng đỡ cảm thấy khó xử, em sẽ trả lời mọi câu hỏi ngay lập tức. Chàng thậm chí còn không cần phải nêu chúng ra đâu. Vâng, đúng là khi cùng chàng đến Aedd Gynvael,

em đến để gặp Istredd và em biết mình sẽ lên giường với ông ấy. Em không trông đợi là việc ấy sẽ lộ ra, trông đợi chuyện hai người sẽ đem việc ấy ra khoe với nhau. Em biết cảm giác của chàng lúc này và em rất tiếc về điều đó. Nhưng không, em không cảm thấy tội lỗi."

Gã không nói gì.

Yennefer lắc đầu, những lọn tóc đen óng ánh tuôn xuống từ vai nàng.

"Geralt, nói gì đó đi."

"Ông ta..." gã thuật sĩ hắng giọng, "ông ta gọi nàng là Yenna."

"Vâng," nàng nói, không hạ mắt xuống, "và em gọi ông ấy là Val. Đó là tên của ông ấy. Istredd là một biệt danh. Em đã quen ông ấy nhiều năm rồi. Em rất quý ông ấy. Đừng nhìn em như vậy. Em cũng quý chàng mà. Và mấu chốt vấn đề nằm ở ngay đó."

"Nàng đang cân nhắc việc chấp nhận lời cầu hôn của ông ta à?"

"Nếu chàng muốn biết, thì đúng thế. Em đã bảo chàng rồi đấy, bọn em đã quen nhau nhiều năm rồi. Suốt... hàng bao năm. Bọn em có chung sở thích, mục tiêu và tham vọng. Bọn em hiểu nhau mà chẳng cần dùng lời lẽ. Ông ấy có thể hỗ trợ em, và - ai biết đâu được đấy - có lẽ sẽ có ngày em cần đến điều đó. Và trên hết... ông ấy... ông ấy yêu em. Em nghĩ thế."

"Ta sẽ không cản đường nàng đâu, Yen."

Nàng hất đầu và đôi mắt tím lóe lên ánh lửa xanh.

"Cản đường em ư? Chàng không hiểu gì sao, đồ ngốc? Nếu chàng cản đường em, nếu chàng làm phiền em, em đã có thể loại bỏ chướng ngại chỉ trong nháy mắt rồi, em đã có thể dịch chuyển chàng đến tận cuối mũi Bremervoord hay tống chàng đến miền đất Hann bằng một cơn lốc. Nếu bỏ thêm chút sức, em đã có thể nhồi chàng vào một mảnh thạch anh và đặt chàng lên một luống mẫu đơn trong vườn. Em đã có thể tẩy não chàng sao cho chàng quên biến em là ai và tên em là gì. Em đã có thể làm tất cả những điều ấy nếu muốn. Và em cũng đã có thể chỉ cần nói, 'Cũng vui đấy, tạm biệt nhé.' Em đã có thể lặng lẽ bỏ đi,

như chàng đã từng làm hồi rời khỏi nhà em ở Vengerberg."

"Đừng hét, Yen, đừng hung hăng. Và đừng lôi vụ Vengerberg lên, vì xét cho cùng, chúng ta đã thề sẽ không giở lại chuyện đó rồi mà. Ta không thù hằn gì nàng đâu, Yen, có phải ta đang trách móc gì nàng đâu, đúng không nào? Ta biết nàng không thể bị đánh giá dựa trên những tiêu chuẩn thông thường. Và việc ta đang buồn... việc ta biết rằng mình sẽ mất nàng... là ký ức tế bào. Những tàn dư lại giống của các loại cảm giác trong lòng một kẻ đột biến đã bị thanh lọc sạch bách xúc cảm..."

"Em không thể chịu được khi chàng ăn nói cái kiểu như vậy!" nàng bùng nổ. "Em không thể chịu được khi chàng sử dụng cái từ đó. Đừng bao giờ lôi nó ra dùng thêm lần nào nữa trước mặt em. Đừng bao giờ!"

"Nó có thay đổi thực tế không? Xét cho cùng, ta *đúng là* một kẻ đột biến mà."

"Không có thực tế nào hết. Đừng thốt ra từ đó trước mặt em."

Con chim cắt đen đậu trên gạc hươu vỗ cánh và dùng móng vuốt cào vào cái ngạnh mình đang đậu. Geralt liếc nhìn con chim, nhìn vào con mắt màu vàng, bất động của nó. Một lần nữa, Yennefer lại chắp tay chống cằm.

"Yen."

"Vâng, Geralt."

"Nàng đã hứa sẽ trả lời các câu hỏi của ta. Những câu hỏi ta thậm chí không cần phải hỏi. Vẫn còn một câu; câu quan trọng nhất. Câu ta chưa bao giờ hỏi nàng. Câu từ trước đến nay ta sợ không dám hỏi. Trả lời đi."

"Em không thể làm được điều đó đâu, Geralt," nàng rắn giọng nói.

"Ta không tin nàng, Yen. Ta thừa hiểu nàng mà."

"Không ai có thể hiểu một pháp sư đâu."

"Trả lời câu hỏi của ta, Yen."

"Câu trả lời của em là: em không biết. Nhưng trả lời như thế thì nói

làm gì?"

Họ im lặng. Tiếng ồn ào từ đường phố đã giảm bớt, lắng dịu.

Vầng dương đang lặn ở phía tây rực chiếu qua khe cửa chớp, hắt qua căn phòng những chùm sáng xiên xiên.

"Aedd Gynvael," gã thuật sĩ lẩm bẩm. "Một mảnh băng... Ta có thể cảm thấy nó. Ta biết ngay cái thị trấn này... có hiềm khích với ta mà. Tà ác."

"Aedd Gynvael," nàng chậm rãi lặp lại. "Xe trượt tuyết của bà chúa tiên. Tại sao? Tại sao, Geralt?"

"Ta đang đi cùng với nàng, Yen ạ, bởi vì đai xe trượt của ta bị vướng, bị cuốn vào thanh trượt của nàng. Và bao khắp xung quanh ta là một trận bão tuyết. Và sương giá. Lạnh lắm."

"Sự ấm áp sẽ làm tan chảy mảnh băng trong chàng, mảnh vỡ mà em đã găm vào người chàng," nàng thì thầm. "Khi ấy bùa chú sẽ bị hóa giải và chàng sẽ nhìn thấy bản chất thực sự của em."

"Vậy thì hãy vụt roi những con ngựa bạch của nàng đi, Yen. Hãy để chúng phi về phương bắc, nơi băng giá không bao giờ tan. Ta hy vọng điều ấy sẽ không bao giờ xảy ra. Ta muốn đến lâu đài băng của nàng càng nhanh càng tốt."

"Lâu đài đó không tồn tại," Yennefer nói, miệng nàng giần giật. Nàng nhăn mặt. "Nó là một biểu tượng. Và chuyến đi xe trượt tuyết của chúng ta là sự theo đuổi một giấc mơ vô phương trở thành sự thật. Bởi lẽ em, bà chúa tiên, thèm khát sự ấm áp. Đó là bí mật của em. Đó là lý do tại sao hằng năm, chiếc xe trượt tuyết của em đều chở em đi giữa một trận bão tuyết, băng qua một thị trấn nhỏ nào đó, và năm nào cũng có ai đó bị lóa mắt bởi bùa chú của em, bị mắc đai vào trong thanh trượt của em. Năm nào cũng vậy. Năm nào cũng có ai đó mới. Bất tận. Bởi vì sự ấm áp mà em thèm khát đồng thời cũng khiến bùa chú tàn rụi, khiến phép thuật và bùa chú tàn rụi. Người yêu của em, bị ngôi sao băng giá nhỏ bé đâm trúng, đột nhiên trở thành một kẻ vô danh tiểu tốt bình thường. Và trong đôi mắt đã rã băng của chàng, em

trở nên không hơn gì tất cả... những người phụ nữ phàm trần khác..."

"Và từ bên dưới sắc trắng trinh nguyên đó, mùa xuân xuất hiện," gã nói. "Aedd Gynvael xuất hiện, một thị trấn nhỏ xấu xí với một cái tên đẹp đẽ. Aedd Gynvael và đống rác rưởi của nó, cái đống rác khổng lồ, hôi hám mà ta phải vào, bởi vì họ trả tiền cho ta, bởi vì ta được tạo ra để xông vào những thứ bẩn thỉu vốn khiến người khác cảm thấy kinh tởm và phát bệnh. Ta đã bị tước mất khả năng cảm nhận để không thể cảm thấy cái thứ kinh tởm đó tởm lợm đến nhường nào, để ta không rút lui khỏi nó, không hoảng sợ cong đít bỏ chạy khỏi nó. Phải, ta đã bị tước bỏ cảm xúc. Nhưng không hoàn toàn. Kẻ gây ra điều đó cho ta đã làm ăn thực vớ vẩn, Yen ạ."

Họ im lặng. Con chim cắt đen rỉa bộ lông vũ, bung cánh ra rồi gấp lại.

"Geralt..."

"Đây, Yen."

"Bây giờ chàng trả lời câu hỏi của em đi. Câu em chưa bao giờ hỏi chàng. Câu từ trước đến nay em luôn sợ hãi. Lần này em cũng sẽ không hỏi chàng câu đó đâu, nhưng hãy trả lời đi. Bởi vì... bởi vì em rất muốn nghe câu trả lời của chàng. Đó là một từ, từ duy nhất mà chàng chưa bao giờ nói với em. Hãy thốt lên từ ấy đi, Geralt. Xin chàng đấy."

"Ta không thể, Yen."

"Tại sao lại không?"

"Nàng không biết sao?" gã mỉm cười buồn bã. "Câu trả lời của ta sẽ chỉ là một từ. Một từ không thể hiện tình cảm nào, không thể hiện cảm xúc nào, bởi vì ta không sở hữu những thứ ấy. Một từ chẳng hơn gì một âm thanh được tạo ra khi nàng gõ vào một hộp sọ lạnh lẽ, trống rỗng."

Nàng im lặng nhìn gã. Đôi mắt nàng mở to, mang một sắc tím nồng cháy. "Không, Geralt," nàng nói, "đó không phải sự thật. Hoặc có thể nó đúng là sự thật đấy, nhưng không phải toàn bộ sự thật. Chàng không thiếu cảm xúc. Bây giờ em nhận ra rồi. Bây giờ em đã biết chàng..."

Nàng im lặng.

"Nói nốt câu đi, Yen. Nàng đã quyết định. Đừng nói dối. Ta biết nàng. Ta có thể nhìn thấy điều đó trong mắt nàng."

Nàng không hạ mắt xuống. Gã biết.

"Yen," gã thì thầm.

"Đưa tay cho em," nàng nói.

Nàng nắm lấy tay gã trong tay và ngay lập tức, gã cảm thấy ngứa râm ran và cảm nhận được máu chảy thình thịch trong tĩnh mạch cẳng tay. Yennefer thì thầm một bùa chú với giọng trầm lắng, khoan thai, nhưng gã nhìn thấy những hạt mồ hôi do gắng sức tiết ra làm ướt đẫm vầng trán nhợt nhạt của nàng, thấy đồng tử nàng giãn ra vì đau đớn.

Nàng buông cánh tay gã, dang hai bàn tay ra và di chuyển chúng, vuốt phẳng một hình dạng vô hình với những động tác dịu dàng, chậm rãi, từ trên xuống dưới. Không khí giữa các ngón tay nàng bắt đầu đông lại và vẩn đục, dễnh lên và phập phồng như khói.

Gã nhìn như bị thôi miên. Phép thuật tạo dựng - được coi là thành tựu đỉnh cao trong giới pháp sư - luôn hớp hồn gã, hơn hẳn thứ phép thuật ảo ảnh hay biến hình. *Phải, Istredd đã đúng, gã nghĩ. So với thứ phép thuật này thì các Dấu của mình trông thật lố bịch.*

Hình dạng của một con chim, đen như than, từ từ thành hình giữa hai bàn tay đang run rẩy vì gắng sức của Yennefer.

Những ngón tay của nàng pháp sư nhẹ nhàng vuốt ve đám lông vũ xù xì, cái đầu nhỏ, dẹt và cái mỏ cong. Thêm một động tác uyển chuyển, tinh tế như thôi miên nữa và một con chim cắt đen quay đầu lại, lớn tiếng kêu lên. Con song sinh của nó, bấy giờ vẫn ngồi bất động trên gạc, kêu lên một tiếng đáp lời.

"Hai con chim cắt," Geralt nhẹ nhàng nói. "Hai con chim cắt đen được tạo ra bởi phép thuật. Ta đoán nàng có việc cần đến cả hai con."

"Chàng đoán đúng rồi," nàng khó nhọc nói. "Em cần cả hai. Em đã

sai lầm khi đinh ninh rằng chỉ một con là đủ rồi. Em sai nặng lắm, Geralt. Bản tính hợm hĩnh của bà chúa băng vững tin vào sự toàn năng của mình đã khiến em phạm phải một sai lầm nghiêm trọng. Vì có một số... thứ... vô phương đạt được, kể cả với phép thuật. Và có những món quà không được phép chấp nhận, nếu con người ta không thể... đáp trả chúng... bằng một thứ quý giá tương đương. Nếu không thì món quà ấy sẽ lọt qua kẽ ngón tay, tan chảy như một mảnh băng bị nắm chặt. Khi đó sẽ chỉ còn lại nỗi hối tiếc, cảm giác mất mát và tổn thương..."

"Yen..."

"Em là một pháp sư, Geral... Quyền năng điều khiển vật chất mà em sở hữu là một món quà. Một món quà đã được đáp trả. Để có nó, em đã đáp trả... bằng tất cả những gì em nắm giữ. Không còn lại gì cả."

Gã không nói gì. Nàng pháp sư lau trán với một bàn tay run rẩy.

"Em đã nhầm," nàng lặp lại. "Nhưng em sẽ sửa chữa những sai lầm của mình. Những cảm xúc và tình cảm..."

Nàng chạm vào đầu con chim cắt đen. Con chim xù lông và lặng lẽ há chiếc mỏ cong.

"Những cảm xúc, những hứng khởi nhất thời và những lời dối trá, những mê hoặc và trò chơi. Tình cảm và sự thiếu vắng tình cảm. Những món quà mà có thể không được chấp nhận. Những lời dối trá và sự thật. Sự thật là gì? Là hành động phủ định sự dối trá? Hay lời tuyên bố một điều có tồn tại? Và nếu điều có tồn tại kia là một lời nói dối, thì sự thật sẽ là gì? Ai là người chất chứa những xúc cảm đang đày đọa mình, và ai là lớp vỏ rỗng của một chiếc đầu lâu lạnh giá? Ai đây? Sự thật là gì, Geralt? Bản chất của sự thật là gì?"

"Ta không biết, Yen. Nói cho ta biết đi."

"Không," nàng nói và cụp mắt xuống. Lần đầu tiên. Từ trước đến nay, gã chưa bao giờ thấy nàng làm vậy cả. Chưa bao giờ.

"Không," nàng lặp lại. "Em không thể, Geralt. Em không thể cho chàng biết điều đó. Con chim được sinh ra từ bàn tay của chàng kia sẽ

nói cho chàng biết. Chim này? Bản chất của sự thật là gì?"

"Sự thật," con chim cắt nói, "là một mảnh băng."

VI

Mặc dù có cảm tưởng như mình lang thang trên đường phố một cách vô định và không có chủ đích, gã đột nhiên thấy mình đang đứng ở mạn bức tường phía nam, cạnh khu khai quật, giữa mạng lưới các đường hào chằng chịt trong khu tàn tích bên bờ tường đá và chạy ngoằn ngoèo giữa những khối vuông lộ thiên của nền móng cổ.

Istredd có ở đó. Y mặc một chiếc áo khoác với tay xắn lên và đi ủng cao cổ, quát tháo chỉ đạo những người hầu của mình bấy giờ đang dùng cuốc đào những dải đất, đất sét và than củi đủ màu sắc cấu thành phần tường của khu khai quật. Trên những tấm ván đặt dọc tường là xương đen, mảnh vỡ của nồi niêu và các món đồ vật khác, không thể xác định, bị bào mòn và biến dạng thành những khối gỉ sét.

Viên pháp sư nhận thấy gã ngay lập tức. Sau khi lớn tiếng đưa ra một số chỉ dẫn cho đám nhân công, y nhảy ra khỏi hào và bước tới, chùi tay lên quần.

"Sao? Có chuyện gì thế?" y hỏi thẳng thừng.

Gã thuật sĩ đứng bất động trước mặt y, không trả lời. Những người hầu giả vờ làm việc, chăm chú quan sát họ, thì thầm với nhau.

"Sự hận thù như sắp bục tung ra khỏi người anh vậy." Istredd nhăn mặt. "Ta hỏi có chuyện gì thế? Anh đã quyết định rồi à? Yenna đâu? Ta hy vọng nàng..."

"Đừng hy vọng quá nhiều, Istredd."

"Ố ồ," viên pháp sư nói. "Ta nghe thấy sắc gì trong giọng điệu của anh vậy nhỉ? Có phải đúng là điều ta đang cảm nhận được không đây?"

"Và cảm nhận của ông là gì?"

Istredd chống tay lên hông và nhìn gã thuật sĩ một cách khiêu

khích.

"Đừng tự lừa dối nhau làm gì, Geralt," y nói. "Ta ghét anh và anh ghét ta. Anh đã xúc phạm ta khi nói rằng Yennefer... làm gì thì anh biết rồi đấy. Ta đã đáp trả với một lời xúc phạm tương tự. Anh cản đường ta và ta cản đường anh. Hãy giải quyết điều này như những người đàn ông. Ta không thấy còn có giải pháp nào khác. Đó là lý do anh đến đây, phải không?"

"Phải," Geralt nói, xoa trán. "Đúng vậy, Istredd. Đó là lý do tôi đến đây. Không thể phủ nhận."

"Quả vậy. Sự tình không thể tiếp diễn như thế này. Đến tận hôm nay ta mới biết rằng suốt mấy năm liền, Yenna cứ đảo qua đảo lại giữa hai ta như một quả bóng vải. Đầu tiên nàng ở với ta, sau đó nàng ở với anh. Nàng rời bỏ ta để đi tìm anh, rồi ngược lại. Những người khác mà nàng ở cùng trong giai đoạn giữa không tính. Chỉ hai ta mới đáng quan tâm. Điều này không thể tiếp diễn. Chúng ta có hai người, trong khi chỉ có thể giữ lại một."

"Phải," Geralt lặp lại, tay vẫn không rời trán. "Phải... ông nói đúng."

"Vì quá tự phụ," viên pháp sư nói tiếp, "chúng ta cứ đinh ninh Yenna sẽ không chút do dự chọn người tốt hơn. Cả hai chúng ta đều chẳng ai nghi ngờ việc nhân vật đó sẽ là ai. Cuối cùng, chúng ta bắt đầu cãi cọ tranh giành cảm tình của nàng như mấy đứa nhãi ranh, và cũng như mấy đứa nhãi ranh ngu ngốc, đã hiểu những cảm tình đó là gì cũng như chúng mang ý nghĩa thế nào. Ta cho rằng, cũng như ta, anh đã suy nghĩ kỹ và biết cả hai chúng ta đều đã sai lầm ra sao. Geralt ạ, Yenna không hề có ý định lựa chọn giữa hai ta, đó là trong trường hợp chúng ta còn giả định rằng nàng có thể lựa chọn. Chà, chúng ta sẽ phải quyết định thay cho nàng thôi. Vì ta chẳng ham hố chuyện chia sẻ Yenna với bất kỳ ai hết, và việc anh có mặt ở đây cho thấy anh cũng như vậy. Chúng ta chỉ đơn thuần hiểu nàng quá rõ, Geralt ạ. Chừng nào vẫn còn có hai người chúng ta, chừng ấy không ai trong chúng ta có thể biết chắc được. Chỉ có thể có một. Đó là sự thật, phải không?"

"Đúng vậy," gã thuật sĩ nói, mấp máy đôi môi tê dại của mình một cách khó nhọc. "Sự thật là một mảnh băng..."

"Sao cơ?"

"Không có gì đâu."

"Anh bị làm sao thế? Anh đang suy nhược hay say xỉn à? Hoặc có khi nào đang chếnh choáng vì thảo mộc thuật sĩ không?"

"Tôi chẳng bị làm sao cả. Tôi... tôi bị cái gì đó bay vào mắt. Istredd, chỉ có thể có một. Phải, chính thế mà tôi mới đến đây. Không thể phủ nhận."

"Ta biết," viên pháp sư nói. "Ta biết anh sẽ đến. Trên thực tế, ta sẽ thẳng thắn với anh. Anh đã lường trúng phóc kế hoạch của ta rồi đấy."

"Sét hòn hả?" gã thuật sĩ hỏi, mỉm cười yếu ớt. Istredd nhíu mày.

"Có thể," y nói. "Có thể sẽ có sét hòn. Nhưng chắc chắn không phải phóng ra từ phía sau góc quanh rồi. Một cách danh dự, mặt đối mặt. Anh là một thuật sĩ; điều đó giúp chúng ta trở nên cân tài. Được rồi, hãy quyết định khi nào và ở đâu đi."

Geralt cân nhắc. Và quyết định.

"Cái quảng trường nhỏ kia..." gã chỉ. "Tôi đã băng ngang chỗ nó..."

"Ta biết. Ở đó có một cái giếng gọi là Chìa Khóa Xanh."

"Bên cạnh cái giếng. Đúng vậy. Bên cái giếng... Ngày mai, hai giờ sau khi bình minh lên."

"Được rồi. Ta sẽ đến đúng giờ."

Họ đứng im một lúc, không nhìn nhau. Viên pháp sư cuối cùng cũng tự lẩm bẩm điều gì đó, đá vào một cục đất sét và nghiền nát nó dưới gót chân.

"Geralt này?"

"Gì?"

"Anh có cảm thấy mình thật ngu ngốc không?"

"Vâng, tôi có," gã thuật sĩ miễn cưỡng thừa nhận.

"Thật nhẹ nhõm," Istredd lẩm bẩm. "Bởi vì ta cảm thấy mình như một gã đại đần. Ta chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ phải tử chiến với một thuật sĩ vì một người phụ nữ cả."

"Tôi biết ông cảm thấy thế nào, Istredd."

"Chà." viên pháp sư mỉm cười giả tạo. "Việc sự tình đã đến nước đường này, việc ta đã quyết định làm một điều hoàn toàn trái với bản chất của mình, chứng tỏ rằng... điều đó phải được thực hiện."

"Tôi biết, Istredd."

"Lẽ đương nhiên, anh biết rằng ai trong chúng ta sống sót sẽ phải bỏ chạy ngay lập tức và đến tận chân trời góc bể để trốn Yenna nhỉ?"

"Tôi biết."

"Và lẽ đương nhiên anh tin mình sẽ có thể quay lại với nàng khi nàng hạ hỏa?"

"Tất nhiên."

"Vậy là chốt xong cả rồi," viên pháp sư nói và định quay đi, nhưng sau một lúc do dự, chìa tay ra cho gã. "Hẹn mai gặp lại, Geralt."

"Hẹn mai gặp lại," gã thuật sĩ nói, bắt tay y. "Hẹn mai gặp lại, Istredd."

VII

"Này, thuật sĩ!"

Geralt ngước lên khỏi bàn, nãy giờ gã đã lơ đãng vẽ những đường ngoằn ngoèo kỳ khôi trong chỗ bia bị đổ lên đó.

"Tìm cậu khó thật đấy," thị trưởng Herbolth nói, ngồi xuống và gạt mớ bình cùng cốc bia sang bên. "Trong quán trọ người ta đồn rằng cậu đã dọn ra chuồng ngựa, nhưng tôi chỉ tìm thấy một con ngựa và mấy bó quần áo ở đó. Và cậu đang ở đây... Đây chắc là quán trọ bất hảo nhất trong toàn bộ thị trấn. Chỉ có những kẻ cặn bã nhất mới lai vãng nơi đây. Cậu đang làm gì đấy?"

"Uống bia."

"Tôi thấy rồi. Tôi muốn nói chuyện với cậu. Cậu có đang tỉnh không?"

"Như sáo."

"Tốt đấy."

"Ông muốn gì, Herbolth? Như ông có thể thấy, tôi đang bận," Geralt mỉm cười với cô ả đang đặt một cái bình khác lên trên bàn.

"Có một tin đồn đang lan truyền khắp nơi," viên thị trưởng nói, nhíu mày, "ấy là cậu và pháp sư của chúng tôi đang định giết nhau."

"Đó là việc của chúng tôi. Của ông ta và của tôi. Đừng can thiệp."

"Không, đó không phải việc của cậu," Herbolth phản bác. "Chúng tôi cần Istredd, chúng tôi không thể thuê được một pháp sư nào khác."

"Vậy hãy đến đền thờ và cầu nguyện cho ông ta giành phần thắng đi."

"Đừng đùa cợt," thị trưởng cáu kỉnh nạt, "và đừng bày đặt ma lanh, đồ lang thang kia. Thề có thánh thần chứng giám, nếu không vì biết rằng viên pháp sư sẽ chẳng đời nào tha thứ cho tôi, tôi đã tống cậu vào trong nhà ngục, tít tận dưới đáy sâu, hoặc cho hai con ngựa kéo cậu ra khỏi thị trấn, hoặc ra lệnh cho Ve Sầu xiên cậu như chọc tiết heo. Nhưng, than ôi, Istredd cứ thích trọng danh dự và sẽ không bỏ quá cho tôi chuyện ấy. Tôi biết cậu cũng sẽ chẳng đời nào tha thứ cho tôi."

"Rốt cuộc sự tình hóa ra lại ổn hết," gã thuật sĩ nói, nốc cạn một cốc nữa và nhổ ra một cọng rơm đã bị rơi vào đó. "Tôi quả là mộtt người may mắn đấy nhỉ. Chỉ thế thôi à?"

"Không," Herbolth nói, lấy ra một chiếc ví đầy từ dưới áo choàng của mình. "Đây là một trăm mác, thuật sĩ à. Nhận lấy và rời Aedd Gynvael đi. Hãy biến khỏi đây, ngay lập tức nếu có thể, nhưng nếu không thì chí ít cũng phải trước khi mặt trời mọc. Tôi đã nói với cậu là chúng tôi không thể thuê được một pháp sư nào nữa, và tôi sẽ không để pháp sư của chúng tôi liều mạng với một kẻ như cậu, vì một lý do

ngu ngốc, vì một..."

Ông ta ngừng lời, không nói hết, mặc dù gã thuật sĩ thậm chí còn không nhúc nhích.

"Vác cái bộ mặt gớm ghiếc của ông đi chỗ khác đi, Herbolth," Geralt nói. "Và tự đi mà nhồi chỗ trăm mác của ông vào mông mình ấy. Biến đi, bởi vì trông ông mà tôi muốn mửa. Thêm chút nữa thôi là tôi sẽ cho ông bị phủ kín trong bãi nôn từ đầu đến chân đấy."

Thị trưởng cất chiếc ví đi và đặt cả hai tay lên bàn.

"Nếu cậu muốn thế thì xin chiều," ông ta nói. "Tôi đã cố gắng khiến cậu tự nguyện rời đi, nhưng điều đó tùy thuộc vào cậu cả thôi. Cứ đánh nhau, chặt chém nhau, thiêu đốt nhau, xé xác nhau ra vì cái con đĩ sẵn sàng giạng chân cho bất cứ ai muốn kia đi. Tôi nghĩ Istredd sẽ tẩn cậu tàn khốc tới độ tàn tích duy nhất của cậu sẽ chỉ là đôi giày mà thôi, quân vô lại ạ, và nếu không, tôi sẽ túm cổ cậu trước khi thi hài của ông ta kịp lạnh đi và bẻ gãy tất cả xương xẩu trong người cậu trên bánh xe. Tôi sẽ không chừa lại một phần nào của cậu nguyên vẹn hết đâu, đồ..."

Ông ta không kịp bỏ tay khỏi bàn, bởi lẽ cử động của gã thuật sĩ quá chớp nhoáng. Cánh tay rút ra từ gầm bàn phóng như một vệt mờ trước mắt thị trưởng và một con dao găm đánh phập vào giữa các ngón tay của ông ta.

"Có thể," gã thuật sĩ thì thầm, siết chặt tay trên chuôi con dao và nhìn chằm chằm vào mặt Herbolth, bấy giờ đã không còn lấy một giọt máu, "có thể Istredd sẽ giết tôi. Nhưng nếu không... thì tôi sẽ rời đi, và đừng cố ngăn cản tôi, đồ cặn bã hèn hạ ạ, nếu ông không muốn đường sá trong cái thị trấn bẩn thỉu của mình lênh láng máu. Bây giờ cút ra khỏi đây đi."

"Thị trưởng. Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Này, ngươi..."

"Bình tĩnh nào, Ve Sầu," Herbolth nói, chậm rãi rút tay, thận trọng kéo nó về trên mặt bàn, tránh xa lưỡi dao hết mức có thể. "Chẳng có chuyện gì hết đâu. Chẳng có gì đâu."

Ve Sầu tra thanh kiếm đã rút phân nửa của mình vào lại trong bao.

Geralt không nhìn hắn. Gã không nhìn thị trưởng khi ông ta rời khỏi quán trọ, được Ve Sầu che chắn khỏi những tay lái bè và đánh xe chân nam đá chân xiêu. Một người đàn ông nhỏ nhắn với khuôn mặt bặm trợn và đôi mắt đen sắc sảo ngồi cách đó vài bàn đang quan sát gã.

Ta đang thấy bực, gã kinh ngạc nhận ra. *Tay ta đang run rẩy. Thực sự, tay ta đang run. Điều đang xảy ra với ta mới đáng kinh ngạc làm sao. Có khi nào như vậy tức là..?*

Phải, gã thầm nghĩ, mắt nhìn người đàn ông nhỏ bé với khuôn mặt bặm trợn. *Ta nghĩ vậy.*

Ta sẽ phải làm thôi, gã nghĩ.

Lạnh lẽo biết bao...

Gã đứng dậy.

Vừa nhìn người đàn ông nhỏ con gã vừa mỉm cười. Thế rồi gã vén vạt trước áo khoác của mình sang bên, lấy hai đồng tiền từ trong chiếc ví đầy căng và ném chúng lên bàn. Một trong số chúng lăn qua bàn và va vào lưỡi dao găm vẫn còn cắm trong mặt gỗ bóng loáng.

VIII

Cú đòn bất ngờ giáng xuống, chiếc gậy khẽ vụt trong bóng tối, nhanh đến mức gã thuật sĩ chỉ suýt soát bảo vệ được đầu mình bằng cách giơ một cánh tay lên theo bản năng, và chỉ suýt soát giảm thiểu được lực của đòn đánh bằng cách uyển chuyển vặn mình. Gã nhảy sang bên, khuỵu một gối xuống, lộn nhào, đáp xuống bằng chân, cảm nhận được chuyển động của không khí bị quạt đi trước một cú vung gậy khác, né đòn bằng một thế xoay lanh lẹ, quay tít giữa hai bóng hình đang áp sát gã trong bóng tối, rồi gã với lên phía trên vai phải của mình. Với lấy thanh kiếm.

Thanh kiếm của gã không có ở đó.

Không gì có thể tước đi những phản ứng này khỏi ta, gã nghĩ, nhẹ

nhàng nhảy sang một bên. *Thông lệ chăng? Ký ức tế bào chăng? Ta là một kẻ đột biến, ta phản ứng như một kẻ đột biến,* gã thầm nghĩ, lại khuỵu gối xuống, né một đòn đánh và thò tay vào ủng lấy con dao găm của mình. Không có con dao nào hết.

Gã cười nhạt và bị lãnh một gậy vào đầu. Mắt gã nổ đom đóm và cơn đau truyền xuống các đầu ngón tay. Gã ngã xuống, thả lỏng người, vẫn mỉm cười.

Ai đó nhào lên người gã, ghì gã xuống đất. Ai đó khác giật chiếc ví ra khỏi thắt lưng của gã. Mắt gã thoáng thấy một con dao loang loáng. Kẻ quỳ gối xé toạc cổ áo chẽn của gã ra, túm lấy sợi dây chuyền và lôi ra miếng mề đay. Và ngay lập tức buông bỏ nó.

"Lạy Baal-Zebuth," Geralt nghe thấy ai đó thở hổn hển. "Đây là một thuật sĩ... Một võ sĩ nhà nghề đích thực..."

Tên kia chửi thề, hồng hộc hớp hơi.

"Hắn không có kiếm... Lạy thánh thần, hãy cứu rỗi chúng con khỏi cái ác... Chạy đi thôi, Radgast! Đừng chạm vào hắn."

Trong một khoảnh khắc, mặt trăng chiếu qua một đám mây mỏng. Geralt nhìn thấy ngay phía trên mình là một khuôn mặt hốc hác, bặm trợn cùng đôi mắt nhỏ, đen, sáng quắc. Gã nghe thấy tiếng bước chân ồn ào của tên kia xa dần, biến mất trong một con hẻm đầy mùi mèo và mỡ cháy.

Tên nhỏ con với khuôn mặt bặm trợn chậm rãi nhấc đầu gối khỏi ngực Geralt.

"Lần sau..." Geralt nghe thấy tiếng thì thầm rõ ràng, "lần sau, nếu ngươi muốn tự sát, đừng làm người khác liên đới, thuật sĩ ạ. Chỉ cần treo cổ trong chuồng ngựa bằng dây cương của mình là được rồi."

IX

Trời hẳn đã mưa trong đêm.

Geralt bước ra trước chuồng ngựa, dụi mắt, dùng ngón tay chải bỏ rơm vương trên tóc. Vầng dương đang ánh lên lấp lánh trên những mái nhà ẩm ướt, óng ánh vàng trong mấy vũng nước. Gã thuật sĩ nhổ toẹt một bãi. Gã vẫn còn nếm thấy vị khó chịu trong miệng và khối u trên đầu vẫn còn đau âm ỉ.

Một con mèo đen gầy guộc ngồi trên thanh rào trước chuồng, chăm chú liếm một bên chân.

"Meo meo," gã thuật sĩ nói. Con mèo dừng việc đang làm lại và nhìn gã với vẻ dữ dằn, ép bẹt tai xuống và rít lên, nhe những chiếc nanh nhỏ của mình ra.

"Ta biết," Geralt gật đầu. "Ta cũng không ưa ngươi đâu. Ta chỉ đùa thôi."

Gã cài chặt mớ móc khóa đã nới lỏng trên áo chẽn của mình với động tác thong dong, vuốt phẳng những nếp nhăn trên quần áo và đảm bảo rằng trang phục không gây cản trở cử động của mình ở bất cứ chỗ nào. Gã đeo thanh kiếm ra sau lưng và điều chỉnh vị trí của chuôi kiếm phía trên vai phải. Gã buộc một dải băng da quanh trán, vén tóc ra sau tai. Gã đeo cặp găng chiến đấu dài, tua tủa gai bạc nhỏ hình nón.

Gã ngước nhìn mặt trời một lần nữa, đồng tử thu hẹp lại thành hai khe dọc. *Một ngày tuyệt đẹp, gã thầm nghĩ. Một ngày tuyệt đẹp để đấu nhau.*

Gã thở dài, khạc nhổ một bãi và chậm rãi bước dọc con đường hẹp, bên những búc tường hăng nồng mùi vôi vữa ướt xộc thẳng vào mũi.

"Này, đồ quái dị!"

Gã ngoái lại nhìn. Ve Sầu, cùng ba nhân vật bộ dạng đáng ngờ có vũ trang, ngồi trên một đống gỗ chất bên cạnh bờ kè. Hắn đứng dậy, vươn vai và đi vào giữa con hẻm, cẩn thận tránh những vũng nước.

"Ngươi đang đi đâu đấy?" hắn hỏi, đặt đôi tay mảnh khảnh lên chiếc đai lưng nặng trĩu vũ khí của mình.

"Không phải việc của ngươi."

"Nói thế này cho rõ nhé, ta cóc quan tâm đến thị trưởng, lão pháp sư hay toàn bộ thị trấn khốn nạn này," Ve Sầu nói, chậm rãi nhấn mạnh các từ. "Vụ này là về ngươi, thuật sĩ. Ngươi sẽ không đi được đến cuối con hẻm này. Nghe thủng chưa? Ta muốn tìm hiểu xem ngươi đánh đấm giỏi đến cỡ nào. Vấn đề cứ dằn vặt ta mãi. Ta bảo dừng lại."

"Tránh ra."

"Dừng lại!" Ve Sầu hét lên, đặt một bàn tay lên chuôi kiếm của mình. "Ngươi không nghe thấy ta nói gì à? Chúng ta sẽ tỉ thí! Ta đang thách đấu ngươi! Chúng ta sẽ sớm biết ai cao thủ hơn!"

Geralt nhún vai mà không giảm tốc độ.

"Ta đang thách đấu ngươi! Ngươi có nghe thấy ta nói gì không, đồ đột biến?" Ve Sầu hét lớn, lại cản đường của gã. "Ngươi còn chờ gì nữa? Rút vũ khí ra đi! Sao thế, rét rồi à? Hay là ngươi chẳng hơn gì mấy kẻ ngu ngốc từng đè ngửa ả phù thủy nhà ngươi ra, như Istredd ấy?"

Geralt tiếp tục bước, buộc Ve Sầu phải rút lui, lóng ngóng bước về phía sau. Những kẻ đi cùng với Ve Sầu đứng dậy khỏi đống gỗ và đi theo hai người, mặc dù chúng hơi nán lại một chút đằng sau. Geralt nghe thấy tiếng bùn lầy nghiến nhoen nhoét dưới ủng chúng.

"Ta thách đấu ngươi!" Ve Sầu lặp lại, mặt mày hết trắng bệch rồi lại đỏ găng lên. "Ngươi có nghe ta nói không, mả cha cái đồ thuật sĩ kia? Ta phải làm gì khác với ngươi nữa đây? Nhổ vào cái bản mặt xấu xí của ngươi hả?"

"Cứ nhổ đi."

Ve Sầu dừng lại và thật sự hít một hơi, mím môi chuẩn bị nhổ. Hắn bấy giờ đang nhìn vào mắt của gã thuật sĩ chứ không phải tay gã, và đó là một sai lầm. Geralt, vẫn không giảm tốc độ, táng cho hắn một đòn rất nhanh, không hề lấy đà gì hết, chỉ vụt từ đầu gối lên, nắm đấm bọc trong chiếc găng đầy gai. Gã đấm ngay vào miệng Ve Sầu, thẳng vào đôi môi đang nhếch lên. Chúng toác ra, bục tung như quả anh đào bị nghiền nát. Gã thuật sĩ chúi xuống và táng thêm một cú nữa, vẫn vào chỗ cũ, lần này là một cú vụt ngược chớp nhoáng, cảm thấy cơn thịnh

nộ theo đà và lực tràn ra khỏi người gã. Ve Sầu quay tít, một chân giẫm trong bùn còn chân kia giơ bổng lên không, hộc máu và ngã ngửa vào một vũng nước. Nghe thấy tiếng kin kít của một lưỡi kiếm trong bao đằng sau lưng, gã thuật sĩ dừng lại và quay ngoắt người, đặt tay trên chuôi kiếm.

"Nào," gã nói với giọng run rẩy vì tức giận, "cứ tự nhiên đi."

Kẻ đã rút thanh kiếm nhìn thẳng vào mắt gã. Chỉ trong tích tắc. Thế rồi hắn nhìn đi chỗ khác. Những tên khác bắt đầu lùi lại. Mới đầu chậm rãi, sau đó càng lúc càng nhanh hơn. Nghe thấy thế, tên cầm kiếm cũng lùi lại nốt, môi mấp máy không thành lời. Tên xa nhất trong đám quay đầu bỏ chạy, đạp tung tóe bùn lầy. Những tên khác đứng như trời trồng tại chỗ, không dám đến gần hơn.

Ve Sầu lật mình trong bùn và chống khuỷu tay dậy. Hắn lầm bầm, khò khè và phun ra một thứ gì đó màu trắng giữa rất nhiều màu đỏ. Khi Geralt đi ngang, gã thản nhiên sút vào mặt hắn, làm vỡ xương gò má hắn và khiến hắn lại ngã lăn xuống vũng nước.

Gã bước tiếp mà chẳng buồn nhìn lại.

Istredd bấy giờ đã ở bên cạnh giếng và đang đứng dựa vào nó, dựa vào tấm ván gỗ che bị rêu phủ xanh rờn. Y giắt một thanh kiếm trong thắt lưng. Một thanh kiếm Tergano tráng lệ, thanh thoát với cán hình rổ, phần đầu gắn kim loại của bao kiếm tựa vào phần cổ sáng bóng của một chiếc ủng cưỡi ngựa. Một con chim đen với bộ lông xù đậu trên vai viên pháp sư.

Đó là một con chim cắt.

"Anh đây rồi, thuật sĩ," Istredd nói, chìa một bàn tay đeo găng ra cho con chim cắt và vừa nhẹ nhàng, vừa thận trọng đặt con chim xuống tấm che giếng.

"Vâng, tôi đây, Istredd."

"Ta không kỳ vọng anh sẽ đến. Ta cứ nghĩ anh sẽ rời thị trấn cơ."

"Tôi có làm vậy đâu."

Viên pháp sư lớn giọng cười ha hả, ngửa đầu ra sau.

"Nàng muốn... nàng muốn cứu chúng ta," y nói. "Cả hai chúng ta. Đừng bận tâm, Geralt. Hãy so tài thôi nào. Chúng ta sẽ một mất một còn."

"Ý ông là đấu kiếm hử?"

"Điều ấy làm anh ngạc nhiên ư? Xét cho cùng, anh dùng kiếm mà. Nào, tới đi."

"Tại sao, Istredd? Tại sao lại dùng kiếm chứ không dùng phép thuật?"

Viên pháp sư tái nhợt đi và miệng y bồn chồn giật.

"Ta bảo tới đi!" y hét lên. "Giờ không phải lúc hỏi han; thời khắc đó đã trôi qua rồi! Giờ là lúc hành động!"

"Tôi muốn biết," Geralt chậm rãi nói. "Tôi muốn biết tại sao lại dùng kiếm. Tôi muốn biết tại sao ông lại có một con chim cắt đen và nó đến từ đâu. Tôi có quyền được biết. Tôi có quyền biết sự thật, Istredd ạ."

"Sự thật ư?" viên pháp sư cay đắng lặp lại. "Phải, có lẽ anh có quyền. Có lẽ anh có. Chúng ta có quyền bình đẳng như nhau. Anh hỏi về con chim cắt à? Nó đến vào lúc rạng đông, ướt sũng nước mưa. Nó mang theo một lá thư. Ngắn lắm, ta thuộc nằm lòng. 'Vĩnh biệt, Val. Tha thứ cho em. Có những món quà mà con người ta không thể nhận, và em không có gì để đền đáp cho chàng. Và đó là sự thật, Val. Sự thật là một mảnh băng: Thế nào, Geralt? Anh đã hài lòng chưa? Anh tận dụng được quyền của mình rồi chứ?"

Gã thuật sĩ chậm rãi gật đầu.

"Tốt," Istredd nói. "Bây giờ ta sẽ tận dụng quyền của mình. Bởi vì ta không thừa nhận bức thư đó. Nếu không có nàng, ta không thể... ta thà... Khốn kiếp, tới đi!"

Y cúi người và tuốt kiếm với một động tác nhanh nhẹn, uyển chuyển, thể hiện sự tinh thông của mình. Con chim cắt kêu lên.

Gã thuật sĩ đứng bất động, hai tay buông thõng bên hông.

"Anh còn chờ gì nữa?" viên pháp sư quát.

Geralt chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn y một lúc rồi quay gót.

"Không, Istredd," gã lặng lẽ nói. "Vĩnh biệt."

"Anh nói cái quái gì vậy?"

Geralt dừng lại.

"Istredd," gã nói vọng ra sau vai. "Đừng làm người khác liên đới vào vụ tự sát của ông. Nếu muốn, cứ treo cổ trong chuồng ngựa bằng dây cương của mình đi."

"Geralt!" viên pháp sư hét lên và giọng y bất chợt vỡ ra, choe chóe theo một tông lệch, sai lạc. "Ta sẽ không bỏ cuộc! Nàng sẽ không bỏ chạy khỏi ta! Ta sẽ theo nàng đến Vengerberg, ta sẽ theo nàng đến tận cùng thế giới. Ta sẽ tìm nàng! Ta sẽ không bao giờ từ bỏ nàng! Hãy biết như vậy!"

"Vĩnh biệt, Istredd."

Gã đi vào con hẻm, không hề quay lại. Gã bước đi, không buồn để ý đến những người đang nhanh chóng né đường cho mình, hay những cánh cửa chính và cửa chớp vội vã đóng lại. Gã không để ý đến bất kỳ ai hay bất cứ điều gì cả.

Gã nghĩ về lá thư đang đợi mình trong quán trọ.

Gã tăng tốc. Gã biết rằng một con chim cắt đen, ướt sũng vì mưa, ngậm một lá thư trong chiếc mỏ cong của nó, đang đợi gã trên đầu giường. Gã muốn đọc lá thư càng sớm càng tốt.

Cho dù gã đã biết sẵn nội dung của nó là gì.

NGỌN LỬA VĨNH HẰNG

I

"Đồ chó lợn! Đồ chích chòe mắc dịch! Đồ lừa bịp!"

Nổi máu tò mò, Geralt dẫn ngựa đi vòng qua góc quanh con hẻm. Trước khi gã xác định được nguồn gốc tiếng la, có thêm một tiếng

xoảng nghe như thủy tinh, trầm đục và nhớp nháp hòa vào. *Một hũ lớn đựng anh đào ướp,* gã thuật sĩ thầm nghĩ. *Một hũ anh đào ướp sẽ phát ra tiếng như vậy khi ta ném nó vào người nào đó từ nơi rất cao hoặc với lực rất mạnh.* Gã nhớ rõ lắm. Khi gã còn sống với Yennefer, nàng thỉnh thoảng vẫn ném những lọ đồ ướp vào gã trong cơn giận dữ. Những chiếc lọ nàng đã nhận được từ khách hàng. Yennefer không biết cách ướp đồ - phép thuật của nàng không cáng đáng được khoản đó.

Một nhóm người đứng xem đông đúc đã tụ tập quanh góc hẻm, bên ngoài một ngôi nhà nhỏ hẹp sơn màu hồng. Một người phụ nữ trẻ, tóc hoe vàng mặc váy ngủ đang đứng trên ban công tí hon bày biện hoa, ngay bên dưới phần mái dốc nhô ra của ngôi nhà. Người phụ nữ gập cong một cánh tay béo bệu lộ ra bên dưới phần diềm ren váy ngủ của mình, và ném một lọ hoa sứt mẻ xuống.

Một người đàn ông mảnh khảnh đội mũ bê rê màu mận với một chiếc lông vũ trắng muốt nhảy sang bên như một con mèo bị bỏng, và chiếc lọ hoa rơi xuống đất ngay trước mặt anh ta, vỡ tan tành.

"Làm ơn đi, Vespula!" người đàn ông đội mũ bê rê hét lên, "Đừng tin ba cái lời đồn nhảm nhí ây! Ta một lòng với nàng mà, nói sai thì cho trời đánh thánh vật!"

"Quân vô loài! Đồ quỷ tha ma bắt! Đồ khốn nạn!" cô gái tóc vàng đầy đặn hét lên và quay vào nhà, chắc chắn là để tìm thêm vật ném.

"Này, Dandelion," gã thuật sĩ gọi, dẫn con ngựa đang kháng cự và khịt mũi của mình vào bãi chiến trường. "Anh khỏe không? Đang có chuyện gì vậy?"

"Không có gì đặc biệt đâu," anh thi sĩ hát rong nói, toét miệng cười. "Vẫn như thường lệ thôi. Xin chào, Geralt. Anh đang làm gì ở đây thế? Khốn kiếp, coi chừng!"

Một chiếc cốc thiếc xé gió bay đến và nẩy leng keng trên nền sỏi. Dandelion nhặt nó lên, nhìn nó rồi ném vào rãnh nước.

"Nhận lấy mớ giẻ rách đó," người phụ nữ tóc vàng hét lên, những đường diềm ren trên bộ ngực đầy đặn của cô đung đưa một cách

duyên dáng, "và biến đi cho khuất mắt tôi! Đừng bao giờ đặt chân đến đây nữa, quân vô loài!"

"Đây đâu phải quần ta," Dandelion sửng sốt nói, nhặt một chiếc quần nam có ống chân màu khác nhau từ dưới đất lên. "Cả đời ta chưa bao giờ mặc cái quần nào như thế này cả."

"Cút ra! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa! Đồ... đồ... Anh có biết anh làm ăn ra sao trên giường không? Thảm hại! Thảm hại, anh nghe thủng chưa! Mọi người nghe thấy chưa?"

Thêm một lọ hoa nữa rít gió rơi xuống, một thân cây khô vốn mọc từ đó ra vẫy phần phật. Dandelion suýt soát né được. Theo sau lọ hoa, một cái vạc đồng với dung tích ít nhất cũng phải hai galông rưỡi quay mòng mòng rơi xuống. Đám người quan sát đứng cách vùng bị đại bác oanh tạc một khoảng an toàn rộ lên cười hô hố. Những kẻ cợt nhả hăng máu và bất lương vỗ tay và kích cô gái tóc vàng tiếp tục ra tay.

"Cô ta không có nỏ trong nhà đâu, đúng không?" gã thuật sĩ lo lắng hỏi.

"Cũng không thể loại trừ khả năng ấy," chàng thi sĩ nói, ngẩng đầu về phía ban công. "Cô ta có đủ đồ linh tinh trong đó. Anh thấy cái quần kia chưa?"

"Có lẽ chúng ta nên biến khỏi đây đi nhỉ? Anh có thể quay lại khi cô ta đã nguôi giận."

"Còn lâu," Dandelion nhăn mặt. "Tôi sẽ không bao giờ trở lại ngôi nhà mình từng bị vu khống và quẳng nồi đồng lên đầu. Mối quan hệ thất thường này coi như đã kết thúc đối với tôi. Hãy cứ đợi cho đến khi cô ta ném... Ôi, mẹ ơi, không! Vespula! Cây đàn của tôi!"

Anh lao về phía trước, dang hai tay ra, vấp chân ngã nhào và bắt được cây đàn vào phút chót, ngay phía trên lớp đá cuội. Cây đàn luýt cất tiếng nhẹ nhàng và du dương.

"Phù," anh nhà thơ thở dài, bật dậy, "tôi đỡ được nó rồi. Được rồi đấy, Geralt, bây giờ chúng ta có thể rời đi. Dù rằng chiếc áo choàng cổ lông chồn của tôi vẫn còn trong đó, nhưng thôi, coi như tôi thiệt cái áo

đó đi. Với cái tính của mình, cô ta sẽ chẳng ném chiếc áo xuống đâu."

"Đồ dối trá nhếch nhác!" cô gái tóc vàng hét lên và nhổ nước bọt từ ban công xuống. "Đồ màn trời chiếu đất! Đồ vịt đực!"

"Cô ta mắc chứng gì vậy? Anh đã làm gì thế hả, Dandelion?"

"Chẳng chuyện gì bất thường hết," anh thi sĩ hát rong nhún vai. "Cô ta đòi hỏi lối sống một vợ một chồng, giống như tất cả mọi phụ nữ, và sau đó ném quần của một người đàn ông khác vào mặt tôi. Anh có nghe thấy cô ta gào lên điều gì về tôi không? Trời đất ơi, tôi cũng biết một số người đàn bà khước từ chuyện trao thân một cách tử tế hơn cả cách cô ta hiến dâng mình, nhưng tôi có gào tướng cái điều đó lên từ trên mái nhà đâu. Đi thôi nào."

"Theo anh chúng ta nên đi đâu?"

"Anh nghiêm túc đấy à? Đến thờ Ngọn Lửa Vĩnh Hằng chắc? Tạt qua quán Lưỡi Giáo đi. Tôi phải xoa dịu tinh thần."

Gã thuật sĩ không phản đối, dẫn con ngựa của mình theo sau Dandelion, bấy giờ đã nhanh nhẹn phóng vào một ngõ hẹp. Anh thi sĩ hát rong vặn chặt chốt của cây đàn luýt trong lúc sải bước, gảy dây đàn để kiểm tra và chơi một hợp âm sâu lắng, vang dội.

Gió đưa làn hương thu mát mẻ
Lời ta bị băng giá thu giữ
Con tim ta bị lệ nàng giằng xé
Nhưng sự đã qua và ta phải biệt từ.

Anh ngừng lại, hớn hở vẫy tay chào hai người hầu gái đang đi qua, tay xách giỏ rau. Các cô gái cười khúc khích.

"Điều gì đưa anh đến Novigrad, Geralt?"

"Bổ sung trang bị. Một bộ yên cương, ít đồ dùng. Và một chiếc áo khoác mới." Gã thuật sĩ kéo tấm da kêu kin kít, phảng phất mùi mới thuộc. "Anh thấy thế nào, Dandelion?"

"Anh không hợp mốt rồi," anh nhà thơ nhăn mặt, phủi một cọng lông gà ra khỏi chiếc áo captan sáng bóng màu xanh hoa thanh cúc với tay phồng và cổ răng cưa. "Ôi, tôi rất mừng là chúng ta đã gặp nhau. Tại Novigrad này đây, thủ đô của thế giới, trung tâm và cái nôi của văn hóa. *Tại đây,* một người nho nhã có thể tận hưởng một cuộc đời trọn vẹn."

"Hãy đi thêm một con đường nữa đã rồi hẵng tận hưởng cuộc đời," Geralt đề xuất, liếc nhìn một lão vô gia cư bấy giờ đã ngồi xổm xuống và đang phóng uế, mắt lồi cả ra, trong một con hẻm.

"Cái kiểu mỉa mai không ngừng của anh đang dần trở nên khó chịu đấy," Dandelion nói, lại nhăn mặt. "Tôi xin khẳng định với anh, Novigrad là thủ đô của thế giới. Gần ba mươi nghìn cư dân, Geralt ạ, không kể du khách; cứ tưởng tượng mà xem! Những ngôi nhà bằng gạch, những con phố chính rải sỏi, một cảng biển, bao hiệu bách hóa, cửa hàng, bốn cối xay nước, các lò mổ, xưởng cưa, một xưởng sản xuất lớn làm dép đẹp, và đủ mọi loại bang hội và ngành nghề trên đời. Một xưởng đúc tiền, tám ngân hàng và mười chín tiệm cầm đồ. Một lâu đài và đồn lính đẹp lộng lẫy. Và đủ trò tiêu khiển: một đoạn đầu đài, một giá treo cổ có cửa sập, ba mươi lăm quán rượu, một rạp hát, một thảo cầm viên, một khu chợ và cả tá nhà thổ. Và tôi không thể nhớ có bao nhiêu ngôi đền nữa, nhưng nhiều lắm. Ồ, và còn cả đàn bà con gái nữa, Geralt à; tắm rửa sạch sẽ, làm tóc xinh xắn và cơ thể thơm tho; những bộ đồ xa tanh, nhung và lụa, những chiếc coóc xê và ruy băng... Ôi, Geralt ơi! Các vần thơ cứ tự dâng trào lai láng:

Quanh mái nhà nàng, nay trắng màu sương giá
Lấp lánh những băng, trên ao và đầm lầy
Đôi mắt khát khao, đau buồn nỗi chia xa
Nhưng chẳng thể đổi thay cuộc biệt ly tàn nhẫn ấy...

"Một bản dân ca mới à?"

"Chuẩn. Tôi sẽ gọi nó là *Mùa đông*. Nhưng nó vẫn chưa xong đâu, tôi không sao hoàn thành nó được. Vespula khiến tôi hết sức căng thẳng và vần điệu mãi chẳng chịu khớp vào với nhau gì hết. À, Geralt này, tôi quên chưa hỏi, chuyện của anh và Yennefer thế nào rồi?"

"Không có chuyện nào hết."

"Tôi hiểu rồi."

"Không, anh chẳng hiểu cái quái gì đâu. Cái quán rượu này còn xa không?"

"Ngay đằng sau góc quanh này thôi. À, chúng ta đến rồi đây. Anh có nhìn thấy biển hiệu không?"

"Ừ, tôi có."

"Xin gửi đến cô lời chào chân thành và khiêm tốn nhất!" Dandelion nở một nụ cười với cô gái đang quét thang. "Thưa quý cô, đã có ai từng nói với cô rằng cô thật lộng lẫy chưa?"

Cô gái đỏ bừng mặt và nắm chặt cây chổi của mình. Trong tích tắc, Geralt nghĩ rằng cô sẽ lấy cán chổi vụt cho anh thi si hát rong một nhát. Gã đã nhầm. Cô gái mỉm cười đầy khả ái và chớp hàng mi. Như thường lệ, Dandelion hoàn toàn không chú ý đến hành động ấy.

"Xin gửi lời chào đến tất cả mọi người! Chúc mọi người một ngày tốt lành!" anh rống lên, bước vào quán rượu và dùng ngón tay cái gảy mạnh dây đàn. "Quý ngài Dandelion, nhà thơ nổi tiếng nhất ở vùng đất này, đã ghé thăm cái quán hào nhoáng của ông, hỡi gia chủ! Vì anh ta muốn thưởng thức bia! Ông có nhận thấy vinh dự được tôi ban tặng cho không, hỡi ông bợm?"

"Tôi có," người chủ quán gắt gỏng nói, rướn người trên quầy. "Tôi rất vui khi được gặp anh, hỡi anh hát rong. Vậy ra lời nói của anh quả đáng cửu đỉnh. Xét cho cùng, anh đã hứa sáng ra sẽ ghé đây ngay để thanh toán tiền nợ ngày hôm qua. Vậy mà tôi - tưởng tượng thử mà xem - cứ đinh ninh rằng anh nói dối như thường lệ. Xin thề là tôi xấu hổ lắm ấy."

"Không cần phải cảm thấy xấu hổ, ông bạn thân mến," anh thi sĩ

hát rong nói với giọng vô tư lự, "vì tôi không có tiền. Chúng ta sẽ bàn về chuyện đó sau."

"Không" người chủ quán lạnh lùng nói. "Chúng ta sẽ bàn về chuyện đó ngay lập tức. Anh không còn được uống chịu nữa đâu, nhà thơ thân mến ạ. Không ai đánh lừa tôi được hai lần liên tiếp đâu."

Dandelion treo cây đàn của mình lên một cái móc chìa ra khỏi tường, ngồi xuống bàn, cởi chiếc mũ bê rê ra và trầm ngâm vuốt cọng lông cò gắn trên đó.

"Anh có tiền không, Geralt?" anh hỏi với giọng đầy hy vọng.

"Không, tôi không có. Mọi thứ tôi có đều bỏ trong cái áo khoác rồi."

"Chết thật, chết thật," Dandelion thở dài. "Chẳng có lấy ma nào đãi hộ một chầu. Chủ quán, sao hôm nay ở đây vắng thế?"

"Giờ hãy còn quá sớm đối với những người uống rượu bình thường. Và cánh thợ xây đang sửa chữa ngôi đền đã quay trở lại giàn giáo, đưa cả chủ nhân của họ theo cùng."

"Và chẳng có ai, chẳng có ai hết cả ư?"

"Chẳng có ai ngoài thương gia Biberveldt danh giá, đang ăn sáng trong cái buồng lớn đằng kia."

"Dainty đang ở đây à?" Dandelion nói, tỏ vẻ hài lòng. "Đáng lẽ ra ông phải nói ngay chứ. Hãy đến chỗ buồng kia đi, Geralt. Anh có biết cái anh người tí hon Dainty Biberveldt không?"

"Không."

"Không sao. Anh có thể làm quen với anh ta. A!" anh thi sĩ hát rong hô, hướng về phía cái buồng. "Tôi ngửi thấy thoang thoảng hương xúp hành tây đưa đến từ phía đông, thật đã lỗ mũi ghê cơ. Ú òa! Là chúng tôi đây! Ngạc nhiên chưa!"

Một người tí hon má phúng phính, tóc xoăn, mặc áo gi lê xanh màu lá hồ trăn đang ngồi ở chiếc bàn giữa buồng, bên cạnh một cây cột được trang trí những vòng tỏi và họa tiết lá thơm. Y cầm một chiếc thìa gỗ trong tay trái và một cái bát bằng đất nung trong tay phải. Khi

nhìn thấy Dandelion và Geralt, tay người tí hon cứng đờ người và há miệng ra, đôi mắt lớn màu nâu hạt dẻ mở to vì sợ hãi.

"Thế nào rồi, Dainty?" Dandelion nói, vui vẻ vẫy chiếc mũ bê rê. Tay người tí hon không cử động hay ngậm miệng lại. Geralt nhận thấy bàn tay y hơi run, những sợi hành tây luộc dài mắc trên chiếc thìa đang đung đưa như một con lắc.

"Xxxin chào... xxxin chào, Dandelion," y lắp bắp và nuốt nước bọt thành tiếng.

"Anh bị nấc cụt à? Anh có muốn tôi dọa cho khỏi không? Cẩn thận nhé: người ta đã nhìn thấy vợ của anh trên đường cái! Chẳng bao lâu nữa chị ta sẽ đến đây. Đích thân Gardenia Biberveldt đấy! Ha, ha, ha!"

"Anh thực sự là một thằng khốn nạn, Dandelion ạ," tay người tí hon nói với giọng quở trách.

Dandelion lại cười rạng rỡ, chơi đồng thời hai hợp âm phức tạp trên cây đàn của mình.

"Chà, anh mang một vẻ mặt đặc biệt ngu ngốc, và anh đang nhìn chằm chằm chúng tôi như thể chúng tôi có sừng và đuôi. Hay là anh sợ anh thuật sĩ này? Sao thế? Phải chăng anh nghĩ mùa săn người tí hon đã bắt đầu? Có thể..."

"Thôi đi," Geralt nạt, không thể giữ yên lặng được nữa, và bước đến bàn. "Mong anh bỏ quá cho chúng tôi nhé, anh bạn. Dandelion vừa trải qua một bi kịch cá nhân nghiêm trọng và vẫn chưa nguôi ngoai. Anh ta đang cố gắng che giấu nỗi buồn, tâm trạng chán ngán và sự hổ thẹn của mình bằng cách tỏ ra hóm hỉnh."

"Đừng nói gì cả," tay người tí hon nói, cuối cùng cũng húp lấy những thứ bên trong thìa. "Hãy để tôi đoán nhé. Vespula cuối cùng cũng đã xách tai tống anh ra ngoài đường hả? Thế nào, Dandelion?"

"Tôi không trò chuyện về các đề tài nhạy cảm với những người cứ điềm nhiên đánh chén trong khi bạn bè của mình phải đứng," anh thi sĩ hát rong nói, sau đó ngồi xuống mà chẳng buồn đợi. Tay người tí hon xúc một thìa xúp và liếm những sợi pho mát bám trên đó.

"Anh nói đúng," y cáu kỉnh nói. "Thế nên hãy tự nhiên đi. Mời hai người ngồi xuống và muốn gì cứ dùng. Mọi người có muốn làm một ít xúp hành tây không?"

"Về nguyên tắc, tôi không dùng bữa vào một giờ sớm như vậy," Dandelion nói, làm bộ làm tịch, "nhưng thôi được rồi. Miễn là không để bụng rỗng là được. Chủ quán đâu! Phiền ông mang bia ra! Và nhanh chóng lên nhé!"

Một cô gái có bím tóc dày đầy ấn tượng, dài chấm hông, mang cốc và bát xúp đến cho họ. Geralt quan sát khuôn mặt tròn trịa, mịn màng của cô ta, thầm nghĩ rằng cô ta sẽ có một cái miệng xinh xắn nếu chịu nhớ mà ngậm nó lại.

"Mộc thần nữ!" Dandelion kêu lên, nắm lấy cánh tay cô gái và hôn vào lòng bàn tay đang xòe của cô ta. "Phong thần nữ! Tiên tinh! Hỡi tạo vật thần thánh với đôi mắt như hồ nước trong xanh! Nàng thanh tú như buổi sớm mai, và dáng hình cặp môi hé mở của nàng thật hấp dẫn..."

"Cho anh ta một ít bia đi, nhanh lên," Dainty rên rỉ. "Không là thảm họa sẽ xảy ra bây giờ."

"Không, không đâu, không, không đâu," anh nhà thơ trấn an y. "Đúng không, Geralt? Anh sẽ khó lòng tìm được ai điềm đạm hơn hai người chúng tôi. Thưa anh, tôi là một nhà thơ và một nhạc sĩ, và âm nhạc sẽ xoa dịu trái tim man rợ. Và vị thuật sĩ này đây chỉ đáng sợ đối với những con quái vật. Tôi xin được giới thiệu Geralt xứ Rivia, nỗi kinh hoàng của quỷ nữ, ma sói và đủ mọi thứ xấu xa trên đời. Anh chắc hẳn đã nghe đến danh Geralt rồi nhỉ, Dainty?"

"Vâng, tôi nghe rồi," tay người tí hon nói, quắc mắt nhìn gã thuật sĩ đầy nghi ngờ. "Điều gì... Điều gì đã đưa anh đến Novigrad vậy, thưa anh? Phải chăng một con quái vật đáng sợ nào đó đã được trông thấy ở đây? Đã có ai... khụ, khụ... thuê anh chưa?"

"Không," gã thuật sĩ mỉm cười, "tôi đến đây để tìm thú vui riêng thôi."

"Ồ," Dainty nói, lo lắng vặn vẹo bàn chân rậm rạp lông của mình, khi ấy đang đong đưa cách sàn nửa cubit, "thế tốt quá..."

"Cái gì tốt cơ?" Dandelion hỏi, nuốt một thìa xúp và nhấp một chút bia. "Anh có định hỗ trợ chúng tôi không, Biberveldt? Y tôi là hỗ trợ hoạt động giải trí của chúng tôi ấy? Tuyệt lắm. Chúng tôi đang tính sẽ nốc ngà ngà trong quán Lưỡi Giáo này đây. Sau đó chúng tôi dự định lui tới Passiflora, một hang ổ tội lỗi rất thân yêu và cao cấp, nơi chúng tôi có thể kiếm cho bản thân một nữ tiên nhân lai, thậm chí có khi là cả một nữ tiên nhân thuần huyết, ai biết đâu được đấy. Dù sao thì, chúng tôi vẫn cần một nhà tài trợ."

"Ý anh là sao?"

"Cần có người thanh toán hóa đơn."

"Đúng như tôi nghĩ," Dainty lẩm bẩm. "Tôi xin lỗi. Thứ nhất, tôi có vài cái hẹn công việc. Thứ hai, tôi không có đủ kinh phí để tài trợ cho những hoạt động tiêu khiển như vậy. Thứ ba, họ chỉ cho con người vào Passiflora thôi."

"Chứ chúng tôi là cái gì vậy kìa, cú tai ngắn à? Ồ, tôi hiểu rồi? Họ không cho người tí hon vào. Đúng. Anh nói đúng, Dainty. Đây là Novigrad. Thủ đô của thế giới."

"Được rồi..." tay người tí hon nói, vẫn nhìn gã thuật sĩ và vặn vẹo miệng một cách quái lạ. "Tôi đi đây nhé. Tôi phải..."

Cánh cửa phòng mở sầm ra và xộc vào là...

Dainty Biberveldt.

"Ôi trời đất quỷ thần ơi!" Dandelion hét lên.

Tay người tí hon đứng ở ngưỡng cửa không khác gì tay người tí hon đang ngồi ở bàn, nếu ta bỏ qua việc người ở bàn thì sạch sẽ trong khi người ở ngưỡng cửa thì bẩn thỉu, áo quần xộc xệch và hốc hác.

"Túm được ngươi rồi nhé, đồ chó má!" tay người tí hon bẩn thỉu gầm lên, lao vào bàn. "Đồ trộm cắp!"

Người anh em sinh đôi sạch sẽ của y đứng bật dậy, hất ngã chiếc

ghế đẩu và làm mớ bát đĩa đổ xuống khỏi bàn. Geralt phản ứng chớp nhoáng theo bản năng: Gã túm lấy thanh kiếm vẫn nằm trong bao trên bàn, dùng chiếc đai nặng nề quất vào gáy Biberveldt. Tay người tí hon ngã nhào xuống sàn, lăn lại, lao qua giữa hai chân của Dandelion và bò về phía cửa trên cả tứ chi, tay chân y đột nhiên dài ra như một con nhện. Nhìn thấy điều này, tay Biberveldt bẩn thỉu chửi thề, rú lên và nhảy ra tránh đường, đập lưng vào bức tường gỗ. Geralt ném bao kiếm sang một bên và đá văng chiếc ghế, lao theo tên kia. Tay Dainty Biberveldt sạch sẽ - giờ chẳng còn giống người anh em sinh đôi kia ở điểm nào ngoài màu áo gi lê - phóng qua ngưỡng cửa như một con châu chấu và lao thẳng vào khu vực chung của quán, va trúng cô gái với cái miệng hở. Trông thấy cặp tay chân dài cùng diện mạo tan chảy, quái đản kia, cô gái há miệng hết cỡ và thốt ra một tiếng hét đinh tai nhức óc. Tận dụng lúc nó mất đà do cú va, Geralt bắt kịp sinh vật kia ở giữa phòng và đốn nó ngã lăn xuống đất với một phát đá điêu luyện vào sau gối.

"Chớ nhúc nhích, anh bạn ạ," gã rít qua hàm răng nghiến chặt, gí mũi kiếm của mình vào cổ họng sinh vật kỳ quặc. "Đừng cử động."

"Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?" chủ quán hét lên, chạy tới với một cái sạn nắm chặt trong tay. "Toàn bộ chuyện này là sao thế? Lính canh! Detchka, chạy đi gọi lính mau!"

"Không!" sinh vật đó kêu gào, nằm bẹp xuống sàn và thân hình càng thêm biến dạng. "Xin hãy rủ lòng thương, khôôôôông!"

"Đừng gọi họ!" tay người tí hon bẩn thỉu lặp lại, lao ra khỏi buồng. "Tóm lấy cô gái đó đi, Dandelion!"

Anh thi sĩ hát rong túm lấy cô Detchka bấy giờ đang la hét rầm trời, cẩn thận chọn chỗ để túm. Detchka ré lên và khuỵu xuống sàn cạnh chân anh.

"Bình tĩnh đi, chủ quán," Dainty Biberveldt hổn hển nói. "Đây là chuyện riêng, chúng ta sẽ không gọi lính canh đến làm gi. Tôi sẽ trả cho bất kỳ thiệt hại nào."

"Không có thiệt hại gì cả," người chủ quán nói với vẻ nghiêm nghị và nhìn xung quanh.

"Nhưng rồi sẽ có đấy," tay người tí hon bụ bẫm nghiến răng nói, "bởi vì tôi sẽ tẩn cho nó một trận. Và sẽ tẩn ra trò. Tôi sẽ tẩn cho nó một cách tàn nhẫn, lâu dài và điên cuồng, sau đó mọi thứ ở đây sẽ tan tành hết cả."

Phiên bản biếm họa của Dainty Biberveldt, với tay chân ngoằng ngoẵng và sõng soài, nằm bẹp trên sàn, rên rỉ một cách thảm hại.

"Không có chuyện ấy đâu," chủ quán lạnh lùng nói, nheo mắt và hơi nâng cán sạn lên. "Tẩn nhau ngoài đường hay trong sân đi, thưa anh, không phải ở đây. Và tôi sẽ gọi lính. Cần phải làm vậy, đó là nhiệm vụ của tôi. Thật chứ... đó là một con quái vật!"

"Thưa chủ quán," Geralt điềm tĩnh nói, vẫn không giảm lực ép trên cổ con quái vật, "hãy bình tĩnh đi. Sẽ không ai phá hủy bất cứ thứ gì đâu, sẽ không có bất kỳ thiệt hại nào hết. Tình hình đã trong vòng kiểm soát. Tôi là một thuật sĩ và như ông có thể thấy đấy, tôi đã khống chế được con quái vật rồi. Và bởi vì đây quả thực có vẻ là một vấn đề riêng tư nên chúng tôi sẽ bình tĩnh dàn xếp nó ở trong buồng. Thả cô gái ra đi, Dandelion, và đến đây nào. Trong túi tôi có một sợi dây chuyền bạc. Lấy nó ra và trói chặt cánh tay của quý ông này lại, quanh khuỷu tay sau lưng nó ấy. Đừng nhúc nhích nhé, anh bạn."

Con vật rên rỉ khe khẽ.

"Được rồi, Geralt," Dandelion nói, "tôi đã trói nó lại. Hãy vào buồng đi thôi. Còn ông, chủ quán, ông đứng đó làm gì? Tôi đã gọi bia cơ mà. Và khi tôi gọi bia thì ông cứ việc mang bia phục vụ tôi cho đến khi tôi hét lên 'Nước' mới thôi."

Geralt đẩy sinh vật bị trói về phía buồng và thô bạo xô nó ngồi xuống bên cạnh cái cột. Dainty Biberveldt cũng ngồi xuống và nhìn nó với vẻ ghê tởm.

"Trông nó thật quái dị," y nói. "Hệt như một đống bột lên men vậy. Nhìn cái mũi của nó kìa, Dandelion, trời đất ơi, nó sẽ rụng xuống bất

cứ giây nào thôi. Và đôi tai nó giống như tai mẹ vợ tôi ngay trước đám tang bà ta vậy. Ọe!"

"Cố nín đi, cố nín đi," Dandelion lẩm bẩm. "Anh là Biberveladt nhỉ? Phải, chính là anh rồi, không nghi ngờ gì nữa. Nhưng mới thoáng trước cái thứ ngồi cạnh cột kia lại là anh. Nếu tôi không nhầm. Geralt! Mọi người đang trông chờ nơi anh đấy. Anh là thuật sĩ mà. Cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy? Nó là thứ gì thế?"

"Nó là một con quỷ nhại."

"Anh mới là đồ quỷ nhại ấy," con vật nói với giọng lào khào trong yết hầu, đung đưa cái mũi. "Tôi không phải quỷ nhại, tôi là một song trùng nhân và tên tôi là Tellico Lunngrevink Letorte. Gọi tắt là Penstock. Bạn bè thân quen của tôi gọi tôi là Dudu."

"Ta sẽ cho ngươi biết thế nào là Dudu, đồ con hoang!" Dainty hét lên, dứ dứ một cú đấm vào nó. "Ngựa của ta đâu? Đồ trộm cướp!"

"Các quý ông," người chủ quán cảnh cáo họ, bước vào với một cái bình và vài cốc bia, "các anh đã hứa mọi sự sẽ yên ắng rồi đấy."

"A, bia," tay người tí hon thở dài. "Ôi, tôi khát khô cổ rồi. Và đói nữa!"

"Tôi cũng muốn có thứ gì để uống," Tellico Lunngrevink Letorte khàn giọng tuyên bố. Nó bị ngó lơ hoàn toàn.

"Nó là gì thế?" người chủ quán vừa hỏi vừa ngắm nhìn sinh vật kia, bấy giờ đang thè chiếc lưỡi dài ra ngoài đôi môi nhăn nheo, nhão nhoét khi nhìn thấy cốc bia. "Nó là gì vậy, hỡi các vị?"

"Một con quỷ nhại," gã thuật sĩ lặp lại, không buồn để ý đến vẻ mặt của con quái vật lúc bấy giờ. "Thực ra nó có nhiều tên lắm. Một con quỷ biến hình, quỷ hoán thân, ghẹo quái hay vong ma. Hoặc một con song trùng nhân, như nó tự xưng."

"Một con ghẹo quái!" chủ quán la lên. "Tại đây, ở Novigrad sao? Trong quán trọ của tôi ư? Nhanh lên, chúng ta phải gọi lính canh ngay! Và tu sĩ nữa! Không là tội tình sẽ giáng hết xuống đầu tôi..."

"Cứ từ từ nào," Dainty Biberveldt khàn giọng nói, vội vàng ăn hết

chỗ xúp của Dandelion từ một cái bát mà thần kỳ thay đã không bị đổ. "Sẽ chẳng thiếu thời gian để gọi bất kỳ ai chúng ta cần đâu. Nhưng cứ để sau. Tên vô lại này đã cướp của tôi và tôi không có ý định giao nó cho giới hành pháp địa phương trước khi thu hồi được tài sản của mình đâu. Tôi thừa biết đám dân Novigrad nhà ông - và cả cánh thẩm phán của ông nữa. Có thể tôi sẽ nhận lại được một phần mười, không hơn không kém."

"Xin hãy rủ lòng thương," con song trùng nhân thút thít than vãn. "Đừng giao tôi cho con người! Mọi người có biết họ làm gì với những kẻ như tôi không?"

"Đương nhiên là biết," chủ quán gật đầu. "Các tu sĩ làm phép trừ tà đối với bất kỳ con ghẹo quái nào họ bắt được. Sau đó, họ trói nó lại với một cây gậy kẹp giữa hai đầu gối và đắp một lớp đất sét trộn với mạt sắt dày lên khắp người nó, vo thành một khối tròn và đem nướng trên lửa cho đến khi đất sét cứng lại thành gạch. Ít nhất thì đó là những gì đã từng được thực hiện cách đây nhiều năm, khi những con quái vật này xuất hiện thường xuyên hơn."

"Một phong tục man rợ. Quả đúng là con người," Dainty nói, nhăn mặt và đẩy chiếc bát lúc này đã hết sạch ra, "nhưng có lẽ đó là hình phạt thích đáng cho tội ăn cướp và ăn trộm. Nào, khai ra đi, đồ phá hoại, ngựa của ta đâu? Nhanh lên, trước khi ta kéo cái mũi của ngươi qua giữa hai chân và nhồi nó vào mông ngươi! Ta hỏi đám ngựa của ta đâu."

"Tôi... tôi đã bán chúng rồi," Tellico Lunngrevink Letorte lắp bắp, và đôi tai chùng xuống của nó bất chợt cuộn tròn lại như những bông hoa súp lơ tí hon.

"Bán chúng rồi! Mọi người có nghe thấy điều đó không?" tay người tí hon kêu lên, sùi bọt mép. "Nó đã bán ngựa của tôi rồi!"

"Tất nhiên," Dandelion nói. "Nó đã có thời gian mà. Nó đã ở đây ba ngày. Trong ba ngày qua, anh... Ý tôi là, nó... Khốn kiếp, Dainty, có phải vậy tức là..."

"Tất nhiên là như vậy rồi!" tay lái buôn hét lên, giậm đôi chân lông lá của mình. "Nó đã cướp của tôi trên đường, cách thành phố một ngày đường! Nó đội lốt tôi đến đây, hiểu không? Và bán ngựa của tôi! Tôi sẽ giết nó! Tôi sẽ bóp cổ nó bằng tay không!"

"Hãy cho chúng tôi biết mọi sự đã xảy ra như thế nào, anh Biberveldt."

"Geralt xứ Rivia, nếu tôi không nhầm? Thuật sĩ nhỉ?"

Geralt gật đầu thay lời đáp.

"Quả là may mắn," tay người tí hon nói. "Tôi là Dainty Biberveldt trấn Knotgrass Meadow. Nông dân, người chăn nuôi gia súc và thương gia. Hãy gọi tôi là Dainty, Geralt."

"Nói tiếp đi, Dainty."

"Được rồi, sự tình là như thế này. Tôi và người coi ngựa của tôi đang chở ngựa đến Devil's Ford để bán ở chợ. Chúng tôi dừng chân lần cuối ở cách thành phố một ngày đường. Chúng tôi nghỉ lại qua đêm, sau khi nốc hết một thùng nhỏ vodka caramel cháy. Nửa đêm tôi thức dậy với cảm giác bàng quang mình như sắp bục tung đến nơi và bước ra khỏi toa xe, tôi tính đi xem xét lũ ngựa đang làm gì trên đồng cỏ. Tôi bước ra ngoài, sương mù dày kinh khủng, tôi dõi mắt nhìn và đột nhiên có người đến. *Ai đấy?* Tôi hỏi. Nó không nói gì. Tôi bước lại gần và thấy... chính mình. Hệt như soi gương vậy. Tôi nghĩ đáng lẽ ra mình không nên uống thứ rượu chết tiệt đó, cái món nước cồn đáng nguyền rủa đó. Và cái con này đây - vì đó chính là nó - đập bốp vào đầu tôi! Mắt tôi tóe sao và tôi lăn đùng ra đất. Ngày hôm sau tôi tỉnh dậy trong một bụi cây khốn kiếp, với một cục u như quả dưa chuột trên đầu và chẳng thấy bóng dáng ai trong tầm mắt hết, cũng không thấy vết tích nào của trại chúng tôi. Tôi đã phải lang thang cả ngày trước khi cuối cùng cũng tìm thấy dấu vết. Hai ngày nay tôi cứ thế lê bước, ăn rễ cây và nấm sống. Và trong khi ấy cái... cái tên Dudulico gì gì xấu xa đó cưỡi ngựa đến Novigrad giả làm tôi và bán hết ngựa của tôi! Khốn kiếp, tôi sẽ... Và tôi sẽ đập cho đám coi ngựa của tôi no đòn! Tôi sẽ đét cho mỗi

tên một trăm roi lên mông, bố cái lũ đần độn! Không nhận ra ông chủ của mình, để bản thân bị cho vào tròng như thế! Lũ xuẩn ngốc, khờ dại, ngu si..."

"Đừng quá khắt khe với họ, Dainty," Geralt nói. "Họ chẳng thể nào nhận ra nổi đâu. Một con quỷ nhại bắt chước được chính xác tới độ không có cách nào để phân biệt nó với bản gốc hết - ý tôi là với nạn nhân nó đã chọn. Anh chưa nghe danh quỷ nhại bao giờ à?"

"Đã nghe đôi ba điều. Nhưng tôi cứ nghĩ tất cả chỉ là hư cấu."

"Chà, không phải đâu. Tất cả những gì một con song trùng nhân phải làm là quan sát kỹ nạn nhân của nó để thích ứng với cấu trúc vật chất cần thiết một cách nhanh chóng và hoàn hảo. Tôi xin được nhấn mạnh rằng đó không phải một ảo ảnh, mà là một sự biến đổi hoàn toàn, cực kỳ chính xác. Đến từng chi tiết. Không ai biết quỷ nhại làm thế kiểu gì. Các pháp sư nghi rằng mấu chốt nằm ở thành tố máu, tương tự như chứng hóa sói vậy, nhưng tôi nghĩ đây hoặc là một cơ chế gì đó hoàn toàn khác, hoặc mạnh hơn gấp ngàn lần. Xét cho cùng, một con ma sói chỉ có hai - nhiều nhất là ba - dạng khác nhau, trong khi một con song trùng nhân có thể biến đổi thành bất cứ thứ gì nó muốn, miễn là khối lượng cơ thể về cơ bản tương đương nhau."

"Khối lượng cơ thể?"

"Chà, nó sẽ không thể biến thành voi răng mấu. Hoặc một con chuột."

"Tôi hiểu rồi. Và sợi dây mà anh dùng để trói nó là sao vậy?"

"Nó làm bằng bạc. Nó có thể giết chết một con ma sói, nhưng như anh thấy đấy, đối với quỷ nhại, nó chỉ ngăn cản khả năng biến hình. Đó là lý do con quỷ đó ngồi ở đây trong hình dạng của chính mình."

Con song trùng nhân mím chặt đôi môi sền sệt của mình và nhìn gã thuật sĩ với một vẻ ác độc trong đôi mắt đờ đẫn, cặp con ngươi bấy giờ đã mất đi sắc nâu nhạt của tay người tí hon và chuyển màu vàng.

"Tôi rất mừng là cái con khốn nạn táo tợn kia đang ngồi đấy," Dainty gầm gừ. "Nghĩ thử mà xem, nó thậm chí còn dừng chân ở đây,

tại quán Lưỡi Giáo, nơi tôi vẫn hay trọ! Nó đã coi bản thân chính là tôi rồi!"

Dandelion gật đầu.

"Dainty," anh nói, "nó đã là anh. Tôi đã gặp nó ở đây ba ngày rồi. Nó trông giống anh và ăn nói cũng giống anh. Và trong khoản thiết đãi nhau một chầu, nó cũng keo kiệt như anh. Có khi còn kẹt xỉ hơn."

"Cái phần chót không khiến tôi lo lắng," tay người tí hon nói, 'bởi vì có lẽ tôi sẽ thu hồi được một phần tiền của mình. Nghĩ đến cảnh chạm vào nó mà tôi thấy phát tởm. Lấy ví khỏi người nó đi, Dandelion, và kiểm tra xem bên trong có những gì. Hẳn là phải có nhiều lắm, nếu tên trộm ngựa này quả thực đã bán lũ ngựa của tôi."

"Anh có bao nhiêu con ngựa thế, Dainty?"

"Một tá."

"Tính theo giá thị trường chung," anh thi sĩ hát rong nói, nhìn vào trong cái ví, "khoản tiền ở đây chỉ đủ mua một con ngựa duy nhất, nếu anh vớ được một con ngựa già, lừ khừ. Tính theo giá Novigrad, đủ cho hai con dê, nhiều nhất là ba con."

Tay lái buôn không nói gì, nhưng trông y như thể sắp khóc đến nơi. Tellico Lunngrevink Letorte gục mũi xuống, môi dưới càng xịu xuống thấp hơn nữa, sau đó nó bắt đầu khẽ kêu òng ọc.

"Nói tóm lại," cuối cùng tay người tí hon thở dài, "tôi đã bị cướp và hủy hoại bởi một sinh vật mà trước đây mình không tin có tồn tại. Đó quả là vận rủi."

"Về cơ bản là vậy," gã thuật sĩ nói, đánh mắt liếc nhìn con song trùng nhân đang co ro trên ghế. "Tôi cũng tin rằng quỷ nhại đã bị xóa sổ từ lâu. Như tôi nghe bảo, hồi trước, chúng từng sống rất đông trong những khu rừng và cao nguyên gần đây. Nhưng khả năng bắt chước của chúng khiến những người định cư đời đầu hết sức quan ngại và họ bắt đầu săn lùng chúng. Một cách khá hiệu quả. Hầu như tất cả bọn chúng nhanh chóng bị tiêu diệt."

"Và thật may mắn cho chúng ta," chủ quán nói và nhỏ nước bọt

xuống sàn. "Nhân danh Ngọn Lửa Vĩnh Hằng, tôi xin thề tôi thích rồng hoặc quỷ hơn, chúng luôn luôn chỉ là rồng hoặc quỷ. Ta biết mình đang phải đương đầu với thứ gì. Nhưng còn ba thứ ma sói, mấy trò biến hình và thay dạng kia, cái hành vi ghê tởm, quỷ quái, cái trò lọc lừa thủ đoạn và xảo quyệt do những sinh vật gớm ghiếc kia nghĩ ra, sẽ gây phương hại và hủy diệt loài người! Tôi xin khẳng định với mọi người, chúng ta cần gọi lính canh đến và tống cái tạo vật gớm guốc này vào lửa!"

"Geralt?" Dandelion tò mò hỏi. "Tôi rất muốn được nghe ý kiến của một chuyên gia. Những con quỷ nhại này có thực sự nguy hiểm và hung hãn như vậy không?"

"Khả năng bắt chước của chúng," gã thuật sĩ nói, "là một thuộc tính dùng để tự vệ hơn là gây hấn. Tôi chưa nghe nói về..."

"Tổ mả nhà nó nữa," Dainty giận dữ ngắt lời, đập tay xuống bàn. "Nếu đập đầu người khác và cướp hàng của anh ta không phải hành vi gây hấn thì tôi chẳng biết gì mới gọi là như vậy. Đừng tài lanh nữa. Vấn đề đơn giản lắm; tôi đã bị mai phục và bị cướp, không chỉ chỗ tài sản mình đã phải đổ mồ hôi sôi nước mắt mới kiếm được, mà còn cả hình dạng của bản thân nữa. Tôi yêu cầu bồi thường và tôi sẽ không ngơi nghỉ..."

"Lính canh, chúng ta phải gọi lính canh," chủ quán nói. "Và chúng ta nên gọi tu sĩ đến nữa! Rồi đem cái con quái vật đó, cái đồ phi nhân đó đi thiêu!"

"Thôi đi, ông chủ," tay người tí hon nói, ngẩng đầu lên. "Cái trò gọi lính của ông đang trở thành khó chịu rồi đấy. Tôi xin được chỉ ra rằng cái con phi nhân kia chưa làm hại bất kỳ ai khác cả, chỉ mình tôi thôi. Và thật tình cờ, tôi cũng là một phi nhân."

"Đừng có lố bịch, anh Biberveldt," người chủ quán bật cười lo lắng. "Anh và cái thứ đó giống gì nhau đâu? Anh chẳng khác con người là mấy, còn nó là một con quái vật. Tôi lấy làm ngạc nhiên là anh lại có thể ngồi đó một cách điềm đạm đến nhường ấy, thưa thuật sĩ. Nói thế

này mong anh bỏ quá nhé, nhưng nghề của anh là gì ấy nhỉ? Công việc của anh là giết quái vật, phải không?"

"Quái vật," Geralt lạnh lùng nói, "nhưng không phải thành viên của các chủng tộc thông minh."

"Nào, nào, thưa anh," người chủ quán nói. "Nói vậy lại hơi cường điệu chút rồi."

"Thật vậy," Dandelion chen vào, "cái câu 'chủng tộc thông minh' đó là quá đà rồi, Geralt ạ. Cứ nhìn nó mà xem."

Quả thật, lúc đó Tellico Lunngrevink Letorte trông không giống một thành viên của chủng tộc thông minh nào hết. Nó giống như một con rối làm bằng bùn và bột mì, nhìn gã thuật sĩ với đôi mắt vàng và đờ đẫn đầy vẻ van xin. Cả những âm thanh khìn khịt phát ra từ mũi nó - lúc này đã dài ra chạm đến bàn - cũng chẳng xứng mặt thành viên của một chủng tộc thông minh.

"Cái trò nhảm nhí vô nghĩa này thế là đủ rồi đấy!" Dainty Biberveldt tự nhiên gầm lên. "Chẳng có gì phải bàn cãi! Điều duy nhất đáng bàn là ngựa và những mất mát của tôi! Ngươi nghe thủng chưa, đồ khốn kiếp trơn nhẫy kia? Ngươi đã bán ngựa của ta cho ai? Ngươi đã làm gì với chỗ tiền rồi? Hãy nói cho ta biết ngay lập tức, trước khi ta đá cho ngươi tím người và đem người ra lột da sống!"

Detchka mở hé cửa, thò cái đầu nâu vàng vào buồng.

"Cha ơi, chúng ta có khách," cô ta thì thầm. "Thợ xây từ giàn giáo và những người khác. Con đang phục vụ họ, nhưng đừng hét to như thế trong này, bởi vì họ bắt đầu bắn cho gian buồng những ánh nhìn kỳ lạ rồi đấy."

"Lạy Ngọn Lửa Vĩnh Hằng!" người chủ quán kinh hoàng nói, nhìn con song trùng nhân đang chảy nhão. "Nếu ai đó nhìn vào đây và thấy nó... Ôi, sự tình trông sẽ tệ lắm. Nếu chúng ta không gọi lính thì... thưa thuật sĩ! Nếu nó thực sự là một con ghẹo quái, hãy bảo nó thay đổi thành một thứ gì tử tế đi, như một lốt ngụy trang ấy. Chỉ tạm thời thôi."

"Đúng vậy," Dainty nói. "Bảo nó biến thành một thứ gì khác đi,

Geralt."

"Biến thành ai đây?" con song trùng nhân bỗng dưng kêu òng ọc. "Tôi chỉ có thể sử dụng một lốt hình mình đã quan sát kỹ. Tôi sẽ biến thành ai trong số các anh đây?"

"Không phải ta," người chủ quán vội vàng nói.

"Cũng không phải ta," Dandelion khịt mũi. "Đằng nào thì ta cũng chẳng phải là một lốt ngụy trang tử tế đâu. Thiên hạ ai nấy đều biết ta, thế nên trông thấy hai Dandelion ngồi chung một bàn sẽ còn gây náo loạn hơn cả việc có một người hiện đang ở đây."

"Ta cũng tương tự như vậy thôi," Geralt mỉm cười. "Vậy là chỉ còn mỗi anh, Dainty. Và như thế chính ra lại tốt. Đừng chạm tự ái nhé, nhưng bản thân anh cũng biết rằng người đời khó lòng phân biệt nổi người tí hon với nhau."

Tay lái buôn không ngẫm nghĩ lâu về điều ấy.

"Thôi được rồi," y nói. "Cứ vậy đi. Tháo xích cho nó đi, thuật sĩ. Được rồi, giờ hãy biến mình thành ta đi nào, hỡi chủng tộc thông minh."

Sau khi sợi xích được tháo ra, con song trùng nhân xoa hai bàn tay nhơ nhớp của mình vào với nhau, sờ mũi và tròn xoe mắt nhìn tay người tí hon. Làn da chảy xệ trên mặt nó căng lên và trở nên có sắc màu. Mũi nó co lại và tụt vào với một âm thanh nhoen nhoét trầm đục và tóc xoăn mọc ra trên cái đầu trọc lốc của nó. Bây giờ đến lượt Dainty trố mắt, người chủ quán há miệng ngạc nhiên trong câm lặng còn Dandelion trút ra một tiếng thở dài và rên rỉ.

Điều cuối cùng thay đổi là màu mắt của nó.

Dainty Biberveldt thứ hai hắng giọng, đưa tay qua bàn, chộp lấy cốc bia của Dainty Biberveldt thứ nhất và hau háu áp miệng vào đó.

"Không thể nào, không thể nào," Dandelion khẽ khàng nói. "Nhìn mà xem kìa, anh ta đã bị sao chép rất chuẩn xác. Không thể phân biệt được họ nữa. Chuẩn từng chi tiết một. Lần này, ngay cả những vết muỗi đốt và vết ố trên quần của nó... Vâng, trên quần của nó! Geralt, ngay cả các pháp sư cũng không thể làm nối chuyện ấy! Sờ thử đi, đó

là len thật đấy, không phải ảo ảnh đâu! Phi thường quá! Nó làm điều đó kiểu gì vậy?"

"Không ai biết cả," gã thuật sĩ lẩm bẩm. "Bản thân nó cũng chẳng biết đâu. Tôi đã nói rồi đấy, nó sở hữu khả năng biến đổi cấu trúc vật chất một cách tự do tuyệt đối, nhưng đó là một năng lực tự nhiên, mang tính bản năng..."

"Nhưng còn cái quần... Nó tạo cái quần ra từ gì thế? Và cả cái áo gi lê nữa?"

"Đó là lớp da thích ứng của chính nó. Tôi không nghĩ nó sẽ bằng lòng cởi bỏ cái quần kia đâu. Dù sao thì cái quần đó sẽ ngay lập tức mất đi các đặc tính của len..."

"Thật đáng tiếc," Dainty nói, lộ vẻ gian xảo, "bởi vì tôi đang phân vân không biết có nên bắt nó biến một xô đồ thành một xô vàng hay không."

Con song trùng nhân, giờ đã là một bản sao chuẩn xác của tay người tí hon, nằm dài thoải mái và cười toe toét, rõ ràng rất lấy làm vui sướng khi được trở thành trung tâm của sự chú ý. Nó ngồi trong một tư thế giống hệt Dainty, đung đưa cặp chân lông lá của mình theo cùng một kiểu.

"Anh biết nhiều về song trùng nhân thật đấy, Geralt," nó nói, sau đó tu một ngụm từ cái cốc, chép môi và ợ hơi. "Quả thật là rất nhiều."

"Trời đất quỷ thần ơi, giọng nói và phong thái hành xử của nó cũng là của Biberveldt," Dandelion nói. "Các anh có ai có sợi chỉ đỏ nào không? Khốn kiếp, chúng ta phải đánh dấu nó lại, bởi vì chưa biết chừng sẽ có rắc rối đấy."

"Thôi nào, Dandelion," Dainty Biberveldt thứ nhất phẫn nộ nói. "Hẳn anh sẽ không nhầm nó với tôi đâu nhỉ? Sự khác biệt rõ..."

"... như ban ngày mà," Dainty Biberveldt thứ hai nói nốt câu và lại ợ lên một tiếng đầy duyên dáng. "Thật vậy, đầu của anh phải đần độn hơn cả mông của một con ngựa thì mới nhầm lẫn nổi."

"Chẳng phải tôi đã bảo rồi đấy sao?" Dandelion kinh ngạc thì thầm.

"Nó suy nghĩ và ăn nói hệt như Biberveldt vậy. Thật vô phương phân biệt được..."

"Phóng đại rồi," tay người tí hon bĩu môi nói. "Một sự phóng đại trắng trợn."

"Không," Geralt phản bác. "Đó không phải phóng đại đâu. Tin hay không thì tùy, nhưng tại thời điểm này, nó *chính là* anh, Dainty. Bằng một phương thức bí hiểm nào đó, con song trùng nhân cũng sao chép chính xác tâm tính nạn nhân của nó."

"Tâm gì cơ?"

"Các thuộc tính của tâm trí, tính cách, cảm xúc, suy nghĩ. Linh hồn. Cũng là xác nhận một điều hầu hết các pháp sư và tất cả các tu sĩ đều phủ nhận. Ấy chính là, linh hồn cũng có phần."

"Thật báng bổ!" Người chủ quán há hốc mồm.

"Và nhảm nhí nữa," Dainty Biberveldt khẳng định chắc nịch. "Đừng bịa chuyện, thuật sĩ à. Thuộc tính của tâm trí, nghe hay đấy. Sao chép mũi và quần là một chuyện, nhưng tâm trí của người khác chẳng phải là chuyện thường đâu. Tôi sẽ chứng minh điều đó cho mọi người ngay bây giờ. Nếu cái con song trùng nhân khốn nạn này đã sao chép được khối óc thương lái của tôi, nó đã chẳng bán lũ ngựa ở Novigrad, một nơi chúng không được săn đón; nó đáng lẽ phải đến hội chợ ngựa ở Devil's Ford, ở đó chúng sẽ được bán cho người trả giá cao nhất. Ở đó ta sẽ không bị lỗ..."

"Thực ra thì có lỗ đấy." Con song trùng nhân bắt chước vẻ mặt bị xúc phạm của tay người tí hon và khịt mũi theo kiểu rất đặc trưng. "Trước hết, giá tại các cuộc đấu giá ở Devil's Ford đang giảm xuống, bởi vì cánh thương lái đang dàn xếp giá thầu. Ngoài ra, anh còn phải trả hoa hồng cho bên tổ chức đấu giá nữa."

"Đừng dạy ta cách bán buôn, đồ khốn," Biberveldt phẫn nộ nói. "Ta sẽ kiếm được chín mươi hoặc một trăm mỗi con tại Devil's Ford. Còn ngươi thì kiếm được bao nhiêu từ đám khách qua đường tại Novigrad?"

"Một trăm ba mươi," con song trùng nhân đáp.

"Ngươi nói dối, quân bất lương."

"Tôi không nói dối đâu. Tôi đem đám ngựa đến thẳng cảng, thưa anh, và tìm thấy một nhà buôn lông thú ngoại quốc. Dân buôn lông thú không sử dụng bò khi chuẩn bị đoàn lữ hành của mình, bởi vì bò quá chậm. Lông thú nhẹ, nhưng đắt đỏ, thế nên người ta cần phải di chuyển nhanh chóng. Novigrad không có nhu cầu đối với ngựa, vậy nên cũng chẳng có bất kỳ con ngựa nào. Tôi nắm giữ những con ngựa duy nhất, thế là tôi có thể thét giá thoải mái. Đơn giản..."

"Ta đã bảo là đừng có dạy ta rồi mà!" Dainty hét lên, đỏ bừng mặt. "Được rồi, ngươi đã kiếm bộn. Vậy tiền đâu?"

"Tôi đã tái đầu tư nó," Tellico nói một cách tự hào, bắt chước kiểu đưa ngón tay qua mớ tóc dày điển hình của tay người tí hon. "Tiền bạc phải luân chuyển, thưa anh, và công việc bán buôn phải luôn tay không ngừng."

"Cứ liệu chừng đấy, không là ta bóp cổ cho bây giờ! Nói cho ta biết ngươi đã làm gì với số tiền kiếm được từ những con ngựa ngay."

"Tôi đã nói với anh rồi đó. Tôi đã quy đổi chúng thành hàng hóa rồi."

"Hàng gì? Ngươi đã mua cái gì vậy, đồ quái thai?"

"Phẩm... phẩm yên chi," con song trùng nhân lắp bắp, sau đó nhanh chóng liệt kê, "Một nghìn giạ phẩm yên chi, sáu mươi hai tạ vỏ cây trinh nữ, năm mươi lăm galông dầu hoa hồng, hai mươi ba thùng dầu gan cá, sáu trăm bát đất nung và ba mươi lăm cân sáp ong. Tình cờ thì tôi mua được chỗ dầu gan cá với giá rất rẻ vì nó hơi ôi. À, vâng, tôi tí nữa quên mất. Tôi cũng đã mua cả một trăm cubit chỉ bông."

Một khoảng im lặng dài - rất dài - buông xuống.

"Dầu gan cá," Dainty cuối cùng cũng nói, phát âm từng từ rất chậm rãi. "Chỉ bông. Dầu hoa hồng. Chắc tôi đang mơ. Phải, đây là một cơn ác mộng. Ta có thể mua bất cứ thứ gì ở Novigrad, đủ mọi thứ đồ quý giá và vật dụng hằng ngày, ấy vậy mà tên đần độn này đây nướng tiền của tôi vào toàn những thứ vớ vẩn. Giả vờ là tôi. Tôi xong đời rồi, tiền của

tôi đã mất, danh tiếng thương nhân của tôi đã tan tành. Không, tôi chịu thế là đủ rồi. Cho tôi mượn thanh kiếm của anh, Geralt. Tôi sẽ băm vằm nó ngay tại trận."

Cánh cửa phòng cọt kẹt mở ra.

"Thương gia Biberveldt!" hô lên câu ấy là một người mặc áo dài tím, thân hình còm cõi như một cây sậy. Lão đội trên đầu chiếc mũ có hình dạng hệt như một cái bô úp ngược. "Thương gia Biberveldt có ở đây không?"

"Vâng," hai tên người tí hon đồng thanh trả lời.

Liền trong tích tắc tiếp theo, một trong hai Dainty Biberveldt hất chỗ bia trong cốc vào mặt gã thuật sĩ, nhanh nhẹn đá văng chiếc ghế đẩu khỏi mông Dandelion và chui xuống gầm bàn lao về phía cửa, xô ngã người đội chiếc mũ lố bịch trên đường chạy.

"Cháy nhà! Cứu!" nó hét lên, lao ra phòng sinh hoạt chung. "Giết người! Thiên tai!"

Geralt giũ bỏ lớp bọt bia, lao theo nó, nhưng Biberveldt thứ hai, khi ấy cũng đang lao về phía cửa, trượt trên đống mùn cưa và ngã xuống trước mặt gã. Hai người bọn họ bổ nhào ở ngay ngưỡng cửa. Dandelion trèo ra khỏi gầm bàn, nguyền rủa thô tục.

"Hàành huuung!" người đàn ông gầy gò, vướng víu trong chiếc áo dài tím mình mặc, hét lên từ sàn nhà. "Cưưướớp củuuaaaa! Tội phạm!"

Geralt lăn khỏi tay người tí hon và lao vào buồng chính, vừa kịp thấy con song trùng nhân - chen lấn với khách nhậu - đang chạy ra đường. Gã lao theo, nhưng lại đụng phải một bức tường người đàn hồi mà rắn chắc cản đường mình. Gã xô ngã được một người lấm lem đất sét và nồng nặc mùi bia, nhưng những người khác đã giữ chặt gã trong những nắm tay như gọng kìm sắt. Gã phản kháng rất găng, nhưng nghe thấy tiếng chỉ đứt và da thuộc rách vang lên khô khốc, và ống tay áo lỏng tuột ra dưới nách phải của mình. Gã thuật sĩ chửi thề và ngừng vùng vẫy.

"Chúng tôi túm được hắn rồi!" những người thợ xây hét lên. "Chúng tôi đã bắt được tên cướp! Bây giờ làm gì đây, thưa ông chủ?"

"Vôi!" ông chủ gầm lên, ngẩng đầu khỏi bàn và nhìn xung quanh với đôi mắt đờ đẫn.

"Lính caaanh!" người mặc áo tím hét lên, bò ra khỏi buồng bằng cả tứ chi. "Một quan chức đã bị hành hung! Lính đâu! Ngươi sẽ phải lên giá treo cổ, quân nghịch tặc!"

"Chúng tôi túm được hắn rồi!" những người thợ xây hét lên. "Chúng tôi túm được hắn rồi, thưa ngài!"

"Đó không phải hắn!" người mặc áo dài rống lên. "Hãy bắt kẻ vô lại ấy! Đuổi theo hắn mau!"

"Ai cơ?"

"Biberveldt, tên người tí hon! Đuổi theo hắn, truy bắt hắn đi! Tống hắn vào ngục tối!"

"Chờ một chút," Dainty nói, bước ra khỏi buồng. "Chuyện này là gì vậy, ông Schwann? Đùng làm ô danh tôi thế. Và đừng đánh động, không cần đâu."

Schwann im lặng và kinh ngạc nhìn tay người tí hơn. Dandelion bước ra khỏi buồng, kiểm tra cây đàn luýt của anh, chiếc mũ bê rê đội nghiêng. Những người thợ xây thì thầm với nhau, cuối cùng cũng thả Geralt ra. Mặc dù hết sức điên tiết, gã thuật sĩ chỉ giới hạn bản thân trong việc khạc nhổ liên tục lên sàn.

"Thương gia Biberveldt!" Schwann nói, nheo đôi mắt cận thị của mình lại. "Chuyện này là thế nào đấy? Hành hung một quan chức thành phố có thể sẽ khiến anh phải trả giá đắt... Vừa rồi là ai thế? Cái tên người tí hon vừa bỏ chạy đấy?"

"Em họ của tôi," Dainty nói vội. "Một người em họ xa..."

"Vâng, vâng," Dandelion đồng ý, nhanh chóng hỗ trợ y và cảm thấy mình cuối cùng cũng có đất diễn. "Em họ xa của Biberveldt. Được gọi là Cả Đẫn Biberveldt. Con ghẻ của gia đình. Hồi còn nhỏ, anh ta bị rơi

xuống giếng. Một cái giếng cạn thôi. Nhưng không may lại bị cái xô đập thẳng vào đầu. Anh ta thường rất ôn hòa, chỉ có điều màu tím khiến anh ta tức giận. Nhưng không có gì phải lo lắng đâu, bởi vì anh ta sẽ bình tĩnh lại khi nhìn thấy những sợi lông mu đỏ của một phụ nữ. Chính thế mà anh ta đã lao thẳng đến Passiflora. Tôi xin khẳng định với ông, thưa ông Schwan..."

"Đủ rồi đấy, Dandelion," gã thuật sĩ rít lên. "Khốn kiếp im đi."

Schwann kéo chiếc áo dài xuống, phủi mùn cưa ra khỏi nó và đứng thẳng dậy, tỏ vẻ kiêu kỳ.

"Nào," lão nói. "Hãy để ý đến người thân của anh một cách chu đáo hơn, thương gia Bibervelat a, bởi vì như anh biết đấy, anh sẽ là người chịu trách nhiệm. Ta mà đâm đơn khiếu nạ... Nhưng ta không có thời gian. Ta đến đây vì công cán, Biberveldt ạ. Ta thay mặt chính quyền thành phố triệu tập anh đi nộp thuế."

"Hở?"

"Thuế," viên chức này lặp lại và bĩu môi nhăn mặt, một nét biểu cảm có lẽ được sao chép từ một người quyền cao chức trọng hơn nhiều. "Anh đang làm gì đấy? Bị lây bệnh thằng em họ của mình rồi à? Nếu tạo ra lợi nhuận, anh phải đóng thuế. Hoặc anh sẽ vào ngục tối."

"Tôi ư?" Dainty gầm lên. "Tôi, tạo ra lợi nhuận ư? Mẹ kiếp, tất cả những gì tôi có tạo ra được là những khoản thua lỗ! Tôi..."

"Cẩn thận đấy, Biberveldt," gã thuật sĩ rít lên, trong khi Dandelion lén lút đá vào ống chân đầy lông của tay người tí hon. Tay người tí hon ho hắng.

"Tất nhiên rồi," y nói, cố gắng nở một nụ cười trên khuôn mặt bầu bĩnh của mình, "dĩ nhiên rồi, ông Schwann. Nếu tạo ra lợi nhuận, ta phải đóng thuế. Lợi nhuận cao, thuế cao. Và tôi tin cả ngược lại nữa."

"Nhiệm vụ của ta không phải phán xét công việc kinh doanh của anh, thưa anh," lão viên chức nói, làm mặt khó chịu. Lão ngồi xuống bàn, lấy từ sâu tít bên trong áo dài ra một chiếc bàn tính và một cuộn giấy da, được lão trải ra sau khi đã dùng tay áo lau mặt bàn. "Công việc

của ta là tính toán và thu tiền. Rồi nào... Cùng tính toán nhé... Đó sẽ là... hừm... Thành hai, nhớ một... Và giờ... một nghìn năm trăm năm mươi ba curon và hai mươi xu."

Một tiếng thở khò khè phọt ra khỏi đôi môi của Dainty Biberveldt. Những người thợ xây sững sờ lẩm bẩm. Chủ quán đánh rơi một cái bát. Dandelion há hốc mồm.

"Được rồi. Tạm biệt mọi người nhé," tay người tí hơn cay đắng nói. "Nếu có ai hỏi, cứ bảo tôi đang ở trong ngục tối."

II

"Đến trưa mai," Dainty rên rỉ. "Và lão con hoang đó, cái lão Schwann đó, tổ sư bố nhà lão, đáng lẽ tên khốn đáng ghê tởm ấy đã có thể nới hạn. Hơn một ngàn năm trăm curon. Tôi đào đâu ra chỗ tiền đó vào ngày mai đây? Tôi đã xong đời, đã bị hủy hoại, tôi sẽ mục xương trong ngục tối! Khốn kiếp, mọi người nghe tôi bảo, đừng ngồi đây nữa, hãy bắt cái con song trùng nhân khốn nạn đó đi! Chúng ta phải bắt nó!"

Ba người bọn họ đang ngồi trên bệ đá cẩm thạch của một đài phun nước bỏ hoang, chiếm vị trí trung tâm của một quảng trường nhỏ giữa những ngôi nhà sát vách xa hoa nhưng vô cùng thiếu thẩm mỹ của cánh thương gia. Nước trong đài xanh lét và bẩn kinh khủng, còn đám cá chép vàng bơi giữa đống rác rưởi gồng mình quạt mang và hớp không khí từ bề mặt qua cái miệng há hốc. Dandelion và tay người tí hon đang nhai mấy cái bánh tráng mà anh thi sĩ hát rong đã thó từ một quầy hàng họ vừa đi ngang.

"Nếu ở địa vị của anh," anh nhà thơ nói, "tôi sẽ quên việc lùng bắt nó đi và bắt tay vào tìm người để vay tiền. Anh sẽ nhận được gì từ việc bắt con song trùng nhân nào? Hay là anh nghĩ Schwann sẽ chấp nhận nó như vật ngang giá?"

"Anh là một kẻ ngốc, Dandelion. Khi bắt được con song trùng nhân, tôi sẽ lấy lại được tiền của mình."

"Tiền gì? Mọi thứ nó có trong chiếc ví đó đều đã được đem ra để đền bù thiệt hại và hối lộ Schwann rồi. Nó đâu còn gì nữa."

"Dandelion," tay người tí hon nhăn mặt. "Có thể anh văn thơ lai láng đấy, nhưng bỏ quá cho tôi nhé, riêng khoản kinh doanh, anh ngu xuẩn tột độ. Anh có nghe Schwann đòi tôi bao nhiêu tiền thuế không? Và anh phải trả thuế cho cái gì? Hả? Cho cái gì?"

"Cho tất cả," chàng thi sĩ tuyên bố. "Tôi thậm chí còn trả thuế cho việc ca hát. Và người ta chẳng quan tâm cái khỉ khô gì về lời giải thích tôi đưa ra, ấy là tôi chỉ hát để thỏa nhu cầu cá nhân."

"Như tôi đã nói đấy, anh là một kẻ ngốc. Trong kinh doanh, anh phải trả thuế cho lợi nhuận. Cho lợi nhuận. Dandelion! Anh có hiểu không? Con song trùng nhân bất lương đó đã mạo danh tôi và thực hiện một số giao dịch buôn bán - chắc hẳn đều là man trá rồi. Và kiếm tiền từ chúng! Nó đã tạo ra lợi nhuận! Và tôi sẽ phải trả thuế, có thể còn phải trang trải các khoản nợ của tên vô lại đó, nếu nó có vay nợ! Và nếu không trả hết, tôi sẽ phải vào ngục, người ta sẽ đóng dấu tôi với một thanh sắt nóng đỏ trước mắt bàn dân thiên hạ rồi tống tôi vào hầm mỏ! Tổ mả nhà nó nữa!"

"Ha," Dandelion vui vẻ nói. "Vậy là anh không còn lựa chọn nào nữa rồi, Dainty. Anh sẽ phải bí mật trốn khỏi thành phố. Biết gì không? Tôi có ý này. Bọn tôi sẽ quấn anh trong một tấm da cừu. Anh có thể đi qua cổng và hô, 'Tôi là một chú cừu nhỏ be, be, be.' Sẽ không ai nhận ra anh đâu."

"Dandelion," tay người tí hon cáu kỉnh nói. "Im đi, không là tôi sút cho phát đấy. Geralt?"

"Gì vậy, Dainty?"

"Anh sẽ giúp tôi bắt con song trùng nhân chứ?"

"Nghe này," gã thuật sĩ nói, bấy giờ vẫn đang cố gắng khâu lại ống tay áo khoác bị rách của mình một cách vô ích, "đây là Novigrad. Dân số ba mươi nghìn: con người, người lùn, bán tiên nhân, người tí hon và thần lùn, còn lượng người vãng lai chắc cũng đông chẳng kém. Anh

định tìm thấy một người giữa cái động thỏ này kiểu gì?"

Dainty nuốt một miếng bánh và liếm ngón tay.

"Thế còn phép thuật thì sao, Geralt? Ba cái bùa chú thuật sĩ của anh mà đã được lưu truyền qua hàng bao câu chuyện ấy?"

"Một con song trùng nhân chỉ có thể được phát hiện bằng phép thuật khi nó ở trong hình dạng gốc của mình, nhưng nó không dạo phố trong cái lốt đó. Và ngay cả nếu nó làm vậy thật, phép thuật sẽ chẳng giúp ích được gì, bởi vì quanh đây có rất nhiều tín hiệu yếu của đám pháp sư. Cứ cách một nhà là lại có một ổ khóa phép thuật trên cửa và ba phần tư người dân đeo bùa hộ mệnh, thuộc đủ thể loại: chống trộm, bọ chét và ngộ độc thực phẩm. Nhiều không kể xiết."

Dandelion lướt ngón tay trên mặt phím cây đàn và gảy dây.

"Mùa xuân sẽ về, với mưa ấm tỏa hương!" anh nghêu ngao. "Không, thế không ổn. Mùa xuân sẽ về, mặt trời... Không, khốn kiếp. Mãi mà chẳng ra. Không hề..."

"Đừng có lải nhải nữa," tay người tí hon nạt. "Anh làm tôi phát bực rồi đấy."

Dandelion ném nốt phần bánh còn lại của mình cho lũ cá và nhổ vào đài phun nước.

"Nhìn kìa," anh nói. "Cá vàng. Người ta nói rằng chúng sẽ ban tặng cho ta điều ước đấy."

"Mấy con này có màu đỏ," Dainty nhận định.

"Đừng bận tâm, chỉ là tiểu tiết thôi. Khốn kiếp, chúng ta có ba người, và chúng ban cho ba điều ước. Vậy tức là mỗi người được lãnh một. Thế nào, Dainty? Anh không ước con cá trả tiền thuế thay mình à?"

"Tất nhiên. Và ngoài ra thì còn ước cho một thứ gì đó từ trên trời rơi bốp xuống đầu con song trùng nhân nữa. Và thêm cả..."

"Dừng lại đi, dừng lại đi. Chúng ta ai cũng có ước muốn riêng. Tôi muốn con cá đưa tôi đoạn kết cho bản dân ca của mình. Còn anh,

Geralt?"

"Tha cho tôi đi, Dandelion."

"Đừng ném đá hội nghị thế chứ, thuật sĩ. Hãy cho bọn tôi biết anh muốn gì đi."

Gã thuật sĩ đã đứng dậy.

"Tôi ước," gã thì thầm, "rằng việc chúng ta đang bị bao vây kỳ thực chỉ là một sự hiểu lầm."

Bốn người mặc đồ đen đội mũ da tròn hiện ra từ một con hẻm đối diện đài phun nước, từ từ tiến về phía họ. Dainty khẽ chửi thề và nhìn ngó khắp xung quanh.

Thêm bốn người đàn ông nữa bước ra từ một con phố sau lưng họ. Chúng không đến gần hơn và, sau khi đã vào vị trí, đứng chặn con phố. Chúng cầm trong tay mấy chiếc đĩa dáng hình kỳ lạ, trông hệt như những cuộn dây. Gã thuật sĩ nhìn quanh một vòng và nhúc nhích vai, điều chỉnh thanh kiếm đeo trên lưng. Dandelion rên rỉ.

Bước ra từ sau lưng những người mặc đồ đen là một người đàn ông nhỏ con khoác trên mình áo captan trắng và một chiếc áo choàng ngắn màu xám. Sợi dây chuyền vàng trên cổ con người ấy lấp lánh theo nhịp bước chân của lão, lóe sắc vàng.

"Chappelle..." Dandelion rên rỉ. "Đó là Chappelle..."

Những người mặc đồ đen đằng sau họ di chuyển từ từ về phía đài phun nước. Gã thuật sĩ với lấy thanh kiếm của mình.

"Không, Geralt," Dandelion thì thầm, nhích lại gần gã. "Vì Chúa, đừng rút vũ khí ra. Đó là người gác đền đấy. Nếu kháng cự, chúng ta sẽ không toàn mạng rời được Novigrad đâu. Đừng động vào kiếm."

Người đàn ông mặc áo captan trắng rảo bước về phía họ. Những người mặc đồ đen đi theo lão, dàn hàng vây quanh đài phun nước, chiếm đóng những vị trí chiến lược được lựa chọn cẩn thận. Geralt cảnh giác quan sát chúng, hơi chúi người xuống. Những chiếc đĩa kỳ lạ mà chúng đang cầm không phải roi bình thường như gã ban đầu đã

nghĩ. Chúng là roi nữ yêu.

Người đàn ông mặc áo captan tiến lại gần họ.

"Geralt," anh nhà thơ thì thầm. "Nhân danh mọi thánh thần trên cái cõi đời này, hãy bình tĩnh..."

"Tôi sẽ chẳng đời nào để chúng chạm vào người mình đâu," gã thuật sĩ lẩm bẩm. "Tôi sẽ chẳng đời nào để chúng chạm vào người mình, bất kể chúng có là ai. Hãy cẩn thận, Dandelion... Khi mọi sự bắt đầu, hai người phải chạy ngay, càng nhanh càng tốt. Tôi sẽ giữ chân chúng... một thời gian..."

Dandelion không trả lời. Anh đeo cây đàn ra sau một bên vai, cúi đầu thật thấp trước người đàn ông mặc chiếc captan trắng được điểm tô bởi những sợi chỉ vàng và bạc thêu theo một kiểu hoa văn khảm tinh xảo.

"Chappelle đáng kính..."

Người đàn ông được gọi là Chappelle dừng lại và lia mắt nhìn lướt họ một lượt. Geralt nhận thấy mắt lão lạnh như băng và có màu thép. Trán lão nhợt nhạt, lấm tấm mồ hôi như người bệnh còn má thì ửng hồng với những mảng đỏ loang lổ.

"Anh Dainty Biberveldt, thương gia," lão nói. "Dandelion tài ba. Và Geralt xứ Rivia, một đại diện cho cái nghề thuật sĩ hết sức hiếm gặp. Bạn bè cũ hội ngộ ư? Tại chốn Novigrad này đây à?"

Không ai trong số họ trả lời.

"Thật vô cùng đáng tiếc," Chappelle nói tiếp, "là đã có người báo cáo về các vị."

Dandelion hơi tái đi và hàm răng của tay người tí hon gõ lộp cộp. Gã thuật sĩ không nhìn Chappelle. Gã không rời mắt khỏi vũ khí của đám người đội mũ da vây quanh đài phun nước. Ở hầu hết các quốc gia Geralt từng biết đến, sản xuất và sở hữu roi yêu nữ có gai, còn được gọi là tai ương xứ Mayhen, là hành vi bị nghiêm cấm. Novigrad cũng không phải ngoại lệ. Geralt đã từng chứng kiến người ta bị một cây roi yêu nữ vụt trúng mặt. Gã sẽ không đời nào quên được những khuôn

mặt đó.

"Ông chủ quán trọ Lưỡi Giáo," Chappelle nói tiếp, "đã dám cả gan cáo buộc các vị tội cấu kết với một con quỷ, một con quái vật, còn được gọi là một con quỷ biến hình hay một con ghẹo quái."

Không ai trong số họ trả lời. Chappelle khoanh tay trước ngực và lạnh lùng nhìn họ.

"Ta cảm thấy mình có nghĩa vụ phải báo cho các vị biết về cái cáo buộc đó. Ta cũng xin thông báo cho các vị biết rằng người chủ quán trọ nói trên hiện đã bị tống vào ngục tối. Bọn ta đang nghi rằng hắn nói sảng do xỉn men bia hoặc rượu vodka. Những thứ thiên hạ bịa được ra mới đáng ngạc nhiên làm sao. Thứ nhất, ghẹo quái không tồn tại. Đó là chuyện do đám nông dân mê tín dị đoan đơm đặt mà thành."

Không ai bình phẩm về điều đó.

"Thứ hai, trên đời làm gì có con ghẹo quái nào dám đến gần một thuật sĩ," Chappelle mỉm cười, "mà lại không bị giết chết tức thì? Ta nói đúng chứ? Do đó, lời cáo buộc của chủ quán đáng lẽ sẽ là lố bịch, mỗi tội nó lại mang một chi tiết quan trọng."

Chappelle gật đầu, dừng lại đầy kịch tính. Gã thuật sĩ nghe thấy Dainty chậm rãi thở ra một hơi lớn.

"Vâng, một chi tiết quan trọng nhất định," Chappelle lặp lại. "Cụ thể là trong trường hợp này, chúng ta đang phải đối mặt với tội dị giáo và báng bổ thánh thần. Bởi lẽ ai cũng biết rằng không con ghẹo quái nào - chắc chắn không một con ghẹo quái hay bất kỳ thứ quái vật nào khác - có thể bén mảng đến gần các bức tường của Novigrad, bởi vì hừng hực cháy ở đây, trong mười chín ngôi đền, là Ngọn Lửa Vĩnh Hằng, và sức mạnh thiêng liêng của nó đang bảo vệ cho thành phố. Bất cứ ai nói rằng mình đã nhìn thấy một con ghẹo quái tại quán Lưỡi Giáo, chỉ cách bệ thờ chính của Ngọn Lửa Vĩnh Hằng một quãng ngắn, là một kẻ dị giáo báng bổ và sẽ phải rút lại tuyên bố của mình. Nếu không chịu, hắn sẽ được hỗ trợ bởi những quyền lực và phương thức mà, tin ta đi, trong ngục luôn sẵn có. Vì vậy, như các vị có thể thấy đấy, không

có gì phải lo lắng cả."

Nét biểu cảm trên khuôn mặt của Dandelion và tay người tí hon cho thấy rất rõ rằng cả hai người bọn họ đều không hề nghĩ thế.

"Hoàn toàn không có gì phải lo lắng hết," Chappelle nhắc lại. "Các vị có thể rời Novigrad mà không bị ngăn cấm hay cản trở. Ta sẽ không giam giữ các vị. Tuy nhiên, thưa các vị, ta phải yêu cầu các vị không tuyên truyền những lời bịa đặt thảm hại của chủ quán trọ, cũng như không công khai thảo luận về sự việc này. Những phát ngôn mang tính nghi ngờ sức mạnh thần thánh của Ngọn Lửa Vĩnh Hằng, bất kể nhằm mục đích gì, cũng sẽ bị bọn ta, những nô bộc hèn mọn của ngôi đền, coi như tà giáo và sẽ có mọi hậu quả tương xứng kèm theo. Niềm tin tôn giáo cá nhân của các vị, bất kể chúng có là gì và dù được ta tôn trọng đến đâu, cũng đều vô nghĩa cả. Các vị muốn tin vào điều gì thì hãy cứ tin. Ta khoan dung với người biết tôn kính Ngọn Lửa Vĩnh Hằng và không báng bổ nó. Nhưng nếu kẻ nào phạm tội báng bổ, ta sẽ ra lệnh đóng cọc thiêu sống, có thế thôi. Mọi người ở Novigrad đều bình đẳng trước pháp luật. Và luật pháp áp dụng một cách công bằng đối với tất cả; bất cứ ai báng bổ Ngọn Lửa Vĩnh Hằng sẽ phải chết trên cọc và tài sản của chúng sẽ bị tịch thu. Nhưng bàn về chuyện ấy như vậy là đủ rồi. Ta lặp lại; các vị có thể băng qua các cổng của Novigrad mà không bị cản trở. Lý tưởng nhất là..."

Chappelle cười khẽ, hóp má vào tạo thành một nét nhăn mặt xảo quyệt, mắt lão lia khắp quảng trường. Một số người qua đường đang theo dõi vụ việc đưa chân nhanh hơn và vội vàng quay đầu đi.

"... lý tưởng nhất là," Chappelle nói nốt, "lý tưởng nhất là ngay lập tức. Liền luôn. Hiển nhiên, riêng với thương gia Biberveldt đáng kính, 'liền luôn' đồng nghĩa với 'liền luôn, sau khi đã giải quyết xong mọi vấn đề tài chính'. Cảm ơn các vị đã dành thời gian lắng nghe ta."

Dainty quay đi, miệng mấp máy không thành tiếng. Gã thuật sĩ tin chắc rằng cái từ câm lặng đó là "đồ con hoang". Dandelion gục đầu xuống, mỉm cười ngớ ngẩn.

"Thuật sĩ thân mến," Chappelle đột nhiên nói, "ta nói chuyện riêng chút đi, nếu anh không phiền."

Geralt đến gần và Chappelle nhẹ nhàng chìa một cánh tay ra. *Nếu lão chạm vào khuỷu tay của ta, ta sẽ tấn công lão,* gà thuật sĩ nghĩ. *Không cần biết chuyện gì sẽ xảy ra, ta sẽ tấn công lão.*

Chappelle không chạm vào cùi chỏ của Geralt.

"Thuật sĩ thân mến," lão lặng lẽ nói, quay lưng lại với những người khác, "ta biết rằng không giống như Novigrad, một số thành phố không được hưởng sự bảo vệ thiêng liêng của Ngọn Lửa Vĩnh Hằng. Vậy hãy cùng giả định rằng tại một trong những thành phố đó, có một sinh vật tương tự như ghẹo quái đang rình mò. Trong trường hợp ấy, không biết anh sẽ tính phí bao nhiêu để bắt sống một con ghẹo quái nhỉ?"

"Tôi không nhận đi săn quái vật ở những thành phố đông đúc," gã thuật sĩ nhún vai. "Có thể một người ngoài cuộc vô tội sẽ phải gánh chịu nguy hại."

"Anh quan tâm đến số phận của những người ngoài cuộc vô tội đến vậy ư?"

"Vâng. Bởi vì tôi thường phải chịu trách nhiệm về số phận của họ. Và phải đương đầu với hậu quả."

"Ta hiểu rồi. Và mức độ quan tâm của anh đối với số phận của những người ngoài cuộc vô tội có tỷ lệ nghịch với mức phí không?"

"Không."

"Ta không thích tông giọng của anh lắm đâu, thuật sĩ à. Nhưng không sao, ta hiểu anh nói thế là có ý gì rồi. Anh đang ám chỉ rằng anh không muốn làm... điều ta sẽ yêu cầu anh làm, vì vậy mức phí là vô nghĩa. Thế còn hình thức của khoản phí đó thì sao?"

"Tôi không hiểu."

"Thôi nào."

"Tôi nói thật đấy."

"Thuần túy giả định thôi nhé," Chappelle nói, lặng lẽ, bình tĩnh, giọng không chứa đựng bất kỳ vẻ tức giận hay hăm dọa nào, "lỡ như phí dịch vụ của anh sẽ là sự đảm bảo rằng anh cùng bạn bè anh có thể toàn mạng rời khỏi... rời khỏi thành phố giả định này. Khi ấy thì sao?"

"Trả lời câu hỏi đó theo hướng giả định," gã thuật sĩ nói, nở một nụ cười gớm guốc, "là điều bất khả thi. Đức ngài Chappelle, tình huống ngài đang bàn đến sẽ phải được giải quyết trong thực tế. Tôi chẳng ham hố gì chuyện ấy, nhưng nếu cần thiết... Nếu không còn lựa chọn nào khác... tôi sẵn sàng làm vậy."

"Ha, có lẽ anh nói đúng" Chappelle trả lời một cách thản nhiên. "Giả định nhiều quá. Về phần thực tế, ta có thể thấy rằng chúng ta sẽ không hợp tác được với nhau. Chưa biết chừng như vậy cũng là một điều tốt đấy nhỉ? Dù gì thì, ta hy vọng rằng điều đó sẽ không trở thành nguyên nhân dẫn đến xung đột giữa chúng ta."

"Tôi cũng hy vọng như vậy."

"Vậy thì mong hy vọng đó sẽ hừng hực cháy trong lòng chúng ta, hỡi Geralt xứ Rivia. Anh có biết Ngọn Lửa Vĩnh Hằng là gì không? Một ngọn lửa không bao giờ tắt, một biểu tượng của sự vĩnh cửu, một con đường dẫn qua miền u ám, một điềm báo của sự tiến bộ, của một ngày mai tốt đẹp hơn. Geralt à, Ngọn Lửa Vĩnh Hằng là hy vọng. Đối với mọi người, toàn bộ thiên hạ và không có ngoại lệ nào hết. Vì nếu trên cõi đời này có thứ gì bao trọn tất cả chúng ta... anh, ta... những người khác... thì đó chính là hy vọng. Hãy nhớ lấy. Rất hân hạnh khi được gặp anh, thuật sĩ."

Geralt cứng nhắc cúi đầu, không nói gì. Chappelle nhìn gã một lúc, sau đó hăng hái quay ngoắt người lại và băng qua quảng trường nhỏ, không buồn nhìn đám người hộ tống mình. Những kẻ cầm roi yêu nữ theo sau lão, hợp thành một hàng ngay ngắn.

"Ôi, mẹ ơi," Dandelion rên rỉ, rụt rè nhìn những người đang rời đi, "nhưng chúng ta thế là đã may mắn rồi. Nếu mọi chuyện chỉ có vậy. Nếu họ không ngay lập tức cùm đầu chúng ta lại..."

"Bình tĩnh đi nào," gã thuật sĩ nói, "và đừng than vãn nữa. Rốt cuộc thì có gì xảy ra đâu."

"Anh có biết đó là ai không, Geralt?"

"Không."

"Đó là Chappelle, đại thần phụ trách các vấn đề an ninh. Cơ quan mật vụ Novigrad nằm dưới trướng đền thờ. Chappelle không phải một tu sĩ mà là một mưu sĩ của đại giáo chủ, người đàn ông quyền lực nhất và nguy hiểm nhất trong thành phố. Mọi người, ngay cả hội đồng và các bang hội, đều run rẩy khi đứng trước lão, bởi vì lão mà khốn nạn số hai thì không ai dám nhận là số một, Geralt ạ, say quyền lực như một con nhện say máu ruồi. Chẳng ai lạ gì những điều lão dám làm - mặc dù người ta không ngang nhiên thảo luận về chuyện đó trong thành phố. Có người biến mất không vết tích. Vu cáo, tra tấn, ám sát, khủng bố, dọa dẫm và cướp bóc thuần túy. Tống tiền, lừa đảo và gian lận. Thánh thần thiên địa ơi, anh đã đẩy chúng ta vào cả một mớ bầy hầy kinh khủng đấy, Biberveldt."

"Thôi đi, Dandelion," Dainty nạt. "Anh làm gì phải sợ hãi. Chẳng ai động đến một thi sĩ hát rong bao giờ. Vì lý do khó hiểu nào đó, anh là tầng lớp bất khả xâm phạm."

"Ở Novigrad," Dandelion rên rỉ, mặt mày vẫn tái mét, "một nhà thơ bất khả xâm phạm vẫn có thể bị ngã xuống dưới một cỗ xe đang phóng phăm phăm, bị chết vì ngộ độc cá hoặc vô tình chết đuối trong một con hào. Những tai nạn kiểu đó là chuyên môn của Chappelle. Tôi coi việc lão nói chuyện với chúng ta là một điều đặc biệt. Chắc chắn một điều là lão không vô cớ làm thế đâu. Lão đang mưu mô gì đó. Cứ chờ mà xem, chẳng bao lâu nữa họ sẽ làm chúng ta bị liên đới trong vụ gì đấy, xích cổ chúng ta lại và lôi chúng ta đi tra tấn dưới sự cho phép của pháp luật. Ở đây chúng làm ăn kiểu như vậy đấy!"

"Những điều anh ta nói," tay người tí hon bảo Geralt, "khá chuẩn xác đấy. Chúng ta phải coi chừng. Thật đáng ngạc nhiên là tên vô lại Chappelle kia vẫn chưa lăn đùng ra đất. Suốt bao năm nay, thiên hạ cứ

rỉ tai nhau rằng lão bị bệnh, rằng tim lão rồi sẽ ngừng đập, ai nấy đều đang chờ lão ngỏm củ tỏi..."

"Im đi, Biberveldt," anh thi sĩ hát rong rít lên đầy e ngại, nhìn ngó khắp xung quanh, "bởi vì chắc chắn đang có người lắng nghe đấy. Nhìn cách mọi người nhìn chằm chằm chúng ta kìa. Tôi bảo các anh, hãy rời khỏi đây đi. Và tôi đề nghị chúng ta nghiêm túc xem xét những gì Chappelle đã nói với mình về vụ con song trùng nhân. Ví dụ, tôi chưa bao giờ nhìn thấy một con song trùng nhân nào trong đời cả và nếu cần thiết, tôi sẵn sàng thề độc trước Ngọn Lửa Vĩnh Hằng."

"Nhìn kìa," tay người tí hon bất chợt nói. "Có ai đó đang chạy về phía chúng ta."

"Chuồn mau!" Dandelion rú lên.

"Bình tĩnh đi, bình tĩnh đi," Dainty toét miệng cười và dùng ngón tay chải lại mái tóc của mình. "Tôi biết hắn. Đó là Muskrat, một thương gia địa phương, thủ quỹ của bang hội. Bọn tôi từng làm ăn với nhau. Này, nhìn biểu cảm trên khuôn mặt hắn kìa! Như thể hắn vừa vãi ra quần vậy. Ê, Muskrat, anh đang tìm tôi phải không?"

"Nhân danh Ngọn Lửa Vĩnh Hằng," Muskrat thở hổn hển, đẩy chiếc mũ lông cáo lên cao hơn và lấy tay áo lau trán, "tôi xin thề là tôi cứ đinh ninh họ đã lôi anh ra ngoài thành rồi cơ. Thực là một phép mầu. Tôi rất sửng sốt..."

"Anh sửng sốt như vậy," tay người tí hon ngắt lời với vẻ nhạo báng, "mới tử tế làm sao. Anh sẽ khiến chúng tôi vui mừng gấp bội nếu chịu cho chúng tôi biết lý do."

"Đừng giả ngu, Biberveldt," Muskrat cau mày. "Cả thành phố đã biết về khoản tiền lời anh kiếm được từ chỗ phẩm yên chi. Mọi người đều đang bàn tán về nó rồi và rõ ràng chuyện đã lọt đến tai đại giáo chủ và Chappelle. Anh xảo quyệt thật đấy, anh thu lợi từ chuyện xảy ra ở Poviss một cách láu cá ghê cơ."

"Anh lảm nhảm cái gì thế, Muskrat?"

"Trời đất quỷ thần ơi, anh ngừng giả vờ ngây thơ đi được không,

Dainty? Có phải anh đã mua chỗ phẩm yên chi kia không? Với một mức giá rẻ như cho, mười đồng bốn mươi xu một giạ? Đúng, anh đã làm vậy. Lợi dụng nhu cầu ít ỏi, anh đã thanh toán bằng một ngân phiếu bảo lãnh, không trả một xu tiền mặt nào. Và chuyện gì đã xảy ra? Nội trong một ngày, anh đã bán sạch toàn bộ chỗ hàng với giá cao gấp bốn lần, thanh toán tiền mặt. Liệu anh có dám mặt dày bảo rằng đó là một sự tình cờ, một sự may mắn không? Rằng khi mua chỗ phẩm yên chi, anh không biết gì về cuộc đảo chính ở Poviss?"

"Cái gì? Anh đang nói về cái gì vậy?"

"Ở Poviss đã có một cuộc đảo chính!" Muskrat hét lên. "Một trong những vụ... máng cạch gì đó đấy! Vua Rhyd đã bị lật đổ và bây giờ gia tộc Thyssenid đang nắm quyền! Triều đình, giới quý tộc và quân đội của Rhyd mặc màu xanh lam, thế nên các xưởng dệt ở đó chỉ mua màu chàm. Nhưng vì màu của Thyssenid là đỏ tươi nên chàm bị sụt giá, còn giá phẩm yên chi lại tăng vọt, thế rồi hóa ra anh, Biberveldt, là người duy nhất nắm giữ chỗ hàng ấy! Ha!"

Dainty trở nên im lặng và trông có vẻ đau khổ.

"Phải nói là xảo quyệt thật đấy, Biberveldt," Muskrat nói tiếp. "Và anh chẳng hở ra bất cứ điều gì với ai, kể cả bạn bè của mình. Nếu chia sẻ thông tin, cả hai chúng ta đã có thể kiếm được lời, thậm chí còn có thể thành lập một nhà máy chung. Nhưng anh lại muốn đánh lẻ, giấu như mèo giấu cứt ấy. Tùy anh thôi; nhưng đừng bao giờ trông chờ vào tôi nữa nhé. Nhân danh Ngọn Lửa Vĩnh Hằng, đúng là mọi người tí hon đều là tên khốn ích kỷ và đồ con hoang. Vimme Vivaldi chẳng bao giờ cấp cho tôi một phiếu khoán bảo lãnh; nhưng còn anh ư? Ngay tức thì. Bởi vì cái lũ phi nhân chết tiệt nhà anh đều cùng một giuộc với nhau cả, cái ngữ người tí hon và người lùn tổ mả nhà anh. Đám các anh là một lũ khốn nạn!"

Muskrat nhổ toẹt một bãi, quay gót bỏ đi. Dainty chìm trong suy nghĩ, vò đầu bứt tai cho đến khi mớ tóc của y trở nên rối bù.

"Tôi đang dần ngộ ra một điều, hai anh ạ," y cuối cùng cũng nói.

"Bây giờ tôi biết cần phải làm gì rồi. Hãy đến ngân hàng đi. Nếu có ai đủ sức làm sáng tỏ đầu đuôi sự tình, đó sẽ là người bạn làm ở ngân hàng của tôi, Vimme Vivaldi."

III

"Tôi cứ tưởng ngân hàng trông phải khác cơ," Dandelion thì thầm, nhìn khắp phòng. "Họ giữ tiền ở đâu thế, Geralt?"

"Bố ai mà biết được," gã thuật sĩ khẽ trả lời, giấu tay áo khoác rách của mình. "Chắc dưới hầm?"

"Còn lâu mới có chuyện ấy. Tôi đã quan sát một lượt rồi. Ở đây không có gian hầm nào hết."

"Vậy thì họ hẳn giữ nó trên gác xép."

"Các vị vào văn phòng của tôi nhé?" Vimme Vivaldi mời.

Những con người trẻ tuổi lẫn người lùn khó đoán tuổi ngồi bên những chiếc bàn dài và lui cui viết kín lên giấy da từng cột từng cột ký hiệu và chữ. Tất cả bọn họ - không trừ một ai - đều cúi lom khom, đầu lưỡi thè ra. Theo gã thuật sĩ đánh giá, công việc ấy đơn điệu tột độ, nhưng xem chừng vẫn khiến các nhân viên tập trung toàn tâm toàn ý. Ngồi trên một chiếc ghế đẩu thấp trong góc là một ông già, dáng vẻ cơ cực, đang bận mài bút lông. Ông ta làm việc hết sức chăm chỉ.

Ông nhân viên ngân hàng cẩn thận đóng cửa văn phòng, vuốt bộ râu dài, trắng, được cắt tỉa cẩn thận, loang lổ mực của mình, rồi vuốt phẳng một chiếc áo chẽn nhung màu vang đỏ giãn căng trên cái bụng phệ.

"Anh biết không, Dandelion," ông ta nói, ngồi xuống bên một chiếc bàn khổng lồ bằng gỗ gụ, chất đầy giấy da, "hình dung của tôi về anh khác hẳn cơ. Và tôi biết những bài hát của anh, tôi biết, tôi đã nghe chúng. Nghe về công chúa Vanda đã trầm mình ở sông Duppie bởi vì không ai muốn có nàng. Về con chim bói cá rơi vào trong một nhà xí..."

"Chúng không phải của tôi," Dandelion đỏ bừng mặt vì giận dữ. "Tôi chưa bao giờ sáng tác thứ gì như thế hết!"

"À. Vậy cho tôi xin lỗi."

"Có lẽ chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề đi nhỉ?" Dainty chen ngang. "Thời gian eo hẹp lắm, trong khi mọi người cứ toàn nói những chuyện lăng nhăng. Tôi đang gặp khó khăn nghiêm trọng, Vimme ạ."

"Tôi đã e như vậy," ông người lùn gật đầu. "Như anh có thể vẫn nhớ, tôi đã cảnh báo anh rồi, Biberveldt. Ba ngày trước, tôi đã bảo anh chớ có dồn tí tài sản nào vào mớ dầu gan cá ôi thiu đó. Nó rẻ thì đã làm sao? Điều quan trọng không phải là giá danh nghĩa, mà là quy mô của lợi nhuận khi bán lại. Chỗ tinh dầu hoa hồng và sáp cùng ba cái bát đất nung cũng tương tự. Dainty này, vì nguyên cớ gì mà anh lại mua cả mớ nhảm nhí đó, lại còn bằng tiền tươi thóc thật nữa, thay vì sáng suốt thanh toán bằng tín dụng thư hoặc hối phiếu? Tôi đã bảo anh rằng phí lưu trữ ở Novigrad cao khủng khiếp; trong vòng hai tuần tới, chúng sẽ vượt gấp ba lần giá trị của số hàng hóa đó. Nhưng anh..."

"Vâng," tay người tí hon lặng lẽ rên rỉ. "Nói cho tôi biết, Vivaldi. Tôi đã làm gì?"

"Nhưng anh đã nói với tôi rằng đừng lo lắng, rằng anh sẽ bán tất cả trong vòng hai mươi bốn giờ. Thế rồi bây giờ anh đến và tuyên bố rằng mình đang gặp khó khăn, trong khi nhăn nhở cười một cách ngu ngốc và xuề xòa. Những món đó mãi chẳng bán được, đúng không? Và chi phí đang tăng lên, nhỉ? Ha, vậy là không ổn rồi, không ổn rồi. Tôi cứu anh kiểu gì đây, Dainty? Nếu anh chí ít cũng chịu mua bảo hiểm cho mớ rác rưởi đó, tôi đã ngay lập tức cử một nhân viên lặng lẽ đến phóng hỏa nhà kho rồi. Không, anh bạn thân mến à, điều duy nhất ta còn có thể làm là nhìn nhận vấn đề một cách triết lý và tự nhủ, Tổ cụ cái trò ngu xuẩn này. Đây là chuyện kinh doanh; thua keo này ta bày keo khác. Mà đằng nào thì dầu gan cá, dầu sáp với dầu hoa hồng sẽ mang lại được bao hào lợi nhuận nào? Thật nực cười. Hãy cùng bàn chuyện nghiêm túc nào. Cho tôi biết tôi có nên bán chỗ vỏ cây trinh nữ chưa

đi, bởi vì giá đưa ra đã bắt đầu ổn định ở mức năm và năm phần sáu rồi."

"Hả?"

"Anh điếc à?" nhân viên ngân hàng cau mày. "Lời chào giá cuối cùng là đúng năm năm phần sáu. Tôi hy vọng anh trở lại để chốt kèo nhỉ? Đằng nào thì anh cũng sẽ không lên được đến bảy đâu, Dainty."

"Tôi quay trở lại ư?"

Vivaldi vuốt râu và nhặt ra vài mẩu vụn bánh trái cây từ đó.

"Anh mới ở đây một tiếng trước," ông ta điềm tĩnh nói, "kèm chỉ dẫn giữ hàng chờ lên ngưỡng bảy. Phải tận hai curon bốn mươi lăm xu một kí thì mới cao được gấp bảy lần mức giá anh đã trả. Chừng ấy cao quá, Dainty ạ, ngay cả đối với một thị trường được canh giờ hoàn hảo như vậy. Các nhà máy thuộc da hẳn đã thỏa thuận với nhau và họ sẽ kiên định giữ giá. Tôi tin chắc rằng..."

Cánh cửa văn phòng bật mở và một thứ gì đó đội mũ phớt xanh lá cây và khoác trên mình một chiếc áo khoác lông thỏ lốm đốm thắt đai sợi gai lao vào.

"Thương gia Sulimir đang trả giá hai curon mười lăm!" nó kêu lên.

"Sáu một phần sáu," Vivaldi nhanh chóng tính nhẩm. "Chúng ta làm gì đây, Dainty?"

"Bán!" tay người tí hon hét. "Lợi nhuận gấp sáu lần, ông còn băn khoăn cái nỗi quái quỷ gì nữa?"

Một thứ khác đội mũ vàng và khoác một chiếc áo choàng giống hệt như bao tải cũ lao vào văn phòng. Giống như cái thứ đầu tiên, nó chỉ cao khoảng hai cubit.

"Thương gia Biberveldt bảo không bán với giá dưới bảy!" nó hét lên, quệt mũi vào tay áo và chạy ra ngoài.

"Á à," ông người lùn nói sau một hồi im lặng. "Một Biberveldt bảo bán, còn một Biberveldt khác bảo đợi. Thật là một tình huống thú vị. Chúng tôi phải làm gì đây, Dainty? Anh có muốn giải thích ngay lập tức

không, hay là đợi cho đến khi Biberveldt thứ ba ra lệnh chất mớ vỏ lên thuyền và chuyển nó đến xứ Quái Đầu Chó? Hả?"

"Cái gì thế kia?" Dandelion lắp bắp, chỉ vào thứ đội mũ xanh lá cây vẫn còn đứng ở ngưỡng cửa. "Nó là cái quái gì thế?"

"Một thần lùn trẻ," Geralt nói.

"Hiển nhiên rồi," Vivaldi lạnh lùng xác nhận. "Nó không phải một quỷ khổng lồ già. Mà đằng nào thì nó là gì cũng không quan trọng. Rồi nào, Dainty, phiền anh nói đi."

"Vimme," tay người tí hon nói. "Nếu ông không phiền. Đừng hỏi han gì cả. Một chuyện khủng khiếp đã xảy ra. Hãy cứ chấp nhận rằng tôi, Dainty Biberveldt trấn Knotgrass Meadow, một thương gia trung thực, không hiểu chuyện gì đang xảy ra hết. Kể tôi nghe đầu đuôi sự tình đi, chi tiết vào. Các sự kiện trong ba ngày vừa qua. Làm ơn đi, Vimme."

"Lạ thật đấy," ông người lùn nói. "Chà, với khoản hoa hồng mình thu, tôi sẽ phải đáp ứng mong muốn của khách hàng, bất kể chúng có là gì. Vậy thì nghe đây nhé. Ba ngày trước, anh đã xọc vào trong này, thở không ra hơi, đưa cho tôi một khoản tiền cọc một nghìn curon và yêu cầu chứng thực một ngân phiếu trị giá hai nghìn năm trăm hai mươi, trả cho người mang. Tôi đã chứng thực cho anh."

"Không cần tài sản bảo đảm ư?"

"Chính xác. Tôi quý anh mà, Dainty."

"Tiếp tục đi, Vimme."

"Ngày hôm sau, anh hồng hộc lao vào, yêu cầu tôi cấp tín dụng thư cho một ngân hàng ở Wyzim. Với khoản tiền đáng kể là ba nghìn năm trăm curon. Người thụ hưởng, nếu tôi nhớ không nhầm, là một Ther Lukokian nào đó, bí danh Truffle. Chà, tôi đã cấp cái tín dụng thư đó."

"Không cần tài sản bảo đảm," tay người tí hon nói với vẻ hy vọng.

"Tình cảm của tôi dành cho anh, Biberveldt," ông nhân viên ngân hàng nói, "chỉ dừng ở mức ba nghìn curon thôi. Lần này tôi nhận từ

anh một cam kết bằng văn bản rằng trong trường hợp vỡ nợ, cái nhà máy xay sẽ là của tôi."

"Nhà máy xay nào cơ?"

"Của bố vợ anh ấy, Arno Hardbottom, ở Knotgrass Meadow."

"Tôi sẽ không về nhà nữa," Dainty tuyên bố với giọng buồn bã, nhưng đầy quả quyết. "Tôi sẽ xin lên một con tàu và trở thành cướp biển."

Vimme Vivaldi gãi tai và nhìn y với ánh mắt nghi ngờ.

"Ồ, thôi nào," ông ta nói, "anh đã gần như ngay lập tức cầm tờ cam kết đó và xé toạc nó ra mà. Anh có đủ tiền thanh toán hết. Cũng chẳng có gì là lạ cả, vì với mức lợi nhuận như vậy..."

"Lợi nhuận nào?"

"Đúng rồi, tôi quên mất," ông người lùn lẩm bẩm. "Tôi đáng lẽ không nên thấy ngạc nhiên trước bất cứ điều gì. Anh đã kiếm được một khoản lợi nhuận đáng kể từ chỗ phẩm yên chi, Biberveldt. Bởi vì chuyện là thế này, đã có một cuộc đảo chính ở Poviss..."

"Tôi đã biết vụ đấy rồi," tay người tí hon ngắt ngang. "Chàm sụt giá và phẩm yên chi lên giá. Và tôi đã kiếm được lợi nhuận. Có đúng vậy không, Vimme?"

"Vâng, đúng vậy. Anh có trong két của tôi sáu nghìn ba trăm bốn mươi sáu curon và tám mươi xu. Lãi ròng, sau khi trừ hoa hồng của tôi và thuế."

"Ông đã trả thuế cho tôi ư?"

"Tôi còn phải làm gì khác nữa đây?" Vivaldi sửng sốt nói. "Xét cho cùng, một giờ trước anh đã qua đây và bảo tôi trả nó. Nhân viên đã chuyển toàn bộ số tiền cho tòa thị chính. Một khoản tầm một ngàn năm trăm, bởi vì tất nhiên, tiền bán ngựa cũng gộp luôn trong đó."

Cánh cửa mở rầm ra và một thứ đội mũ rất bẩn chạy vào.

"Hai curon ba mươi!" nó hét lên. "Thương gia Hazelquist!"

"Đừng bán!" Dainty hô. "Bọn ta sẽ đợi giá tốt hơn! Đi đi, cả hai ngươi

trở lại chợ đi!"

Hai thần lùn túm lấy mấy đồng xu ông người lùn ném cho, và biến mất.

"Rồi... Tôi nói đến đâu rồi nhỉ?" Vivaldi băn khoăn, mân mê một viên pha lê thạch anh tím khổng lồ có hình dạng kỳ lạ, dùng làm chặn giấy. "À, vụ phẩm yên chi được mua bằng ngân phiếu. Và anh cần bức tín dụng thư mà tôi đã đề cập để mua một lô vỏ cây trinh nữ lớn. Anh đã mua khá nhiều, nhưng khá rẻ, với giá ba mươi lăm xu một kí, từ một người đại diện Zangwebar, cái tay Truffle ấy, cũng có thể là Morel. Con tàu đã cập cảng ngày hôm qua. Và rồi tất cả bắt đầu."

"Tôi có thể tưởng tượng," Dainty rên rỉ.

"Người ta dùng vỏ cây trinh nữ làm gì thế?" Dandelion buột miệng hỏi.

"Chẳng để làm gì cả," tay người tí hon rầu rĩ lẩm bẩm. "Không may là vậy."

"Thưa nhà thơ, vỏ cây trinh nữ," ông người lùn giải thích, "là một chất được sử dụng để nhuộm da."

"Nếu có ai ngu ngốc đến độ," Dainty ngắt lời, "đi mua vỏ cây trinh nữ từ hải ngoại, trong khi vỏ cây sồi có thể được mua ở Temeria với mức giá gần như cho không..."

"Và đây là mấu chốt của vấn đề," Vivaldi nói, "bởi vì ở Temeria, cánh thầy tế vừa tuyên bố rằng nếu hành động hủy hoại sồi không chấm dứt ngay lập tức, họ sẽ khiến vùng đất này bị ong vò vẽ và chuột hoành hành. Các thầy tế đang được mộc thần nữ hỗ trợ, và vua xứ đó rất thích mộc thần nữ. Tóm lại: một lệnh cấm tuyệt đối đối với gỗ sồi Temeria đã được ban bố kể từ ngày hôm qua, và chính vì lý do đó mà trinh nữ đang tăng giá. Thông tin của anh chính xác đấy, Dainty."

Họ nghe thấy một tiếng huỳnh huỵch vọng vào từ các buồng bên ngoài, sau đó một thứ đội mũ xanh lá cây chạy vào văn phòng, thở không ra hơi.

"Thương gia Sulimir đáng kính... thần lùn thở hổn hển, "đã dặn tôi

nhắn lại rằng thương gia Biberveldt, cái anh người tí hon, là một con lợn liều lĩnh, lông lá, một kẻ trục lợi và bịp bợm, và rằng ông ta, Sulimir, hy vọng rằng Biberveldt sẽ dính bệnh ghẻ lở. Ông ta sẽ trả giá hai curon bốn mươi tư xu và đó là giá cuối cùng."

"Bán," tay người tí hon thốt lên. "Đi đi, cu lùn, chạy đi nhận lời đi. Tính tiền đi, Vimme."

Vivaldi thò tay xuống dưới một số cuộn giấy da và lấy ra một chiếc bàn tính người lùn, một kỳ quan thực sự. Không giống như bàn tính được con người sử dụng, bàn tính người lùn có hình dạng giống như một kim tự tháp nhỏ với những thanh đan xen. Tuy nhiên, chiếc bàn tính của Vivaldi được làm bằng những sợi dây vàng, và trượt trên đó là những hạt góc cạnh gồm hồng ngọc, ngọc lục bảo, onyx và mã não đen, khớp vào với nhau. Ông người lùn đẩy những viên đá quý lên trên, xuống dưới và sang ngang một hồi, bằng những chuyển động nhanh nhẹn, khéo léo của ngón tay bụ bẫm.

"Chừng ấy sẽ là... hừm, hừm... Trừ chi phí và hoa hồng của tôi.. Trừ thuế... Vâng. Mười lăm ngàn sáu trăm hai mươi hai curon và hai mươi lăm xu. Không tệ đâu."

"Nếu tôi tính toán không nhầm," Dainty Biberveldt chậm rãi nói, "tính tổng thảy lãi ròng, tôi hẳn đang nắm giữ trong tài khoản của mình..."

"Chính xác là hai mươi mốt nghìn chín trăm sáu mươi chín curon và năm xu. Không tệ đâu."

"Không tệ đâu?" Dandelion gầm lên. "Không tệ dau? Ông có thể mua một ngôi làng lớn hoặc một lâu đài nhỏ với chỗ tiền đó! Tôi chưa bao giờ thấy nhường ấy tiền tụ lại cùng một chỗ cả!"

"Tôi cũng thế," tay người tí hon nói. "Nhưng hãy hạ hỏa đi, Dandelion. Tình cờ thì vẫn chưa ai nhìn thấy số tiền đó hết, và cũng chẳng thể biết chắc được liệu sẽ có ai thấy nó không nữa."

"Này, Biberveldt," ông người lùn khịt mũi. "Tại sao lại suy nghĩ u ám như vậy? Sulimir sẽ thanh toán bằng tiền mặt hoặc bằng hối phiếu, và

các hồi phiếu của Sulimir đáng tin cậy lắm. Thế rốt cuộc vấn đề là gì? Anh sợ bị lỗ với chỗ dầu gan cá và sáp nhảm nhí kia à? Với lợi nhuận như thế, anh sẽ dễ dàng trang trải các khoản lỗ..."

"Đó không phải vấn đề."

"Vậy vấn đề là gì?"

Dainty ho và cúi quả đầu xoăn của mình xuống.

"Vimme," y nói, mắt nhìn xuống sàn. "Chappelle đang tăm tia tôi."

Ông nhân viên ngân hàng tặc lưỡi.

"Rất tệ," ông ta dài giọng nói. "Nhưng điều đó cũng đã được lường trước. Chuyện là thế này, Biberveldt à, thông tin anh sử dụng khi thực hiện các giao dịch không chỉ có ý nghĩa thương mại mà còn có cả ý nghĩa chính trị nữa. Không ai biết chuyện gì đang xảy ra ở Poviss và Temeria hết - kể cả Chappelle - và Chappelle muốn trở thành người đầu tiên hay tin. Vì vậy bây giờ, như anh hẳn có thể mường tượng ra, lão đang vắt óc suy nghĩ xem làm sao anh biết được những điều như thế. Và tôi nghĩ lão đã đoán được. Bởi vì tôi nghĩ mình cũng đã luận ra luôn rồi."

"Thú vị thật đấy."

Vivaldi lia mắt nhìn Dandelion với Geralt và nhăn cái mũi tẹt của mình.

"Thú vị ư? Để tôi nói nghe điều gì thú vị nhé; chính là cái nhóm của anh đấy, Dainty ạ," ông ta nói. "Một thi sĩ hát rong, một thuật sĩ và một thương gia. Xin chúc mừng. Anh Dandelion chường mặt đến đủ mọi nơi, kể cả các cung điện hoàng gia, và hẳn là luôn dỏng tai nghe ngóng. Còn thuật sĩ ư? Một vệ sĩ nhỉ? Một người để dọa cho con nợ sợ khiếp vía?"

"Kết luận vội vàng quá đấy, ông Vivaldi," Geralt lạnh lùng nói. "Chúng tôi không phải cộng sự."

"Và tôi," Dandelion đỏ bừng mặt nói, "chẳng nghe trộm ở đâu cả. Tôi là nhà thơ, không phải gián điệp!"

"Miệng lưỡi nhân gian lắt léo lắm," ông người lùn nhăn mặt. "Lắt léo *lắm*, anh Dandelion ạ."

"Dối trá!" anh thi sĩ hát rong hét lên. "Toàn là những lời đối trá chết tiệt cả!"

"Thôi được rồi, tôi tin anh, tôi tin anh. Tôi chỉ không biết liệu Chappelle có tin hay không thôi. Nhưng ai biết đâu được đấy, có thể mọi sự rồi sẽ yên ổn cả thôi. Tôi xin khẳng định với anh, Biberveldt à, là Chappelle đã thay đổi rất nhiều kể từ sau vụ đột quỵ lần trước. Chưa biết chừng nỗi sợ chết đã sút vào đít lão và buộc lão phải suy nghĩ lại mọi thứ? Tôi thề, lão không phải Chappelle hồi trước nữa. Lão dường như đã trở nên lịch sự, lý trí, điềm đạm và... và phần nào đó trung thực."

"Tầm bậy," tay người tí hon nói. "Chappelle, trung thực? Lịch sự ư? Không thể nào."

"Tôi chỉ kể cho anh sự tình là thế nào thôi," Vivaldi đáp. "Và sự tình chính là những gì tôi đang kể cho anh đây. Hơn nữa, bây giờ ngôi đền đang phải đối mặt với một vấn đề khác: cụ thể là Ngọn Lửa Vĩnh Hằng."

"Ý ông là sao?"

"Ngọn Lửa Vĩnh Hằng, như thiên hạ vẫn hay gọi, phải bùng cháy ở khắp nơi. Các bàn thờ dành cho ngọn lửa đó sẽ được xây dựng ở khắp nơi, trên toàn thành phố. Một số lượng lớn bàn thờ. Đừng hỏi tôi cụ thể thế nào, Dainty ạ, tôi không rành về những mê tín dị đoan của con người. Nhưng tôi biết rằng tất cả các tu sĩ, cả Chappelle nữa, gần như không quan tâm đến bất kỳ điều gì khác ngoài mấy cái bàn thờ và ngọn lửa đó. Các công đoạn chuẩn bị quy mô lớn đang được triển khai. Chắc chắn một điều là thuế sẽ tăng."

"Vâng," Dainty nói. "Một lời an ủi nhạt nhẽo, nhưng..."

Cánh cửa văn phòng lại mở ra và gã thuật sĩ nhận ra cái thứ đội mũ lưỡi xanh lá cây khoác áo lông thỏ.

"Thương gia Biberveldt," nó thông báo, "hướng dẫn mua thêm bát,

nếu chúng bị hết. Giá cả không thành vấn đề."

"Tuyệt vời," tay người tí hon mỉm cười và nụ cười y trông na ná khuôn mặt méo xẹo của một con mèo rừng điên tiết. "Chúng ta sẽ mua số lượng lớn bát; mong muốn của ngài Biberveldt là mệnh lệnh của chúng ta. Chúng ta sẽ mua thêm cái gì nữa nào? Cải bắp? Hắc ín nhựa gỗ? Cào sắt?"

"Thêm vào đó," thứ mặc áo khoác lông thú kêu, "thương gia Biberveldt yêu cầu ba mươi curon tiền mặt, bởi vì anh ta phải trả hối lộ, kiếm gì bỏ bụng và uống một chút bia, nhưng ba kẻ vô lại đã lấy trộm ví của anh ta tại quán Lưỡi Giáo."

"Ô. Ba kẻ vô lại cơ đấy," Dainty nói với giọng chậm rãi, lè nhè. "Vâng, xem chừng thành phố này đầy rẫy những kẻ vô lại. Và cho ta mạn phép hỏi, thương gia Biberveldt đáng kính hiện đang ở đâu thế?"

"Anh ta còn có thể ở đâu được," cái thứ kia nói, khịt mũi, "ngoài chợ Tây?"

"Vimme," Dainty hằn học nói, "đừng hỏi han gì cả, nhưng hãy tìm cho tôi một cây gậy cứng cáp, chắc chắn. Tôi sẽ ghé chợ Tây, nhưng tôi không thể đi nếu không có gậy. Ở đó có nhiều kẻ vô lại và phường trộm cướp lắm."

"Anh bảo một cây gậy hả? Tất nhiên rồi. Nhưng tôi muốn biết một điều, bởi vì nó cứ làm tôi lấn cấn mãi. Theo đúng lý thì tôi không được hỏi câu nào, nhưng tôi sẽ đưa ra phỏng đoán, và anh có thể xác nhận hoặc phủ nhận điều đó. Được chứ?"

"Đoán đi."

"Mớ dầu gan cá ôi, cả đống dầu, sáp ong và những cái bát kia, mớ sợi chết tiệt đó, tất cả chỉ là một chiêu trò chiến thuật thôi, phải không? Anh muốn đánh lạc hướng sự chú ý của đối thủ khỏi chỗ phẩm yên chi và trinh nữ, đúng không? Để gây rối ren thị trường? Đúng không, Dainty?"

Cánh cửa đột ngột mở ra và một thứ gì đó không có mũ chạy vào.

"Sorrel báo cáo rằng mọi thứ đã sẵn sàng!" nó hét lên lanh lảnh.

"Và hỏi ông ta có nên bắt đầu rót chưa."

"Rồi, ông ta nên làm đi!" tay người tí hon rống lên. "Ngay lập tức!"

"Nhân danh bộ râu đỏ của lão Rhundurin!" Vimme Vivaldi rống lên, ngay khi viên thần lùn vừa đóng cửa. "Tôi không hiểu gì cả! Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế? Đổ cái gì? Vào cái gì?"

"Tôi chịu," Dainty thừa nhận. "Nhưng Vimme à, công việc bán buôn phải được tra dầu cho trơn tru."

IV

Sau khi khó nhọc chen lấn qua đám đông, Geralt bước ra ngay trước một gian hàng chất đầy chảo đồng, nồi niêu và chảo rán, lấp lánh trong ánh nắng hoàng hôn. Phía sau quầy hàng là một người lùn râu đỏ đội mũ trùm xanh màu ô liu và mang đôi giày da hải cẩu nặng nề. Khuôn mặt của gã người lùn mang vẻ khó chịu thấy rõ; nói chính xác hơn, gã trông như thể đang tính nhổ toẹt lên người cô khách đang lựa hàng bất cứ lúc nào. Cô khách đang phập phồng bầu ngực, vung vẩy những lọn tóc vàng và trút xuống đầu gã người lùn một tràng những câu từ bất tận và hỗn loạn.

Vị khách đó chính là Vespula, được Geralt biết đến với tư cách kẻ ném đồ. Không đợi cô nhận ra mình, gã lại nhanh chóng trốn biến vào trong đám đông.

Khu chợ Tây nhộn nhịp xô bồ và việc băng qua đám đông cũng chẳng khác nào lách mình qua một bụi sơn tra. Thi thoảng lại có thứ gì đó mắc vào ống tay áo và ống quần gã; đôi lúc đó là những đứa trẻ bị lạc mẹ trong khi đang tìm cách lôi cha mình ra khỏi lều bia, đôi lúc lại là gián điệp từ đồn lính, đôi lúc lại là những tay bán hàng ám muội chào mời mũ tàng hình, thuốc kích dục và những khung cảnh dâm ô được chạm khắc trên gỗ tuyết tùng. Geralt ngừng mỉm cười và bắt đầu chửi thề, khôn khéo tận dụng khuỷu tay của mình.

Gã nghe thấy tiếng đàn luýt và một tràng cười quen thuộc. Những

âm thanh ấy vọng đến từ một quầy hàng màu sắc sặc sỡ, gắn kèm tấm biển: "Mua phép mầu, bùa hộ mệnh và mồi câu cá tại đây".

"Thưa quý cô, đã ai từng nói với cô rằng cô thật lộng lẫy chưa?" Dandelion hét lên, ngồi trên quầy hàng và khua chân vui vẻ. "Chưa ai ư? Không thể nào như vậy được! Đây là thành phố của những người mù, toàn kẻ đui mù hết thôi. Hãy đến đây nào, bà con! Ai muốn nghe một bản dân ca về tình yêu không? Bất cứ ai muốn cảm thấy xúc động và làm giàu cho tâm hồn, hãy tung một đồng vào trong mũ. Ngươi chen lấn vào đây làm gì thế hả, quân vô loài? Giữ mấy xu của ngươi cho lũ ăn mày và đừng xúc phạm một nghệ sĩ như ta bằng đồng lẻ. Có lẽ *ta* sẽ tha thứ được cho ngươi, nhưng nghệ thuật thì không bao giờ đâu!"

"Dandelion," Geralt nói, tiến lại gần. "Tôi cứ tưởng chúng ta chia nhau ra để tìm kiếm con song trùng nhân cơ. Ấy vậy mà anh lại đi tổ chức hòa nhạc. Anh không thấy xấu hổ khi hát ngoài chợ như một lão ăn xin già sao?"

"Xấu hổ ư?" anh nhà thơ nói, sửng sốt. "Điều quan trọng là người ta hát *cái gì* và hát *như thế nào*, chứ không phải *ở đâu*. Hơn nữa, tôi đang đói và chủ quầy hàng đã hứa sẽ cho tôi ăn trưa. Về phần con song trùng nhân, anh hãy tự tìm kiếm nó đi. Tôi không phải kiểu người hợp với việc rượt đuổi, ẩu đả hay tư hình. Tôi là một nhà thơ."

"Anh khôn hồn chớ nên thu hút sự chú ý, nhà thơ ạ. Vợ chưa cưới của anh đang ở đây. Có thể sẽ có rắc rối."

"Vợ chưa cưới ư?" Dandelion lo lắng chớp mắt. "Ý anh là cô nào? Tôi có mấy cô liền."

Vespula, tay nắm một chiếc chảo đồng, đã chen qua đám khán giả với lực lao của một con bò rừng đang hùng hục xông tới. Dandelion bật dậy khỏi quầy hàng và lao đi, nhanh nhẹn nhảy vọt qua một số giỏ cà rốt. Vespula quay về phía gã thuật sĩ, phồng lỗ mũi. Geralt lùi về phía sau, lưng chạm vào bức tường cứng của quầy hàng.

"Geralt!" Dainty Biberveldt hét lớn, nhảy ra khỏi đám đông và đâm

vào Vespula. "Nhanh lên, nhanh lên! Tôi đã nhìn thấy nó! Nhìn kìa, nó đang bỏ trốn!"

"Rồi tôi sẽ túm được các người, đồ dâm đãng!" Vespula hét lên, cố gắng lấy lại thăng bằng. "Rồi tôi sẽ túm được toàn bộ băng đảng đồi trụy nhà các người! Một bè lũ tốt đẹp ghê cơ! Một kẻ vô dụng, một gã bẩn tưởi và một thằng lùn chân lông lá! Các người sẽ phải hối tiếc!"

"Lối này, Geralt!" Y vừa chạy vừa hét, chen qua một toán học sinh đang chăm chú chơi trò cua cá. "Đằng đó, đằng đó, nó chạy giữa mấy chiếc xe ngựa kia kìa! Đánh úp nó từ bên trái đi! Nhanh lên!"

Họ cắm đầu truy đuổi trong khi những lời chửi bới của các chủ quầy cùng khách hàng bị họ xô ngã văng vẳng bên tai. Bằng một phép mầu nào đó, Geralt không bị ngã lăn ra khi một thằng nhóc quấn vào chân. Gã nhảy qua nó nhưng lại thúc đổ hai thùng cá trích, khiến một người đánh cá tức giận cầm một con lươn sống đang chìa ra cho vài vị khách xem quất vào lưng gã.

Họ nhìn thấy con song trùng nhân cố gắng phóng qua một chuồng cừu.

"Từ phía bên kia!" Dainty la lên. "Chặn đầu nó từ phía bên kia đi, Geralt!"

Con song trùng nhân phóng dọc theo hàng rào như tên bắn, chiếc áo gi lê xanh lá cây loang loáng. Lý do nó không biến thành bất kỳ ai khác đang dần trở nên rõ ràng. Không ai bì nổi một người tí hon về khoản nhanh nhẹn cả. Không một ai. Ngoài một người tí hon khác. Hoặc một thuật sĩ.

Geralt nhìn thấy con song trùng nhân bỗng dưng đổi hướng, hất tung lên một đám mây bụi và nhanh nhẹn chui tọt vào trong một cái lỗ trên hàng rào bao quanh một cái lều lớn vừa dùng làm lò mổ vừa dùng làm quầy thịt. Dainty cũng nhìn thấy nó. Con song trùng nhân nhảy giữa các cọc rào và bắt đầu xộc vào giữa đàn cừu đang kêu be be chen chúc trong chuồng. Rõ ràng là nó sẽ không thoát kịp. Geralt quay lại và đuổi theo nó giữa mớ cọc. Gã đột nhiên cảm thấy một cú giật

mạnh, nghe thấy tiếng da thuộc rách toạc và lớp da dưới cánh tay áo còn lại của gã đột nhiên lỏng ra.

Gã thuật sĩ dừng lại. Chửi thề. Nhổ nước bọt. Và lại chửi thề tiếp.

Dainty lao vào lều đuổi theo con song trùng nhân. Từ bên trong vọng ra tiếng la hét, tiếng đập bùm bụp, tiếng chửi rủa và một tiếng rầm rầm inh ỏi.

Gã thuật sĩ chửi thề lần thứ ba, cực kỳ tục tĩu, sau đó nghiến răng, giơ tay lên và kết các ngón tay thành hình Dấu Aard, nhắm thẳng vào lều. Căn lều phình lên như một cánh buồm trong cơn gió lớn và từ bên trong vọng ra tiếng hú, tiếng lạch cạch và tiếng bò rống nghe rất kinh khủng. Căn lều sập xuống.

Con song trùng nhân bò sấp bụng, lao ra từ bên dưới tấm bạt và phóng tới một cái lều khác nhỏ hơn, có lẽ là kho trữ lạnh. Ngay lập tức, Geralt chỉ tay về phía nó và phóng Dấu vào lưng nó. Con song trùng nhân ngã nhào xuống đất như bị sét đánh, người lộn vòng nhưng ngay lập tức bật dậy và lao vào lều. Gã thuật sĩ đuổi theo sát nút.

Bên trong lều nồng nặc mùi thịt. Và nó tối om.

Tellico Lunngrevink Letorte đang đứng đó, thở hồng hộc, hai tay bám vào một miếng thịt lợn treo trên cột. Không còn lối nào khác ra khỏi lều, tấm bạt được ghim chặt xuống nền đất bằng vô số chốt.

"Gặp lại ngươi ta vui ghê cơ, quỷ nhại ạ," Geralt lạnh lùng nói.

Con song trùng nhân hồng hộc và khò khè hớp hơi.

"Để tôi yên," cuối cùng nó cũng lầm bầm. "Tại sao anh cứ hành hạ tôi thế, thuật sĩ?"

"Tellico," Geralt nói, "ngươi hỏi những câu ngu ngốc quá thể. Để chiếm được lũ ngựa và danh tính của Biberveldt, ngươi đã đập toác đầu anh ta và bỏ mặc anh ta giữa nơi đồng không mông quạnh. Ngươi vẫn đang lợi dụng nhân cách của anh ta và phớt lờ những vấn đề mà ngươi đang gây ra cho anh ta. Có trời mới biết ngươi đang mưu mô gì khác, nhưng đằng nào thì ta cũng sẽ phá thối những kế hoạch đó. Ta không muốn giết hoặc giao ngươi cho chính quyền, nhưng ngươi phải

rời khỏi thành phố. Ta sẽ đảm bảo ngươi làm như vậy."

"Và nếu tôi không muốn thì sao?"

"Ta sẽ nhồi ngươi vào một cái bao tải và khiêng ra khỏi đây trong một chiếc xe rùa."

Con song trùng nhân bất thình lình phồng lên rồi đột nhiên gầy đi và bắt đầu cao lên, mái tóc xoăn màu hạt dẻ chuyển sang màu trắng và duỗi thẳng, dài chấm vai. Chiếc áo khoác gi lê màu xanh lá cây của tay người tí hon vốn sáng loáng như dầu, trở thành áo da màu đen, những chiếc đinh tán bạc lấp lánh trên vai và tay áo. Khuôn mặt bầu bĩnh, hồng hào thon dài và tái đi.

Chuôi kiếm thò dài qua vai phải của nó.

"Chớ lại gần," gã thuật sĩ thứ hai nói với giọng khàn khàn và mỉm cười. "Chớ lại gần thêm nữa, Geralt. Tôi sẽ không để anh động vào người mình đâu."

Kiểu cười của mình mới gớm ghiếc làm sao, Geralt nghĩ thầm, *với lấy thanh kiếm của mình. Bản mặt mình mới gớm ghiếc làm sao. Và cách mình nheo mắt mới gớm ghiếc làm sao. Vậy ra ta trông giống như vậy ư? Khốn kiếp.*

Tay con song trùng nhân lẫn tay gã thuật sĩ đồng thời chạm vào chuôi kiếm của mình và cả hai thanh kiếm đồng thời bật ra khỏi bao. Cả hai thuật sĩ đồng thời tiến hai bước nhanh chóng, uyển chuyển; một bước tới trước, một bước sang ngang. Cả hai người bọn họ đồng thời nâng kiếm lên và tung một chiêu chém tròn ngắn, rít gió.

Cùng một lúc, cả hai đều dừng phắt lại, đứng im như tượng.

"Anh không thể đánh bại tôi," con song trùng nhân gầm gừ. "Bởi vì tôi là anh, Geralt."

"Ngươi nhầm mất rồi, Tellico," gã thuật sĩ nhẹ nhàng nói. "Bỏ kiếm xuống và biến thành Biberveldt đi. Nếu không ngươi sẽ phải hối hận, ta cảnh báo đấy."

"Tôi là anh," con song trùng nhân lặp lại. "Anh sẽ không chiếm

được ưu thế so với tôi đâu. Anh không thể đánh bại tôi, bởi vì tôi là anh!"

"Ngươi vô phương hiểu nổi làm ta là phải thế nào đâu, quỷ nhại."

Tellico hạ bàn tay đang nắm chặt thanh kiếm xuống.

"Tôi là anh," nó lặp lại.

"Không," gã thuật sĩ phản bác, "ngươi không phải. Và ngươi có biết tại sao không? Bởi vì ngươi là một con song trùng nhân tội nghiệp, nhỏ bé, tốt bụng. Một con song trùng nhân mà, xét cho cùng, đáng lẽ đã có thể giết Biberveldt và chôn xác anh ta trong bụi rậm, nhờ đó mà sẽ được an toàn tuyệt đối cũng như hoàn toàn chắc chắn rằng bản thân mình sẽ không bao giờ bị bất kỳ ai lật mặt hết, kể cả vợ tay tí hon, nàng Gardenia Biberveldt trứ danh. Nhưng ngươi không giết anh ta, Tellico, bởi vì ngươi không đủ gan. Bởi vì ngươi là một con song trùng nhân tội nghiệp, nhỏ bé, tốt bụng, được bạn bè thân thiết gọi là Dudu. Và bất kể có thay đổi thành ai, ngươi sẽ vẫn luôn như vậy. Ngươi chỉ biết sao chép những điều tốt đẹp ở bọn ta, bởi vì ngươi không hiểu những điều xấu xa trong bọn ta. Đó là bản chất của ngươi, song trùng nhân ạ."

Tellico lùi về phía sau, áp lưng vào tấm bạt của lều.

"Đó là lý do," Geralt nói tiếp, "bây giờ ngươi sẽ biến lại thành Biberveldt và ngoan ngoãn chìa hai tay ra để bị trói. Ngươi không thể chống lại ta, bởi vì ta là thứ ngươi không thể sao chép. Ngươi hoàn toàn biết điều này, Dudu. Bởi vì trong một thoáng, ngươi đã thâm nhập vào suy nghĩ của ta."

Tellico đột ngột đứng thẳng người. Khuôn mặt nó, vẫn đang mang những đường nét của gã thuật sĩ, nhòe đi và loang ra, mái tóc trắng của nó cuộn lại và bắt đầu sẫm màu.

"Anh nói đúng, Geralt," nó nói với giọng lúng búng, bởi vì môi đã bắt đầu thay đổi hình dạng. "Tôi đã thâm nhập suy nghĩ của anh. Chỉ một thời gian ngắn thôi, nhưng chừng ấy là đủ rồi. Anh có biết bây giờ tôi định làm gì không?"

Chiếc áo khoác da của gã thuật sĩ chuyển sang màu xanh hoa thanh cúc bóng loáng. Con song trùng nhân mỉm cười chỉnh chiếc mũ bê rê màu mận gắn lông cò của mình lại cho thẳng thớm, và thắt chặt dây đeo cây đàn luýt trên vai. Mới tích tắc trước, cây đàn hãy còn là một thanh kiếm.

"Tôi sẽ cho anh biết tôi định làm gì, thuật sĩ," nó nói, kèm tiếng cười nhăn nhở đặc trưng của Dandelion. "Tôi sẽ bỏ đi, lẩn vào đám đông và lặng lẽ biến thành bất kỳ ai, thậm chí một kẻ ăn xin cũng được. Bởi vì tôi thà làm ăn xin ở Novigrad hơn là làm song trùng nhân nơi hoang dã. Novigrad nợ tôi một thứ, Geralt ạ. Khi một thành phố được xây nên ở đây, vùng đất nơi bọn tôi đáng lẽ có thể sinh sống - sống ở dạng tự nhiên của mình - đã bị làm ô uế. Bọn tôi đã bị tiêu diệt, bị săn lùng như lũ chó dại. Tôi là một trong số ít kẻ sống sót. Tôi muốn tồn tại và tôi sẽ tồn tại. Cách đây rất lâu, khi bị chó sói đuổi vào mùa đông, tôi đã biến thành một con sói và chạy cùng bầy suốt vài tuần liền. Và sống sót. Bây giờ tôi sẽ lại làm thế, bởi vì tôi không muốn lang thang khắp những miền hoang dã và buộc phải trú đông bên dưới những thân cây đổ. Tôi không muốn cứ phải đói mãi, tôi không muốn lúc nào cũng bị đem ra làm mục tiêu tập bắn. Chốn Novigrad này đây vừa ấm áp, vừa có đồ ăn, tôi có thể kiếm tiền và thiên hạ rất hiếm khi bắn tên vào nhau. Novigrad là một bầy sói. Tôi sẽ nhập vào cái bầy đó và sống sót. Hiểu chứ?"

Geralt miễn cưỡng gật đầu.

"Các anh đã cho người lùn, người tí hon, thần lùn và thậm chí cả tiên nhân," con song trùng nhân nói tiếp, nhếch miệng nở một nụ cười xấc xược, đúng chuẩn Dandelion, "một cơ hội hòa nhập nhỏ nhoi. Tại sao tôi lại phải chịu thiệt thế? Tại sao tôi bị từ chối quyền đó? Tôi phải làm gì để có thể sống ở thành phố này vậy? Biến thành một nữ tiên nhân với đôi mắt nai, mái tóc mềm mượt và cặp chân dài miên man ư? Thế nào hả? Một nữ tiên nhân tử tế hơn tôi ở điểm nào? Chỉ khác mỗi điểm khi nhìn thấy nữ tiên nhân thì các anh tăng tốc bước,

còn khi nhìn thấy tôi thì các anh chỉ muốn nôn mửa ư? Anh biết mình có thể nhồi cái lập luận kiểu ấy vào đâu rồi đấy. Đằng nào tôi cũng sẽ sống sót thôi. Tôi biết cách. Hồi là chó sói, tôi chạy, tôi tru và tôi chiến đấu với những con khác để giành một con sói cái. Với tư cách một cư dân của Novigrad, tôi sẽ buôn bán, đan giỏ liễu gai, ăn xin hoặc ăn trộm; với tư cách là một người trong đám các anh, tôi sẽ làm những gì mà các anh thường làm. Ai biết đâu được đấy, có lẽ tôi sẽ còn lấy vợ nữa kia."

Gã thuật sĩ không nói gì.

"Rồi, như tôi đã nói đấy," Tellico điềm đạm nói tiếp. "Tôi đi đây. Và anh, Geralt, thậm chí sẽ chẳng tìm cách ngăn cản tôi. Bởi vì Geralt ạ, tôi đã đọc được suy nghĩ của anh trong thoáng chốc. Kể cả những điều anh không muốn thừa nhận, những điều anh thậm chí còn giấu cả chính bản thân. Bởi vì để ngăn chặn tôi, anh sẽ phải giết tôi. Và anh cảm thấy ghê tởm khi nghĩ đến cảnh sát hại tôi một cách máu lạnh. Phải vậy không?"

Gã thuật sĩ không nói gì.

Tellico chỉnh lại dây đàn, quay đi và tiến về phía lối ra. Nó bước đi một cách tự tin, nhưng Geralt thấy nó đang khom cổ và vai lại, chờ đợi tiếng rít của một lưỡi kiếm. Gã tra kiếm của mình vào bao. Con song trùng nhân dừng lại giữa chừng và ngoái lại nhìn.

"Vĩnh biệt, Geralt," nó nói. "Cảm ơn anh."

"Vĩnh biệt, Dudu," gã thuật sĩ đáp. "Chúc may mắn."

Con song trùng nhân quay đi và tiến về phía khu chợ đông đúc, với dáng đi lanh lợi, vui vẻ và đung đưa của Dandelion. Giống như Dandelion, nó vung vẩy cánh tay trái của mình một cách rất hăng và cũng giống như Dandelion, nó cười toe toét với những cô gái mình đi ngang. Geralt chậm rãi theo sau nó. Chậm rãi.

Tellico lấy cây đàn của mình ra trong lúc vẫn rảo chân bước; sau khi đi chậm lại, nó gảy hai hợp âm, và sau đó khéo léo chơi một giai điệu mà Geralt biết. Hơi quay người, nó cất tiếng hát.

Y hệt như Dandelion.

Mùa xuân sẽ về, trên con đường mưa rơi
Trái tim sẽ được sưởi ấm bởi sức nóng của mặt trời
Phải là như vậy, bởi lửa vẫn âm ỉ muôn nơi
Một ngọn lửa vĩnh hằng, hy vọng cho mỗi người.

"Hãy chuyển nó lại cho Dandelion, nếu anh nhớ," nó hô, "và nói với anh ta rằng *Mùa đông* là một tiêu đề dở ẹc. Bản dân ca ấy nên được gọi là *Ngọn lửa vĩnh hằng*. Vĩnh biệt, thuật sĩ!"

"Này!" một tiếng bất chợt vang lên. "Quân vô dụng kia!"

Tellico sửng sốt quay lại. Xộc ra từ đằng sau một gian hàng là Vespula, ngực phập phồng dữ dội, ánh mắt đầy đe dọa lia khắp người nó.

"Đang tăm tia gái hả, đồ súc sinh?" cô rít, bộ ngực phập phồng càng lúc càng khêu gợi. "Đang nghêu ngao mấy bài ca của mình đấy à, quân bất lương?"

Tellico cởi bỏ chiếc mũ bê rê của mình và cúi đầu, toe toét nở nụ cười đặc trưng của Dandelion.

"Vespula thân mến," nó duyên dáng nói, "được gặp nàng ta mừng quá cơ. Thứ lỗi cho ta nhé cưng. Ta nợ nàng..."

"Ô, chuẩn đấy, chuẩn đấy," Vespula lớn tiếng ngắt lời. "Và bây giờ anh sẽ trả nợ cho tôi! Đỡ lấy này!"

Một chiếc chảo đồng khổng lồ lóe lên dưới nắng và bổ vào đầu con song trùng nhân với một tiếng choang vừa trầm vừa lớn. Tellico loạng choạng và ngã lăn xuống, mặt đóng băng trong một nét biểu cảm ngu ngốc khó tả, hai cánh tay dang rộng, và hình thể của nó đột nhiên bắt đầu thay đổi, tan chảy và chẳng còn giống với bất cứ thứ gì trên đời nữa. Nhìn thấy cảnh đó, gã thuật sĩ nhảy về phía nó, vừa lao vừa giật lấy một tấm thảm lớn từ một quầy hàng. Sau khi trải tấm thảm ra đất, gã đẩy con song trùng nhân lên trên đó với hai cú đá và cuộn nó lại

một cách nhanh chóng song vẫn rất chặt.

Gã ngồi lên cái bọc, lấy tay áo lau trán. Vespula nắm chặt chiếc chảo, hằn học nhìn gã và đám đông vây kín xung quanh.

"Anh ta bị ốm," gã thuật sĩ nói và mỉm cười đầy giả tạo. "Làm thế này là vì muốn tốt cho anh ta ấy mà. Đừng tụ tập thế, thưa bà con, cái anh chàng tội nghiệp này cần khí trời."

"Các ngươi đã nghe thấy chưa?" Chappelle hỏi với giọng điềm đạm nhưng oang oang, đột ngột thúc qua đám đông. "Vui lòng không tụ tập đông người ở đây! Hãy giải tán đi! Mọi cuộc tụ tập đông người đều bị cấm. Sẽ bị phạt tiền đấy!"

Trong nháy mắt, đám đông tản ra hai bên, nhưng lại để lộ ra Dandelion bấy giờ đang nhanh chóng chạy đến, bị thu hút bởi tiếng đàn của nó. Khi nhìn thấy anh, Vespula hét lên một tiếng lanh lảnh, đánh rơi cái chảo và chạy vọt qua quảng trường.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" Dandelion hỏi. "Cô ta vừa nhìn thấy quỷ sứ à?"

Geralt đứng dậy, nhấc cái bọc nay đã bắt đầu ngọ nguậy yếu ớt. Chappelle từ từ tiến lại gần. Lão đi một mình và chẳng thấy bóng dáng vệ sĩ của lão đâu cả.

"Tôi sẽ không đến gần thêm nữa," Geralt lặng lẽ nói. "Nếu mà là ngài, tôi sẽ không đến gần hơn nữa đâu, ngài Chappelle ạ."

"Vậy ư?" Chappelle mím chặt đôi môi mỏng của mình, lạnh lùng nhìn gã.

"Nếu tôi là ngài, ngài Chappelle à, tôi sẽ giả vờ như chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ thứ gì."

"Ừ, hẳn thế rồi," Chappelle nói. "Nhưng anh không phải là ta."

Dainty Biberveldt chạy đến từ phía sau gian lều, thở không ra hơi và mồ hôi nhễ nhại. Khi nhìn thấy Chappelle, y dừng lại, bắt đầu huýt sáo, chắp tay sau lưng và giả vờ đang chiêm ngưỡng mái của vựa lúa.

Chappelle đi tới và đứng cạnh Geralt, sát rạt. Gã thuật sĩ không

nhúc nhích, chỉ nheo mắt lại. Họ nhìn nhau trong giây lát và sau đó Chappelle nghiêng người xuống chỗ cái bọc.

"Dudu," lão nói với đôi giày da thuộc của Dandelion, khi ấy đang thò ra khỏi tấm thảm, bị biến dạng méo mó kỳ lạ. "Sao chép Biberveldt đi, và nhanh lên."

"Gì?" Dainty la lên, ngừng săm soi vựa lúa. "Cái gì cơ?"

"Im lặng," Chappelle nói. "Nào, Dudu, được chưa?"

"Tôi chỉ," một tiếng làu bàu nghèn nghẹt phát ra từ tấm thảm. "Tôi... Chờ một chút..."

Đôi giày da thuộc thò ra khỏi tấm thảm giãn ra, nhòe đi và biến thành bàn chân trần, đầy lông của tay người tí hon.

"Ra ngoài đi, Dudu," Chappelle nói. "Còn anh, Dainty, hãy im lặng. Tất cả người tí hon đều trông giống nhau, phải không?"

Dainty lẩm bẩm điều gì đó nghe không rõ. Geralt, mắt vẫn nheo lại, nghi ngờ nhìn Chappelle. Tuy nhiên, viên đại thần đứng thẳng dậy và nhìn ngó khắp xung quanh, tất cả những gì còn sót lại của đám người đứng xem quanh đó là tiếng guốc gỗ đang dần lắng xuống phía xa.

Tay Dainty Biberveldt thứ hai lồm cồm bò và lăn khỏi cái bọc, hắt hơi, ngồi dậy và dụi mắt mũi. Dandelion ngồi xuống một cái rương nằm ngay cạnh, gảy cây đàn luýt của mình với một nét biểu cảm có phần hứng thú.

"Anh nghĩ đó là ai, Dainty?" Chappelle nhẹ nhàng hỏi. "Giống anh phết đấy nhỉ?"

"Nó là em họ của tôi," tay người tí hon đáp và toét miệng cười. "Bà con gần. Dudu Biberveldt trấn Knotgrass Meadow, một doanh nhân sắc sảo. Thực ra, tôi vừa mới quyết định..."

"Sao, Dainty?"

"Tôi đã quyết định bổ nhiệm nó làm người đại diện của mình ở Novigrad. Chú thấy sao nào, em họ?"

"Ô, cảm ơn anh họ," người bà con gần của y, niềm tự hào của gia tộc

Biberveldt, đồng thời còn là một doanh nhân sắc sảo, mỉm cười. Chappelle cũng mỉm cười.

"Giấc mơ về cuộc sống ở thành phố của ngươi đã thành hiện thực chưa?" Geralt lẩm bẩm. "Ngươi thấy thích điều gì nơi thành phố này vậy, Dudu... và cả ngài nữa, Chappelle?"

"Nếu từng sống trên đồng hoang," Chappelle lẩm bẩm đáp, "và phải ăn rễ cây, bị ướt như chuột lột và rét cóng, anh sẽ biết ngay. Bọn ta cũng xứng đáng nhận được điều gì đó từ cuộc đời, Geralt ạ. Bọn ta có thua kém anh đâu."

"Rất đúng," Geralt gật đầu. "Các vị không thua kém gì cả. Có lẽ các vị thậm chí còn tử tế hơn ấy chứ. Điều gì đã xảy ra với Chappelle thật vậy?"

"Vỡ động mạch," Chappelle thứ hai thì thầm. "Tính đến nay đã được hai tháng rồi. Đột quỵ. Mong đất cát nhẹ ép trên người lão và mong Ngọn Lửa Vĩnh Hằng soi sáng con đường của lão. Ta tình cờ ở gần đấy... Không ai để ý... Geralt? Anh sẽ không..."

"Không ai để ý thấy cái gì cơ?" gã thuật sĩ hỏi với một vẻ mặt bí hiểm.

"Cảm ơn anh," Chappelle lẩm bẩm.

"Còn nhiều người như ngài nữa không?"

"Điều đó có quan trọng không?"

"Không," gã thuật sĩ tán đồng, "không quan trọng gì hết."

Một bóng hình cao hai cubit đội mũ xanh lá cây và áo khoác lông thỏ lốm đốm lao ra từ phía sau các toa xe và quầy hàng rồi lon ton chạy tới.

"Anh Biberveldt," viên thần lùn thở hổn hển và lắp bắp, nhìn quanh và lia mắt từ người tí hon này sang người tí hon kia.

"Cu lùn à, ta đoán rằng," Dainty nói, "ngươi có chuyện cần Dudu Biberveldt, người em họ của ta, giải quyết. Nói đi. Nói đi. Đó là nó đấy."

"Sorrel báo cáo rằng mọi thứ đã được bán hết rồi," viên thần giữ

của nói và mỉm cười toe toét, phô ra những chiếc răng nhỏ và nhọn, "với giá bốn curon mỗi bộ."

"Ta nghĩ mình biết vụ này là gì rồi," Dainty nói. "Thật đáng tiếc Vivaldi không có ở đây, không thì ông ta sẽ ngay lập tức tính toán lợi nhuận."

"Nếu anh không thấy phiền, anh họ à," Tellico Lunngrevink Letorte, gọi tắt là Penstock, bạn bè thân thiết gọi là Dudu, và đối với toàn Novigrad thì là một thành viên của đại gia đình Biberveldt, lên tiếng. "Nếu anh không thấy phiền, tôi sẽ tính cho. Tôi có thể nhớ rất chính xác các số liệu. Cũng như nhiều thứ khác nữa."

"Thoải mái di," Dainty cúi đầu chào. "Thoải mái di, em họ à."

"Chi phí," con song trùng nhân nhíu mày, "rất thấp. Mười tám cho dầu, năm mươi tám cho dầu gan cá, hừm... Tổng cộng, kể cả chỗ sợi, bốn mươi lăm curon. Doanh thu: sáu trăm bộ với mức giá bốn curon, tức là hai nghìn bốn trăm. Không có hoa hồng, bởi vì không có bất kỳ người trung gian nào..."

"Chớ quên thuế nhé," Chappelle thứ hai nhắc nhở nó. "Chớ quên rằng đứng trước mặt các vị là đại diện của chính quyền thành phố và đền thờ, một người rất coi trọng nhiệm vụ của mình và thực hiện nó một cách tận tâm."

"Nó được miễn thuế," Dudu Biberveldt tuyên bố. "Bởi vì nó được bán nhằm phục vụ một mục đích thiêng liêng."

"Hả?"

"Chỗ dầu gan cá, sáp và dầu được nhuộm với một ít phẩm yên chi," con song trùng nhân giải thích, "chỉ cần đem đổ vào các bát đất nung và nhúng một đoạn sợi vào trong thôi. Khi đốt lên, cái sợi kia sẽ tạo ra ngọn lửa đỏ đẹp, cháy rất lâu và không có mùi khét. Ngọn Lửa Vĩnh Hằng. Các tu sĩ vốn cần nến lễ cho các bàn thờ Ngọn Lửa Vĩnh Hằng. Bây giờ họ không cần chúng nữa."

"Khốn kiếp..." Chappelle lẩm bẩm. "Anh nói đúng. Họ cần nến lễ... Dudu, anh thật thiên tài."

"Tôi thừa hưởng từ mẹ đấy," Tellico khiêm tốn nói.

"Đúng vậy, quả thật là giống mẹ nó như đúc," Dainty đồng ý. "Cứ nhìn vào đôi mắt thông minh đó mà xem. Trông giống Begonia Biberveldt, bà di yêu quý của tôi, đến lạ."

"Geralt," Dandelion rên rỉ. "Chỉ trong có ba ngày, nó đã kiếm được nhiều hơn những gì tôi có thể kiếm được cả đời nhờ ca hát!"

"Nếu ở địa vị của anh," gã thuật sĩ nói một cách nghiêm túc, "thì tôi sẽ bỏ nghề ca hát và tham gia bán buôn. Hãy hỏi nó đi, có thể nó sẽ nhận anh vào học việc đấy."

"Thuật sĩ này," Tellico nói, kéo tay áo gã. "Hãy nói cho tôi biết làm thế nào tôi có thể... trả ơn anh...?"

"Hai mươi hai curon."

"Hả?"

"Tiền mua một chiếc áo khoác mới. Hãy nhìn tàn tích cái áo của ta mà xem."

"Mọi người biết gì không?" Dandelion đột nhiên hét lên. "Tất cả chúng ta hãy cùng đến nhà thổ! Tới Passiflora! Anh em nhà Biberveldt sẽ trả tiền!"

"Liệu họ có cho người tí hon vào không?" Dainty lo lắng hỏi.

"Họ cứ thử cấm xem," Chappelle làm mặt hăm dọa. "Họ cứ thử cấm và ta sẽ cáo buộc toàn bộ cái nhà thổ của họ là tà giáo."

"Đúng rồi," Dandelion hô. "Rất thỏa đáng. Geralt? Anh có đi không?"

Gã thuật sĩ cười nhẹ.

"Anh biết không, Dandelion?" gã nói. "Tôi rất sẵn lòng."

HY SINH CHÚT ÍT

I

Nàng tiên cá trồi đến ngang eo lên khỏi nước và đập mạnh đôi tay xuống mặt nước. Geralt thấy nàng sở hữu một bộ ngực tuyệt đẹp, hoàn hảo tột cùng. Chỉ có điều màu sắc lại làm hỏng ấn tượng; núm vú

nàng có màu xanh đậm và phần quầng vú bao quanh chỉ nhạt hơn một chút. Khéo léo căn chỉnh thân mình, nương theo một con sóng đang đến gần, nàng tiên cá uyển chuyển uốn mình, giũ mái tóc ướt xanh màu lá liễu và du dương hát.

"Gì?" vị công tước nghiêng người qua một bên mạn tàu. "Nàng đang nói gì thế?"

"Cô ta đang từ chối," Geralt nói. "Cô ta nói mình không muốn."

"Anh đã giải thích rằng ta yêu nàng chưa? Rằng là ta không tài nào mường tượng ra nổi một kiếp đời thiếu vắng nàng? Rằng ta muốn kết hôn với nàng? Chỉ mình nàng, không có ai khác hết?"

"Vâng, tôi nói rồi."

"Và?"

"Và chẳng gì cả."

"Nói lại lần nữa đi."

Gã thuật sĩ chạm lên môi và phát ra một tiếng hát líu lo run rẩy. Chật vật tìm từ và ngữ điệu, gã bắt đầu dịch lời thề thốt của vị công tước.

Nàng tiên cá nằm ngả ra trên mặt nước, ngắt lời gã.

"Đừng dịch, đừng phí công làm gì," nàng hát. "Tôi hiểu rồi. Khi ông ấy nói rằng ông ấy yêu tôi, ông ấy luôn làm cái mặt ngốc nghếch như thế kia. Ông ấy có nói gì cụ thể không?"

"Không hẳn."

"Thật đáng tiếc," nàng tiên cá nói, trước khi quẫy nước và lặn xuống, mạnh mẽ uốn đuôi và khiến nước biển sủi bọt với phần đuôi có khía trông như đuôi cá đối của mình.

"Gì thế? Nàng đã nói gì?" vị công tước hỏi.

"Rằng thật đáng tiếc"

"Thật đáng tiếc cái gì? Nàng bảo 'đáng tiếc' là sao?"

"Tôi tin cô ta đã từ chối ngài."

"Không ai từ chối ta hết!" vị công tước gầm lên, phủ nhận sự thật

hiển nhiên.

"Thưa đức ông," ông thuyền trưởng lẩm bẩm, bước tới chỗ họ. "Lưới đã sẵn sàng hết rồi, tất cả những gì chúng ta cần làm là giăng ra và ả sẽ thuộc về ngài..."

"Tôi khuyên chớ làm vậy," Geralt nhẹ nhàng nói. "Cô ta không chỉ có một mình đâu. Dưới làn sóng còn có nhiều người nữa đấy, có thể còn cả một con bạch tuộc khổng lồ ở sâu bên dưới nữa."

Ông thuyền trưởng run rẩy, tái nhợt đi và dùng cả hai tay ấp lấy mông mình, một cử chỉ vô nghĩa.

"Một con bạch... bạch tuộc khổng lồ ư?"

"Vâng, một con bạch tuộc khổng lồ," gã thuật sĩ lặp lại. "Tôi khuyên ông chớ nên giăng lưới lung tung. Tất cả những gì cô ta cần làm là hét lên và thứ duy nhất còn sót lại của cái chậu này sẽ là một vài tấm ván trôi nổi. Họ sẽ dìm chết chúng ta như một lũ mèo con. Và ngoài ra, Agloval, ngài nên quyết định xem mình muốn kết hôn với cô ta hay bắt cô ta bằng lưới và giữ cô ta trong thùng."

"Ta yêu nàng," Agloval khẳng định chắc nịch. "Ta muốn nàng trở thành vợ mình. Nhưng để được thế, nàng phải có chân chứ không phải một cái đuôi đầy vảy. Và điều đó là khả thi, bởi vì ta đã mua một món thần dược được đảm bảo đầy đủ, với giá bốn cân ngọc trai tinh xảo. Sau khi uống nó, nàng sẽ mọc chân. Nàng sẽ chỉ phải chịu đau một chút thôi, trong ba ngày, không hơn. Hãy gọi nàng đi, thuật sĩ, hãy nói lại với nàng đi."

"Tôi đã nói với cô ta hai lần rồi. Cô ta dứt khoát bảo không, cô ta không đồng ý. Nhưng có nói thêm rằng cô ta biết một mụ phù thủy, một phù thủy biển sẵn sàng yểm bùa chú để biến đôi chân của ngài thành một cái đuôi rất đẹp. Không đau đớn đâu."

"Nàng hẳn đã mất trí rồi! Nàng nghĩ rằng ta sẽ chịu có một cái đuôi cá ư? Còn lâu mới có chuyện ấy! Gọi nàng đi, Geralt!" Gã thuật sĩ rướn hẳn người ra ngoài mạn thuyền. Làn nước trong bóng chiếc thuyền xanh ngắt, đặc quánh như thạch. Gã không cần phải gọi. Nàng tiên cá

đột ngột lao bắn lên khỏi bề mặt trong một cột nước. Trong một khoảnh khắc, nàng đứng hẳn trên đuôi mình, sau đó nhào xuống làn sóng và quay lưng lại, phô hết mọi nét đẹp lộng lẫy của mình. Geralt nuốt nước bọt.

"Này!" nàng hát. "Chuyện này còn mất lâu nữa không? Da của tôi bị ánh nắng làm nứt nẻ hết rồi! Tóc Bạc, hỏi ông ấy xem ông ấy có đồng ý không đi."

"Ông ấy không," gã thuật sĩ cất giọng đáp lại. "Sh'eenaz, hãy hiểu cho điều này, ông ấy không thể có đuôi, không thể sống dưới nước. Cô có thể hít thở không khí, nhưng ông ấy không thể thở được dưới nước!"

"Tôi biết ngay mà!" nàng tiên cá hét lên lanh lảnh. "Tôi biết ngay mà! Toàn cớ, toàn những cái cớ ngớ ngẩn, ngây ngô, không một chút hy sinh! Ai yêu cũng phải chấp nhận hy sinh! Tôi đã hy sinh cho ông ấy, ngày nào tôi cũng lôi mình lên đá vì ông ấy, tôi mòn cả vảy dưới mông, sờn hết cả vảy; tôi bị cảm lạnh vì ông ấy! Ấy vậy mà ông ấy không chịu hy sinh hai cái que gớm ghiếc đó cho tôi ư? Yêu không chỉ có nghĩa là lấy đi, người ta còn phải sẵn sàng từ bỏ, phải sẵn sàng hy sinh! Hãy bảo với ông ấy như vậy!"

"Sh'eenaz!" Geralt hô. "Cô không hiểu sao? Ông ấy không thể sống được dưới nước!"

"Tôi không chấp nhận những lời bào chữa ngu ngốc đâu! Tôi... tôi cũng thích ông ấy và muốn có cá con của ông ấy, nhưng làm sao tôi làm vậy được, nếu ông ấy không chịu trở thành cá? Tôi nên để trứng của mình vào đâu, hả? Trong mũ của ông ấy à?"

"Nàng đang nói gì thế?" vị công tước hét lên. "Geralt! Ta không đưa anh đến đây để tán dóc với nàng..."

"Cô ta kiên quyết lắm. Cô ta đang tức giận."

"Giăng lưới đi!" Agloval gầm lên. "Ta sẽ giữ nàng trong hồ bơi trong một tháng và sau đó nàng sẽ..."

"Dẹp!" ông thuyền trưởng gân cổ đáp, minh họa câu nói của mình

với ngón tay. "Có thể có một con bạch tuộc khổng lồ bên dưới chúng ta! Đã bao giờ nhìn thấy một con bạch tuộc khổng lồ chưa, thưa đức ông? Nhảy xuống nước và tự tay bắt ả đi, nếu ngài muốn thế! Tôi không tham gia đâu. Tôi kiếm sống nhờ đánh cá trên con thuyền này!"

"Ông kiếm sống nhờ thiện chí của ta, đồ vô lại! Hãy quăng lưới đi, không là ta sẽ ra lệnh treo đầu ông lên đấy!"

"Biến đi cho khuất mắt! Tôi là chủ cái thuyền này!"

"Cả hai người im lặng xem nào!" Geralt tức giận quát. "Cô ta đang nói gì đó, đây là một phương ngữ khó nghe, tôi cần phải tập trung!"

"Tôi chịu thế là đủ rồi!" Sh'eenaz hét lên với giọng du dương. "Tôi đói rồi! Nào, Tóc Bạc, ông ấy phải quyết định, quyết định ngay lập tức. Hãy nói với ông ấy đúng điều này thôi: tôi sẽ không để mình bị mang ra làm trò cười hay chung đụng gì với ông ấy nếu ông ấy cứ trông giống như một con sao biển bốn cánh nữa đâu. Hãy nói với ông ấy rằng tôi có những cô bạn gái biết làm những trò mà ông ấy đã đề xuất trên đá giỏi hơn rất nhiều! Nhưng tôi coi đó là những trò chơi thiếu chín chắn, chỉ phù hợp với lũ trẻ con còn chưa lột vảy. Tôi là một nàng tiên cá bình thường, khỏe mạnh..."

"Sh'eenaz..."

"Đừng ngắt lời! Tôi vẫn chưa nói xong đâu! Tôi khỏe mạnh, bình thường và sẵn sàng sinh sản, và nếu ông ấy thực sự muốn tôi, ông ấy phải có đuôi, vây và mọi thứ mà một chàng tiên cá sở hữu. Nếu không thì tôi chẳng muốn quen biết gì ông ấy hết!"

Geralt nhanh chóng dịch, cố gắng không để nó nghe thô tục. Gã không thành công lắm. Vị công tước đỏ mặt và văng tục rất bậy bạ.

"Đồ lăng loàn trơ trẽn!" ông ta hét lên. "Quân cá thu lạnh lùng! Cứ để ả tự tìm cho mình một con cá tuyết đi!"

"Ông ấy nói gì thế?" Sh'eenaz tò mò hỏi, bơi tới.

"Rằng ông ấy không muốn có đuôi!"

"Vậy thì hãy nói với ông ấy... Bảo ông ấy tự phơi mình chết khô đi!"

"Nàng đã nói gì?"

"Cô ta bảo ngài," gã thuật sĩ dịch, "hãy đâm đầu xuống nước tự tử đi."

II

"Ôi trời," Dandelion nói. "Thật đáng tiếc là tôi không thể đi thuyền với anh, nhưng tôi còn biết làm gì được đây? Đi thuyền khiến tôi nôn nao kinh khủng. Nhưng anh biết không, tôi chưa bao giờ nói chuyện với một nàng tiên cá cả. Khốn kiếp, đáng tiếc quá cơ."

"Tôi thừa hiểu anh," Geralt nói, thắt chặt túi yên. "Đằng nào thì anh cũng sẽ viết một bản dân ca thôi."

"Chớ lo. Tôi đã xong những khổ thơ đầu tiên. Trong bản ca của tôi, nàng tiên cá sẽ hy sinh bản thân vì công tước, nàng sẽ đổi đuôi cá của mình để lấy đôi chân mảnh mai, nhưng sẽ phải trả giá bằng cách đánh mất giọng hát của mình. Công tước sẽ phản bội nàng, bỏ rơi nàng, rồi nàng sẽ chết vì đau buồn và biến thành bọt khi những tia nắng đầu tiên..."

"Ai đời tin nổi một mớ nhảm nhí như vậy?"

"Không thành vấn đề," Dandelion khịt mũi. "Các bài dân ca không được viết ra để được tin. Chúng được viết để làm rung động khán giả của mình. Nhưng tại sao tôi lại nói với anh về điều này nhỉ, anh có biết cái quái gì về nó đâu? Tốt hơn hết anh nên cho tôi biết Agloval đã trả cho anh bao nhiêu đi."

"Lão không trả cho tôi xu nào hết. Lão tuyên bố tôi đã không hoàn thành được nhiệm vụ. Rằng lão đã mong đợi một điều khác, và lão trả tiền cho kết quả chứ không phải lòng thành."

Dandelion lắc đầu, cởi bỏ chiếc mũ bê rê của mình và nhìn gã thuật sĩ với một nét nhăn nhó đau khổ nơi miệng.

"Ý anh là chúng ta vẫn không có tiền à?"

"Xem chừng là vậy."

Dandelion làm một vẻ mặt thậm chí còn đau khổ hơn.

"Tất cả là lỗi của tôi," anh rên rỉ. "Tôi phải chịu trách nhiệm về mọi sự. Geralt, anh có giận tôi không?"

Không, gã thuật sĩ không giận Dandelion. Không hề.

Dandelion dứt khoát chính là người chịu trách nhiệm cho những tai ương đã giáng xuống đầu họ. Anh cứ khăng khăng bảo họ phải đến hội chợ ở Bốn Cây Phong. Chàng thi sĩ lập luận rằng tổ chức lễ hội sẽ giúp thỏa mãn nhu cầu tự nhiên và sâu sắc của con người. Anh nhà thơ khẳng định rằng thỉnh thoảng, ta phải gặp gỡ người khác ở một nơi mình có thể cười đùa và ê a hát, ngấu nghiến thịt nướng và bánh bao, uống bia, nghe nhạc và sờ mó một cô gái trong khi đang xoay cô giữa điệu nhảy. Dandelion lập luận rằng nếu ai cũng muốn thỏa mãn những nhu cầu đó một cách riêng lẻ, định kỳ và ngẫu nhiên thì sẽ hỗn loạn vô cùng. Đó chính là lý do các ngày lễ và hội hè được phát minh ra. Và vì lễ lạt và hội hè tồn tại, ta phải thường xuyên tham dự chúng.

Geralt đã không phản đối điều ấy, mặc dù việc tham dự các lễ hội chiếm một vị trí rất thấp trong danh sách các nhu cầu tự nhiên và sâu sắc của bản thân gã. Tuy nhiên, gã đồng ý đi cùng với Dandelion, vì gã kỳ vọng sẽ thu thập được thông tin về một nhiệm vụ hoặc công việc tiềm năng nào đó từ đoàn người tụ tập lại; gã đã không có việc làm suốt một thời gian dài và lượng tiền dự trữ đã trở nên teo tóp đến đáng báo động.

Gã thuật sĩ không thù ghét gì Dandelion vì đã chọc tức các Lâm Binh. Gã cũng chẳng phải người vô tội; vì lẽ ra gã có thể can thiệp và giữ anh nhà thơ lại. Tuy nhiên, gã đã không làm thế, bởi vì gã không thể chịu đựng đám Lâm Vệ khét tiếng, còn được biết đến với cái tên Lâm Binh, một lực lượng tình nguyện với sứ mệnh tiêu diệt loài phi nhân. Gã cảm thấy khó chịu khi nghe chúng khoe khoang về những tiên nhân, mộc quái và dị thê bị cắm tên tua tủa, bị chém giết hoặc treo cổ. Tuy nhiên, Dandelion, vì đã trở nên tin rằng mình miễn nhiễm

với mọi sự trả thù sau khi đi cùng với gã thuật sĩ một thời gian, đã vượt lên chính mình. Ban đầu, toán Lâm Vệ không phản ứng với những lời chế giễu, châm chích hoặc đề xuất thô tục khiến dân làng đứng xem rộ lên cười hô hố của anh. Tuy nhiên, khi Dandelion hát một cặp câu thơ tục tĩu và đậm chất lăng mạ được sáng tác vội, chốt lại với câu: "Nếu muốn trở thành kẻ vô danh tiểu tốt, hãy làm một Lâm Binh," một cuộc cãi vã và sau đó là ẩu đả dữ dội đã nổ ra. Cái lán được dùng làm vũ trường bị cháy rụi. Thò tay vào can thiệp là một đội lính dưới trướng thành chủ Budibog, còn được gọi là Đầu Rỗng, sở hữu một khu điền trang bao trùm cả Bốn Cây Phong. Toán Lâm Binh, Dandelion và Geralt bị kết tội phải chịu chung trách nhiệm cho mọi thiệt hại và vi phạm, bao gồm cả vụ dụ dỗ một cô gái câm tóc đỏ, được tìm thấy trong bụi cây phía sau nhà kho sau khi vụ việc xảy ra, mặt đỏ bừng và toét miệng cười đầy ngớ ngẩn, áo thì bị rách đến tận nách. May mắn thay, thành chủ Budibog biết Dandelion, vậy nên mọi sự khép lại với một khoản tiền phạt, dù vậy nó vẫn ngốn hết số tiền họ có. Họ cũng phải cong đít chạy rời khỏi Bốn Cây Phong, bởi vì toán Lâm Binh, những kẻ đã bị đuổi ra khỏi làng, đe dọa sẽ trả thù và toàn bộ lực lượng hơn bốn mươi người của chúng bấy giờ đang săn lùng tinh linh nước ở những khu rừng lân cận. Geral chẳng ham hố gì việc lãnh một mũi tên với đầu khía ngạnh như lao móc có thể gây ra những thương tích rất đáng sợ của toán Lâm Binh.

Vì vậy, họ phải từ bỏ kế hoạch ban đầu của mình, bao gồm việc đảo một vòng quanh các ngôi làng ven bìa rừng, nơi gã thuật sĩ có khá nhiều triển vọng tìm được việc làm. Thay vào đó, họ phi ngựa đến Bremervoord, bên bờ biển. Thật không may, ngoài mối tình giữa công tước Agloval và nàng tiên cá Sh'eenaz với cơ hội thành công vốn dĩ rất nhỏ, gã thuật sĩ chẳng tìm được công việc nào. Họ đã phải bán chiếc nhẫn vàng của Geralt để mua đồ ăn, và một chiếc trâm ngọc đổi màu mà anh thi sĩ hát rong từng được một trong vô số nhân tình tặng làm kỷ niệm. Tình hình khá bi đát. Nhưng không, gã thuật sĩ không hề giận Dandelion.

"Không, Dandelion," gã nói. "Tôi không giận anh."

Dandelion không tin gã, điều ấy được thể hiện rất rõ qua cách anh giữ im lặng. Dandelion hiếm khi yên lặng. Anh vỗ nhẹ vào cổ con ngựa và mò mẫm trong túi yên của mình chẳng biết đã là lần thứ bao nhiêu. Geralt biết rằng anh sẽ không tìm thấy trong đó bất cứ thứ gì họ có thể bán. Mùi thức ăn theo gió tỏa ra từ một quán rượu gần đó đang dần trở nên không thể chịu nổi nữa.

"Anh ơi?" ai đó hét lên. "Này, anh ơi!"

"Vâng?" Geralt nói, quay lại. Một người đàn ông to béo, vóc dáng vạm vỡ, đi giày nỉ và khoác trên mình một chiếc áo da sói lót lông dày cộp bước ra khỏi chiếc xe được kéo bởi một cặp lừa rừng vừa dừng lại bên cạnh.

"Ờm... đó là," người đàn ông bụng phệ xấu hổ, bước tới nói, "ý tôi không phải anh, thưa anh, ý tôi là... ý tôi là anh Dandelion..."

"Chính là tôi đây." Chàng thi sĩ kiêu hãnh ngồi thẳng lưng, chỉnh lại chiếc mũ bê rê gắn lông cò của anh. "Ông cần gì vậy, thưa ông bạn?"

"Xin phiền anh một chút," người đàn ông bụng phệ nói. "Tôi là Teleri Drouhard, thương gia gia vị kiêm trưởng bang hội địa phương chúng tôi. Con trai tôi, Gaspard, vừa đính hôn với Dalia, con gái của Mestvin, thuyền trưởng tàu."

"Ha," Dandelion nói, giữ phong thái kiêu kỳ. "Tôi xin chúc mừng ông và gửi kèm lời chúc phúc đến cặp đôi đã hứa hôn. Tôi có thể giúp gì cho ông đây? Vụ này phải chăng có liên quan đến *jus primae noctis*[3]? Tôi không bao giờ từ chối chuyện đó đâu."

"Hở? Không... đó là... Chuyện là thế này, bữa tiệc đính hôn và vũ hội sẽ diễn ra vào tối nay. Kể từ khi thiên hạ bắt đầu đồn thổi rằng anh đã đến Bremervoord, vợ tôi cứ mè nheo mãi - đúng kiểu một mụ đàn bà. 'Nghe này', mụ nói, 'Teleri, chúng ta sẽ cho mọi người thấy rằng nhà mình không phải phường lỗ mãng như họ, rằng nhà mình đại diện cho văn hóa và nghệ thuật. Rằng khi nhà mình tổ chức một bữa tiệc,

nó sẽ tinh tế, chứ không phải một cái cớ để nhậu nhẹt và nôn mửa.' Tôi bảo với mụ rằng, *Cái mụ ngẫn này, chúng ta đã thuê một nhà thơ rồi, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?* Và mụ nói, 'Một là quá ít, hô hô, còn anh Dandelion kia, tôi thật chẳng thể ngờ nổi, một người nổi tiếng như vậy sẽ làm hàng xóm láng giềng của chúng ta phải lác mắt.' Anh thấy sao? Hãy ban cho chúng tôi vinh dự ấy... Lẽ đương nhiên, tôi sẵn sàng trả hai mươi lăm đồng talar để... thể hiện sự ủng hộ nghệ thuật của mình..."

"Tôi có nghe nhầm không vậy?" Dandelion dài giọng. "Tôi, tôi phải làm nhà thơ thứ hai ư? Nhân vật phụ cho một nhạc sĩ khác ấy à? Tôi sao? Thưa quý ông thân mến, tôi chưa sa cơ lỡ vận đến nỗi phải đi *hát bè* cùng người khác đâu!"

Drouhard đỏ mặt.

"Mong anh bỏ quá cho tôi," ông lắp bắp. "Đó không phải ý của tôi... Là vợ tôi... Bỏ quá cho tôi... Hãy ban cho chúng tôi cái vinh dự..."

"Dandelion," Geralt khẽ rít lên, "đừng làm bộ làm tịch. Chúng ta cần mấy xu đó."

"Đừng lên mặt dạy tôi!" chàng thi sĩ hét lên. "Tôi, làm bộ làm tịch ư? Tôi ư? Nhìn cái người thốt ra câu ấy kìa! Tôi thì nên nói gì về anh, cứ cách ngày lại từ chối một đề nghị béo bở đây hả? Anh sẽ không giết kỳ tinh, bởi vì chúng là loài có nguy cơ tuyệt chủng, hay trùng cánh dài, vì chúng vô hại, hay dạ linh, vì chúng ngọt ngào, hay rồng, bởi vì bộ điều lệ của anh ngăn cấm. Tôi cũng có lòng tự tôn riêng đấy, cứ tưởng tượng thử mà xem! Tôi cũng có một bộ điều lệ đấy!"

"Dandelion, xin anh đấy, hãy làm vì tôi đi. Hy sinh chút ít thôi mà, anh bạn, không hơn đâu. Tôi xin thề rằng mình sẽ không chê bai công việc tiếp theo nhận được. Thôi nào, Dandelion..."

Anh thi sĩ hát rong nhìn xuống đất và gãi cái cằm phủ một lớp râu mềm mịn. Drouhard, miệng há hốc, tiến lại gần.

"Nào anh... Hãy ban cho chúng tôi vinh dự này. Vợ tôi sẽ chẳng đời nào tha thứ cho tôi nếu tôi không mời anh. Bây giờ tôi... tôi sẽ nâng giá

lên thành ba mươi."

"Ba mươi lăm," Dandelion nói chắc nịch.

Geralt mỉm cười và hít lấy hương thức ăn thoang thoảng tỏa ra từ quán rượu với vẻ hy vọng.

"Đồng ý, thưa anh, đồng ý," Teleri Drouhard nhanh chóng nói, lẹ làng tới mức rõ là ông sẵn sàng bỏ ra tận bốn mươi nếu cần. "Và bây giờ... Nhà của tôi, nếu anh muốn chải chuốt và nghỉ ngơi, cũng sẽ chẳng khác nào nhà của anh. Và anh, thưa anh... Người ta gọi anh là gì nhỉ?"

"Geralt xứ Rivia."

"Tất nhiên, tôi cũng mời anh nữa, thưa anh. Đến dùng bữa xơi nước..."

"Chắc chắn rồi, rất sẵn lòng," Dandelion nói. "Chỉ đường cho chúng tôi đi, ông bạn thân mến. Và nói riêng với nhau chút nhé, nhà thơ kia là ai vậy?"

"Cô Essi Daven đáng kính."

III

Geralt một lần nữa lấy tay áo chùi những chiếc đinh tán bạc trên áo khoác và khóa thắt lưng của mình, vuốt phẳng mái tóc được buộc bằng một chiếc băng đầu sạch và đánh bóng đôi ủng bằng cách cọ chân này vào chân kia.

"Dandelion?"

"Hử?" Anh nhà thơ vuốt lại cọng lông cò ghim trên chiếc mũ bê rê, đồng thời vuốt thẳng áo chẽn và kéo nó xuống. Hai người bọn họ đã dành ra cả nửa ngày trời để giặt giũ quần áo và làm chúng trở nên tươm tất hơn. "Gì thế, Geralt?"

"Hãy cư xử sao cho phải đến sau bữa ăn tối họ mới tống ta ra ngoài, chứ không phải trước đó."

"Anh lại đùa rồi," chàng thi sĩ phẫn nộ nói. "Anh tự coi chừng cách cư xử của mình đi. Ta vào nhé?"

"Vào đi. Anh nghe thấy không? Ai đó đang hát. Một người phụ nữ."

"Anh chỉ mới nhận thấy điều đó thôi à? Đó là Essi Daven, còn được biết đến dưới cái tên Mắt Cưng. Sao thế, anh chưa bao giờ gặp một nữ thi sĩ hát rong ư? Phải rồi, tôi quên khuấy mất là anh tránh xa những nơi nghệ thuật phát triển mạnh mẽ. Mắt Cưng là một nhà thơ và ca sĩ tài năng, mặc dù không phải không có khuyết điểm, trong số đó bao gồm thái độ xấc láo, và như tôi nghe bảo thì đấy chưa phải điều tệ nhất về cô ta đâu. Tình cờ thì lúc này cô ta đang hát một trong những bản dân ca của tôi. Tí nữa thôi cô ta sẽ được nghe tôi nhận xét đôi điều rồi cái đôi mắt cưng nhỏ bé kia sẽ phải ứa lệ."

"Dandelion, xin anh hãy thương lấy thân ta. Họ sẽ tống chúng ta ra ngoài mất."

"Đừng can thiệp. Đây là chuyện nghề nghiệp. Ta vào đi."

"Dandelion?"

"Hử?"

"Tại sao lại là Mắt Cưng vậy?"

"Rồi anh sẽ thấy."

Bữa tiệc được tổ chức trong một nhà kho khổng lồ đã được dọn sạch mấy thùng cá trích và dầu gan cá. Mùi đã được khử - mặc dù không triệt để - bằng những bó tầm gửi và thạch nam gắn ruy băng màu, treo ở mọi chỗ có thể. Theo tục lệ, người ta còn treo rải rác những chùm tỏi để xua đuổi ma cà rồng nữa.

Những chiếc bàn và băng ghế dài được dồn về phía tường, phủ vải lanh trắng, và dựng tạm trong góc phòng là một lò sưởi kiêm bếp nướng thịt lớn. Tiệc đông đúc nhưng không ồn ào. Có hơn bốn chục người với đủ địa vị và nghề nghiệp khác nhau, chưa kể cậu thanh niên mặt đầy mụn nhọt và vị hôn thê mũi tẹt, mắt cứ dán tịt vào người chồng sắp cưới, đang nghiêm trang lắng nghe một bản dân ca da diết và du dương, được trình bày bởi một người phụ nữ trẻ mặc váy yếm

màu xanh da trời trang nhã, ngồi trên sân khấu với cây đàn luýt đặt trên đầu gối. Cô gái ấy hẳn chẳng thể quá mười tám tuổi, rất mảnh mai. Mái tóc dài và dày của cô có màu vàng sẫm. Họ bước vào đúng lúc cô gái kết thúc bài hát và cảm ơn những tràng pháo tay như sấm của khán giả bằng một cái gật đầu, khiến mái tóc của cô nhẹ lay.

"Xin chào anh, xin chào," Drouhard, diện bộ quần áo đẹp nhất của mình, nhanh chóng chạy lại chỗ họ và kéo họ về giữa nhà kho. "Cũng xin gửi lời chào tới anh nữa, thưa anh Gerard... Tôi vinh dự quá... Vâng... Qua đây đi... Hỡi quý ông quý bà quý phái! Đây là vị khách danh dự của chúng ta, người đã ban cho chúng ta vinh dự này và vinh danh chúng ta... Anh Dandelion, ca sĩ kiêm nhà thi nổi tiếng... ý tôi là nhà thơ, đã giúp chúng ta được vinh danh lãnh nhận niềm vinh dự to lớn này... Với vinh dự ấy, chúng ta..."

Tiếng hoan hô và vỗ tay vang lên, kể cũng đúng lúc, vì Drouhard xem chừng sẽ vinh vủng và lắp bắp đến mọt đời. Dandelion, kiêu hãnh đến ửng đỏ cả mặt, khoác lên vẻ cao ngạo và vô tư cúi đầu, sau đó vẫy tay với một hàng các cô gái đang ngồi trên một chiếc ghế dài, giống như những cô gà mái đậu trên chuồng gà, được những bà thím lớn tuổi trông chừng. Mấy cô gái ngồi đờ ra đấy, tạo cảm giác như thể họ đã bị dính chặt vào băng ghế bằng keo dán gỗ hoặc một chất kết dính mạnh nào khác. Tất cả bọn họ đều đặt tay trên cặp đầu gối khép chặt trong khi miệng há hờ, không trừ một ai.

"Và bây giờ," Drouhard hô. "Mời mọi người đến đây, mời mọi người thoải mái dùng bia và thoải mái ăn uống! Xin mời, xin mời! Cứ tự nhiên..."

Cô gái mặc váy xanh lách qua đám đông bấy giờ đang lao vào những chiếc bàn chất đầy đồ ăn như một con sóng biển.

"Xin chào, Dandelion," cô nói.

Geralt coi "mắt sáng như sao" là một diễn đạt sáo rỗng và nhàm tai, đặc biệt kể từ khi gã bắt đầu đi cùng với Dandelion, bởi lẽ anh thi sĩ hát rong hay có tật bừa bãi quẳng lời khen đó ra, và thường là cho những

người thực sự không hề xứng đáng nữa. Tuy nhiên, riêng với Essi Daven, ngay cả một kẻ vô cảm với thơ ca như gã thuật sĩ cũng phải thừa nhận rằng cô có một biệt danh rất phù hợp. Nguyên nhân là bởi long lanh trên khuôn mặt dễ thương và xinh xắn, dẫu rằng không có gì nổi bật của cô, là một con mắt xanh thẫm lớn, xinh đẹp, sáng ngời, hút lấy ánh nhìn. Phần lớn bên mắt còn lại của Essi Daven bị che khuất bởi một lọn tóc vàng buông xuống má cô. Thỉnh thoảng, Essi gạt lọn tóc đi bằng cách hất đầu hoặc thổi một hơi, và khi ấy, mắt nhỏ thứ hai của Mắt Cưng hóa ra cũng chẳng kém cạnh gì con mắt thứ nhất.

"Xin chào, Mắt Cưng," Dandelion nhăn mặt nói. "Bản dân ca cô vừa hát nghe hay phết. Cô đã cải thiện đáng kể kho tiết mục của mình. Tôi trước nay vẫn luôn khẳng định rằng nếu bản thân không đủ khả năng làm thơ, ta nên vay mượn thơ ca của người khác. Cô đã vay mượn được nhiều bài rồi chứ?"

"Một vài bài," Essi Daven ngay lập tức đáp trả và nhoẻn miệng cười, để lộ hàm răng trắng nhỏ. "Hai ba bài gì đấy. Tôi muốn thó nhiều hơn kia, nhưng chịu chết. Câu từ toàn những lời lẽ vô nghĩa kinh khủng, cả giai điệu cũng không phải những gì khán giả của tôi kỳ vọng, mặc dù cũng dễ nghe và giản đơn đến khiêm nhường - nếu không muốn gọi là thô thiển. Anh đã sáng tác được bài gì mới chưa, Dandelion? Tôi chưa nghe gì cả."

"Chẳng có gì là lạ hết," anh nhà thơ thở dài. "Tôi hát các bài dân ca của mình ở những nơi chỉ những người tài ba và nổi tiếng mới được mời, và xét cho cùng, cô không thường xuyên ghé những nơi như vậy."

Essi hơi đỏ mặt và hất lọn tóc sang một bên.

"Rất đúng," cô nói. "Tôi không thường xuyên ghé nhà thổ, vì bầu không khí ở đó khiến tôi nản hết cả lòng. Tôi thấy thương thay cho anh khi phải đi hát ở những nơi như thế. Nhưng biết làm sao được, sự đời là thế đấy. Nếu không có tài cán gì, con người ta không thể lựa chọn khán giả của mình."

Bây giờ đến lượt Dandelion đỏ bừng mặt lên. Tuy nhiên, Mắt Cưng

lại bật cười vui vẻ, bất ngờ quàng tay qua cổ anh và hôn lên má anh. Gã thuật sĩ chưng hửng, nhưng không quá ngạc nhiên. Quả thực khó mà có chuyện một đồng nghiệp của Dandelion lại khác gì nhiều so với anh về khoản hành xử thất thường.

"Dandelion, cái lão khốn nạn này," Essi nói, vẫn ôm chầm lấy cổ anh nhà thơ. "Được thấy anh vẫn khỏe mạnh và minh mẫn em mừng lắm ấy."

"Trời đất, Bé Con." Dandelion ôm lấy eo cô gái, bế thốc cô lên và xoay cô một vòng, khiến chiếc váy của cô phình lên quanh người cô. "Thề có thần linh chứng giám, em tuyệt vời thật đấy, đã lâu lắm rồi anh chưa được nghe những lời lẽ hằn học tuyệt diệu đến như vậy. Em đốp chát còn hay hơn cả hát nữa kia! Và trông em lộng lẫy vô cùng!"

"Em đã bảo anh không biết bao nhiêu lần rồi," Essi nói, thổi lọn tóc của mình đi và liếc nhìn Geralt, "đừng gọi em là Bé Con, Dandelion. Với cả, em nghĩ đã đến lúc anh giới thiệu em với người đồng hành của mình rồi đấy. Như em thấy thì anh ấy không phải người cùng hội cùng bè với chúng ta."

"Mong thần linh che chở cho chúng ta," anh thi sĩ hát rong cười phá lên. "Bé Con à, anh ta vừa giọng như vịt đực, vừa điếc đặc thơ ca, và chỉ biết gieo vần 'ỉa' với 'bia' thôi. Đây là Geralt xứ Rivia, một thành viên của bang hội thuật sĩ. Đến gần hơn đi nào, Geralt, và hôn tay Mắt Cưng đi."

Gã thuật sĩ lại gần, thực sự không biết phải làm gì. Người ta thường chỉ hôn tay hoặc nhẫn những người đàn bà thuộc cấp bậc từ nữ công tước trở lên, và sẽ phải quỳ gối xuống. Đối với những người phụ nữ thuộc địa vị thấp hơn thì ở khu miền Nam này, đó được coi là một cử chỉ đậm chất ái tình, thế nên thường chỉ dành cho các cặp đôi thân thiết.

Tuy nhiên, Mắt Cưng đã xua tan nghi ngờ của gã bằng cách tự động chìa tay mình lên cao với các ngón tay hướng xuống dưới. Gã vụng về nắm lấy và giả vờ hôn lên đấy. Essi, với con mắt xinh đẹp mở to, đỏ

bừng mặt.

"Geralt xứ Rivia," cô nói. "Bạn bè của anh hay thật đấy, Dandelion."

"Là một vinh dự cho tôi," gã thuật sĩ lẩm bẩm, ý thức được rất rõ rằng khả năng ăn nói của mình đang ngang ngửa Drouhard. "Thưa quý nương..."

"Chết tiệt," Dandelion khịt mũi. "Đừng làm Mắt Cưng bối rối với mấy lời lắp bắp và tước vị cao sang thế chứ. Con bé là Essi, anh này là Geralt. Kết thúc phần giới thiệu. Hãy đi thẳng vào vấn đề thôi nào, Bé Con."

"Nếu gọi em là Bé Con một lần nữa, anh sẽ ăn tát. Chúng ta phải đi thẳng vào vấn đề nào đây?"

"Ta phải nhất trí với nhau mình sẽ hát như thế nào. Anh đề xuất ta hát nối đuôi nhau, mỗi người một vài bản. Để tạo hiệu ứng. Tất nhiên là sẽ hát những bản dân ca do chính mình sáng tác rồi."

"Thế cũng được."

"Drouhard trả cho em bao nhiêu thế?"

"Không phải việc của anh. Ai hát trước đây?"

"Em đi."

"Nhất trí. Ê, xem ai đến dự tiệc cùng ta kìa. Công tước Agloval muôn ngàn cao quý. Ông ta vừa mới bước vào, nhìn kìa."

"Ái chà chà," Dandelion vui vẻ nói. "Mặt bằng khán giả trở nên cao sang hơn rồi đấy. Nhưng mặt khác, chúng ta cũng chẳng nên trông đợi gì ở lão đâu. Lão là một gã bủn xỉn. Geralt có thể xác nhận điều đó. Công tước địa phương cực ghét trả tiền. Đúng là lão có thuê tuyển người đấy. Nhưng riêng khoản trả tiền thì lão biến nhanh."

"Em đã nghe đôi điều về ông ta." Essi đưa mắt nhìn Geralt, hất lọn tóc ra khỏi má. "Dân tình tại bến cảng và cầu tàu đã bàn về chuyện ấy. Nàng Sh'eenaz nổi tiếng, phải không?"

Agloval đáp lại cái cúi chào kính cẩn của hai hàng người cạnh cửa bằng một cái gật đầu cụt ngủn, sau đó gần như ngay lập tức đi đến chỗ

Drouhard và kéo ông vào một góc, tỏ dấu hiệu rằng mình không ngờ sẽ được chào đón long trọng và kính cẩn ngay giữa nhà kho. Geralt quan sát họ qua khóe mắt. Họ nói chuyện nhẹ nhàng, nhưng rõ ràng cả hai đều đang kích động. Drouhard liên tục lấy tay áo lau trán, lắc đầu và gãi cổ. Ông đang hỏi gì đó mà vị công tước, đầy cáu kỉnh và nghiêm nghị, chỉ trả lời bằng cách nhún vai.

"Công tước," Essi nói khẽ, tiến lại gần Geralt, "có vẻ bộn bề tâm tư. Lại chuyện tình cảm à? Vụ hiểu lầm với nàng tiên cá trứ danh của ông ta hồi sáng sớm hôm nay nhỉ? Phải vậy không, thuật sĩ?"

"Có lẽ thế," Geralt trả lời, liếc xéo nàng thi sĩ, ngạc nhiên và khó chịu một cách kỳ lạ trước câu hỏi của cô. "Chà, mọi người đều có những vấn đề của riêng mình. Tuy nhiên, không phải ai cũng thích những chuyện như thế bị tiết lộ hết cho bàn dân thiên hạ cùng nghe."

Mắt Cưng hơi tái mặt, thổi lọn tóc đi và nhìn gã đầy thách thức.

"Nói như vậy là anh có ý xúc phạm hay chỉ trêu chọc tôi thôi vậy?"

"Không phải cả hai. Tôi chỉ muốn chặn trước những câu hỏi thọc ngoáy vào chuyện giữa Agloval và nàng tiên cá. Những câu hỏi tôi cảm thấy mình không có quyền trả lời."

"Tôi hiểu rồi." Con mắt tuyệt mỹ của Essi Daven hơi nheo lại. "Tôi sẽ không đẩy anh vào tình cảnh khó xử nào tương tự như vậy nữa. Tôi sẽ không hỏi anh bất kỳ câu nào mình định hỏi, và thật tình mà nói, tôi cũng chỉ coi đó như màn dạo đầu kiêm lời mời tham gia một cuộc trò chuyện vui vẻ thôi. Thôi được rồi, cuộc trò chuyện đó sẽ không diễn ra, và anh không cần phải lo rằng nội dung trong ấy sẽ bị tiết lộ hết cho bàn dân thiên hạ cùng nghe. Rất hân hạnh được gặp anh."

Cô quay gót đi về phía mấy chiếc bàn, nơi cô ngay lập tức được trân trọng chào đón. Dandelion chuyển trọng tâm từ chân này sang chân kia và ho đầy ngụ ý.

"Tôi sẽ không nói anh làm vậy là lịch sự gì lắm đâu, Geralt à."

"Nghe chói tai thật," gã thuật sĩ đồng ý. "Tôi đã làm tổn thương cô ấy, một cách hoàn toàn vô ý. Chắc tôi nên đi theo cô ấy và xin lỗi nhỉ?"

"Bỏ đi," anh nhà thơ nói và đế thêm đầy triết lý. "Làm gì có cơ hội thứ hai để tạo ấn tượng đầu tiên. Nào, thay vào đó, hãy đi làm một ly bia thôi."

Họ không có cơ hội uống bia. Drouhard băng qua một nhóm thương nhân đang nói chuyện ồn ã.

"Thưa anh Gerard," ông nói. "Phiền anh qua đây. Công tước muốn nói chuyện với anh."

"Được rồi."

"Geralt," Dandelion tóm lấy tay áo gã. "Đừng quên đấy nhé."

"Quên cái gì cơ?"

"Anh đã hứa sẽ chấp nhận bất kỳ nhiệm vụ nào, không phàn nàn gì hết. Tôi sẽ bắt anh giữ lời đấy. Anh đã nói gì ấy nhỉ? Hy sinh chút ít đúng không?"

"Thôi được rồi, Dandelion."

Gã cùng Drouhard đi vào góc nhà kho, rời xa những vị khách. Agloval đang ngồi tại một chiếc bàn thấp. Đi cùng với ông ta là một người đàn ông ăn mặc lòe loẹt, dạn dày sương gió với bộ râu đen ngắn mà ban nãy Geralt không để ý thấy.

"Ta lại tái ngộ rồi, thuật sĩ," vị công tước nói. "Mặc dù sáng nay ta đã thề mình không còn muốn gặp lại anh nữa. Nhưng ta không có một thuật sĩ nào khác để nhờ cả, thế nên phải chấp nhận nhờ đến anh thôi. Hãy gặp Zelest, quản điền kiêm người cai quản công việc lặn mò trai ngọc của ta. Nói đi, Zelest."

"Sáng nay," nhân vật dạn dày sương gió trầm giọng nói, "bọn tôi tính đi mò ngọc ở bên ngoài khu vực bình thường vẫn hay lặn. Một thuyền đi xa hơn về phía tây, vượt ra ngoài mũi đất, hướng tới Nanh Rồng."

"Nanh Rồng," Agloval chen vào, "là hai rạn núi lửa ở cuối mũi đất. Có thể nhìn thấy chúng từ bờ biển của bọn ta."

"Đúng vậy," Zelest xác nhận. "Mọi người thường không đi thuyền ra

đó, vì tại đấy có xoáy nước và đá ngầm, lặn rất nguy hiểm. Nhưng vùng bên bờ biển ngày càng có ít ngọc trai hơn. Phải, một chiếc thuyền đã ra đó. Một thủy thủ đoàn gồm bảy thành viên, hai thủy thủ và năm thợ lặn, trong đó có một người là phụ nữ. Khi đến chiều hôm rồi mà vẫn chưa thấy họ quay trở lại, bọn tôi bắt đầu lo lắng, mặc dù biển thì lặng sóng như thể đã có người đổ dầu lên. Tôi đã cử một vài chiếc xuồng nhanh ra đó, chẳng bao lâu sau, bọn tôi đã thấy chiếc thuyền trôi dạt trên biển. Không có ai trên đó hết, không một mạng nào. Biến mất tăm mất tích. Bọn tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Nhưng hẳn đã có giao tranh, một cuộc thảm sát thực sự. Có một số dấu hiệu..."

"Dấu hiệu gì?" gã thuật sĩ nheo mắt.

"Chà, toàn bộ boong tàu bê bết máu."

Drouhard rít lên và lo lắng nhìn xung quanh. Zelest hạ giọng xuống.

"Như tôi đã nói đấy," y nghiến chặt hàm và lặp lại. "Con thuyền nhoe nhoét máu, khắp mọi nơi. Chắc chắn là nguyên một cuộc thảm sát đã xảy ra trên tàu. Có thứ gì đó đã giết chết những người kia. Người ta nói rằng đó là một con quái vật biển. Không nghi ngờ gì nữa, một con quái vật biển."

"Không phải cướp biển ư?" Geralt nhẹ nhàng hỏi. "Hay đổi thủ lặn tìm ngọc trai? Ngài loại trừ khả năng một cuộc ẩu đả bằng dao kiếm bình thường à?"

"Đúng vậy," vị công tước nói. "Ở đây không có cướp biển, không có cạnh tranh gì hết. Và những trận xung đột dao kiếm không dẫn đến việc mọi người đều biến mất - chẳng trừ một ai. Không, Geralt. Zelest nói đúng đấy. Đó là một con quái vật biển, chứ không phải thứ gì khác. Nghe này, bây giờ chẳng ai dám ra khơi nữa, kể cả đến những ngư trường quen thuộc gần đây. Thiên hạ sợ đến đờ người ra và bến cảng đã bị tê liệt. Ngay cả tàu bè cũng không hoạt động. Anh hiểu vấn đề chưa, thuật sĩ?"

"Tôi hiểu rồi," Geralt gật đầu. "Ai sẽ dẫn tôi ra chỗ đó đây?"

"Ha," Agloval đặt một tay lên bàn và nhịp ngón. "Ta ưng đấy. Đây là kiểu nói chuyện của thuật sĩ. Đi vào vấn đề ngay lập tức, không trò chuyện lăng nhăng thừa thãi. Ừ, ta ưng đấy. Ông thấy không, Drouhard? Ta đã bảo ông rồi đấy thôi, một thuật sĩ đói là một thuật sĩ ngon ăn. Đúng không, Geralt? Xét cho cùng, nếu không có người bạn ca sĩ của mình, anh đã lại một lần nữa lên giường với cái bụng rỗng rồi. Thông tin của ta chính xác đấy, phải không nào?"

Drouhard gục đầu xuống. Zelest nhìn vu vơ về phía trước.

"Ai sẽ dẫn tôi ra chỗ đó đây?" Geralt lặp lại, lạnh lùng nhìn Agloval.

"Zelest," vị công tước nói, nụ cười của ông ta tắt dần. "Zelest sẽ chỉ cho anh Nanh Rồng và đường ra đó. Khi nào anh bắt tay vào việc?"

"Ngay sáng mai. Hãy có mặt ở bến cảng nhé, ông Zelest."

"Vâng, thưa anh thuật sĩ."

"Tuyệt vời." Vị công tước xoa tay và lại mỉm cười đầy móc mỉa. "Geralt, ta trông đợi anh sẽ giải quyết vụ con quái vật này tử tế hơn vụ Sh'eenaz. Thực sự đấy. À mà, một điều nữa. Ta cấm bàn ra tán vào về chuyện này đấy nhé; ta không muốn thiên hạ hoảng loạn hơn nữa. Ông có hiểu không, Drouhard? Ông chỉ cần hở ra một từ thôi là ta sẽ lệnh cho người rút lưỡi của ông ra ngay!"

"Tôi hiểu rồi, thưa ngài."

"Tốt," Agloval nói, đứng dậy. "Vậy thì ta sẽ đi đây, ta sẽ không dự tiệc hay khơi dậy bất kỳ tin đồn nào. Tạm biệt nhé, Drouhard. Gửi cặp đôi mới thành hôn lời chúc phúc hộ ta."

"Xin cảm ơn ngài, thưa công tước."

Essi Daven bây giờ đang ngồi trên một chiếc ghế đẩu thấp, bao quanh là một đám đông thính giả, hát một bản dân ca du dương và da diết về số phận bất hạnh của một người tình bị phản bội. Dandelion tựa mình vào một cây cột, đang lẩm bẩm điều gì đó và nhẩm đếm nhịp cùng âm tiết trên đầu ngón tay.

"Thế nào?" anh hỏi. "Anh có việc rồi chứ, Geralt?"

"Ừ," gã thuật sĩ trả lời, không đi sâu vào chi tiết, những điều vốn dĩ chẳng liên quan đến anh nhà thơ.

"Đã bảo anh là tôi đánh hơi thấy có chuyện gì bất ổn mà - cả mùi tiền nữa. Tốt, tốt lắm. Tôi sẽ kiếm được chút tiền, anh cũng vậy, ta sẽ có thể chè chén. Chúng ta sẽ đến Cidaris, vừa kịp tham dự lễ hội thu hoạch nho. Và bây giờ, nếu anh không phiền, tôi đã trông thấy một thứ thú vị trên băng ghế đằng kia."

Geralt nhìn theo ánh mắt của chàng thi sĩ, nhưng ngoài khoảng chục cô gái đang há miệng, gã chẳng thấy gì thú vị cả. Dandelion kéo chiếc áo chẽn của mình xuống, chỉnh mũ bê rê phủ lên tai phải và tiến đến băng ghế với những sải bước đung đưa. Sau khi vượt qua mấy bà thím canh chừng các cô thiếu nữ bằng một nước đi vòng từ mạn sườn đầy khéo léo, anh bắt đầu nghi thức thường lệ của mình, ấy là nở một nụ cười toe toét.

Essi Daven đã hát xong bài dân ca và được khen thưởng bằng một tràng pháo tay, một chiếc ví nhỏ và một bó hoa cúc to rất đẹp - dù hơi héo.

Gã thuật sĩ đi vòng quanh các vị khách, tìm cơ hội để cuối cùng cũng ngồi được vào một chỗ bên cái bàn bày biện đầy thức ăn. Gã thèm thuồng nhìn đống cá ngâm chua, lá bắp cải nhồi, đầu cá tuyết luộc và thịt cừu đang nhanh chóng biến mất, nhìn những khoanh xúc xích và gà thiến đang bị xâu xé, và chỗ cá hồi hun khói cùng thịt giăm bông bị dao cắt nhoay nhoáy. Vấn đề là quanh bàn không có ghế trống nào hết.

Các thiếu nữ và bà thím đã phần nào trở nên náo nhiệt hơn, vây quanh Dandelion, ríu rít yêu cầu biểu diễn. Dandelion mỉm cười giả dối và nại cớ, giả vờ khiêm tốn một cách vô ích.

Geralt chế ngự cảm giác xấu hổ, gần như chen lấy một chỗ trên bàn. Một ông già nồng nặc mùi giấm tránh sang bên một cách nhã nhặn và đầy tự nguyện đến đáng ngạc nhiên, suýt nữa thì thúc ngã mấy vị khách ngồi bên cạnh mình. Geralt bắt đầu ăn ngay lập tức và

chỉ trong nháy mắt đã xử sạch món duy nhất mà gã có thể với tới. Cái ông người nồng nặc mùi giấm đưa cho gã một đĩa khác. Để tỏ lòng biết ơn, gã thuật sĩ chăm chú lắng nghe những lời ca cẩm tràng giang đại hải của ông già về thời đại cũng như giới trẻ ngày nay. Ông ta cứ ngoan cố gọi tự do tình dục là "buông thả", khiến cho Geralt phải chật vật giữ vẻ nghiêm trang.

Essi đứng bên bức tường, một mình, dưới những chùm tầm gửi, điều chỉnh cây đàn luýt. Gã thuật sĩ nhìn thấy một người thanh niên mặc áo captan thêu kim tuyến quanh eo đến gần và nói gì đó với nàng thi sĩ, vừa nói vừa mỉm cười yếu ớt. Essi nhìn chàng trai trẻ, cái miệng xinh xắn khẽ nhếch lên và nói nhanh vài lời. Chàng thanh niên co rúm lại rồi vội vã bỏ đi và suốt một hồi lâu sau đó, đôi tai đỏ như gấc của anh ta phát sáng trong cảnh tối mờ mờ.

"... ghê tởm, xấu hổ và ô nhục," ông già nồng mùi giấm vẫn nói tiếp. "Buông thả quá trời đất, cậu ạ."

"Thật vậy," Geralt thận trọng gật đầu, lấy một mẩu bánh mì quẹt đĩa của mình.

"Cảm phiền mọi người hãy yên tĩnh chút, thưa các quý bà, các quý ông cao quý," Drouhard hô, bước vào giữa phòng. "Mặc dù đang hơi kiệt sức và mệt mỏi, anh Dandelion nổi tiếng giờ đây sẽ hát cho chúng ta nghe bản dân ca trứ danh của mình về nữ hoàng Marienn và Quạ Đen! Anh sẽ trình diễn vì đã nhận được lời khẩn cầu, mà anh nói mình chẳng thể khước từ, của cô Veverka, con gái ông thợ xay."

Cô Veverka, vốn hơi thua thiệt khoản duyên dáng so với những cô gái khác đang ngồi trên băng ghế, chỉ trong nháy mắt đã trở nên xinh đẹp hẳn. Một tràng huyên náo cùng tiếng vỗ tay vang lên, át đi những lời nhận định về sự buông thả vẫn được ông già sặc mùi giấm tiếp tục đưa ra. Dandelion đợi cho đến khi bốn bề đã hoàn toàn im lặng, chơi một khúc dạo đầu đầy ấn tượng trên cây đàn luýt của mình, thế rồi bắt đầu hát, mắt vẫn không rời khỏi cô Veverka bấy giờ đang càng thêm phần yêu kiều theo từng câu hát. *Thật tình chứ,* Geralt thầm nghĩ,

thằng cha này còn hiệu nghiệm hơn mọi loại dầu và kem ma thuật Yennefer bán trong cái cửa hàng nhỏ của nàng ở Vengerberg.

Gã nhìn thấy Essi lẻn ra sau vòng khán giả hình bán nguyệt đông đúc của Dandelion và thận trọng lẩn qua cánh cửa dẫn ra sân hiên. Bị một thôi thúc kỳ lạ đưa đẩy, gã nhanh nhẹn luồn ra đằng sau bàn và đi theo cô.

Cô đứng nghiêng người về phía trước, chống khuỷu tay lên lan can cầu cảng, đầu rụt vào bờ vai thanh tú nhô cao. Cô đang quan sát mặt biển gợn sóng, lấp lánh nhờ ánh trăng và những đống lửa đang bùng cháy ở bến cảng. Một tấm ván kêu cót két dưới chân Geralt. Essi đứng thẳng dậy.

"Tôi xin lỗi, tôi không cố ý làm phiền cô," gã nói, giọng điệu gượng gạo, tìm kiếm nét nhăn nhó đột ngột nở ra trên môi mà ban nãy cô đã ban tặng cho người thanh niên mặc áo thêu kim tuyến.

"Anh không làm phiền tôi đâu," cô đáp, mỉm cười và hất ngược lọn tóc của mình ra sau. "Tôi không ra đây tìm kiếm sự cô độc, mà là không khí trong lành. Có phải toàn bộ chỗ khói và bầu không khí ngột ngạt trong đó cũng làm phiền anh không?"

"Một chút. Nhưng tôi thấy phiền hơn khi biết rằng mình đã xúc phạm cô. Tôi đến đây để xin lỗi, Essi à, để cố gắng giành lại cơ hội trò chuyện vui vẻ."

"Anh xứng đáng được tôi xin lỗi," cô nói, nhấn tay xuống lan can. "Tôi đã phản ứng quá hấp tấp. Tôi luôn phản ứng quá hấp tấp, không biết kiềm chế bản thân. Xin hãy thứ lỗi và ban cho tôi một cơ hội khác. Cơ hội trò chuyện."

Gã đến gần và dựa vào lan can bên cạnh cô. Gã cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cô, và mùi cỏ roi ngựa thoang thoảng. Gã thích mùi cỏ roi ngựa, mặc dù mùi cỏ roi ngựa không phải là mùi tử đinh hương và quả lý gai.

"Anh liên hệ biển với điều gì, Geralt?" cô bỗng dưng hỏi.

"Sự bất an," gã trả lời, gần như vô thức.

"Thú vị đấy. Ấy vậy mà anh trông có vẻ rất bình tĩnh và điềm đạm."

"Tôi không nói rằng mình cảm thấy bất an. Cô bảo tôi nêu ra sự liên hệ."

"Sự liên hệ là hình ảnh của linh hồn. Tôi biết mình đang nói về cái gì, tôi là một nhà thơ mà."

"Và cô liên hệ biển với điều gì vậy, Essi?" gã nhanh chóng hỏi, để ngưng thảo luận về nỗi bất an gã đang cảm thấy.

"Với chuyển động liên tục," cô trả lời sau một khoảng lặng. "Với sự thay đổi. Và với những câu đố, sự bí ẩn, với thứ mà tôi không thể nắm bắt, thứ tôi có thể diễn tả theo cả nghìn cách khác nhau, trong cả nghìn bài thơ, nhưng không bao giờ thực sự chạm được đến cốt lõi, đến tâm của nó. Phải, chính vậy."

"Và vì vậy," gã nói, cảm thấy mùi cỏ roi ngựa càng lúc càng ảnh hưởng đến mình một cách mạnh mẽ hơn. "Những gì cô cảm thấy cũng là sự bất an. Ấy vậy mà cô trông có vẻ rất bình tĩnh và điềm đạm."

Cô quay về phía gã, hất lọn tóc vàng của mình ra sau và dán chặt cặp mắt lộng lẫy vào gã.

"Tôi không bình tĩnh hay điềm đạm, Geralt."

Nó xảy ra một cách đột ngột, hoàn toàn bất ngờ. Chuyển động của gã, lẽ ra chỉ là một cái chạm, một cái chạm nhẹ vào cánh tay cô, trở thành một cú siết đầy mạnh mẽ bằng cả hai tay quanh vòng eo vô cùng mảnh mai của cô, sang đến một động tác kéo, nhanh mà không thô bạo, lôi cô lại gần hơn, rồi thành một sự tiếp xúc đột ngột, nồng nhiệt giữa cơ thể họ. Essi đột ngột cứng người, đứng thẳng lên, ưỡn mạnh ra sau, ấn tay vào người gã, đầy kiên định, như thể cô muốn lùi lại và đẩy cả hai tay gã ra khỏi eo mình, nhưng thay vì vậy, cô nắm chặt lấy chúng, rồi nghiêng đầu về phía trước, hé môi ngập ngừng.

"Tại sao... Tại sao lại thế này?" cô thì thầm. Mắt cô mở to, lọn tóc vàng rơi xuống má.

Điềm đạm và chậm rãi, gã nghiêng đầu tới, đưa mặt lại gần và, vừa đột ngột vừa nhanh chóng, mím môi thành một nụ hôn. Tuy nhiên,

ngay cả khi đó, Essi vẫn không buông đôi bàn tay gã đang nắm lấy eo cô và vẫn ưỡn mạnh lưng, tránh tiếp xúc cơ thể. Họ cứ giữ im như vậy, chậm rãi xoay người, như thể đang khiêu vũ. Cô hôn gã say đắm, thành thạo. Suốt một hồi lâu.

Thế rồi cô nhẹ nhàng mau lẹ thoát khỏi vòng tay gã, quay đi, một lần nữa dựa vào lan can, đầu rụt vào vai. Geralt tự nhiên cảm thấy mình ngu ngốc khôn cùng. Cảm giác đó ngăn gã lại gần cô, choàng một cánh tay qua tấm lưng khom khom của cô.

"Tại sao?" cô lạnh lùng hỏi, không quay đầu lại. "Tại sao anh lại làm vậy?"

Cô liếc nhìn gã qua khóe mắt và gã thuật sĩ chợt hiểu rằng mình đã mắc sai lầm. Gã đột nhiên biết rằng sự giả tạo, dối trá, làm bộ làm tịch và can đảm hão sẽ dẫn gã thẳng vào một đầm lầy, nơi thứ duy nhất ngăn cách gã với vực thẳm bên dưới chỉ là một lớp cỏ và rêu nhấp nhô, rối bù, có thể sẽ sụp xuống, rách hoặc vỡ toạc ra bất cứ lúc nào.

"Tại sao?" cô lặp lại.

Gã không trả lời.

"Anh muốn tìm một cô gái bầu bạn buổi đêm à?"

Gã không trả lời. Essi từ từ quay lại và chạm vào cánh tay gã.

"Cùng quay vào thôi," cô ung dung nói, nhưng gã không hề bị thái độ của cô đánh lừa, cảm nhận được cô đang căng thẳng như thế nào. "Đừng làm mặt như thế. Không sao cả đâu. Và việc tôi không tìm giai bầu bạn tối nay cũng không phải lỗi của anh. Phải không?"

"Essi..."

"Cùng quay vào thôi, Geralt. Dandelion đã biểu diễn lại đến ba lần rồi. Giờ đến lượt tôi. Đi nào, tôi sẽ hát..."

Cô liếc nhìn gã với ánh mắt kỳ lạ và thổi lọn tóc ra khỏi mắt.

"Tôi sẽ hát cho anh nghe."

IV

"Ố ồ," gã thuật sĩ nói, giả vờ ngạc nhiên. "Vậy là anh nghỉ ở đây à? Tôi cứ đinh ninh tối nay anh sẽ chẳng về kia."

Dandelion kéo chốt khóa cửa lại, treo cây đàn và chiếc mũ bê rê lông cò của anh lên một cái mắc, cởi bỏ áo chẽn, chải phẳng nó và đặt lên mấy cái bao tải nằm trong góc căn phòng nhỏ. Ngoài những chiếc bao, một cái xô gỗ và một tấm nệm khổng lồ nhồi cuống đậu khô, trong căn phòng áp mái không có món đồ đạc nào nữa - ngay cả ngọn nến cũng được đặt trên sàn trong một vũng sáp cứng. Drouhard ngưỡng mộ Dandelion, nhưng rõ ràng không đủ để cho anh sử dụng một căn phòng hoặc thậm chí một gian nhà kho.

"Và tại sao," Dandelion vừa hỏi vừa tháo giày, "anh lại nghĩ tôi tối nay sẽ không về?"

"Tôi nghĩ," gã thuật sĩ chống một bên cùi chỏ nhỏm người lên, làm mớ đậu khô kêu răng rắc, "anh sẽ đi và hát mấy khúc tình ca bên dưới cửa sổ phòng cô Veverka mà anh cứ thè lưỡi tăm tia cả buổi tối như một con chó săn trông thấy chó cái vậy."

"Ha, ha," anh nhà thơ bật cười. "Anh ba ngơ thật đấy. Anh chẳng hiểu gì cả. Veverka ư? Tôi không quan tâm đến Veverka. Tôi chỉ đơn thuần muốn làm cô Akeretta phải nổi máu ghen thôi, vì ngày mai tôi sẽ tán tỉnh cô ta. Dịch ra đi."

Dandelion gục xuống nệm và kéo chăn ra khỏi người Geralt. Cảm thấy một cơn tức giận kỳ lạ dấy lên trong lòng, Geralt quay đầu về phía ô cửa sổ nhỏ bé, nơi gã đáng lẽ đã có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao, mỗi tội lại vướng phải mấy con nhện siêng năng.

"Sao lại bực bội thế?" chàng thi sĩ hỏi. "Anh thấy khó chịu trước cảnh tôi tán gái à? Kể từ khi nào vậy? Hay là anh đã trở thành một thầy tế và thề nguyền thủ tiết? Hoặc có lẽ..."

"Đừng lải nhải nữa. Tôi mệt rồi. Anh không nhận thấy rằng đã hai tuần nay, đây là lần đầu tiên chúng ta có nệm nằm và mái che trên đầu ư? Chẳng lẽ anh lại không thấy vui mừng trước cảnh mưa sẽ không nhỏ xuống người chúng ta giữa lúc đêm hôm khuya khoắt à?"

"Đối với tôi," Dandelion mơ tưởng, "nệm không có gái sẽ chẳng phải một tấm nệm. Đây là một niềm hạnh phúc không trọn vẹn, và hạnh phúc không trọn vẹn là gì nào?"

Vẫn như mọi lần Dandelion nổi máu ba hoa chích chòe giữa đêm, Geralt khẽ rên rỉ.

"Hạnh phúc không trọn vẹn," anh nhà thơ nói tiếp, mê mải với giọng của chính bản thân mình, "giống như... một nụ hôn bị phá ngang... Cho tôi hỏi tí, tại sao anh lại nghiến răng thế?"

"Anh nhàm chán thật đấy, Dandelion. Chẳng có gì ngoài chăn nệm, gái gú, mông má, vú vếu, niềm hạnh phúc không trọn vẹn và những nụ hôn bị gián đoạn bởi những con chó do cha mẹ người yêu thả ra đuổi anh. Ôi, anh rõ ràng không thể hành xử khác đi được. Rõ ràng là chỉ sự dâm dục dễ dàng, nếu không muốn nói là lang chạ mù quáng, mới giúp cho cánh nhạc sĩ các anh sáng tác được các bài dân ca, làm thơ và hát hò. Đó rõ ràng - ghi lại câu này đi nhé - là mặt tối trong tài năng của đám nhà các anh."

Gã đã buột miệng nói quá nhiều và vẫn chưa hạ được nhiệt trong giọng nói cho đúng mức. Và Dandelion đã nhìn thấu tim đen gã một cách dễ dàng và chuẩn xác.

"Á à," anh điềm tĩnh nói. "Essi Daven, còn được gọi là Mắt Cưng. Con mắt nhỏ đầy quyến rũ của Mắt Cưng đã dán vào thuật sĩ và khiến thuật sĩ trở nên bối rối. Chàng thuật sĩ hành xử như một cậu học trò nhỏ trước một bà hoàng. Và thay vì tự trách mình, anh ta đang đổ lỗi cho con bé và tìm kiếm mặt tối của con bé."

"Anh cứ nói huyên thuyên, Dandelion."

"Không, anh bạn thân mến à. Essi đã gây được ấn tượng với anh, anh không thể che giấu điều đó đâu. Thực ra thì tôi không thấy chuyện đó có vấn đề gì hết. Nhưng hãy cẩn thận và đừng mắc sai lầm. Con bé không như anh nghĩ đâu. Nếu tài năng của con bé có mặt tối nào thì đó chắc chắn không phải như những gì anh mường tượng đâu."

"Tôi phỏng đoán," gã thuật sĩ nói, cố gắng kiểm soát giọng mình,

"rằng anh biết cô ấy rất rõ."

"Rõ lắm. Nhưng không phải theo cách anh nghĩ. Không phải như thế."

"Đối với anh thì như vậy là lạ phết đấy, đừng chối."

"Anh thật ngu ngốc," anh nhà thơ nói, vươn vai và đặt cả hai tay bên dưới cổ. "Tôi đã biết Bé Con gần như từ khi con bé còn nhỏ. Đối với tôi, nó giống như... chà.. giống như một đứa em gái vậy. Thế nên tôi xin nhắc lại, đừng mắc phải bất cứ sai lầm ngớ ngẩn nào về nó đấy nhé. Anh sẽ làm nó bị tổn thương nặng nề, bởi vì anh cũng đã gây được ấn tượng với nó rồi. Thừa nhận đi, anh thèm muốn nó đúng không?"

"Ngay cả nếu đúng vậy thật thì, không giống như anh, tôi không quen mang chuyện đấy ra bàn," Geralt gay gắt nói." Hoặc sáng tác các bài hát về nó. Tôi cảm ơn những điều anh đã nói về cô ấy, bởi vì có lẽ anh thực sự vừa giúp tôi khỏi phạm phải một sai lầm ngu ngốc. Nhưng hãy để chuyện này kết thúc ở đây. Chủ đề này với tôi chẳng còn gì để nói nữa."

Dandelion nằm bất động trong một thoáng, chẳng nói chẳng rằng, nhưng Geralt hiểu anh quá rõ.

"Tôi hiểu rồi," chàng thi sĩ cuối cùng cũng nói. "Bây giờ tôi hiểu hết mọi sự rồi."

"Anh chẳng hiểu cái quái gì hết, Dandelion ạ."

"Anh có biết vấn đề của anh là gì không, Geralt? Anh nghĩ rằng anh khác biệt. Anh phô trương sự khác biệt của mình, những gì anh cho là dị thường. Anh hung hăng áp đặt sự dị thường đó cho người khác, không hiểu rằng đối với những người suy nghĩ thấu đáo, anh là người bình thường nhất trần đời và họ đều ước rằng mọi người cũng chỉ bình thường như vậy. Anh có phản xạ nhanh hơn phần đông thiên hạ và đồng tử sổ dọc dưới ánh mặt trời, thế thì đã làm sao nào? Anh có thể nhìn rõ trong bóng tối như một con mèo, thế thì đã làm sao nào? Anh biết đôi ba câu bùa chú, thế thì đã làm sao nào? Chẳng hề gì cả. Anh bạn thân mến à, tôi từng quen một tay chủ quán trọ có thể đánh rắm

suốt mười phút không ngừng nghỉ, theo giai điệu của bài thánh vịnh *Sao Mai ơi, sao Mai hỡi, hãy chào đón chúng ta.* Bất chấp tài năng mà ta buộc phải công nhận là bất thường của lão, chủ quán trọ đó là người bình thường nhất trong số những con người bình thường; lão có vợ, con và một người bà bị bệnh bại liệt..."

"Điều đó liên quan gì đến Essi Daven? Anh giải thích được không?"

"Tất nhiên. Geralt à, anh lầm tưởng rằng Mắt Cưng quan tâm đến anh vì sự tò mò bệnh hoạn, cực kỳ biến thái, rằng nó nhìn anh như thể anh là một con cá kỳ dị, một con bê hai đầu hay một con kỳ nhông trong thảo cầm viên. Và anh ngay lập tức trở nên khó chịu, hở ra phát là liền vô cớ buông lời thô lỗ khiển trách nó, giáng trả một đòn mà nó còn chưa tung ra. Xét cho cùng, tôi đã chứng kiến vụ ấy. Tất nhiên, tôi không chứng kiến diễn biến tiếp theo của sự kiện, nhưng tôi đã để ý thấy cảnh hai người rời phòng và nhìn thấy đôi má ửng đỏ của nó khi cả hai trở lại. Vâng, Geralt. Tôi đang cảnh báo cho anh về một sai lầm, mà anh vốn đã mắc phải rồi. Anh muốn trả thù nó vì một thứ mà anh nghĩ là sự tò mò bệnh hoạn của nó. Anh đã quyết định lợi dụng sự tò mò đó."

"Anh toàn nói huyên tha huyên thuyên."

"Anh đã thử tìm hiểu," anh nhà thơ nói tiếp, không chút nao núng, "xem liệu có thể ân ái với nó trên đống cỏ khô hay không, xem liệu nó có tò mò muốn biết cảm giác làm tình với một kẻ bên lề, với một thuật sĩ, là như thế nào không. May mắn thay, Essi rốt cuộc lại thông minh hơn anh và đã rộng lượng rủ lòng thương xót cho sự ngu ngốc của anh, vì nó đã hiểu được nguyên nhân. Tôi rút ra kết luận này qua việc anh không trở về từ cầu cảng với một cái môi sưng phù."

"Anh nói xong chưa?"

"Vâng, tôi xong rồi."

"Vậy thì chúc ngủ ngon."

"Tôi biết tại sao anh lại tức giận và nghiến răng đấy."

"Hẳn thế rồi. Anh cái gì mà chả biết."

"Tôi biết ai đã làm anh trở nên lệch lạc như vậy, ai đã khiến anh không thể hiểu nổi một người phụ nữ bình thường. Ôi, nhưng cái nàng Yennefer nhà anh là một kẻ gây rối; tôi chẳng tài nào hiểu nổi anh nhìn thấy điều gì ở cô ta nữa."

"Thôi đi, Dandelion."

"Anh thực sự không thích những cô gái bình thường như Essi ư? Pháp sư có gì mà Essi không có vậy? Hay là tuổi tác nhỉ? Có thể Mắt Cưng không hẳn quá trẻ trung, nhưng tuổi nó đúng y như vẻ ngoài. Và anh có biết Yennefer đã từng thú nhận điều gì với tôi sau một vài ly rượu không? Ha, ha... cô ta nói với tôi rằng lần đầu tiên cô ta làm chuyện đó với một người đàn ông là đúng một năm sau khi cày hai lưỡi được phát minh."

"Anh nói láo. Yennefer ghét anh như ghét hủi và sẽ chẳng đời nào tâm sự với anh."

"Thôi được rồi, tôi đã nói dối, tôi xin thú nhận."

"Anh không cần phải làm vậy. Tôi biết anh mà."

"Anh chỉ nghĩ rằng anh biết tôi thôi. Đừng quên: tôi là một người với bản chất rất phức tạp."

"Dandelion," gã thuật sĩ thở dài, đã thực sự mệt mỏi. "Anh là một kẻ hay cợt nhả, một gã dâm ô, một tên sở khanh và một kẻ dối trá. Và tin tôi đi, điều đó không có gì phức tạp hết. Chúc ngủ ngon."

"Chúc ngủ ngon, Geralt."

V

"Cô dậy sớm thật đấy, Essi."

Nàng thi sĩ mỉm cười, giữ lấy mái tóc đang bị gió thổi tung bay. Cô rón rén bước lên cầu tàu, tránh mấy lỗ thủng và những tấm ván mục nát.

"Tôi không thể bỏ lỡ cơ hội xem thuật sĩ làm việc. Liệu làm vậy có

khiến anh lại nghĩ tôi là kẻ tọc mạch không, Geralt? Ôi, tôi không phủ nhận đâu, tôi tọc mạch lắm. Tình hình thế nào rồi?"

"Tình hình nào cơ?"

"Ôi, Geralt," cô nói. "Anh đã đánh giá thấp sự tò mò của tôi rồi đấy, cả tài năng thu thập cũng như diễn giải thông tin của tôi nữa. Tôi biết hết về vụ những người thợ lặn ngọc trai rồi, tôi biết tường tận về thỏa thuận giữa anh và Agloval. Tôi biết anh đang tìm kiếm một thủy thủ sẵn sàng chèo thuyền ra đó, về phía Nanh Rồng. Anh đã tìm được ai chưa?"

Gã nhìn cô với vẻ dò xét một lúc, thế rồi đột nhiên quyết định.

"Chưa," gã đáp, "tôi chưa tìm được. Chưa thấy một ai cả."

"Họ sợ à?"

"Đúng vậy."

"Vậy thì anh định đi thám hiểm kiểu gì nếu không ra khơi được? Nếu không đi thuyền, anh định tiếp cận con quái vật đã giết những người thợ lặn ngọc trai kiểu gì?"

Gã nắm tay cô và dẫn cô rời cầu tàu. Họ chậm rãi đi dọc mép biển, băng qua bãi biển đầy sỏi đá, bên những chiếc xuồng được kéo lên bờ, giữa những hàng lưới giăng trên cọc, giữa những hàng cá mổ bụng phơi khô đang bị gió thổi như rèm treo. Geralt bất ngờ nhận ra rằng sự bầu bạn của nàng thi sĩ không hề làm gã thấy bực bội, rằng nó không tạo cảm giác mệt mỏi hay xâm phạm. Ngoài ra, gã hy vọng rằng một cuộc trò chuyện bình tĩnh và thẳng thắn sẽ xóa bỏ hậu quả của nụ hôn ngu ngốc trên sân hiên. Việc Essi đã ra khu cầu cảng khiến gã khấp khởi hy vọng rằng cô không mang ác cảm gì với mình hết. Gã cảm thấy hài lòng.

" 'Tiếp cận con quái vật' " gã lẩm bẩm, lặp lại lời của cô. "Giá mà tôi biết phải làm kiểu gì. Tôi chẳng mấy am hiểu về quái vật biển."

"Thú vị thật. Theo những gì tôi biết, ngoài biển có nhiều quái vật hơn hẳn trên đất liền, cả về số lượng lẫn sự đa dạng chủng loài. Do đó, biển xem chừng phải là một cơ hội tuyệt vời để các thuật sĩ phô diễn

tài nghệ."

"Chà, không phải thế đâu."

"Tại sao?"

"Quá trình mở rộng ra biển của con người," gã nói, hắng giọng và ngoảnh mặt đi, "không kéo dài được bao lâu. Các thuật sĩ được cần đến từ lâu rồi, trên đất liền, trong giai đoạn đầu tiên của quá trình định cư. Chúng tôi không giỏi chiến đấu với những sinh vật sống dưới biển, mặc dù cô nói đúng, biển đầy rẫy những thứ rác rưởi hung hãn. Nhưng các khả năng của cánh thuật sĩ chúng tôi thì không đủ sức đương đầu với quái vật biển. Những sinh vật đó hoặc quá lớn đối với chúng tôi, hoặc có vỏ giáp quá chắc, hoặc có lợi thế sân nhà quá cao. Hoặc cả ba."

"Thế còn con quái vật đã giết người thợ lặn ngọc trai? Anh không biết nó là thứ gì sao?"

"Có khi là một con bạch tuộc khổng lồ?"

"Không. Một con bạch tuộc khổng lồ sẽ đánh đắm thuyền, nhưng cái thuyền vẫn còn nguyên vẹn. Và như họ đã nói đấy, bê bết máu," Mắt Cưng nuốt nước bọt và tái mặt thấy rõ. "Đừng nghĩ rằng tôi chỉ ra vẻ ta đây. Tôi lớn lên bên biển và đã chứng kiến kha khá thứ."

"Trong trường hợp đó, nó có thể là gì được đây? Một con mực khổng lồ chăng? Có thể nó đã lôi những người kia xuống khỏi boong..."

"Thế thì sẽ chẳng có bất kỳ vết máu nào. Không phải mực đâu, Geralt, hay cá hổ kình, hay long quy, bởi vì dù nó có là gì, nó cũng đã không phá hủy hay làm lật thuyền. Dù nó có là gì, nó cũng đã lên tàu và tiến hành tàn sát ở đó. Có khi tìm kiếm nó ở biển như anh đang làm là sai lầm đấy?"

Gã thuật sĩ suy ngẫm.

"Tôi bắt đầu ngưỡng mộ cô rồi đấy, Essi," gã nói. Nàng thi sĩ đỏ mặt. "Cô đúng. Nó có thể đã tấn công từ trên không. Nó có thể là một con điểu long, điểu sư, xà long, cự long bay hay một con thằn lằn đuôi chẻ. Thậm chí có khi còn là một con..."

"Xin lỗi," Essi nói. "Nhìn xem ai đang đến kìa."

Agloval đang men theo bờ biển tiến đến, đi một mình, quần áo ướt sũng. Rõ ràng là ông ta đang rất tức giận và đỏ găng lên vì thịnh nộ khi nhìn thấy họ.

Essi khẽ cúi chào, Geralt cúi đầu, áp tay lên ngực. Agloval nhổ toẹt một bãi.

"Ta đã ngồi trên đá ba tiếng đồng hồ, gần như từ tờ mờ sáng," ông ta gầm gừ. "Nàng thậm chí còn không buồn xuất hiện. Ba tiếng đồng hồ, như một thằng đần, trên những tảng đá bị sóng vỗ."

"Tôi rất tiếc..." gã thuật sĩ lẩm bẩm.

"Anh rất tiếc?" vị công tước nộ khí xung thiên. "Rất tiếc ư? Đó là lỗi của anh. Anh đã làm hỏng mọi thứ. Anh phá thối tất cả."

"Tôi phá thối chuyện gì cơ? Tôi chỉ làm thông dịch viên..."

"Tổ sư bố cái kiểu làm ăn đấy," Agloval giận dữ ngắt lời, quay nghiêng mặt đi. Khi nhìn nghiêng, mặt ông ta quả thực mang phong thái một bậc đế vương, xứng đáng được đúc lên tiền. "Quả thật, ta thà không thuê anh còn hơn. Nghe có vẻ nghịch lý, nhưng khi không có thông dịch viên, Sh'eenaz và ta hiểu nhau hơn, nếu anh hiểu ý ta. Nhưng giờ đây - anh có biết dân tình trong thị trấn đang nói gì không? Người ta đồn rằng mấy tay thợ lặn ngọc trai đã bỏ mạng vì ta chọc tức nàng tiên cá. Đó là sự trả thù của nàng."

"Nhảm nhí," gã thuật sĩ lạnh lùng bình phẩm.

"Làm sao ta biết được nó có nhảm nhí hay không?" vị công tước gầm gừ. "Làm sao ta biết được anh đã không nói gì đó lăng nhăng với nàng? Ta thực sự biết hết những gì nàng có thể làm chăng? Biết những thứ quái vật nào nàng giao du cùng ở dưới sâu chăng? Cứ việc chứng minh cho ta thấy điều đó là nhảm nhí đi. Mang cho ta thủ cấp con quái vật đã giết đám thợ lặn ngọc trai. Bắt tay vào việc đi, thay vì cò cưa nhau trên bãi biển..."

"Làm việc ư?" Geralt giận dữ phản ứng. "Làm kiểu gì? Chẳng lẽ tôi

phải chèo một cái thùng ra khơi à? Cái ông Zelest nhà ngài đã đe dọa sẽ tra tấn và treo cổ đám thủy thủ, vậy nhưng vẫn không ai muốn ra khơi cùng tôi hết. Ngay bản thân Zelest cũng chẳng ham hố gì chuyện ấy. Vậy làm thế nào...?"

"Anh làm điều đó thế nào thì can dự gì đến ta?" Agloval hét lên ngắt lời. "Đó là vấn đề của anh! Đám thuật sĩ tồn tại trên đời để làm gì nếu không phải để cho những công dân tử tế đỡ phải vắt óc tìm cách loại bỏ quái vật? Ta đã thuê anh giải quyết một công việc và ta yêu cầu anh thực hiện nó. Nếu không thì hãy biến ra khỏi đây trước khi ta vác roi đuổi anh đến tận biên giới của vương quốc mình!"

"Bình tĩnh đi, thưa công tước," Mắt Cưng nhẹ nhàng nói, nhưng vẻ mặt tái nhợt và đôi tay run rẩy để lộ sự tức giận của cô. "Và xin đừng đe dọa Geralt. Tình cờ thì Dandelion và tôi có quen vài người. Một trong số đó là vua Ethain xứ Cidaris, người rất thích bọn tôi và những bài dân ca của bọn tôi. Vua Ethain là một bậc quân vương đã được khai sáng và luôn nói rằng các bài dân ca của bọn tôi không chỉ là âm nhạc và vần điệu sôi động, mà còn là một cách truyền bá tin tức, rằng chúng là biên niên sử của loài người. Thưa công tước, ngài có muốn được ghi vào biên niên sử của loài người không? Tôi có thể thu xếp điều ấy."

Agloval nhìn cô một lúc với ánh mắt lạnh lùng, đầy khinh thường.

"Đám thợ lặn ngọc trai đã chết có vợ có con," ông ta cuối cùng cũng nói, lặng lẽ và điềm đạm hơn. "Khi cơn đói hành hạ những người còn sống, chúng sẽ lại ra khơi. Thợ lặn tìm ngọc trai, hải miên và hàu, ngư dân đánh bắt tôm hùm, bắt cá; tất cả bọn chúng. Bây giờ chúng đang sợ đấy, nhưng cơn đói sẽ khắc chế nỗi sợ hãi của chúng. Chúng sẽ ra khơi. Nhưng liệu chúng có quay trở lại được không? Anh nói sao về điều đó nào, Geralt? Cô Daven? Ta muốn nghe bản dân ca kể về chuyện đó. Một bản dân ca kể về một thuật sĩ lười nhác đứng trên bờ nhìn những chiếc thuyền đẫm máu cùng đám trẻ khóc ròng."

Essi càng thêm tái nhợt, song vẫn ngẩng đầu lên một cách đầy kiêu hãnh, thổi tung lọn tóc, và đúng lúc cô đang chuẩn bị cãi lại thì Geralt

nắm lấy tay cô và bóp một phát, ngăn cô cất lời.

"Vậy là đủ rồi," gã nói. "Trong toàn bộ cái mớ tràng giang đại hải kia thì chỉ có một từ thực sự có ý nghĩa thôi. Ngài đã thuê tôi, Agloval. Tôi đã nhận nhiệm vụ và sẽ hoàn thành nó, nếu nó khả thi."

"Ta đang kỳ vọng vào điều đó đấy," vị công tước nói cộc lốc. "Vậy thì xin chào nhé. Thân chào, cô Daven."

Essi không nhún chào, cô chỉ nghiêng đầu. Agloval kéo chiếc quần ướt sũng lên và đi về phía bến cảng, bước đi loạng choạng trên những viên sỏi. Chỉ khi ấy Geralt mới nhận ra rằng gã vẫn đang nắm tay nàng thi sĩ, nhưng cô không hề tìm cách giằng ra. Gã buông tay cô ra. Essi, sắc mặt chậm rãi trở lại bình thường, quay mặt về phía gã.

"Kích cho anh liều mạng dễ thật đấy," cô nói. "Chỉ cần buông vài câu về phụ nữ và trẻ em là xong. Ấy vậy mà thiên hạ cứ đồn suốt về việc đám thuật sĩ các anh vô cảm như thế nào. Geralt, Agloval không quan tâm đến phụ nữ, trẻ em hay người già. Lão muốn việc đánh bắt ngọc trai tái khởi động vì mỗi ngày họ không mang một mẻ ngọc về là lão lại càng lỗ đậm. Lão mang lũ trẻ chết đói đó ra để lừa anh, và anh sẵn sàng liều mạng."

"Essi," gã ngắt lời. "Tôi là một thuật sĩ. Đánh cược tính mạng mình là nghề của tôi. Trẻ con chẳng có gì liên quan hết."

"Anh không lừa được tôi đâu."

"Tại sao cô lại cho rằng tôi có ý định như vậy?"

"Có lẽ bởi vì nếu anh quả là một kẻ chuyên nghiệp nhẫn tâm như mình giả vờ, anh sẽ tìm cách nâng giá lên. Nhưng anh chẳng hở một lời nào về khoản phí của mình. Ôi, thôi bỏ đi, thế là đủ rồi. Ta quay lại chứ?"

"Hãy đi thêm một đoạn nữa."

"Rất sẵn lòng. Geralt này?"

"Vâng."

"Tôi đã nói với anh rằng tôi lớn lên ở miền biển rồi đấy. Tôi biết

cách lái thuyền và..."

"Bỏ ngay cái ý tưởng đó ra khỏi đầu đi."

"Tại sao?"

"Bỏ ngay cái ý tưởng đó ra khỏi dầu đi," gã gay gắt lặp lại.

"Anh đáng lẽ," cô nói, "đã có thể diễn đạt điều đó một cách lịch sự hơn."

"Tôi có thể làm vậy. Nhưng cô sẽ coi nó như là... có trời mới biết là gì. Và tôi là một thuật sĩ vô cảm kiêm kẻ nhà nghề nhẫn tâm. Tôi đánh cược tính mạng mình. Không phải mạng người khác."

Essi trở nên im lặng. Gã thấy cô mím môi và hất đầu. Một cơn gió lại làm mái tóc cô rối bù, và khuôn mặt cô thoáng bị những lọn tóc vàng rối tung che mất.

"Tôi chỉ muốn giúp anh thôi," cô nói.

"Tôi biết. Cảm ơn cô."

"Geralt này?"

"Vâng."

"Nhỡ những tin đồn Agloval đã nhắc đến không phải vô căn cứ thì sao? Anh biết rõ rằng tiên cá không phải lúc nào cũng thân thiện. Đã có trường hợp..."

"Tôi không tin họ."

"Phù thủy biển," Mắt Cưng trầm ngâm nói tiếp. "Hải tinh, người cá, nữ thần biển. Ai mà biết họ có khả năng làm gì. Và Sh'eenaz... cô ta có lý do..."

"Tôi không tin," gã ngắt lời.

"Anh không tin hay không muốn tin?"

Gã không đáp.

"Và anh muốn tỏ ra mình là một kẻ nhà nghề lạnh như tiền ư?" cô hỏi với một nụ cười kỳ lạ. "Một con người suy nghĩ bằng chuôi kiếm? Nếu anh muốn, tôi sẽ cho anh biết bản chất thực của anh."

"Tôi biết bản chất thực của mình là gì."

"Anh là người nhạy cảm," cô nhẹ nhàng nói. "Tận sâu trong tâm hồn đầy đau khổ của anh. Khuôn mặt vô tình và giọng nói lạnh lùng của anh không lừa được tôi. Anh là người nhạy cảm, và sự nhạy cảm của anh khiến anh lo sợ rằng cái thứ mình sắp sửa đối mặt với thanh kiếm trên tay, bất kể nó có là gì, có thể sẽ có những lý lẽ của nó, có thể nó sẽ trên cơ anh về khoản đạo đức..."

"Không, Essi," gã chậm rãi nói. "Đừng cố biến tôi trở thành chủ đề của một bản dân ca cảm động, một bản dân ca về một thuật sĩ với những xung đột nội tâm. Có lẽ tôi mong được như thế, nhưng nó lại không phải vậy. Bộ điều lệ của tôi cũng như những gì tôi được chỉ dạy đã giải quyết hết mọi tình huống khó xử về đạo đức hộ tôi rồi. Nhờ cả những gì tôi được huấn luyện nữa."

"Đừng ăn nói kiểu thế," cô nói với vẻ khó chịu. "Tôi không hiểu tại sao anh lại cứ cố..."

"Essi," gã lại ngắt lời cô. "Tôi không muốn cô có những quan niệm sai lầm về tôi. Tôi không phải một hiệp sĩ giang hồ."

"Anh cũng không phải một kẻ giết người lạnh lùng và vô tình đâu."

"Không," gã bình tĩnh đồng ý. "Tôi không phải vậy, mặc dù một số người chẳng nghĩ thế đâu. Bởi vì thứ khiến tôi vượt lên cái tầm cao hơn không phải sự nhạy cảm và phẩm chất cá nhân của tôi, mà là niềm kiêu hãnh phù phiếm và ngạo mạn của một kẻ nhà nghề vững tin vào giá trị bản thân. Một chuyên gia, một người đã thấm nhuần rằng điều lệ nghề nghiệp cùng lề thói lạnh lùng của anh ta là thứ chính đáng hơn cảm xúc, rằng chúng giúp anh ta không phạm phải sai lầm nào, một điều có thể xảy ra nếu anh ta vướng vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan liên quan đến Thiện và Ác, Trật Tự và Hỗn Mang. Không, Essi. Người nhạy cảm không phải tôi, mà chính là cô. Xét cho cùng, nghề nghiệp của cô đòi hỏi điều đó, phải không nào? Cô chính là người đã trở nên hoảng hốt khi nghĩ đến cảnh một nàng tiên cá trông có vẻ tử tế đã tấn công những người thợ lặn mò ngọc trai như một cách rửa

hận kinh khủng sau khi bị sỉ nhục. Cô ngay lập tức nại cớ bào chữa cho nàng tiên cá ấy, tìm tình tiết giảm nhẹ; cô không ưng cái ý nghĩ một thuật sĩ được công tước thuê sẽ sát hại một nàng tiên cá thanh tú chỉ vì cô ta đã dám đầu hàng cảm xúc. Nhưng thuật sĩ ấy, Essi à, không bị vướng bận bởi những tình huống khó xử như vậy. Và cả cảm xúc nữa. Ngay cả khi nàng tiên cá chính là thủ phạm, thuật sĩ cũng sẽ không giết nàng tiên cá, bởi vì điều lệ cấm anh ta làm vậy. Điều lệ giải quyết cái tình thế tiến thoái lưỡng nan ấy hộ cho thuật sĩ."

Mắt Cưng nhìn gã, đột ngột ngẩng đầu lên.

"Tất cả các tình thế tiến thoái lưỡng nan ư?" cô hỏi nhanh.

Cô ấy biết về Yennefer, gã thầm nghĩ. *Cô ấy biết. Dandelion, đồ bép xép khốn kiếp...*

Họ nhìn nhau.

Điều gì ẩn giấu trong đôi mắt xanh thẳm của cô vậy, Essi? Sự tò mò? Niềm đam mê sự khác biệt? Mặt tối trong tài năng của cô là gì thế, Mắt Cưng?

"Tôi xin lỗi," cô nói. "Câu hỏi đấy thật ngu ngốc. Và ngây thơ. Nó ám chỉ rằng tôi tin điều anh đang nói. Hãy quay về đi. Gió lạnh thấu xương thấu thịt rồi. Nhìn biển động thế nào kìa."

"Quả vậy. Có điều này thú vị lắm, cô biết là gì không, Essi?"

"Là gì?"

"Tôi chắc chắn tảng đá nơi Agloval gặp nàng tiên cá của lão gần bờ hơn và to hơn. Và bây giờ nó mất tích rồi."

"Là do thủy triều đấy," Essi nói gọn. "Nước sẽ sớm dâng đến tận vách đá."

"Tít tận đằng đó cơ à?"

"Vâng. Nước ở đây lên xuống nhiều lắm, hơn mười cubit liền, bởi vì trong eo biển và cửa sông này đây tồn tại một thứ mà cánh thủy thủ gọi là triều vọng."

Geralt nhìn về phía mũi đất, về phía Nanh Rồng, lẹm vào trong một

con sóng gầm rú, sủi đầy bọt.

"Essi," gã hỏi. "Thế còn khi thủy triều rút thì sao?"

"Hả?"

"Biển rút ra xa đến đâu?"

"Nhưng tại...? À, tôi hiểu rồi. Phải, anh nghĩ đúng đấy. Nó rút về tận rìa bãi thềm."

"Rìa cái gì cơ?"

"Thì, nó giống như một cái thềm - những bãi nông bằng phẳng - tạo thành đáy biển, kết thúc tại một cái mép ở rìa vùng nước sâu."

"Và Nanh Rồng..."

"Ngay trên cái mép đó."

"Và có lội ra được chỗ chúng không? Tôi sẽ có bao lâu?"

"Tôi không biết," Mắt Cưng cau mày. "Anh sẽ phải hỏi dân địa phương. Nhưng tôi không nghĩ đó là một ý hay. Hãy nhìn mà xem, có đá giữa đất liền và Nanh Rồng, toàn bộ vùng bờ biển chằng chịt vịnh lớn nhỏ. Khi thủy triều bắt đầu rút đi, các hốc đá và lưu vực đầy nước sẽ hình thành ở đó. Tôi không biết liệu..."

Một tiếng tõm phát ra từ hướng biển với những tảng đá gần như đã khuất dạng. Và một tiếng kêu lớn, du dương vang lên.

"Tóc Bạc!" nàng tiên cá gọi, uyển chuyển nhảy qua ngọn một con sóng, quẫy nước với những cú quơ đuôi ngắn, thanh lịch.

"Sh'eenaz!" gã gọi lại, vẫy tay.

Nàng tiên cá bơi đến chỗ những tảng đá, đứng thẳng trong làn nước xanh sủi đầy bọt và dùng cả hai tay hất tóc ra sau, đồng thời để lộ phần thân cùng mọi nét quyến rũ của mình. Geralt liếc nhìn Essi. Cô gái hơi đỏ mặt và, với một vẻ tiếc nuối lẫn xấu hổ, thoáng nhìn xuống nét quyến rũ chỉ hơi nhô lên bên dưới bộ váy mình.

"Nhân tình của tôi đâu?" Sh'eenaz sang, bơi lại gần. "Ông ấy đáng lẽ phải đến."

"Ông ấy đã đến rồi. Ông ấy đợi ba tiếng và sau đó rời đi."

"Ông ấy đã đi rồi ư?" nàng tiên cá nói với giọng cao lanh lảnh, kinh ngạc tột độ. "Ông ấy không đợi sao? Ông ấy không thể chịu đựng nổi ba tiếng cỏn con ư? Đúng như tôi nghĩ. Không biết hy sinh chút nào! Không một chút nào! Thật đáng khinh bỉ, đáng khinh bỉ, đáng khinh bỉ! Và anh đang làm gì ở đây thế, Tóc Bạc? Anh đã đến đây để đi dạo với người yêu à? Nếu không bị đôi chân làm xấu dáng, hai người sẽ là một cặp đôi đẹp lắm đấy."

"Cô ấy không phải người yêu tôi. Chúng tôi còn chẳng biết mấy về nhau."

"Thật thế sao?" Sh'eenaz sửng sốt nói. "Đáng tiếc quá. Hai người hợp nhau lắm, hai người trông rất đẹp đôi. Đây là ai thế?"

"Tôi là Essi Daven, nhà thơ," Mắt Cưng hát với một chất giọng và sự du dương mà nếu đem ra so, giọng gã thuật sĩ chẳng khác nào tiếng quạ kêu. "Rất hân hạnh khi được gặp cô, Sh'eenaz."

Nàng tiên cá đập tay xuống nước và cười rạng rỡ.

"Thật tuyệt vời!" nàng nói. "Cô biết tiếng của dân tôi! Trời đất ơi, con người các cô làm tôi ngạc nhiên quá đấy. Quả thực, ta chẳng bị chia tách nhiều như thiên hạ vẫn nói đâu."

Gã thuật sĩ cũng kinh ngạc không kém nàng tiên cá, mặc dù gã đáng lẽ phải đoán được rằng nàng Essi có học thức và hay chữ sẽ thạo Cố Ngữ hơn gã. Đó là ngôn ngữ tiên nhân, là một phiên bản hài âm được sử dụng bởi tiên cá, phù thủy biển và hải tinh. Gã đáng lẽ cũng phải nhận ra rằng sự du dương và kiểu ngữ điệu phức tạp trong ngôn ngữ tiên cá, vốn là trở ngại đối với gã, giúp Mắt Cưng dễ dàng sử dụng ngôn ngữ đó hơn.

"Sh'eenaz!" gã hô. "Dẫu vậy, vẫn có đôi điều chia tách chúng ta, và thứ đôi khi chia tách chúng ta lại là máu đổ! Ai... ai đã giết người thợ lặn ngọc trai, ở đằng kia, cạnh hai tảng đá thế? Nói cho tôi biết đi!"

Nàng tiên cá lặn xuống, khuấy động làn nước. Một lúc sau, nàng lại trồi lên mặt biển, khuôn mặt nhỏ xinh của nàng co rúm lại và biến thành một vẻ nhăn nhó xấu xí.

"Chớ dại!" nàng hét lên lanh lảnh. "Chớ dại đến gần bậc thang! Nó không dành cho mấy người đâu! Đừng gây sự với họ! Nó không dành cho mấy người đâu!"

"Cái gì cơ? Cái gì không dành cho chúng tôi cơ?"

"Không dành cho mấy người đâu!" Sh'eenaz hét lên, ngã ngửa vào làn sóng. Nước bắn tóe lên cao. Họ chỉ nhìn thấy chiếc đuôi chẻ đôi có vây của nàng quẫy trên sóng thêm một thoáng nữa. Sau đó nàng biến mất dưới làn nước.

Mắt Cưng túm gọn mái tóc đã bị gió thổi xù lại. Cô đứng bất động, đầu cúi xuống.

"Tôi không biết," Geralt hắng giọng nói, "rằng cô thạo Cổ Ngữ đến vậy đâu, Essi."

"Anh biết làm sao được," cô nói với giọng chua chát thấy rõ. "Xét cho cùng... xét cho cùng, anh chẳng biết mấy về tôi mà."

VI

"Geralt," Dandelion nói, nhìn ngó khắp xung quanh và khụt khịt hít ngửi như một con chó săn. "Anh có thấy nơi này bốc mùi kinh khủng không?"

"Thật thế à?" gã thuật sĩ hít thử. "Tôi đã vào những nơi bốc mùi tởm hơn. Đây chỉ là mùi của biển thôi."

Anh nhà thơ quay đầu đi và nhổ vào giữa hai tảng đá. Nước nổi bóng trong các khe đá, sủi bọt rì rào, phơi ra những cái hốc đầy đá cuội bị biển bào nhẵn.

"Nhìn nó ráo hẳn đi này, Geralt. Nước đã trôi đi đâu nhỉ? Ba cái thủy triều chết tiệt này là thế nào vậy kìa? Chúng đến từ đâu thế? Anh đã bao giờ nghĩ đến chưa?"

"Chưa. Tôi có những mối quan tâm khác."

"Tôi nghĩ," Dandelion nói, hơi run rẩy, "rằng ngồi thù lù ở tít dưới

vùng thẳm sâu, tận đáy cái đại dương khốn kiếp này, là một con quái vật khổng lồ, một sinh vật mập mạp, đầy vảy, mộc con cóc với các thứ sừng tòi ra trên cái đầu ghê tởm của nó. Thỉnh thoảng nó hút nước vào bụng, và theo cùng chỗ nước ấy là mọi sinh vật sống nó có thể ăn được: cá, hải cầu, rùa - mọi thứ. Và rồi, sau khi đã nuốt chửng con mồi của mình, nó phun trả chỗ nước và ta có thủy triều. Anh nghĩ gì về điều này?"

"Tôi nghĩ anh là một kẻ ngốc. Yennefer từng nói với tôi rằng mặt trăng là thứ gây ra thủy triều."

Dandelion cười khằng khặc.

"Thật nhảm nhí kinh khủng! Mặt trăng thì liên quan gì đến biển. Chỉ có chó mới tru khi ngắm trăng thôi. Cô ta đùa anh đấy, Geralt ạ, cái kẻ dối trá bé bỏng nhà anh lừa anh đấy. Tôi chắc đấy cũng không phải lần đầu tiên."

Gã thuật sĩ không bình phẩm gì. Gã nhìn những tảng đá loang loáng nước trong những khe xói bị thủy triều phơi bày. Nước vẫn đang sóng sánh và sủi bọt trong đó, nhưng xem chừng họ sẽ lội qua được.

"Được rồi, bắt tay vào việc thôi," gã nói, đứng thẳng dậy và chỉnh lại thanh kiếm trên lưng. "Ta không thể đợi thêm nữa, nếu không là sẽ không về kịp trước khi triều dâng. Anh vẫn khăng khăng muốn đi cùng tôi à?"

"Vâng. Chủ đề cho các bản dân ca nào phải quả linh sam để cho anh nhặt lấy dưới gốc cây. Bên cạnh đó, ngày mai còn là sinh nhật của Bé Con nữa."

"Tôi không thấy có gì liên quan ở đây."

"Đáng tiếc thật đấy. Đám bọn tôi - những người bình thường - có một phong tục là tặng quà cho nhau vào sinh nhật. Tôi không đủ sức mua bất cứ thứ gì cho con bé. Vì vậy, tôi sẽ tìm cho nó một món quà gì đó dưới đáy biển."

"Một con cá trích hả? Hay một con cá mực?"

"Đồ đần độn này nữa. Tôi sẽ tìm một cục hổ phách, có lẽ là một con

cá ngựa, hoặc một con ốc xà cừ xinh xắn chẳng hạn. Cái chính ở đây, đó là một biểu tượng, một dấu hiệu thể hiện sự quan tâm và tình cảm. Tôi quý Mắt Cưng và tôi muốn làm nó vui lòng. Anh không hiểu sao? Tôi nghĩ là không. Đi thôi nào. Anh đi trước đi, bởi vì dưới đó có thể có quái vật."

"Rồi." Gã thuật sĩ trượt từ trên vách đá xuống những táng đá trơn bị tảo phủ kín. "Tôi sẽ đi trước để bảo vệ anh nếu cần. Như một dấu hiệu thể hiện sự quan tâm và tình cảm của tôi. Chỉ cần nhớ thế này thôi, nếu tôi hét lên, hãy vắt giò lên cổ chạy và đừng vướng vào kiếm của tôi. Chúng ta không thu thập cá ngựa đâu. Chúng ta đang đi giải quyết một con quái vật sát thủ."

Họ tiến dần xuống, vào trong những khe nứt của đáy biển lộ thiên, đôi chỗ họ còn phải lội qua làn nước vẫn còn xoáy trong các hốc đá. Chúng sóng sánh tung tóe khắp trong những chỗ trũng đầy cát và tảo bẹ. Tệ hơn nữa, trời bắt đầu đổ mưa, thế nên chẳng bao lâu sau họ đã ướt sũng từ đầu đến chân. Dandelion liên tục dừng chân và mò mẫm trong đám sỏi và rong biển.

"Ô, nhìn kìa, Geralt, một con cá nhỏ. Trời đất ạ, nó đỏ toàn thân. Và đây, nhìn xem này, một con lươn nhỏ. Và cái này? Nó là gì thế nhỉ? Trông giống như một con bọ chét lớn, trong suốt vậy. Và đây... Ôi, mẹ ơi! Geraaalt!"

Gã thuật sĩ quay phắt lại, tay nắm lấy kiếm.

Đó là một hộp sọ người màu trắng, bị bào nhẵn, nằm bên đống đá, bị kẹt trong một cái khe, chứa đầy cát. Nhưng không chỉ có mỗi cát thôi. Khi nhìn thấy một con giun cát quằn quại trong hốc mắt, Dandelion rùng mình và kêu lên một tiếng khó nghe. Gã thuật sĩ nhún vai và đi về phía đồng bằng đá được biển phơi bày, về hướng có hai rạn đá lởm chởm được gọi là Nanh Rồng lúc này trông như những ngọn núi. Gã thận trọng di chuyển. Đáy biển ngổn ngang hải sâm, vỏ sò và hàng đống tảo bẹ. Những con sứa lớn đung đưa và mấy con sao biển giòn quay vòng vòng trong các vũng đá và hốc trũng. Những con cua

nhỏ, sặc sỡ như chim ruồi, chạy trốn khỏi bọn họ, bò lồm cồm sang ngang, chân bận rộn khua.

Geralt để ý thấy một xác chết nằm cách đó một khoảng, lèn giữa mấy tảng đá. Có thể trông thấy ngực của người chết đuối đang nhúc nhích bên dưới chiếc áo và mớ rong biển, mắc dù trên lý thuyết không còn bất cứ thứ gì khiến nó cử động được cả. Nó nhung nhúc cua, cả bên ngoài lẫn bên trong. Cái xác hẳn chưa ở được dưới nước quá một ngày, nhưng lũ cua đã gặm sạch đến nỗi lại gần nó kiểm tra chỉ vô ích. Gã thuật sĩ lẳng lặng đổi hướng, né xa cái xác chết. Dandelion không nhận thấy gì hết.

"Di, ở đây hôi thối quá thể," anh chửi thề, cố gắng bắt kịp Geralt. Anh nhổ nước bọt và giũ nước ra khỏi chiếc mũ bê rê của mình. "Trời đang mưa như trút nước còn tôi thì sắp chết cóng. Khốn kiếp, tôi sẽ nhiễm lạnh và mất giọng..."

"Đừng rên rỉ nữa. Nếu muốn quay lại, anh biết đường rồi đấy."

Trải dài ngay đằng sau chân cặp Nanh Rồng là một thềm đá bằng phẳng, và phía sau nó là vùng nước sâu, vùng biển lặng lăn tăn gợn sóng. Ranh giới của thủy triều.

"Ha, Geralt," Dandelion nói, nhìn ngó xung quanh. "Tôi nghĩ con quái vật của anh đủ khôn để theo nước triều rút ra ngoài khơi rồi. Và tôi đoán anh đã nghĩ rằng nó sẽ biếng nhác nằm đâu đó quanh đây, chờ anh đến băm vằm mình ra nhỉ?"

"Yên lặng xem nào."

Gã thuật sĩ đến gần mép bãi thềm và quỳ xuống, thận trọng đặt tay lên những vỏ ốc nhọn đang bám trên đá. Gã không thể nhìn thấy gì cả. Làn nước tối đen, mặt nước đục ngầu, bị trận mưa làm mờ mịt cả.

Dandelion lùng sục các hốc trong rạn san hô, đá những con cua hung hãn ra khỏi chân mình, kiểm tra và sờ mó những tảng đá nhỏ nước tong tỏng phủ đầy rong sợi buông thõng và lỗ chỗ từng đám giáp xác lẫn nhuyễn thể.

"Này, Geralt!"

"Gì?"

"Nhìn mấy cái vỏ này xem. Chúng là trai ngọc, phải không nhỉ?"

"Không."

"Biết gì về chúng không?"

"Không."

"Thế thì đừng phát biểu lăng nhăng cho đến khi anh đã biết gì đó. Tôi chắc chắn chúng là trai ngọc. Tôi sẽ bắt đầu thu thập ngọc trai, để ít nhất cũng được chút lời từ chuyến đi này, thay vì chỉ bị mỗi cảm lạnh. Tôi bắt đầu nhé, Geralt?"

"Thoải mái đi. Con quái vật tấn công thợ lặn ngọc trai. Người lượm lặt ngọc trai chắc cũng thuộc cùng nhóm đấy."

"Phải chăng tôi đang bị đem ra làm mồi nhử?"

"Bắt đầu lượm lặt đi. Hãy lấy mấy con to ấy, vì nếu anh không tìm thấy viên ngọc trai nào, ta vẫn có thể đem chúng nấu canh."

"Quên đi. Tôi sẽ chỉ thu thập ngọc thôi; kệ bà mấy con trai. Khốn kiếp... Ranh con... Mở nó ra... kiểu quái nào... đây nhỉ? Anh có dao không, Geralt?"

"Anh thậm chí còn không mang theo dao à?"

"Tôi là một nhà thơ, đâu phải một dao thủ. Ôi, tổ cụ nhà nó, tôi sẽ cho chúng vào túi và ta sẽ lấy ngọc ra sau. Ê, mày! Xéo!"

Anh đá văng một con cua, làm nó bay vèo qua đầu Geralt và rơi tõm xuống nước. Gã thuật sĩ chậm rãi bước dọc theo mép bãi thềm, mắt dán chặt vào làn nước đen, không thể trông thấu. Gã nghe thấy tiếng gõ nhịp nhàng của viên đá Dandelion đang sử dụng để cạy mớ trai ra khỏi tảng đá.

"Dandelion! Ra đây xem này!"

Bãi thềm lởm chởm, rạn nứt đột ngột dừng lại tại một rìa mép bằng phẳng, sắc cạnh, đâm chéo xuống theo một góc nhọn. Những khối đá cẩm thạch trắng lớn, vuông vức, đều đặn, phủ kín rong biển, động vật thân mềm và hải quy đung đưa trong làn nước như hoa trước gió, có

thể được nhìn thấy rõ ràng dưới mặt nước.

"Đây là gì thế? Trông chúng cứ như... như các bậc thang vậy."

"Bởi vì chúng chính là *cầu thang* đấy," Dandelion thì thầm đầy kính sợ. "Ôôôi, chúng là những bậc thang dẫn đến một thành phố ngầm dưới nước. Dẫn đến Ys huyền thoại, đã bị biển nuốt chửng. Anh đã nghe truyền thuyết về thành phố của vực thẳm, về Ys-Bên-Dưới-Làn-Sóng chưa? Tôi sẽ viết một bản dân ca khủng tới độ những thi sĩ cạnh tranh với tôi sẽ đờ hết cả người. Tôi phải quan sát trực diện nó.. Nhìn này, có một cái tranh khảm thì phải, có thứ gì được khắc hoặc chạm ở đây... Chữ viết gì chăng? Né ra xem nào, Geralt."

"Dandelion! Khe vực đấy! Anh trượt ngã bây giờ..."

"Đừng lo. Đằng nào thì tôi cũng ướt sẵn rồi. Thấy chưa, ở đây nông choèn, bậc thứ nhất chỉ ngập đến gần thắt lưng. Và rộng như một phòng khiêu vũ. Ôi, khốn kiếp..."

Geralt tức tốc nhảy xuống nước và tóm lấy anh nhà thơ, bấy giờ đã ngã, nước tới tận cổ.

"Tôi vấp phải cái thứ chết tiệt đó," Dandelion nói, hổn hển hớp hơi, lấy lại bình tĩnh và nhấc một con nhuyễn thể lớn, dẹt, với lớp vỏ xanh sẫm nhỏ nước tong tỏng, tảo bám um tùm. "Trên thang có nhiều con thế này lắm. Anh thấy màu này đẹp không? Lấy nó và nhét vào túi của anh đi, túi tôi đầy căng rồi."

"Ra khỏi đó đi," gã thuật sĩ nạt, bực bội. "Trở lại thềm ngay lập tức, Dandelion. Đây không phải trò chơi đâu."

"Yên lặng. Anh có nghe thấy không? Đó là tiếng gì vậy?"

Geralt cũng đã nghe thấy. Âm thanh ấy phát ra từ bên dưới, từ trong lòng nước. Trầm đục, đồng thời lại loáng thoáng, nhẹ nhàng, ngắn ngủi, cụt ngủn. Một tiếng chuông.

"Khốn kiếp, đó là một cái chuông," Dandelion thì thầm, leo lên bãi thềm. "Tôi đã đúng, Geralt. Đó là tiếng chuông của thành phố Ys bị nhấn chìm, tiếng chuông của thành phố quái vật bị trọng lượng của đại dương thẳm sâu bóp nghẹt. Những kẻ bị nguyền rủa đang nhắc

nhở ta..."

"Anh im đi có được không?"

Âm thanh ấy lặp lại. Gần hơn hẳn.

"... nhắc nhở ta," anh nhà thơ nói tiếp, vắt khô phần đuôi áo chẽn sũng nước của mình, "về số phận đáng sợ của nó. Tiếng chuông đó là một lời cảnh báo..."

Gã thuật sĩ ngừng chú ý đến giọng nói của Dandelion và tập trung vào các giác quan khác của mình. Gã cảm nhận. Gã cảm nhận được điều gì đó.

"Đó là một lời cảnh báo," Dandelion nói, thè đầu lưỡi, một thói quen anh vẫn hay làm mỗi khi tập trung. "Một lời cảnh báo, bởi vì... hừm... Để ta không quên... hừm... hừm... tôi nghĩ ra rồi!"

"Tâm chuông reo vang nhẹ nhàng, hát bài ca về cái chết

Vì cái chết, dễ dàng đến hơn cả sự lãng quên..."

Chỗ nước ngay cạnh gã thuật sĩ bắn tóe lên. Dandelion hét váng trời. Con quái vật có đôi mắt lồi trồi ra khỏi làn bọt chĩa vào Geralt một lưỡi kiếm rộng bản, có răng cưa, chẳng khác nào lưỡi hái. Thanh kiếm của Geralt đã nằm sẵn trong tay, ngay từ khoảnh khắc nước bắt đầu dềnh lên, nên giờ gã chỉ đơn thuần vặn hông đầy tự tin và chém ngang phần nọng rủ xuống, đầy vảy của con quái vật. Gã ngay lập tức quay sang bên kia, nơi một sinh vật khác đang khuấy nước sùng sục. Nó đội một chiếc mũ giáp kỳ quái và khoác trên mình thứ gì như một bộ áo giáp làm bằng đồng hoen ố. Gã thuật sĩ đỡ lưỡi giáo ngắn thọc về phía mình với một nhát kiếm lia rộng và mượn đà đòn đỡ ấy để chém vào cái mõm đầy răng của con bò sát lai cá. Gã nhảy sang bên, về phía mép thềm, làm nước bắn tung tóe.

"Chạy đi, Dandelion!"

"Đưa tay cho tôi!"

"Khốn kiếp, chạy đi!"

Một sinh vật khác trồi lên khỏi mặt nước, thanh kiếm cong rít gió

trong đôi tay thô ráp màu xanh lục của nó. Gã thuật sĩ thúc lưng vào mép tảng đá bị sò bám kín, vào thế chiến đấu, nhưng sinh vật mắt cá không lại gần. Nó cao ngang ngửa Geralt. Nước cũng ngập đến thắt lưng nó, nhưng cái mào phồng đầy ấn tượng trên dầu cùng bộ mang mở lớn khiến nó trông to hơn hẳn. Nét nhăn nhó làm biến dạng cái mõm rộng lởm chởm răng trông cứ ngỡ một nụ cười tàn nhẫn.

Không buồn để ý đến hai cái xác đang co giật trôi nổi trong làn nước đỏ ngầu, con vật giơ kiếm lên, cả hai tay nắm chặt phần chuôi dài không có cánh đốc. Nó phồng căng mào và mang thêm nữa, khéo léo lia lưỡi kiêm trên không. Geralt nghe thấy lưỡi kiếm nhẹ rít lên vù vù.

Sinh vật dấn tới trước một bước, xô một làn sóng về phía gã thuật sĩ. Geralt lia tay và vung kiếm đáp trả. Đồng thời cũng tiến thêm một bước, đón nhận thách thức.

Sinh vật mắt cá khéo léo vặn những ngón tay đầy móng vuốt dài trên chuôi kiếm và từ từ hạ đôi cánh tay, được bảo vệ bởi mai rùa và đồng, thọc xuống ngập đến tận khuỷu, ẩn đi món vũ khí dưới mặt nước. Gã thuật sĩ cầm thanh kiếm bằng cả hai tay; tay phải ngay dưới cánh đốc, tay trái bên cạnh núm chuôi, và nâng món vũ khí, hơi lệch sang bên một chút, lên quá vai phải của gã. Gã nhìn vào đôi mắt con quái vật, nhưng đó là cặp mắt óng ánh của một con cá, cặp mắt với con ngươi hình cầu, lấp lánh vẻ băng giá và kim loại. Cặp mắt không biểu hiện lẫn bộc lộ bất cứ điều gì. Không có gì có thể giúp báo hiệu một đòn đánh cả.

Từ sâu dưới bậc thang, khuất trong vực sâu đen kịt, tiếng chuông vọng đến. Mỗi lúc một gần, mỗi lúc một rõ.

Sinh vật mắt cá lao về phía trước, rút lưỡi kiếm từ dưới nước lên, tấn công nhanh như cắt với một chiêu thọc cao. Geralt chỉ đơn thuần ăn may; gã cứ đinh ninh cú đòn sẽ được tung đến từ bên phải. Gã đỡ với lưỡi kiếm chĩa xuống, vặn mạnh người và xoay kiếm, đỡ trúng sống kiếm của con quái vật. Bây giờ mọi sự đều phụ thuộc vào việc ai

trong số họ sẽ xoay ngón trên chuôi kiếm nhanh hơn, ai sẽ là người đầu tiên chuyển thế bế tắc bất động, im phắc của hai lưỡi kiếm thành một đòn đánh, một cú đòn từ lực do cả hai bọn họ hiện đang cùng tạo ra, bằng cách chuyển trọng lượng cơ thể sang bên chân phù hợp. Geralt biết bọn họ nhanh ngang ngửa nhau.

Nhưng sinh vật mắt cá có ngón tay dài hơn.

Gã thuật sĩ đánh vào mạng sườn nó, phía trên hông, vặn mình theo thế xoay nửa vòng, chém trúng, đè mạnh xuống lưỡi kiếm và dễ dàng né một đòn quơ rộng, bừa bãi, tuyệt vọng và vụng về. Con quái vật im lặng ngoác cái miệng cá của nó ra, biến mất bên dưới làn nước, bấy giờ đang loang đầy những cuộn mây đỏ ngầu.

"Đưa tay cho tôi! Mau!" Dandelion hét lên. "Chúng đang đến, nguyên cả một băng! Tôi có thể nhìn thấy chúng!"

Gã thuật sĩ nắm lấy tay phải anh nhà thơ và kéo mình ra khỏi mặt nước, leo lên thềm đá. Một làn sóng lớn vỗ tóe sau lưng gã.

Thủy triều đã đảo chiều.

Họ cắm đầu cắm cổ chạy, bị truy đuổi bởi làn sóng đang mỗi lúc một dềnh to. Geralt ngoái ra sau nhìn và trông thấy vô số sinh vật giống cá khác lao lên khỏi mặt nước, thấy chúng đuổi theo, lao đi rất nhanh trên đôi chân vạm vỡ. Không nói một lời, gã tăng tốc.

Dandelion thở hổn hển, khó nhọc vừa chạy vừa bì bõm lội trong vùng nước giờ đã cao đến đầu gối. Anh bất chợt vấp chân và ngã oạch xuống giữa mớ tảo bẹ, chống người dậy trên cặp tay run rẩy. Geralt tóm lấy thắt lưng anh và kéo anh ra khỏi mặt nước hiện nay đã sủi bọt khắp xung quanh họ.

"Chạy đi!" gã hét lớn. "Tôi sẽ cầm chân chúng!"

"Geralt..."

"Chạy đi, Dandelion! Nước sắp lấp đày khe nứt rồi, sau đó thì chúng ta sẽ không thoát ra khỏi đây nổi đâu! Chạy tháo thân đi!"

Dandelion rên rỉ và chạy. Gã thuật sĩ chạy theo anh, thầm hy vọng

lũ quái vật sẽ bị dàn thưa ra trong quá trình rượt đuổi. Gã biết mình vô phương đương đầu với nguyên cả nhóm.

Chúng đuổi theo gã đến sát bên rìa khe nứt, bởi vì nước ở đó đủ sâu cho chúng bơi, trong khi gã phải khó nhọc trèo qua những tảng đá trơn trượt, chìm trong bọt nước. Tuy nhiên, khe nứt quá hẹp để chúng có thể tấn công gã từ mọi phía. Gã dừng lại ở cái vũng nơi Dandelion đã tìm thấy cái hộp sọ.

Gã dừng chân và quay người lại. Và trấn tĩnh bản thân.

Gã táng cho con đầu tiên một đòn với mũi kiếm, tại vị trí thái dương của con người. Gã rạch tung bụng con tiếp theo, được vũ trang thứ gì đó trông như một chiếc rìu chiến. Con thứ ba bỏ chạy.

Gã thuật sĩ lao lên hẻm đá nhưng ngay lúc đó, một con sóng dữ ập đến, tóe bọt, sủi thành một xoáy nước trong khe, kéo văng gã khỏi những tảng đá và nhấn gã xuống làn nước sôi sục. Gã va trúng một con quái vật cá đang quạt nước trong dòng xoáy và đá chân sút nó ra xa. Có thứ gì đó tóm lấy chân gã và kéo gã xuống, về phía đáy biển. Gã đập lưng vào đá, mở mắt ra vừa đúng lúc để trông thấy dáng hình đen ngòm của lũ sinh vật kia, hai bóng mờ vun vút. Gã đỡ đòn của bóng mờ đầu tiên bằng thanh kiếm của mình và tự vệ trước bóng mờ thứ hai theo bản năng bằng cách giơ cánh tay trái lên. Gã cảm thấy một đòn đánh, cảm thấy cơn đau, ngay sau đó là cái xót của muối. Gã dùng chân đẩy người lên khỏi đáy biển, quạt nước bơi về phía bề mặt, đan các ngón tay vào nhau và tung ra một Dấu. Vụ nổ ù ù bùng lên và thoáng khiến tai gã nhói đau. *Nếu ta mà sống qua được vụ này,* gã thầm nghĩ, quạt nước bằng cả tay và chân, *nếu ta mà sống qua được vụ này, ta sẽ đến chỗ Yen ở Vengerberg và ta sẽ thử lại... Nếu ta mà sống qua được vụ này...*

Gã nghĩ mình nghe thấy tiếng kèn rền vang. Hoặc tiếng một cái tù và.

Sóng thủy triều lại vỗ vào trong khe, nâng gã lên và quăng gã sấp bụng xuống một tảng đá lớn. Bây giờ gã đã có thể nghe thấy rõ một

chiếc tù và đang thổi và tiếng kêu của Dandelion, dường như phát ra từ tứ bề cùng một lúc. Gã khịt nước muối ra khỏi mũi và nhìn ngó xung quanh, hất mái tóc ướt khỏi mặt.

Gã đang ở trên bờ, ngay nơi họ đã khởi hành. Gã đang nằm úp bụng trên những tảng đá và một con sóng lớn đang sải bọt trắng xóa xung quanh gã.

Đằng sau gã, trong khe rãnh - giờ đã trở thành một cái vịnh hẹp - một con cá heo xám lớn đang nhảy múa trên sóng. Ngồi hất mái tóc xanh lá liễu, ướt đẫm của mình trên lưng nó chính là nàng tiên cá. Nàng vẫn sở hữu một bộ ngực đẹp.

"Tóc Bạc!" nàng hát, đồng thời vẫy một bàn tay đang cầm chiếc tù và xoắn ốc lớn hình nón. "Anh vẫn lành lặn chứ?"

"Vâng," gã thuật sĩ ngạc nhiên nói. Lớp bọt xung quanh gã đã nhuộm hồng. Cánh tay trái của gã đã cứng lại và đau nhói vì muối. Tay áo khoác gã đã bị chém rách, vết cắt thẳng và đều, máu đang ứa ra từ đó. *Ta đã tai qua nạn khỏi,* gã thầm nghĩ, *ta đã lại sống sót rồi. Nhưng không, ta sẽ không đi đâu cả.*

Gã nhìn thấy Dandelion, bấy giờ đang chạy về phía gã, va vấp trên những viên sỏi ướt.

"Tôi đã cầm chân chúng!" nàng tiên cá hát, và lại thổi chiếc tù và. "Nhưng không được lâu đâu! Chạy đi và chớ quay lại đây nữa, Tóc Bạc! Biển... không dành cho mấy người!"

"Tôi biết!" gã hét lên đáp. "Tôi biết. Cảm ơn cô, Sh'eenaz!"

VII

"Dandelion," Mắt Cưng nói, dùng răng xé phần cuối của miếng băng và thắt một nút trên cổ tay Geralt. "Giải thích cho em nghe tại sao lại có một đống vỏ ốc ở dưới chân cầu thang thế? Vợ của Drouhard đang dọn chúng và bà ấy đang bày tỏ rất rõ mình nghĩ gì về hai người đấy."

"Vỏ á?" Dandelion hỏi. "Vỏ nào? Anh có biết gì đâu. Hay là một con vịt nào đó đi qua đã đánh rơi chúng nhỉ?"

Geralt mỉm cười, quay đầu về phía bóng tối. Gã mỉm cười khi nhớ lại những lời nguyền rủa của Dandelion; anh đã dành cả buổi chiều để cạy mở chỗ vỏ và lục lọi trong lớp thịt trơn trượt, bị đứt tay và làm bẩn hết áo trong suốt quá trình loay hoay, nhưng chẳng tìm thấy một viên ngọc trai nào. Và điều ấy không có gì lạ hết, vì chúng chỉ là sò điệp và trai bình thường chứ hoàn toàn không phải trai ngọc. Họ từ bỏ ý định nấu canh với chỗ sò ngay khi Dandelion cạy mở chiếc vỏ đầu tiên; con nhuyễn thể trông chẳng chút hấp dẫn và bốc mùi thối hoăng.

Mắt Cưng băng bó xong cho gã và ngồi xuống một chiếc bồn tắm lật úp. Gã thuật sĩ cảm ơn cô, kiểm tra cánh tay được băng bó gọn ghẽ của mình. Vết thương sâu và khá dài, lên đến tận khuỷu tay, và đau thấu trời thấu đất khi gã cử động tay. Cô đã băng bó tạm thời cho nó lúc bên bờ biển, nhưng trước khi họ về đến nơi, nó đã lại bắt đầu rỉ máu. Ngay trước khi cô gái đến, Geralt đã đổ thần dược đông máu lên cánh tay bị chém và bổ trợ cho nó bằng một thần dược gây tê, Essi đã bắt gặp họ giữa lúc gã và Dandelion đang khâu vết thương bằng dây câu buộc vào một cái móc. Mắt Cưng tặng họ mấy câu chửi rủa và đích thân bắt tay vào băng bó, trong khi Dandelion mua vui cho cô với một câu chuyện màu mè về cuộc chiến, nhiều lần xí trước cho bản thân quyền độc quyền sáng tác một bản dân ca về toàn bộ vụ việc. Essi, lẽ đương nhiên, trút xuống đầu Geralt một núi câu hỏi mà gã không thể trả lời. Cô lấy làm phật ý về chuyện đó, và rõ ràng có ấn tượng rằng gã đang giấu giếm gì mình. Cô trở nên sưng sỉa và không còn hỏi han gì nữa.

"Agloval đã hay tin," cô nói. "Người ta đã thấy hai người quay trở lại, và bà Drouhard đã chạy đi loan tin khi thấy vết máu trên cầu thang. Thiên hạ lao ra chỗ bãi đá, hy vọng biển sẽ quẳng ra thứ gì đó. Họ vẫn đang quanh quẩn ở đó, nhưng theo như những gì tôi biết, họ chưa tìm thấy thứ gì hết."

"Và họ cũng sẽ chẳng tìm thấy gì đâu," gã thuật sĩ nói. "Tôi sẽ đến thăm Agloval vào ngày mai, nhưng nếu cô không phiền, hãy nhờ lão cấm thiên hạ lảng vảng quanh Nanh Rồng. Chỉ có điều làm ơn đừng hở ra lời nào về mấy bậc thang kia hay những hoang tưởng về thành phố Ys của Dandelion. Những kẻ săn tìm kho báu và cảm giác mạnh sẽ lập tức mò ra đấy, và sẽ có thêm nhiều cái chết nữa..."

"Tôi không phải hạng bép xép," Essi hờn dỗi nói, hất mạnh lọn tóc ra khỏi trán. "Tôi hỏi anh không phải để tức thì lao ra giếng và ba hoa với mấy bà thợ giặt."

"Tôi xin lỗi."

"Tôi phải đi," Dandelion đột nhiên nói. "Tôi có một cuộc hẹn với Akeretta. Geralt, tôi lấy áo chẽn của anh nhé, vì áo tôi bẩn lại còn ướt nhẹp nữa."

"Ở đây cái gì chẳng ướt," Mắt Cưng nhạo báng nói, dùng mũi giày huých vào những thứ quần áo vương vãi xung quanh với vẻ ghê tởm. "Anh định lấy kiểu gì? Chúng cần được đem treo và hong khô tử tế... Anh kinh quá thể."

"Nó sẽ tự khô mà," Dandelion khoác chiếc áo ẩm ướt của Geralt lên người và ngắm nghía những chiếc đinh bạc trên tay áo với vẻ thích thú.

"Đừng nói nhảm. Và gì đây? Ôi không, cái túi đó vẫn còn đầy bùn và rong biển! Và đây... đây là cái gì? Eo ơi!"

Geralt và Dandelion lặng lẽ quan sát chiếc vỏ xanh sẫm Essi đang cầm giữa hai ngón tay. Họ đã quên khuấy mất. Con nhuyễn thể hơi hé vỏ và rõ ràng bốc mùi tanh.

"Đó là một món quà," anh thi sĩ hát rong nói, lùi về phía cánh cửa. "Mai là sinh nhật của em mà, phải không, Bé Con? Chà, đó là quà dành cho em đấy."

"Cái của nợ này ư?"

"Đẹp đấy chứ?" Dandelion ngửi nó và nhanh chóng đế thêm. "Đó là quà từ Geralt. Anh ta đã chọn nó cho em. Ồ, muộn thế rồi à? Chào

nhé..."

Mắt Cưng im lặng một hồi sau khi anh rời đi. Gã thuật sĩ nhìn những con sò hôi thối và cảm thấy xấu hổ. Xấu hổ về Dandelion và về chính gã.

"Anh nhớ sinh nhật của tôi à?" Essi chậm rãi hỏi, giữ cái vỏ sờ ở cách người một tầm tay. "Thật thế ư?"

"Đưa nó cho tôi," gã gay gắt nói. Gã đứng dậy khỏi tấm nệm, bảo vệ cánh tay băng bó của mình. "Thay mặt tên ngốc đó, tôi xin lỗi..."

"Không," cô phản đối, rút khỏi vỏ một con dao nhỏ đeo ở thắt lưng. "Đây thực sự là một cái vỏ sò đẹp, tôi sẽ giữ nó như một kỷ vật. Nó chỉ cần được làm sạch thôi, sau khi đã loại hết... thứ bên trong. Tôi sẽ quẳng nó ra ngoài cửa sổ, lũ mèo có thể ăn nó."

Một thứ gì đó rơi lạch cạch xuống và lăn đi. Con ngươi Geralt nở to và gã nhận ra trước Essi một lúc lâu thứ đó là gì.

Đó là một viên ngọc trai. Một viên ngọc trai óng ánh và lung linh màu xanh lam nhạt, to bằng một hạt đậu nở phồng.

"Thánh thần thiên địa ơi." Mắt Cưng cũng đã trông thấy nó. "Geralt... Một viên ngọc trai!"

"Một viên ngọc trai," gã cười phá lên. "Vậy là cô rốt cuộc cũng đã nhận được một món quà, Essi ạ. Tôi mừng lắm."

"Geralt, tôi không thể chấp nhận nó đâu. Viên ngọc đó trị giá..."

"Nó là của cô," gã ngắt lời. "Mặc dù Dandelion là một kẻ ngốc, anh ta thực sự đã nhớ sinh nhật của cô. Thực sự muốn làm cô vui lòng. Anh ta đã đem chuyện ấy ra bàn, bàn oang oang. Phải, định mệnh đã nghe thấy anh ta và thực hiện điều cần thiết."

"Thế còn anh thì sao, Geralt?"

"Tôi ư?"

"Có phải anh... cũng muốn làm tôi vui lòng? Viên ngọc trai đó thật đẹp... Giá trị của nó hẳn phải lớn vô cùng - anh không hối tiếc gì chứ?"

"Cô thích nó là tôi vui rồi. Và nếu có hối tiếc bất cứ điều gì, thì tôi chỉ

hối một điều duy nhất thôi. Và điều đó..."

"Vâng?"

"Là tôi đã không quen cô lâu như Dandelion, đủ lâu để có thể biết và nhớ ngày sinh nhật của cô. Để có thể tặng cô những món quà và làm cô vui lòng. Để có thể gọi cô là Bé Con."

Cô tiến lại gần và bất ngờ vòng tay qua cổ gã. Gã nhanh chóng khéo léo đoán trước được chuyển động của cô, né tránh môi cô và lạnh lùng hôn lên má cô, ôm lấy cô bằng cánh tay không bị thương, một cách vụng về, dè dặt, nhẹ nhàng. Gã cảm thấy cô gái cứng người và chậm rãi lùi lại, nhưng chỉ cách ra đến hết tầm cánh tay bấy giờ vẫn đang đặt trên vai gã. Gã biết cô đang chờ đợi điều gì, nhưng không làm điều đó. Gã không kéo cô về phía mình.

Essi buông gã ra và quay về phía ô cửa sổ nhỏ bẩn thỉu đang để mở.

"Tất nhiên rồi," cô bất chợt nói. " Anh chẳng biết mấy về tôi mà. Tôi quên mất rằng anh chẳng biết mấy về tôi."

"Essi," gã nói sau một thoáng im lặng. "Tôi..."

"Tôi cũng chẳng biết mấy về anh," cô thốt lên, ngắt lời gã. "Thế thì đã làm sao nào? Tôi yêu anh. Tôi không thể làm gì khác được. Không gì khác hết."

"Essi!"

"Vâng. Em yêu chàng, Geralt. Em không quan tâm chàng nghĩ gì. Em đã yêu chàng ngay từ khoảnh khắc nhìn thấy chàng trong bữa tiệc đính hôn đó..."

Cô bỏ lửng câu nói, cúi đầu xuống.

Cô đứng trước mặt gã và Geralt lấy làm tiếc rằng mình đang phải đối đầu với cô chứ không phải sinh vật mắt cá cầm kiếm ẩn dưới mặt nước. Trước sinh vật đó thì gã còn có cơ may đấu lại. Nhưng với cô thì vô vọng.

"Chàng chẳng nói gì cả," cô nói. "Không gì hết, một lời cũng không."

Ta mệt mỏi, gã thầm nghĩ, *và suy nhược kinh khủng. Ta cần phải*

ngồi xuống, ta đang chóng mặt, ta đã mất máu mà còn chưa ăn uống gì cả... Ta phải ngồi xuống. Căn gác nhỏ chết tiệt, gã thầm nghĩ. Ta hy vọng nó bị sét đánh cháy rụi trong trận bão tới. Chẳng có lấy một món đồ đạc khốn kiếp nào hết, thậm chí còn chẳng có nổi lấy hai chiếc ghế ngu ngốc và một cái bàn, ngăn cách chúng ra, nơi ta có thể ngồi nói chuyện một cách dễ dàng và an toàn; thậm chí còn có thể nắm tay nhau được nữa. Nhưng ta phải ngồi xuống tấm nệm, phải mời cô ấy ngồi xuống bên cạnh mình. Và tấm nệm nhồi cuống đậu kia rất nguy hiểm, ta không thể chạy thoát, không thể né tránh.

"Ngồi xuống cạnh tôi đi, Essi."

Cô ngồi xuống. Miễn cưỡng. Tế nhị. Quá xa xăm. Quá gần.

"Khi em biết chuyện," cô thì thầm, phá vỡ sự im lặng kéo dài, "khi hay tin Dandelion đã kéo chàng lên bãi biển, máu chảy ròng ròng, em chạy ra khỏi nhà như một con điên, cắm đầu lao đi một cách mù quáng, không biết trời đất là gì nữa. Và sau đó... Chàng có biết em nghĩ gì không? Rằng đó là phép thuật, rằng chàng đã yểm một bùa chú lên người em, rằng chàng đã bí mật, gian trá mê hoặc em, bỏ bùa em, với miếng mề đay sói của chàng, với con mắt ác quỷ. Đó là những gì em nghĩ, nhưng em không dừng lại, tiếp tục chạy, bởi vì em hiểu rằng mình thèm khát... mình thèm khát được chàng yểm bùa. Và thực tại còn kinh khủng hơn. Chàng không bỏ bùa gì em, chàng không sử dụng bất kỳ bùa chú nào hết. Tại sao, Geralt? Tại sao chàng không mê hoặc em?"

Gã lặng thinh.

"Nếu nguyên nhân mà là phép thuật," cô nói, "mọi sự sẽ rất đơn giản và dễ dàng. Em sẽ khuất phục trước sức mạnh của chàng và em sẽ vui mừng vô cùng. Nhưng còn điều này... em hẳn... em không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình nữa..."

Khốn kiếp, gã thầm nghĩ, *nếu mỗi khi ở bên ta, Yennefer đều cảm thấy như ta hiện thời thì đúng là thương thay cho nàng thật. Và ta sẽ không bao giờ ngạc nhiên nữa. Ta sẽ không bao giờ oán hận gì nàng*

nữa... Không bao giờ như vậy nữa.

Bởi vì có lẽ Yennefer cũng cảm thấy điều ta hiện đang cảm thấy, cái cảm giác chắc như đinh đóng cột rằng mình phải thực hiện một điều vô phương thực hiện, thậm chí còn bất khả thi hơn mối quan hệ giữa Agloval và Sh'eenaz. Chắc chắn rằng trong trường hợp này, hy sinh chút ít thôi sẽ không đủ; ta phải hy sinh mọi thứ, và sẽ vẫn chẳng có cách nào biết được liệu chừng ấy đã đủ chưa. Không, ta sẽ không tiếp tục oán hận Yennefer vì không thể và không muốn ban cho ta nhiều hơn một chút hy sinh. Bởi vì giờ đây, ta đã biết rằng hy sinh chút ít là rất nhiều.

"Geralt," Mắt Cưng rên rỉ, rụt đầu vào vai. "Em thấy xấu hổ. Em thấy xấu hổ về xúc cảm hiện thời của mình, nó giống như một căn bệnh đáng nguyền rủa, giống như bệnh sốt rét, như bị ngạt thở..."

Gã lặng thinh.

"Từ trước tới nay, em cứ nghĩ đó là một trạng thái tâm trí đẹp đẽ và cao quý, cao quý và trang nghiêm, ngay cả khi nó khiến con người ta cảm thấy không hạnh phúc. Xét cho cùng, em đã sáng tác rất nhiều bản dân ca về nó mà. Và nó rất tự nhiên, Geralt ạ, tự nhiên đến ác ôn và nhói lòng. Một người bị ốm hoặc trúng độc có thể sẽ cảm thấy như thế này. Bởi vì giống như một người bị trúng độc, ta sẵn sàng làm bất cứ điều gì để đổi lấy thuốc giải. Bất cứ điều gì. Kể cả chấp nhận bị sỉ nhục."

"Essi. Làm ơn..."

"Vâng. Em cảm thấy nhục nhã, nhục nhã vì đã thú nhận mọi chuyện với chàng, gạt bỏ lòng tự trọng yêu cầu ta phải im lặng chịu đựng. Nhục nhã trước việc lời thú nhận của mình đã khiến chàng bối rối. Em cảm thấy nhục nhã trước việc chàng bị bối rối. Nhưng em không thể hành xử khác được. Em bất lực. Vận mệnh tùy chàng định đoạt, như một người nằm liệt giường. Em trước giờ luôn sợ bệnh tật, yếu đuối, bất lực, tuyệt vọng và cô đơn. Em trước giờ luôn sợ bệnh tật, luôn tin rằng đó là điều tồi tệ nhất có thể xảy đến với mình..."

Gã lặng thinh.

"Em biết," cô lại rên rỉ. "Em biết mình phải cảm kích chàng vì... đã không lợi dụng tình hình. Nhưng em không hề thấy cảm kích chàng. Và em xấu hổ về điều đó. Vì em ghét sự im lặng của chàng, ánh mắt hãi sợ của chàng. Em ghét chàng. Vì đã giữ im lặng. Vì không nói dối, vì không... Và em ghét cô ta, cái cô pháp sư đó của chàng, em sẵn sàng đâm cô ta vì... Em ghét cô ta. Bắt em đi đi, Geralt. Hãy ra lệnh cho em rời khỏi đây. Vì em không thể tự mình làm vậy, nhưng em muốn ra khỏi đây, đi đến thành phố, đến một quán rượu... Em muốn trả thù chàng vì sự xấu hổ của em, vì nỗi nhục nhã, em sẽ đến với người đàn ông đầu tiên mình tìm thấy..."

Khốn kiếp, gã thầm nghĩ, nghe thấy giọng cô hạ xuống như một quả bóng vải lăn xuống cầu thang. *Cô ấy sẽ bật khóc, gã thầm nghĩ, không nghi ngờ gì nữa, cô ấy sẽ bật khóc. Phải làm gì đây, khốn kiếp, phải làm gì đây?*

Cặp vai khom của Essi run lên bần bật. Cô gái quay đầu đi và bắt đầu nức nở, khe khẽ khóc, điềm tĩnh và cương quyết đến đáng sợ.

Ta không cảm thấy gì cả, gã kinh hoàng nhận ra, *không gì cả, không một cảm xúc dù nhỏ nhất. Việc ta định ôm cô ấy là một phản ứng có cân nhắc, tính toán, không phải tự phát. Ta sẽ ôm cô ấy, vì ta cảm thấy như thể mình phải làm vậy, không phải vì ta muốn. Ta không cảm thấy gì cả.*

Khi gã ôm lấy cô, cô ngừng khóc ngay lập tức, lau nước mắt, lắc đầu nguây nguẩy và quay đi để gã không nhìn thấy mắt mình. Và rồi cô nép chặt mình vào gã, vùi đầu vào ngực gã.

Hy sinh một chút, gã thầm nghĩ, hy sinh một chút thôi. Vì điều này sẽ giúp cô ấy bình tĩnh lại, một cái ôm, một nụ hôn, những cái vuốt ve nhẹ nhàng. Cô ấy không muốn gì hơn thế cả. Và ngay cả nếu cô ấy có muốn thật, thế đã làm sao? Bởi vì một chút ít hy sinh, một chút hy sinh rất nhỏ, cũng rất đẹp đẽ và xứng đáng... Nếu cô ấy muốn hơn thế nữa... Nó sẽ giúp cô ấy bình tĩnh. Một hành động yêu thương lặng lẽ, êm đềm, nhẹ nhàng. Và ta... Ôi, điều đó không quan trọng, bởi vì Essi có mùi cỏ roi ngựa chứ không phải tử đinh hương và quả lý gai, không có làn da mát

lạnh, kích thích. Tóc của Essi không phải một xoáy lốc những lọn tóc bóng loáng màu đen, mắt của Essi thật lộng lẫy, dịu dàng, ấm áp và có màu xanh hoa thanh cúc; chúng không rực lên với một màu tím sâu thẳm, lạnh lùng, vô cảm. Essi sẽ thiếp đi ngay sau đó, quay đầu đi chỗ khác, miệng he hé, Essi sẽ không nở nụ cười đắc thắng. Bởi vì Essi...

Essi không phải Yennefer.

Và đó là lý do ta không thể. Ta không thể bới ra nổi sự hy sinh nhỏ bé đó bên trong bản thân mình.

"Làm ơn, Essi, đừng khóc."

"Em sẽ không khóc," cô nói, rất chậm rãi rời xa gã. "Em sẽ không đâu. Em hiểu mà. Sự tình không thể khác được."

Họ không nói gì, ngồi cạnh nhau trên tấm nệm nhồi cuống đậu. Chiều muộn đang buông.

"Geralt," cô đột nhiên nói, giọng cô run rẩy. "Nhưng biết đâu... Biết đâu nó sẽ giống như vụ chiếc vỏ sò kia, với món quà lạ thường đó? Biết đâu chúng ta sẽ có thể tìm thấy một viên ngọc trai? Về sau ấy? Lúc đã bẵng đi một thời gian rồi?"

"Tôi có thể nhìn thấy viên ngọc trai đó," gã khó nhọc nói, "được gắn vào một miếng bạc, trong một bông hoa bạc nhỏ với những cánh hoa tinh xảo. Tôi nhìn thấy nó quanh cổ cô, trên một sợi dây chuyền bạc tinh xảo, được đeo như cách tôi đeo tấm mề đay của mình. Đó sẽ là lá bùa hộ mệnh của cô, Essi. Một lá bùa hộ mệnh, bảo vệ cô khỏi mọi điều ác."

"Lá bùa hộ mệnh của em," cô lặp lại, cúi đầu xuống. "Viên ngọc trai của em, thứ sẽ được em gắn vào bạc, và sẽ không bao giờ lìa thân. Viên ngọc của em, thứ em được trao tặng thay cho... Một tấm bùa hộ mệnh như vậy sẽ mang lại may mắn cho em chứ?"

"Vâng, Essi. Hãy tin chắc như vậy đi."

"Em có thể nán lại đây thêm chút nữa không? Với chàng?"

"Ừ."

Chạng vạng đang đến và hoàng hôn đang buông, họ ngồi trên một tấm nệm nhồi cuống đậu, trong cái gác xép, nơi không có đồ đạc gì, nơi chỉ có một cái bồn gỗ và một ngọn nến chưa thắp đặt trên sàn, trong một vũng sáp khô cứng.

Họ ngồi im lặng một hồi rất lâu. Và sau đó Dandelion đến. Họ nghe thấy tiếng anh đến gần, gảy đàn và ngâm nga một mình. Dandelion bước vào, nhìn thấy họ và không nói gì cả, một lời cũng không. Essi cũng chẳng nói gì, đứng dậy đi ra ngoài không thèm nhìn bọn họ.

Dandelion chẳng hé răng đến nửa lời. Nhưng gã thuật sĩ nhìn thấy trong mắt anh những lời được giữ kín.

VIII

"Một chủng tộc thông minh," Agloval trầm ngâm lặp lại, tì một khuỷu tay lên tay vịn ghế và chống cằm. "Một nền văn minh dưới nước. Những kẻ giống cá sống dưới đáy biển. Các bậc thang dẫn xuống vực sâu. Geralt, hẳn anh nghĩ ta là một gã công tước nhẹ dạ cả tin rồi."

Mắt Cưng, đứng bên cạnh Dandelion, giận dữ gầm gừ. Dandelion lắc đầu với vẻ không tin nổi. Geralt chẳng chút bận tâm.

"Việc ngài tin tôi hay không," gã lặng lẽ nói, "chẳng có ý nghĩa gì đối với tôi hết. Tuy nhiên, nhiệm vụ của tôi là phải cảnh báo ngài. Bất kỳ con thuyền nào đi về phía Nanh Rồng, hoặc bất kỳ ai có mặt ở đó khi thủy triều rút, đều sẽ rơi vào vòng nguy hiểm. Nguy hiểm chết người. Nếu ngài muốn tìm hiểu xem điều ấy có phải là thật không, nếu ngài muốn mạo hiểm, đó là việc của ngài. Tôi chỉ đơn thuần cảnh báo ngài mà thôi."

"Ha," quản điền Zelest, khi đó đang ngồi trên ghế sát cửa sổ phía sau Agloval, đột nhiên nói. "Nếu chúng là quái vật giống như tiên nhân hay các chủng yêu tinh khác, chúng ta không cần phải lo lắng. Ta cứ lo rằng đó là một thứ còn tồi tệ hơn, hay, mong Chúa trời cứu rỗi chúng ta, một thứ dính dáng đến phép thuật. Căn cứ theo những gì

thuật sĩ đây nói, chúng giống như bọn ma da hoặc một thứ quái vật biển gì đó khác. Muốn đối phó với ma da thì cũng có cách thôi. Tôi nghe nói rằng một pháp sư từng giải quyết gọn lũ ma da ở hồ Mokva. Lão đổ một thùng nhỏ ngải phép xuống nước và xử đẹp lũ khốn đấy. Không còn vết tích gì."

"Đúng rồi đấy," Drouhard lên tiếng sau khi vẫn im lặng từ nãy đến giờ. "Không còn vết tích gì cả. Cũng không còn vết tích cá tráp, cá chó, tôm hay trai nữa luôn. Ngay cả bèo dưới đáy cũng thối rữa còn rong trên bờ thì khô héo sạch."

"Xuất sắc," Agloval nhạo báng nói. "Cảm ơn ông vì lời đề nghị tuyệt vời đó, Zelest. Ông còn đề xuất nào nữa không?"

"Vâng, cũng hợp lý," viên quản điền nói, mặt đỏ lên. "Lào phù thủy kia lạm dụng đũa phép của mình hơi quá trớn, vung vẩy nó hơi quá tay. Nhưng kể cả khi không có phù thủy, chúng ta hẳn vẫn sẽ xoay xở được, thưa công tước. Thuật sĩ đã bảo rằng ta có thể chiến đấu với những con quái vật đó và cũng có thể giết được chúng. Đấy chính là chiến tranh, thưa ngài. Như thời xưa thôi. Chẳng có gì mới mẻ hết, nhỉ? Ma linh miêu từng sống trên núi, và bây giờ thì chúng ở đâu? Tiên nhân hoang dã và dị thê vẫn còn lang thang trong rừng rậm, nhưng điều đó sẽ sớm kết thúc thôi. Ta sẽ bảo vệ những gì thuộc về mình. Giống như cha ông của ta..."

"Vậy là chỉ có đời cháu của ta mới được nhìn thấy ngọc trai thôi nhỉ?" vị công tước nhăn mặt. "Chờ đợi như vậy lâu quá, Zelest."

"Chà, sẽ không tệ đến vậy đâu. Như tôi tính thì sẽ thế này: cứ một thuyền thợ lặn sẽ có hai thuyền cung thủ đi kèm. Chúng ta sẽ sớm dạy cho những con quái vật đó khôn ra. Dạy cho chúng biết sợ. Tôi nói thế có đúng không, thưa thuật sĩ?"

Geralt lạnh lùng nhìn y, nhưng không đáp lại.

Agloval quay mặt đi, phô ra góc nghiêng cao quý của mình, và cắn chặt môi. Sau đó, ông ta nhìn gã thuật sĩ, nheo mắt và cau mày.

"Anh đã không hoàn thành nhiệm vụ của mình, Geralt," ông ta nói.

"Anh lại phá hỏng mọi sự rồi. Anh có thiện chí, ta không thể phủ nhận điều đó. Nhưng ta không trả tiền cho thiện chí. Ta trả tiền cho kết quả. Cho hiệu quả công việc. Và hiệu quả công việc, nói thế này anh bỏ quá nhé, như cục cứt ấy. Thế nên anh tự hốc cứt mà ăn đi."

"Thật tuyệt vời, thưa công tước," Dandelion mỉa mai. "Thật đáng tiếc là ngài lại không đi cùng bọn tôi đến Nanh Rồng. Thuật sĩ và tôi đã có thể cho ngài cơ hội chạm trán với một trong những kẻ đến từ biển, tay lăm lăm gươm giáo ấy. Có lẽ khi đó ngài sẽ hiểu vụ này là sao và ngưng kì kèo chuyện thanh toán..."

"Giống như một bà bán cá," Mắt Cưng xen vào.

"Ta không quen kì kèo, mặc cả hay thảo luận," Agloval bình tĩnh nói. "Ta đã nói là ta sẽ không trả cho anh một xu nào hết, Geralt ạ. Thỏa thuận là như sau: loại bỏ nguy hiểm, loại bỏ mối đe dọa, cho phép thiên hạ tiến hành đánh bắt ngọc trai mà không gặp bất kỳ rủi ro nào về nhân mạng hết. Nhưng anh đã làm gì nào? Anh đến kể cho ta nghe về một chủng tộc thông minh dưới đáy biển. Anh khuyên ta nên tránh xa cái nơi mang lại lợi nhuận cho ta. Anh đã làm gì? Anh được cho là đã giết... Bao nhiêu nhỉ?"

"Bao nhiêu không quan trọng," Geralt nói, hơi nhợt đi. "Ít nhất với ngài thì không, Agloval."

"Đúng. Đặc biệt là vì không có bằng chứng nào hết. Nếu anh ít nhất đã mang về bàn tay phải của mấy con cóc cá đó thì ai biết đâu được đấy, có khi ta đã xì ra khoản phí đám cai rừng của ta thường vẫn hay đòi cho một cặp tai sói."

"Rồi," gã thuật sĩ lạnh lùng nói. "Vậy tôi chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài nói lời từ biệt."

"Anh nhầm rồi," vị công tước nói. "Vẫn còn một lựa chọn khác. Công việc cố định với tiền công tử tế và nơi ăn chốn ở khá đàng hoàng. Vị trí và quyền hành của đội trưởng đội lính vũ trang của ta, từ nay sẽ đi cùng với các thợ lặn. Đây không nhất thiết phải là công việc suốt đời, mà chỉ cho đến khi cái đám anh gọi là chủng tộc thông minh trở nên

đủ khôn để tránh xa tàu thuyền của ta ra, tránh như tránh dịch. Anh thấy sao?"

"Không, cảm ơn ngài, tôi từ chối," gã thuật sĩ nhăn mặt. "Một công việc như vậy không phù hợp với tôi. Tôi coi gây chiến với các chủng tộc khác là điều ngu ngốc. Có lẽ đó là một cái thú tuyệt vời dành cho những công tước buồn chán và mệt mỏi. Nhưng với tôi thì không."

"Ô, cao ngạo chưa kìa," Agloval mỉm cười. "Kiêu kỳ chưa kìa. Cách anh từ chối lời đề nghị kể cũng xứng tầm một bậc đế vương đấy. Anh khước từ một khoản tiền kha khá với khí chất của một gã nhà giàu sau một bữa tối xa hoa. Geralt này? Hôm nay anh đã được ăn trưa chưa? Chưa à? Thế còn ngày mai? Và ngày kia nữa? Ta thấy khả năng ấy thấp lắm, thuật sĩ à, rất thấp. Bình thường anh đã khó tìm việc rồi, bây giờ, với cánh tay anh đang đeo nẹp..."

"Sao ngài dám" Mắt Cưng hét lên lanh lảnh, "Sao ngài lại dám ăn nói như vậy với anh ấy thế hả, Agloval! Cánh tay đang đeo nẹp của anh ấy đã bị chém trong lúc thực thi nhiệm vụ của ngài! Sao ngài lại có thể hèn hạ tới độ..."

"Dừng lại," Geralt nói. "Dừng lại đi, Essi. Chẳng ích gì đâu."

"Không đúng," cô giận dữ nói. "Có ích đấy. Phải có ai đó nói thẳng điều đó với cái ông công tước tự bổ nhiệm này, kẻ đã lợi dụng việc chẳng ai tranh giành địa khế với ông ta để cai trị cái bờ biển sỏi đá bé tí này, và là kẻ giờ đây nghĩ rằng mình có quyền xúc phạm người khác."

Agloval đỏ ửng lên và mím chặt môi, nhưng không nói gì và cũng không nhúc nhích.

"Phải, Agloval," Essi tiếp tục, siết chặt đôi bàn tay đang run rẩy của mình thành nắm đấm. "Cơ hội để xúc phạm người khác khiến ngài thích thú và hài lòng. Ngài lấy làm khoái trá với sự khinh mạn mà mình có thể thể hiện với thuật sĩ, người sẵn sàng liều mạng để nhận được tiền của ngài. Ngài nên biết thuật sĩ chế giễu sự khinh mạn và dè bỉu của ngài, rằng chúng không để lại chút ấn tượng nào cho anh ấy hết. Anh ấy thậm chí còn không để ý đến chúng. Không, thuật sĩ thậm

chí còn không cảm nhận được điều những người hầu và thần dân của ngài, Zelest và Drouhard, cảm thấy, và họ cảm thấy xấu hổ, một nỗi xấu hổ thâm sâu, cháy bỏng. Thuật sĩ không cảm thấy những gì Dandelion và tôi cảm thấy, và chúng tôi cảm thấy ghê tởm. Ngài có biết tại sao lại như vậy không, Agloval? Để tôi nói cho ngài nghe. Thuật sĩ biết mình là người ở chiếu trên. Anh ấy có giá hơn ngài. Và chính điều đó đã ban cho anh ấy sức mạnh của mình."

Essi trở nên im lặng và gục đầu xuống, nhưng không đủ nhanh để Geralt không nhìn thấy giọt lệ lấp lánh trên khóe con mắt tuyệt đẹp của cô. Cô gái chạm vào bông hoa nhỏ với những cánh bạc treo quanh cổ, một viên ngọc trai xanh da trời lớn nằm ở chính giữa. Bông hoa nhỏ ấy có những cánh bện tinh xảo, được chế tác đầy điêu luyện. *Douhard,* gã thuật sĩ thầm nghĩ, *đã hết sức hào hiệp.* Người thợ ông giới thiệu đã làm rất tốt. Và đã không lấy một xu tiền công từ họ. Drouhard đã chi trả cho mọi thứ.

"Vậy nên, thưa công tước," Mắt Cưng nói tiếp, ngẩng đầu lên, "đừng tự biến mình thành trò hề bằng cách đề nghị với thuật sĩ một chân lính đánh thuê trong đội quân ngài định sẽ tung ra để đương đầu với đại dương. Đừng để bản thân trở thành đề tài cho người khác nhạo báng, vì đề nghị của ngài chỉ tổ khiến thiên hạ phì cười. Ngài vẫn chưa hiểu ư? Ngài có thể trả tiền cho thuật sĩ để thực hiện một nhiệm vụ, ngài có thể thuê anh ấy để bảo vệ mọi người khỏi cái ác, loại bỏ mối nguy hiểm đang đe dọa họ. Nhưng ngài không thể mua được thuật sĩ, ngài không thể lợi dụng anh ấy cho mục đích của riêng mình. Bởi vì thuật sĩ - ngay cả khi bị thương và đói meo đói mốc - vẫn tử tế hơn ngài. Có giá hơn ngài. Đó là lý do anh ấy khinh bỉ lời đề nghị xoàng xĩnh của ngài. Ngài có hiểu không?"

"Không, cô Daven," Agloval lạnh lùng nói. "Ta không hiểu. Ngược lại là đằng khác, ta càng lúc càng chẳng hiểu gì cả. Và điều cơ bản mà ta thực sự không hiểu là tại sao ta vẫn chưa lệnh cho người treo cổ cả ba ngươi lên, sau khi lấy roi vụt cho một trận và dùng sắt nung thiêu các

ngươi. Cô, cô Daven, đang cố gắng tạo ấn tượng rằng mình là một kẻ biết tuốt. Vậy thì hãy nói cho ta nghe xem tại sao ta lại không ra lệnh như thế."

"Xin chiều ý ngài," nàng thi sĩ ngay lập tức đáp lời. "Ngài không làm thế, Agloval, bởi vì đâu đó, sâu thẳm trong tâm can ngài, vẫn còn le lói một tia đứng đắn nhỏ nhoi, một mẩu danh dự, chưa bị bóp nghẹt bởi sự vênh váo của một tay trọc phú mới nổi và con buôn nhỏ nhen. Bên trong, Agloval ạ. Tận đáy lòng. Một trái tim mà xét cho cùng, có thể yêu được một nàng tiên cá."

Agloval trắng bệch như tờ giấy và nắm chặt tay vịn ghế. *Hoan hô,* gã thuật sĩ thầm nghĩ, *hoan hô, Essi, tuyệt vời.* Gã tự hào về cô. Nhưng đồng thời gã cũng cảm thấy buồn phiền, sầu não vô cùng.

"Biến đi," Agloval nói nhẹ nhàng. "Biến đi. Bất cứ nơi nào mấy người muốn. Để ta yên."

"Chào ngài, công tước," Essi nói. "Và trước khi từ biệt, hãy nhận lấy chút lời khuyên tử tế này. Lời khuyên thuật sĩ đáng lẽ phải cung cấp cho ngài, nhưng tôi không muốn anh ấy hạ mình ban cho ngài lời khuyên. Thế nên tôi sẽ làm việc đó hộ anh ấy."

"Được rồi."

"Đại dương bao la lắm, Agloval. Chưa ai khám phá ra nổi thứ gì nằm phía bên kia đường chân trời, đó là nếu ở đó thực sự có thứ gì. Đại dương lớn hơn bất kỳ vùng hoang dã rừng rú nào với những chốn thâm sơn cùng cốc mà ngài đã lùa tiên nhân vào. Nó khó tiếp cận hơn bất kỳ ngọn núi hoặc khe núi nào nơi ngài đã tàn sát ma linh miêu. Và cư ngụ dưới đáy đại dương là một chủng tộc sở hữu vũ khí và nắm giữ bí quyết luyện kim. Hãy dè chừng, Agloval. Nếu các cung thủ bắt đầu hộ tống thợ lặn ngọc trai, ngài sẽ khơi mào chiến tranh với một thứ bản thân còn không hiểu. Thứ ngài muốn thọc ngoáy chưa biết chừng chính là tổ ong bắp cày đấy. Tôi khuyên ngài hãy nhường biển lại cho họ, vì biển không dành cho ngài. Ngài không biết và sẽ không bao giờ biết những bậc thang dẫn xuống đáy của Nanh Rồng kia có đích đến là

đâu."

"Cô nhầm rồi, cô Daven," Agloval điềm tĩnh nói. "Bọn ta sẽ khám phá đích đến của mấy bậc thang kia. Hon nữa, bọn ta sẽ leo xuống các bậc thang đó. Bọn ta sẽ tìm hiểu xem ở phía đó của đại dương là những gì, nếu ở đằng đấy quả có thứ gì tồn tại. Và bọn ta sẽ bòn rút từ đại dương tất cả những gì mình có thể. Và nếu không phải là bọn ta, thì con cháu của bọn ta sẽ làm điều đó, hoặc con cháu của con cháu bọn ta. Vấn đề chỉ là thời gian thôi. Phải, bọn ta sẽ làm thế, dù cho đại dương có nhuộm đỏ máu. Và cô biết điều đó, Essi ơi, Essi hỡi, nhà thông thái ghi chép lại biên niên sử nhân loại trong những bản dân ca của mình. Cuộc đời không phải một bản dân ca, hỡi nhà thơ tội nghiệp, nhỏ bé với cặp mắt lộng lẫy, chìm đắm trong những câu từ hoa mỹ ạ. Cuộc đời là một trận chiến. Và người dạy cho bọn ta về cuộc vật lộn đó chính là các thuật sĩ, những người có giá hơn bọn ta. Chính họ là người đã soi đường chỉ lối cho bọn ta, người mở đường cho bọn ta. Họ rải ngổn ngang lên con đường ấy xác chết những kẻ cản trở con người và bảo vệ thế giới đó khỏi bọn ta. Bọn ta, Essi à, chỉ đang tiếp tục trận chiến đó. Chính bọn ta chứ không phải những bản dân ca, mới là người tạo nên biên niên sử nhân loại. Và bọn ta không còn cần đến các thuật sĩ nữa, bây giờ không gì có thể ngăn cản được bọn ta hết. Không gì cả."

Essi tái nhợt đi, thổi tung lọn tóc và hất đầu. "Không gì ư, Agloval?"

"Không gì hết, Essi."

Nàng thi sĩ mỉm cười.

Một tiếng động đột ngột, những tiếng la hét và tiếng chân bước rầm rầm phát ra từ trong phòng chờ. Người hầu và lính canh xộc vào buồng. Họ xếp thành hai hàng trước cửa, quỳ xuống hoặc cúi đầu. Sh'eenaz đứng ở ngưỡng cửa.

Mái tóc màu xanh lá cây liễu của nàng được búi rất kỳ công, gài lên bằng một vòng miện tuyệt đẹp nạm san hô và ngọc trai. Nàng mặc một chiếc váy màu nước biển với những đường diềm trắng như bọt

sóng. Chiếc váy có đường viền cổ xẻ sâu, thế nên những nét quyến rũ của nàng tiên cá, dù đã phần nào được che đi và điểm trang bằng một vòng cổ đá ngọc bích và ngọc lưu ly, vẫn hết sức được ngưỡng mộ.

"Sh'eenaz..." Agloval rên rỉ, khuỵu gối xuống. "Sh'ena... của ta..."

Nàng tiên cá chậm rãi tiến tới với dáng đi mềm mại và yêu kiều, uyển chuyển như một con sóng đang đến gần.

Nàng dừng lại trước mặt vị công tước, hé lộ hàm răng nhỏ xinh, trắng bóng và nở thành một nụ cười, sau đó nhanh chóng thu lấy váy trong bàn tay nhỏ nhắn của mình và nhấc nó lên, khá cao, đủ cao để mọi người đều có thể đánh giá chất lượng công việc của pháp sư đại dương, của mụ phù thủy biển. Geralt nuốt nước bọt. Không còn nghi ngờ gì nữa: phù thủy biển biết một cặp chân quyến rũ là như thế nào và phải tạo ra chúng kiểu gì.

"Ha!" Dandelion thốt lên. "Bài dân ca của tôi... Giống hệt như trong bài dân ca của tôi... Cô ta đã kiếm lấy một cặp chân vì ông ta, nhưng đổi lại đã đánh mất giọng nói!"

"Tôi chẳng mất gì cả," Sh'eenaz du dương nói bằng thứ Ngôn Ngữ Chung thuần nhất. "Tạm thời thif thế. Tôi vẫn lành lặn sau quy trình ấy."

"Cô nói được ngôn ngữ của chúng tôi ư?"

"Sao, tôi không được phép làm vậy à? Anh khỏe không, Tóc Bạc? Ồ, và người thương của anh, Essi Daven, nếu tôi nhớ không nhầm, cũng đang ở đây. Anh đã biết cô ấy rõ hơn chưa hay vẫn chẳng biết gì mấy?"

"Sh'eenaz..." Agloval rên rỉ não lòng, lê gối tiến về phía nàng. "Tình yêu của ta! Người yêu dấu của ta... người duy nhất của ta... Vậy là cuối cùng cũng được rồi. Cuối cùng, Sh'eenaz!"

Với một động tác uyển chuyển, nàng tiên cá chìa tay ra để được hôn.

"Quả vậy. Bởi vì em cũng yêu chàng, đồ đểu giả ạ. Và tình yêu ấy sẽ là thế nào nếu người yêu thương không thể hy sinh chút ít?"

IX

Họ rời Bremervoord vào một buổi sáng sớm mát mẻ, trong làn sương làm dịu bớt cường độ của vầng dương đỏ đang ló dạng từ dưới đường chân trời. Họ đi chung với nhau, như đã nhất trí từ trước. Họ không bàn về chuyện đó, họ không lập kế hoạch gì hết - họ chỉ đơn thuần muốn ở bên nhau. Thêm một lúc.

Họ rời mũi đất đầy sỏi đá, tạm biệt những vách đá dựng đứng, lởm chởm phía trên các bãi biển, những khối đá vôi kỳ quái do biển và gió bào thành. Nhưng khi họ vào đến thung lũng Dol Adalatte xanh tươi, đầy hoa lá, mũi họ vẫn ngửi thấy mùi biển và bên tai họ là tiếng sóng gầm rú cùng tiếng kêu inh ỏi, hối hả của những con mòng biển.

Dandelion nói chuyện không ngừng, nhảy từ chủ đề này sang chủ đề khác và gần như chẳng dứt điểm chủ đề nào. Anh nói về xứ Barsa, nơi có một phong tục ngu ngốc yêu cầu các cô gái phải giữ gìn trinh tiết cho đến khi kết hôn; về những con chim sắt của hòn đảo Inis Porhoet; về nước chảy và nước tù; về hương vị và đặc tính khác thường của loại rượu lam ngọc được gọi là "cill"; và về bốn vương tử sinh tư của Ebbing - những tên nhóc rầy rà, khó chịu tên Putzi, Gritzi, Mitzi và Juan Pablo Vassermiller. Anh bàn về những xu hướng thơ ca mới do các đối thủ của mình cổ xúy, mà theo ý kiến của Dandelion, chẳng khác nào những bóng ma mô phỏng chuyển động của người sống.

Geralt vẫn im lặng. Essi cũng chẳng nói gì hoặc chỉ nhát gừng đáp từng tiếng một. Gã thuật sĩ cảm thấy ánh mắt của cô đang chiếu vào người mình. Gã tránh ánh mắt cô.

Họ băng qua sông Adalatte trên phà, phải tự kéo dây thừng, vì tình cờ thì người lái phà lại đang say xỉn bê bết, trắng bệch như một xác chết, người run giần giật, mặt mày xanh xao như thể đang nhìn xuống vực thẳm, không thể buông nổi cây cột chống mái vòm phà mà mình đang bám vào bằng cả hai tay, và chỉ trả lời mọi câu hỏi họ hỏi hắn bằng một từ duy nhất, nghe như "voorg".

Gã thuật sĩ đã bắt đầu thấy thích miền quê ở bờ bên kia của sông Adalatte; những ngôi làng ven sông chủ yếu được bao quanh bởi cọc rào, báo hiệu khả năng sẽ tìm được việc làm.

Mắt Cưng bước đến chỗ gã khi họ đang cho ngựa uống nước vào đầu giờ chiều, tranh thủ lúc Dandelion đã bỏ đi đâu đó. Gã thuật sĩ không đủ nhanh. Cô làm gã bất ngờ.

"Geralt," cô nhẹ nhàng nói. "Em không thể... em không thể chịu đựng được điều này nữa. Em không đủ sức."

Gã cố tránh phải nhìn vào mắt cô, nhưng cô dứt khoát không để gã làm vậy. Cô đứng trước mặt gã, mân mê viên ngọc trai xanh da trời đặt trong một bông hoa nhỏ màu bạc treo trên cổ. Cô cứ đứng như vậy và gã lại ước rằng người trước mặt mình là sinh vật mắt cá với thanh kiếm ẩn dưới làn nước.

"Geralt... Ta phải làm gì đó để giải quyết chuyện này, phải không?"

Cô chờ đợi câu trả lời của gã. Chờ đợi vài lời. Chờ đợi chút ít hy sinh. Nhưng gã thuật sĩ không có gì để mang ra hy sinh và gã biết điều đó. Gã không muốn nói dối. Và gã thực sự không thể làm vậy, bởi vì gã không đủ can đảm để làm cô đau khổ.

Tình hình được cứu vãn nhờ sự xuất hiện đột ngột của Dandelion, anh chàng Dandelion đáng tin cậy. Dandelion với sự tế nhị đáng tin cậy của mình.

"Tất nhiên!" anh hét lên và quẳng xuống nước chiếc gậy mình đã dùng để gạt những bụi bấc và tầm ma khổng lồ ven sông. "Tất nhiên đã đến lúc hai người giải quyết dứt điểm nó rồi đấy! Tôi không muốn phải chứng kiến cái trò mèo giữa hai người nữa! Em chờ đợi điều gì ở anh ta vậy, Bé Con? Điều không thể ư? Còn anh, Geralt, anh đang hy vọng điều gì thế? Rằng Mắt Cưng sẽ đọc được suy nghĩ của anh như... như cái cô kia? Và nó sẽ cam lòng với điều đó, và anh sẽ có thể giữ im lặng, một cách thật tiện lợi, không phải giải thích, tuyên bố hay phủ nhận bất cứ điều gì? Không phải phơi bày bản thân? Hai người cần bao nhiêu thời gian, bao nhiêu dữ kiện nữa để hiểu đây? Thế còn vài năm

nữa, khi hai người muốn hồi tưởng lại nó trong ký ức thì sao? Khốn kiếp, ý tôi là, ngày mai chúng ta phải chia tay nhau rồi!"

"Trời đất ơi, tôi chịu hết nổi rồi, tôi đã phát ớn hai người rồi đấy, phát ớn rồi đấy! Được rồi, hãy nghe đây: tôi sẽ bẻ lấy một nhánh cây phỉ để đi câu cá và hai người sẽ có chút thời gian cho riêng mình, hai người sẽ có thể kể cho nhau nghe mọi thứ. Kể cho nhau nghe mọi chuyện, cố gắng hiểu nhau. Nó không khó như hai người nghĩ đâu. Và sau đó, nhân danh thần thánh tứ phương, làm luôn đi. Làm tình với anh ta đi, Bé Con. Làm tình với nó đi, Geralt, và hãy tử tế với nó. Và khốn kiếp, sau đó hai người hoặc sẽ không còn vương vấn gì nữa, hoặc..."

Dandelion nhanh chóng quay ngoắt người bỏ đi, bẻ lau sậy răng rắc và chửi rủa. Anh chế ra một cái cần câu từ một nhánh cây phỉ và lông đuôi ngựa và câu cá cho đến khi hoàng hôn buông xuống.

Sau khi anh bỏ đi, Geralt và Essi đứng một hồi lâu, tựa vào một cây liễu xù xì đang uốn mình trên mặt nước. Họ đứng đó, nắm tay nhau. Rồi gã thuật sĩ cất tiếng, nhẹ nhàng nói một lúc lâu, và đôi mắt nhỏ của Mắt Cưng rưng rưng lệ.

Và sau đó, trước sự chứng giám của thần thánh tứ phương, họ đã làm tình, cô và gã.

Và mọi sự đều ổn.

X

Ngày hôm sau, họ tổ chức một bữa tiệc tối phần nào trịnh trọng. Essi và Geralt mua một con cừu đã nêm sẵn gia vị trong một ngôi làng họ băng qua. Trong khi họ đang mặc cả, Dandelion lén lút lấy trộm một ít tỏi, hành tây và cà rốt từ bãi rau phía sau gian nhà. Trên đường rời đi, họ cũng thó một cái nồi từ hàng rào phía sau lò rèn. Chiếc nồi hơi bị rò, nhưng gã thuật sĩ hàn nó lại bằng Dấu Igni.

Bữa tối được tổ chức tại một trảng đất trống sâu trong rừng. Ngọn

lửa tí tách vui tai và cái nồi sủi bọt sùng sục. Geralt cẩn thận khuấy món hầm bằng một que cời hình ngôi sao chế từ phần ngọn của một cây vân sam đã tước vỏ. Dandelion gọt vỏ hành tây và cà rốt. Vì không biết nấu nướng, Mắt Cưng góp vui bằng cách chơi đàn và ngâm nga những câu hát khêu gợi.

Đó là một bữa tối trịnh trọng. Vì sáng ra họ sẽ chia tay nhau. Vào buổi sáng, nhóm họ sẽ mỗi người một ngả; để tìm kiếm một thứ họ đã sở hữu sẵn rồi. Nhưng họ không biết rằng mình đã có nó, thậm chí còn không thể mường tượng ra nổi điều ấy. Họ không thể hình dung được con đường mình tính đi vào sáng hôm sau sẽ dẫn đến đâu. Bọn họ mỗi người đi về một phương.

Sau khi đã ăn xong, đã uống hết chỗ bia Drouhard tặng, họ nói chuyện phiếm và cười đùa, rồi Dandelion và Essi tổ chức một cuộc thi hát. Geralt nằm trên chiếc giường dã chiến chế ra từ cành vân sam, hai tay kê dưới đầu và nghĩ rằng mình chưa bao giờ được nghe giọng hát hay bản dân ca nào đẹp đến thế. Gã nghĩ về Yennefer. Gã cũng nghĩ về Essi. Gã có linh cảm rằng...

Cuối cùng, Mắt Cưng và Dandelion hát bản song ca nổi tiếng về Cynthia và Vertvern, một bản tình ca tuyệt vời, mở đầu với lời: *"Lệ ta đã rơi nhiều..."* Như Geralt thấy thì ngay cả cây cối cũng cúi xuống để lắng nghe hai người bọn họ.

Rồi Mắt Cưng, thoang thoảng hương cỏ roi ngựa, nằm xuống bên cạnh gã, rúc vào dưới cánh tay gã, ngó ngoáy gục đầu vào ngực gã, thở dài tầm một, hai lần gì đó và chìm vào giấc ngủ yên bình. Rất, rất lâu sau, gã thuật sĩ thiếp đi.

Dandelion, nhìn chằm chằm vào đống than hồng sắp tàn, ngồi thức lâu hơn, một mình, lặng lẽ gảy đàn.

Khởi đầu chỉ có vài nhịp, thế rồi từ đó, một giai điệu thanh nhã, nhẹ nhàng hình thành. Lời ca hợp điệu nhạc cũng cùng lúc ra đời, nhạc hòa với lời, bao bọc lấy như những con côn trùng trong các khối hổ phách vàng mờ.

Bản dân ca kể về một gã thuật sĩ và một nhà thơ nào đó. Về cách gã thuật sĩ và nàng thi sĩ gặp nhau trên bờ biển, giữa những con mòng biển quàng quạc, và họ đã yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên như thế nào. Về tình yêu của họ đẹp để và mạnh mẽ ra sao. Về việc không một thứ gì - kể cả cái chết - có thể phá hủy tình yêu đó và chia cắt họ.

Dandelion biết rằng sẽ chẳng mấy ai tin câu chuyện bản dân ca thuật lại, nhưng anh không quan tâm. Anh biết dân ca không được viết ra để được tin, mà là để lay động khán giả của nó.

Vài năm sau, Dandelion đáng lẽ đã có thể thay đổi nội dung của bản dân ca và viết về những gì thực sự xảy ra. Anh không làm vậy. Bởi vì câu chuyện thật sẽ không làm bất cứ ai xúc động hết. Ai lại muốn nghe rằng gã thuật sĩ và Mắt Cưng chia tay và vĩnh viễn, không bao giờ gặp lại nhau nữa? Rằng bốn năm sau, Mắt Cưng qua đời vì bệnh đậu mùa trong một trận dịch hoành hành ở Wyzim? Rằng anh, Dandelion, đã bế cô trên tay giữa những xác chết được hỏa táng trên giàn thiêu và chôn cô ở xa thành phố, trong rừng, một mình và yên bình, và, đúng như cô đã yêu cầu, chôn cùng cô hai thứ: cây đàn luýt và viên ngọc trai màu xanh da trời của cô. Viên ngọc trai mà cô không bao giờ ly thân.

Không, Dandelion giữ nguyên phiên bản đầu tiên của mình. Và anh chẳng bao giờ hát nó. Chẳng bao giờ. Chẳng cho ai nghe.

Ngay trước khi bình minh lên, lúc trời hãy còn tối, một con ma sói hung ác, đói khát đã rón rén đến trại của họ, nhưng thấy Dandelion, nó lắng nghe một lúc rồi bỏ đi.

THANH KIẾM ĐỊNH MỆNH

I

Gã phát hiện ra thi thể đầu tiên vào khoảng giữa trưa.

Cảnh tượng những nạn nhân bị sát hại dã man hiếm khi khiến gã thuật sĩ thấy sốc; gã thường xuyên nhìn những xác chết với thái độ

hoàn toàn dửng dưng. Riêng lần này, gã không dửng dưng.

Thằng bé khoảng mười lăm tuổi. Nó nằm ngửa, hai chân xoải ra, mặt đông cứng lại trong một nét nhăn nhó hãi hùng. Dù vậy, Geralt biết rằng thằng bé đã chết tức thì, không hề đau đớn và có lẽ thậm chí không biết rằng nó sắp chết. Mũi tên đã đâm vào mắt nó và cắm sâu vào hộp sọ, xuyên qua xương chẩm. Mũi tên được gắn lông chim trĩ sọc, nhuộm vàng. Thân tên nhô cao qua những búi cỏ.

Geralt nhìn quanh và nhanh chóng dễ dàng phát hiện ra thứ mình đang lùng sục. Một mũi tên thứ hai, giống hệt mũi kia, găm vào thân cây thông đằng sau xác chết khoảng sáu bước. Gã biết chuyện gì đã xảy ra. Thằng bé không hiểu lời cảnh báo và đã phát hoảng khi nghe thấy tiếng rít gió cùng tiếng phập của mũi tên, rồi bắt đầu chạy sai hướng. Về phía kẻ đã ra lệnh cho nó dừng lại và rút lui ngay lập tức. Tiếng vút hiểm độc của lông vũ xé gió và tiếng thịch cụt ngủn của đầu mũi tên đâm vào thớ gỗ. *Chớ tiến thêm bước nào nữa, hỡi con người,* tiếng vút và tiếng thịch đó nói. *Hãy biến đi, con người, ra khỏi Brokilon ngay lập tức. Các ngươi đã chiếm được toàn bộ thế giới rồi, con người a, các ngươi có mặt ở khắp nơi. Các ngươi mang đến muôn nơi thứ mình gọi là hiện đại, là thời đại của sự thay đổi, thứ các ngươi gọi là tiến bộ. Nhưng bọn ta không muốn các ngươi và sự tiến bộ của các ngươi ở đây. Bạn ta không muốn những thay đổi mà các ngươi mang lại. Bọn ta không muốn bất cứ điều gì các ngươi mang lại.* Một tiếng vút và một tiếng thịch. *Biến ra khỏi Brokilon ngay!*

Biến khỏi Brokilon ngay, Geralt thầm nghĩ. *Con người.* Kể cả nếu ta mới mười lăm tuổi và đang chật vật vượt rừng, sợ hãi đến hóa rồ, không thể tìm được đường về nhà. Kể cả nếu ta đã bảy mươi tuổi và phải đi thu lượm củi, nếu không thì họ sẽ đuổi ta khỏi nhà vì vô dụng, họ sẽ không cho ta ăn. Kể cả nếu ta mới sáu tuổi và bị thu hút bởi một thảm hoa nhỏ màu xanh trong một khoảnh rừng thưa đầy nắng. *Biến khỏi Brokilon ngay!* Một tiếng vút và một tiếng thịch.

Cách đây rất lâu, Geralt thầm nghĩ, *trước khi bắn mũi kết liễu, họ sẽ*

bắn ra hai mũi cảnh báo. Thậm chí là ba mũi.

Cách đây rất lâu, gã thầm nghĩ, tiếp tục đi. *Cách đây rất lâu.*

Chà, tiến bộ là vậy đấy.

Khu rừng xem chừng chẳng xứng với danh tiếng khủng khiếp của mình. Nó hoang dã và hiểm trở vô cùng, nhưng đó là sự hiểm trở thường thấy của một khu rừng rậm, nơi mọi kẽ hở, mọi mảng ánh sáng mặt trời lọt qua được những cành nhánh và tán lá sum sê của đám cây cối khổng lồ đều ngay lập tức bị chộp mất bởi hàng chục cây con khác như bạch dương, tổng quán sủi và trăn, bởi những bụi mâm xôi, bách xù và dương xỉ, với mớ chồi non phủ trên một bãi lầy giòn tan, hình thành từ gỗ mục, cành khô và thân ruỗng nát của những cây cổ thụ già nhất, những cây đã thất trận, những cây đã đi đến cuối chặng đường đời. Tuy nhiên, thảm thực vật rậm rạp không sản sinh ra một sự im lặng đáng sợ, nặng nề đáng lẽ sẽ phù hợp hơn với chốn này. Không, Brokilon hết sức sôi động. Côn trùng vo ve, thằn lằn quẹt cỏ sột soạt dưới chân, bọ cánh cứng óng ánh, hàng ngàn mạng nhện loang loáng những giọt nước, chim gõ kiến đập vào thân cây thành từng loạt tiếng cộc cộc đanh gọn và lũ chim giẻ cùi rít lanh lảnh.

Brokilon hết sức sôi động.

Nhưng gã thuật sĩ không để bản thân bị đánh lừa. Gã biết mình đang ở đâu. Gã nhớ lại thằng bé với mũi tên cắm trong mắt. Gã đã thỉnh thoảng nhìn thấy mấy bộ xương trắng hếu với kiến đỏ bò lồm cồm bên trên giữa rêu và lá thông.

Gã bước tiếp, thận trọng nhưng nhanh chóng. Vết tích lối mòn hãy còn mới. Gã hy vọng có thể bắt kịp và bảo những người đang đi trước mình quay lại. Gã tự huyễn hoặc bản thân rằng vẫn còn chưa quá trễ.

Nhưng sự tình không phải vậy.

Gã đã chẳng nhận ra cái xác tiếp theo nếu không nhờ có ánh nắng phản chiếu trên lưỡi thanh đoản kiếm nó đang nắm chặt. Đó là một người đàn ông trưởng thành. Bộ quần áo giản đơn màu nâu xám thực dụng y mặc hé lộ thân phận thấp hèn của con người này. Phục trang y

- không kể những vết máu loang xung quanh hai chiếc lông vũ găm vào ngực - trông sạch sẽ và mới, thế nên y hẳn không phải một người hầu tầm thường.

Geralt nhìn quanh và thấy thi thể thứ ba, mặc áo khoác da và áo choàng ngắn màu xanh lá cây. Phần đất xung quanh chân người chết bị xáo trộn, rong rêu và lá thông bị cày lún xuống cát. Không nghi ngờ gì nữa; phải mất rất lâu người đàn ông này mới chết.

Gã nghe thấy một tiếng rên rỉ.

Gã nhanh chóng vạch những bụi bách xù ra và trông thấy một cái hốc sâu bị chúng che khuất. Một người đàn ông thân hình cường tráng với tóc và râu xoăn đen, tương phản với vẻ nhợt nhạt như xác chết trên mặt, đang nằm trong cái hóc, phía trên bộ rễ lộ thiên của cây thông. Chiếc áo captan da hươu màu nhạt của anh ta đỏ thẫm sắc máu.

Gã thuật sĩ nhảy vào trong hốc. Người đàn ông bị thương mở mắt ra.

"Geralt..." anh ta rên rỉ. "Ôi trời đất quỷ thần ơi... tôi hẳn đang mơ..."

"Frexinet?" gã thuật sĩ sửng sốt hỏi. "Anh, ở đây ư?"

"Vâng, tôi... Ôôôôôi..."

"Đừng cử động," Geralt nói, quỳ xuống bên cạnh anh ta. "Anh bị bắn trúng chỗ nào? Tôi không nhìn thấy mũi tên..."

"Nó đâm... xuyên hẳn qua. Tôi đã bẻ đầu mũi tên và kéo nó ra... Nghe này Geralt..."

"Im lặng đi, Frexinet, không là anh sặc máu chết bây giờ. Anh bị thủng phổi rồi. Tổ mả nhà nó nữa, tôi phải đưa anh ra khỏi đây. Anh đang làm cái quái gì ở Brokilon vậy? Đây là lãnh thổ của mộc thần nữ, thánh địa của họ, không ai sống sót ra khỏi đây. Tôi không tin nổi là anh lại không biết điều đó."

"Để sau..." Frexinet rên rỉ và phun ra máu. "Tôi sẽ nói với anh sau... Bây giờ đưa tôi ra ngoài đi. Ôi, tổ mả nhà nó nữa. Cẩn thận... Ôôôôôôi..."

"Tôi không làm nổi," Geralt nói, đứng thẳng dậy và nhìn ngó khắp

xung quanh. "Anh nặng quá."

"Bỏ tôi lại đi," người đàn ông bị thương phì phò. "Bỏ tôi lại đi, đành phải vậy thôi... Nhưng hãy cứu lấy con bé... thánh thần thiên địa ơi, hãy cứu con bé..."

"Ai cơ?"

"Công chúa... Ôi... Hãy tìm con bé đi, Geralt."

"Khốn kiếp, nằm yên xem nào! Tôi sẽ chế tạm cái gì đó và khiêng anh ra ngoài."

Frexinet lại ho khù khụ và khạc nhổ; một sợi máu dài sền sệt vương trên cằm anh ta. Gã thuật sĩ chửi thề, nhảy ra khỏi hốc và nhìn quanh. Gã cần hai cây non. Gã nhanh chóng di chuyển về phía rìa khoảnh rừng thưa, nơi gã đã nhìn thấy một cụm tổng quán sủi.

Một tiếng vút và một tiếng thịch.

Geralt đông cứng người tại chỗ. Mũi tên gắn lông diều hâu, găm vào thân cây ở vị trí cao ngang đầu. Gã nhìn vào góc cắm của cái thân tên bằng gỗ tần bì và biết nó đã được bắn ra từ đâu. Cách đó chừng bốn chục bước chân lại có thêm một cái hốc nữa, một cái cây đổ với mớ rễ đan xen rối rắm chĩa lên trời, vẫn ôm chặt lấy một khối đất khổng lồ. Có một cụm mận gai đen sẫm ở đó, nằm giữa những sọc màu sáng hơn là các thân cây bạch dương. Gã không thể nhìn ra ai hết. Gã biết mình sẽ chẳng thấy nổi ai.

Gã giơ cả hai tay lên, rất chậm rãi.

"*Ceádmil! Vá an* Eithné *meáth e* Duén Canell! *Esseá* Gwynbleidd!"

Lần này gã nghe thấy tiếng tạch khẽ của dây cung và trông thấy mũi tên, vì nó được bắn ra cho gã nhìn. Bắn rất mạnh. Gã quan sát nó phóng tít lên trời, thấy nó đạt đến đỉnh cung bay và rơi xuống theo một đường cong. Gã không nhúc nhích. Mũi tên cắm phập gần như thẳng đứng vào mớ rêu, cách gã hai bước chân. Gần như ngay lập tức, một mũi thứ hai đáp xuống cạnh mũi thứ nhất, theo cùng một góc. Gã sợ rằng chưa biết chừng mình sẽ không nhìn thấy mũi tiếp theo.

"*Meáth* Eithné!" gã lại cất tiếng hô. "*Esseá* Gwynbleidd!"

"Gláeddyo vort!" Một giọng nói nghe như gió thoảng. Một giọng nói, không phải một mũi tên. Gã vẫn còn sống. Gã chậm rãi tháo khóa thắt lưng, rút kiếm ra xa người và quẳng nó xuống. Một mộc thần nữ thứ hai êm ru bước ra từ đằng sau một thân cây linh sam được những bụi bách xù quây kín, cách gã không quá mười bước. Mặc dù vóc người cô nhỏ thó và rất mảnh mai, cái thân cây trông còn có vẻ mảnh mai hơn. Gã chẳng hiểu làm thế nào lúc tiến vào mình đã không nhìn thấy cô. Có lẽ trang phục cô đã giúp cô ngụy trang; nó là một bộ quần áo chắp vá, góp phần tôn lên dáng hình xinh xắn của cô, cấu thành từ những miếng vải vụn mang đủ tông xanh và nâu may theo một kiểu quái dị, vương đầy lá và mảnh vỏ cây. Tóc cô có màu xanh ô liu, được buộc lại bởi một chiếc khăn đen quanh trán, và bôi chằng chịt trên mặt cô là những sọc màu nhuộm làm từ vỏ quả óc chó.

Lẽ đương nhiên, dây cung của cô đang được kéo căng và cô đang nhắm một mũi tên vào gã.

"Eithné..." gã mở lời.

"Tháess aep!"

Gã ngoan ngoãn im lặng, đứng bất động, giữ cho hai tay tránh xa thân cây. Cô mộc thần nữ không hạ cung.

"Dunca!" cô hô. *"Braenn! Caemm vort!"*

Người đã bắn mấy mũi tên ban nãy lao ra khỏi bụi mận gai và trượt qua thân cây lật nhào, nhanh nhẹn ra khỏi hốc trũng. Mặc dù trong đó có một đống cành cây khô, Geralt không nghe thấy bất kỳ tiếng răng rắc nào vang lên dưới chân cô ta cả. Gã nghe thấy tiếng rì rầm khe khẽ ở sát bên mình, ngay đằng sau, chẳng khác nào tiếng lá xào xạc trong gió. Gã biết còn người thứ ba nữa.

Người đó, sau khi phóng ra từ phía sau gã, đã nhặt lấy thanh kiếm của gã. Tóc cô có màu mật ong và được buộc lại bằng một dải sợi cỏ nến. Một ống đựng đầy tên đung đưa trên lưng cô.

Người xa nhất nhanh chóng lại gần cái hốc. Phục trang của cô ta

giống hệt những người đi cùng mình. Cô ta đội một vòng hoa dệt từ cỏ ba lá và thạch nam trên mái tóc đỏ sẫm như gạch. Cô ta đang cầm một cây cung, dây không bị kéo, nhưng một mũi tên đã được đặt sẵn bên trên.

"T'en thesse in meáth aep Eithné llev?" cô ta hỏi, tiến tới gần. Giọng cô ta vô cùng du dương và đôi mắt to thì đen láy. "*Ess'* Gwynbleidd?"

"Aé... aesseá.." gã dợm nói, nhưng những câu từ trong phương ngữ Brokilon, dẫu nghe như tiếng hát trong miệng mộc thần nữ, lại tắc nghẹn trong cổ họng gã và khiến môi gã ngứa ngáy. "Chẳng lẽ không ai trong các cô biết Ngôn Ngữ Chung ư? Tôi không nói được tiếng của các cô..."

"An' váill. Vort llinge," cô ta ngắt lời gã.

"Tôi là Gwynbleidd. Sói Bạc. Quý nương Eithné biết tôi. Tôi đang đến chỗ người với tư cách là một phái viên. Trước đây tôi từng lưu lại Brokilon rồi. Ở Duén Canel."

"Gwynbleidd." Cô mộc thần nữ tóc đỏ nheo mắt. *"Vatt' ghern?"*

"Vâng," gã xác nhận. "Thuật sĩ."

Cô mộc thần nữ tóc ô liu khịt mũi giận dữ, nhưng vẫn hạ cung xuống. Cô tóc đỏ mở to mắt nhìn gã, nhưng khuôn mặt cô ta - bê bết những sọc xanh lá cây - lại khá bất động, vô cảm, chẳng khác nào một pho tượng. Vẻ bất động ấy đồng nghĩa với việc gương mặt cô ta không thể được phân loại thành đẹp hay xấu. Thay vì phân loại như vậy, gã liên tưởng đến sự thờ ơ và vô tâm, thậm chí là tàn nhẫn. Geralt tự khiển trách bản thân vì nhận định đó, nhận ra mình đang mắc phải cái sai lầm là coi mộc thần nữ như con người. Xét cho cùng, gã phải biết rằng cô ta lớn tuổi hơn hai người kia. Bất chấp vẻ bề ngoài, cô ta già hơn họ rất nhiều.

Họ đứng do dự trong im lặng. Geralt nghe thấy Frexinet rên rỉ, kêu hừ hừ và ho. Cô tóc đỏ chắc hẳn cũng đã nghe thấy, nhưng khuôn mặt cô ta thậm chí còn chẳng khẽ giật phát nào. Gã thuật sĩ chống tay lên hông.

"Trong hốc cây đằng kia có một người bị thương," gã điềm tĩnh nói. "Anh ta sẽ chết nếu không được cứu giúp."

"Tháess aep!" cô tóc ô liu nạt, kéo cung và nhắm thẳng đầu mũi tên vào mặt gã.

"Cô định để anh ta chết như một con chó à?" gã nói, không lên giọng. "Cô định để anh ta từ từ chết sặc trong máu của chính mình ư? Nếu quả đúng như vậy, tốt hơn hết hãy giải quyết luôn cho anh ta đỡ phải chịu đau đớn đi."

"Im lặng!" mộc thần nữ quát, chuyển sang sử dụng Ngôn Ngữ Chung. Nhưng cô hạ cây cung xuống và ngưng kéo dây. Cô nhìn cô mộc thần nữ kia với vẻ dò hỏi. Cô tóc đỏ gật đầu, chỉ vào cái hốc cây. Cô tóc ô liu chạy tới, nhanh chóng và lặng lẽ.

"Tôi muốn gặp quý nương Eithné," Geralt lặp lại. "Tôi đang thực hiện một nhiệm vụ ngoại giao..."

"Con bé này," cô tóc đỏ chỉ vào cô tóc màu mật ong, "sẽ dẫn ngươi đến Duén Canell. Đi đi."

"Frex... Thế còn người đàn ông bị thương?"

Cô mộc thần nữ nhìn gã, nheo mắt. Cô ta vẫn đang mân mê mũi tên được kê trên cây cung.

"Đừng lo lắng," cô ta nói. "Đi đi. Nó sẽ dẫn ngươi đến đó."

"Nhưng...."

"Va' en vort!" Cô ta ngắt lời gã, môi mím chặt.

Gã nhún vai và quay về phía cô tóc màu mật ong. Cô xem chừng là nhân vật trẻ nhất trong bộ ba đấy, nhưng cũng có thể gã nhầm. Gã nhận thấy cô có đôi mắt xanh.

"Vậy chúng ta đi thôi nào."

"Vâng," cô tóc mật ong nhẹ nhàng nói. Sau một thoáng do dự ngắn ngủi, cô đưa trả thanh kiếm cho gã. "Chúng ta đi thôi nào."

"Tên của em là gì?" gã hỏi.

"Im lặng."

Cô di chuyển rất nhanh qua khu rừng rậm, chẳng buồn ngoái lại. Geralt phải gồng mình lên để theo kịp cô. Gã biết cô mộc thần nữ đang cố tình làm thế, biết rằng cô muốn người đàn ông đi theo mình bị kẹt lại và rên rỉ trong bụi rậm, hoặc kiệt sức ngã lăn xuống đất, không còn đủ sức đi tiếp. Tất nhiên, cô không biết rằng mình đang đương đầu với một thuật sĩ chứ không phải một con người bình thường. Cô còn quá trẻ để biết thuật sĩ là gì.

Cô gái trẻ - Geralt nay đã biết cô không phải một mộc thần nữ thuần huyết - bất chợt dừng chân và quay lại. Gã thấy ngực cô phập phồng rất mạnh bên dưới chiếc áo khoác ngắn, lốm đốm, thấy cô đang phải chật vật ngăn bản thân há miệng thở dốc.

"Chúng ta đi chậm lại nhé?" gã đề nghị với một nụ cười.

"Yeá." Cô nhìn gã với ánh mắt thù địch. *"Aeén esseáth Sidh?"*

"Không, ta không phải một tiên nhân. Tên của em là gì?"

"Braenn," cô trả lời, bước tiếp, nhưng bây giờ với tốc độ chậm hơn, không còn cố đi nhanh hơn gã nữa. Họ sánh bước bên nhau, gần sát. Gã ngửi thấy mùi mồ hôi của cô, mùi mồ hôi bình thường của một thiếu nữ. Mồ hôi của mộc thần nữ phảng phất hương những chiếc lá liễu mỏng manh vò nát trên tay.

"Và trước đây em được gọi là gì?"

Cô liếc nhìn gã và bất chợt nhăn mặt; gã cứ ngỡ cô sẽ trở nên bực bội hoặc ra lệnh cho gã im lặng. Cô không làm vậy.

"Tôi không nhớ," cô miễn cưỡng nói. Gã không nghĩ đó là sự thật.

Trông cô không hơn mười sáu tuổi và cô chưa thể ở Brokilon được quá sáu hay bảy năm. Nếu cô đến đây sớm hơn, từ hồi còn là một đứa trẻ rất nhỏ hay chỉ đơn thuần là một em bé sơ sinh, thì giờ đây gã sẽ chẳng thể nhìn ra nét con người nào ở cô hết. Quả đúng là mộc thần nữ có thể có mắt xanh và mái tóc vàng tự nhiên. Các mộc thần nữ trẻ con, được thụ thai trong lễ phối giống với tiên nhân hay con người, sẽ chỉ thừa hưởng những đặc tính sinh học từ mẹ và sẽ luôn là con gái. Dẫu vậy, ở thế hệ tiếp theo, thỉnh thoảng vẫn thấy ra đời một đứa trẻ

mang đôi mắt hoặc mái tóc của vị tổ tiên nam vô danh của nó, dù điều ấy thường rất hiếm khi xảy ra. Nhưng Geralt tin chắc rằng Braenn chẳng có lấy một giọt máu mộc thần nữ nào. Dù sao thì điều đó cũng không đặc biệt quan trọng. Bất kể có mang dòng máu gì, giờ cô đã là một mộc thần nữ.

"Và người ta," cô nhìn gã hỏi, "gọi ông là gì?"

"Gwynbleidd."

Cô gật đầu.

"Vậy thì chúng ta sẽ đi... Gwynbleidd." Họ đi chậm hơn trước, nhưng vẫn khá nhanh. Lẽ dĩ nhiên, Braenn thông thạo đường đi lối lại ở Brokilon; nếu đi một mình, Geralt đã chẳng thể duy trì tốc độ hoặc giữ đúng hướng. Braenn luồn lách qua các chướng ngại trong khu rừng rậm bằng cách sử dụng những con đường ngoằn ngoèo, khuất kín, băng qua các hẻm núi, nhanh nhẹn phóng phăm phăm trên những thân cây đổ như thể chúng là cầu, tự tin lội bì bõm qua những bãi đầm lầy loang loáng, xanh màu bèo tấm, nơi gã thuật sĩ bình thường sẽ chẳng dám bước vào. Gã sẽ bỏ ra hàng tiếng đồng hồ, thậm chí là vài ngày, để đi vòng qua nó.

Sự hiện diện của Braenn không chỉ bảo vệ gã khỏi sự man rợ của khu rừng; có những nơi cô mộc thần nữ đi chậm lại, đưa bước vô cùng thận trọng, cảm nhận con đường bằng chân và nắm tay gã dắt. Gã biết lý do. Những cái bẫy của Brokilon đã đi vào huyền thoại; thiên hạ rỉ tai nhau về những cái hố đầy cọc nhọn, về những cây cung gài sẵn, về những cái cây đổ, về con nhím khủng khiếp - một quả bóng cắm gai buộc vào một sợi dây, bất ngờ bổ xuống, quét sạch con đường. Cũng có những nơi Braenn sẽ dừng lại huýt sáo véo von và sẽ có những tiếng huýt sáo đáp lại phát ra từ bụi rậm. Ở một số nơi khác, cô sẽ dừng lại với tay đặt lên các mũi tên trong ống, ra hiệu cho gã im lặng, và căng thẳng chờ đợi, cho đến khi thứ đang sột soạt trong bụi cây biến mất.

Mặc dù đi rất nhanh, họ vẫn phải dừng chân nghỉ đêm. Braenn đã chọn một vị trí tuyệt vời; một quả đồi nơi các luồng nhiệt dâng lên

mang theo những dòng không khí ấm áp. Họ ngủ trên dương xỉ khô, rất gần nhau, thể theo phong tục của mộc thần nữ. Vào giữa đêm, Braenn ôm chặt lấy gã. Và chỉ vậy thôi. Gã ôm lại cô. Và chỉ vậy thôi. Cô là một mộc thần nữ. Mục đích là để giữ ấm.

Họ lại lên đường vào lúc tờ mờ sáng, trong khi trời gần như vẫn còn tối.

II

Họ băng qua một vành đai những ngọn đồi thưa thớt cây, thận trọng len lỏi qua những thung lũng nhỏ đầy sương mù, di chuyển qua những trảng cỏ rộng và băng qua khoảnh rừng quang đầy cây bị gió quật ngã.

Braenn dừng lại một lần nữa và nhìn xung quanh. Cô trông có vẻ đã lạc đường nhưng Geralt biết điều đó là bất khả. Tuy nhiên, tranh thủ lúc nghỉ giải lao, gã ngồi xuống một gốc cây đổ.

Và rồi gã nghe thấy một tiếng hét. Lanh lảnh. The thé. Tuyệt vọng.

Braenn quỳ xuống trong nháy mắt, lập tức rút ra hai mũi tên từ ống. Cô giữ một mũi bằng răng và tra mũi còn lại, kéo cung, nhắm bừa qua bụi cây về phía âm thanh của giọng nói.

"Đừng bắn!" gã thốt lên.

Gã nhảy qua gốc cây và vạch lối xộc vào bụi rậm.

Một sinh vật nhỏ mặc áo khoác ngắn màu xám đang đứng trong một khoảnh rừng thưa bé, dưới chân một mỏm đá, lưng áp vào thân một cây trăn khô héo. Có thứ gì đó đang chầm chậm di chuyển khoảng năm bước chân trước mặt nó, khiến đám cỏ tẽ ra. Thứ đó dài khoảng ba thước rưỡi và có màu nâu sẫm. Lúc mới đầu, Geralt nghĩ rằng đó là một con rắn. Nhưng sau đó gã để ý thấy các chi cong quắp, ngó ngoáy, vàng ệch cùng lồng ngực dài chia thành các khúc dẹt và nhận ra đó không phải một con rắn. Đó là một thứ nham hiểm hơn nhiều.

Sinh vật nép người vào cây hét lên the thé. Con bách túc vương khổng lồ ưỡn người lên khỏi đám cỏ dài, co giật mớ xúc tu nó sử dụng để cảm nhận mùi và hơi ấm.

"Đừng cử động!" gã thuật sĩ hét lên và giẫm chân bồm bộp để thu hút sự chú ý của con rết kia. Nhưng con bách túc vương không phản ứng vì những xúc tu của nó đã bắt được mùi của nạn nhân ở gần hơn. Con quái vật ngó ngoáy các chi, cuộn mình lại như một chữ "S" và tiến về phía trước. Đống chi vàng chóe của nó lăn tăn lay cỏ, đều tăm tắp, giống hệt như mái chèo của một con thuyền.

"Yghern!" Braenn hét lên.

Với hai lần phóng, Geralt lao thẳng vào trong khoảnh rừng thưa, giật thanh kiếm ra khỏi bao đeo trên lưng trong lúc chạy, và vận hết tốc lực thúc hông vào sinh vật đang đứng như trời trồng bên dưới cái cây, đẩy nó sang bụi cây mâm xôi bên cạnh. Con quỷ rết sột soạt trong cỏ, uốn éo mấy cái chân và tấn công, nâng những khúc thân trước của mình lên, mấy cái càng tanh tách nhỏ nọc tong tỏng. Geralt xoay tít, nhảy qua đầu tấm thân dẹt và chém kiếm xuống từ một thế xoay nửa vòng, nhắm vào một điểm dễ bị tổn thương giữa các tấm giáp trên cơ thể nó.

Mặc dù vậy, con quái vật quá nhanh và thanh kiếm bổ vào lớp vỏ kitin nhưng không chém xuyên qua được; lớp rêu dày đặc hấp thụ hết lực từ đòn đánh. Geralt né nhưng không đủ khéo. Con quỷ rết quấn phần sau của cơ thể mình quanh chân gã với lực mạnh vô cùng. Gã thuật sĩ ngã xuống, lăn mình lại và cố gắng giằng chân ra. Vô ích.

Con bách túc vương uốn thân và quay lại để vồ đến gã với mớ càng của mình, đồng thời hung hãn bấu chặt vuốt vào thân cây và quấn người quanh nó. Đúng lúc đó, một mũi tên rít gió phóng vọt qua phía trên đầu Geralt, đâm xuyên lớp giáp đánh rắc một tiếng, ghim con vật vào thân cây. Con quỷ rết quằn quại, bẻ gãy mũi tên và tự giải phóng bản thân, nhưng ngay lập tức bị hai mũi nữa tấn công. Gã thuật sĩ đá vào cái bụng đang quẩy mạnh và lăn sang bên.

Braenn, trong tư thế quỳ, đang bắn với tốc độ đáng kinh ngạc, phóng hết mũi tên này đến mũi tên khác vào người con quỷ rết. Con bách túc vương bẽ cán tên nhằm vùng thoát, nhưng mũi tên tiếp theo luôn ghim nó vào thân cây một lần nữa. Con vật đớp đớp cái mõm dẹt đỏ thẩm, sáng bóng của nó và kẹp càng vào những chỗ bị tên bắn xuyên qua, theo bản năng cố gắng tìm kẻ thù đang làm nó bị thương.

Geralt nhào đến nó từ bên sườn, vung một đường cung lớn và bổ kiếm, đặt dấu chấm hết cho cuộc chiến với chỉ một đòn. Cái cây đóng vai trò như bục chém của đao phủ.

Brenn chậm rãi tiến lại gần, một mũi tên tra sẵn, đá vào tấm thân đang quằn quại trên cỏ với cả trăm chi quẫy đạp và nhổ nước bọt lên nó.

"Cảm ơn nhé," gã thuật sĩ nói, giẫm gót giày xéo nát cái đầu bị chặt đứt của con quái vật.

"Hở?"

"Em đã cứu mạng ta."

Cô mộc thần nữ nhìn gã. Mặt cô không tỏ vẻ thấu hiểu hay mang xúc cảm gì cả.

"Yghern," cô nói, một chân mang giày thúc vào cơ thể đang quằn quại. "Nó bẻ gãy tên của tôi."

"Em đã cứu mạng của cả ta lẫn cô mộc thần nữ nhỏ kia," Geralt lặp lại. "Cô ta đang ở cái chỗ quái quỷ nào rồi?"

Braenn khéo léo gạt bụi mâm xôi ra và thọc một cánh tay vào giữa những chồi gai.

"Đúng như tôi nghĩ," cô nói, kéo sinh vật nhỏ mặc áo khoác xám ra khỏi bụi rậm. "Hãy tự mình xem đi, Gwynbleidd."

Đó không phải một mộc thần nữ. Đó cũng không phải một tiên nhân, phong thần nữ, dương tinh hay người tí hon. Đó là một bé gái con người rất bình thường. Giữa miền Brokilon này, đây là nơi bất thường nhất để bắt gặp một bé gái con người bình thường.

Con bé có mái tóc xám nhạt và đôi mắt to tròn, long lanh màu xanh lục. Nó không thể hơn mười tuổi.

"Mi là ai?" gã hỏi. "Mi đến đây bằng cách nào?"

Nó không trả lời. *Trước đây ta đã gặp nó ở đâu rồi nhỉ?* gã tự hỏi. *Ta đã từng gặp nó ở đâu đó. Hoặc là nó hoặc một người nào đó rất giống nó.*

"Đừng sợ," gã ngập ngừng nói.

"Tôi không sợ," con bé lầm bầm với giọng nghèn nghẹt. Nó rõ ràng đang bị cảm lạnh.

"Chúng ta ra khỏi đây đi," Braenn đột nhiên nói, nhìn xung quanh. "Ở những chỗ có *yghern* xuất hiện, ta thường có thể trông đợi sẽ còn một con khác nữa. Và bây giờ tôi còn ít tên lắm."

Con bé nhìn cô, há miệng ra và lấy mu bàn tay lau nó đi, dây bụi lấm lem khắp mặt.

"Mi là ai?" Geralt hỏi lại, nghiêng người về phía trước. "Mi đang làm gì... trong khu rừng này? Mi đến đây bằng cách nào?"

Con bé cúi đầu, sụt sịt thật to.

"Mèo tha mất lưỡi rồi à? Ta nói mi là ai? Mi tên là gì?"

"Ciri," nó nói, khịt mũi.

Geralt quay lại. Braenn, bấy giờ đang săm soi cây cung của mình, liếc nhìn gã.

"Nghe này, Braenn..."

"Gì?"

"Có khi nào... Có khi nào con bé... đã trốn khỏi Duén Canell không?"

"Hở?"

"Đừng giả ngây," gã nói, bực bội. "Ta biết đám nhà em bắt cóc các bé gái. Còn em thì sao? Chẳng lẽ em từ trên trời rơi xuống Brokilon à? Ta đang hỏi liệu có khi nào..."

"Không," cô mộc thần nữ ngắt lời gã. "Trước đây tôi chưa bao giờ trông thấy nó cả."

Geralt nhìn con bé. Mái tóc xám tro của nó rối bù, đầy lá thông và những chiếc lá nhỏ nhưng có mùi của sự sạch sẽ, không ám khói, không mùi chuồng trại, cũng không mùi mỡ động vật. Bàn tay nó, mặc dù cực kỳ bẩn, lại nhỏ và thanh tú, không có sẹo hay vết chai nào. Bộ quần áo con trai, chiếc áo khoác cùng cái khăn đỏ con bé choàng, không thể hiện điều gì cả, nhưng đôi ủng cao của nó được làm bằng da bê mềm, đắt tiền. Không, nó chắc chắn không phải một đứa trẻ làng quê tầm thường, Frexinet, gã thuật sĩ chợt nghĩ. *Đây là người Frexinet đang tìm kiếm. Anh ta đã theo nó vào Brokilon.*

"Mi đến từ đâu? Ta đang hỏi mi đấy, đồ ranh con."

"Sao ông dám ăn nói với tôi như vậy!" Con bé ngẩng đầu lên đầy kiêu hãnh và giậm chân. Lớp rêu mềm làm hỏng hết ấn tượng nó cố thể hiện.

"Ha," gã thuật sĩ nói và mỉm cười. "Đích thị là một nàng công chúa rồi. Ít nhất là về khoản ăn nói, vì ngoại hình của mi trông rất bần cùng. Mi đến từ Verden, phải không? Mi có biết mi đang được tìm kiếm không? Đừng lo, ta sẽ đưa mi về tận nhà. Nghe này, Braenn..."

Ngay khoảnh khắc gã ngoảnh mặt đi, con bé quay ngoắt người lại và chạy xuyên rừng, băng qua sườn đồi thoai thoải.

"Bloede dungh!" cô mộc thần nữ hét lên, với lấy ống tên của mình. *"Caemm aere!"*

Bé gái loạng choạng va vấp, mù quáng lao đi trong rừng, đạp cành khô gãy răng rắc.

"Dừng lại!" Geralt hét lên. "Mi chạy đi cái chỗ quái nào thế!?"

Trong nháy mắt, Braenn kéo cung. Mũi tên rít vun vút đầy hiểm độc, phóng theo một đường cung thoai thoải và đầu mũi tên cắm phịch lên thân cây, gần như quệt vào tóc con bé. Con bé co rúm người lại và nằm bệt xuống đất.

"Đồ ngu ngốc," gã thuật sĩ rít lên, vội vã chạy lại chỗ mộc thần nữ. Braenn điêu luyện rút thêm một mũi tên nữa ra khỏi ống. "Em suýt nữa là giết chết nó rồi!"

"Đây là Brokilon," cô kiêu hãnh nói.

"Nhưng nó chỉ là một đứa trẻ!"

"Thế thì sao?"

Gã nhìn vào cán tên. Nó được gắn lông chim trĩ sọc, nhuộm màu vàng bằng một thứ nước sắc vỏ cây. Gã không nói lời nào. Gã quay lại và nhanh chân đi vào rừng. Bé gái bấy giờ đang nằm dưới gốc cây, co rúm người, thận trọng ngẩng đầu nhìn mũi tên cắm vào cây. Nó nghe thấy tiếng bước chân của gã và nhảy dựng lên, nhưng gã đến được chỗ nó chỉ với một bước nhảy và túm lấy khăn choàng đỏ của nó. Nó quay đầu lại và nhìn gã, sau đó nhìn bàn tay gã, hiện đang túm khăn choàng của nó. Gã thả nó ra.

"Tại sao mi lại bỏ chạy?"

"Không phải việc của ông," nó khịt mũi. "Hãy để tôi yên, đồ, đồ..."

"Con nhãi ngu ngốc này nữa," gã giận dữ rít lên. "Đây là Brokilon. Chẳng lẽ con bách túc vương kia vẫn chưa đủ sao? Mi sẽ chẳng trụ được đến sáng trong khu rừng này đâu. Mi vẫn chưa hiểu sao?"

"Đừng chạm vào người tôi!" nó hét lên. "Đồ bần nông! Tôi là một công chúa, thế nên ông cứ liệu hồn cẩn thận đấy!"

"Mi là một con tiểu quỷ."

"Tôi là công chúa!"

"Công chúa không lang thang trong rừng một mình. Công chúa có cái mũi sạch."

"Tôi sẽ chặt đầu ông! Và cả chị ta nữa!" Con bé lấy tay quệt mũi và trừng mắt nhìn cô mộc thần nữ đang lại gần. Braenn khịt mũi bật cười.

"Được rồi, chừng ấy là đủ lắm rồi đấy," gã thuật sĩ ngắt lời nó. "Tại sao mi lại bỏ chạy thế hả, công chúa điện hạ? Và chạy đi đâu? Mi sợ điều gì?"

Nó không nói gì, sụt sịt mũi.

"Thôi được rồi, xin chiều ý mi," gã nháy mắt với mộc thần nữ. "Bọn

ta đi đây. Nếu mi muốn ở lại một mình trong rừng, đó là lựa chọn của mi. Nhưng lần tới một con *yghern* tấn công, đừng la hét nhé. Làm thế không xứng mặt một nàng công chúa đâu. Công chúa sẽ chết mà không hề kêu ca gì, sau khi đã lau sạch nước mũi. Đi thôi, Braenn. Vĩnh biệt, công chúa điện hạ."

"Đ... đợi đã."

"Hử?"

"Tôi sẽ đi với mấy người."

"Bọn ta rất lấy làm vinh dự. Phải thế không, Braenn?"

"Nhưng ông sẽ không đưa tôi về lại với Kistrin đâu nhỉ? Ông thề chứ?"

"Ai là...?" gã dợm nói. "Ôi, khốn kiếp. Kistrin. Vương tử Kistrin? Con trai của vua Ervyll xứ Verden ư?"

Bé gái bĩu đôi môi nhỏ, sụt sịt rồi quay đi.

"Trò chuyện lăng nhăng như vậy là đủ rồi đấy," Braenn dữ tợn nói. "Chúng ta đi tiếp thôi."

"Khoan đã nào, khoan đã nào," gã thuật sĩ đứng thẳng dậy và nhìn xuống cô mộc thần nữ. "Kế hoạch của chúng ta sẽ thay đổi đôi chút, cung thủ duyên dáng ạ."

"Hở?" Braenn nói, nhướng mày.

"Quý nương Eithné có thể đợi. Ta phải đưa con bé này về. Về Verden."

Cô mộc thần nữ nheo mắt và đưa tay về phía ống tên của mình.

"Ông sẽ không đi đâu hết. Cả nó cũng thế."

Gã thuật sĩ nở một nụ cười gớm guốc.

"Hãy cẩn thận, Braenn," gã nói. "Ta không phải thằng nhãi bị em dùng tên bắn lòi mắt từ trong bụi rậm đâu. Ta có thể tự bảo vệ lấy thân."

"Bloede arss!" cô rít lên, giương cung. "Ông sẽ đến Duén Canell, và nó cũng vậy! Không phải đến Verden!"

"Không. Không phải đến Verden!" con bé tóc xám nói, lao vào người cô mộc thần nữ và áp mình vào cái đùi thon của cô. "Em sẽ đi với chị! Và ông ta có thể một mình đến Verden, đến gặp tên Kistrin già ngớ ngẩn, nếu ông ta muốn!"

Braenn thậm chí còn không buồn nhìn nó, không rời mắt khỏi Geralt. Nhưng cô hạ cung xuống.

"Ess dungh!" cô nói, nhổ xuống dưới chân gã. "Được rồi! Vậy thích đi đâu thì đi đi! Để xem ông xoay xở ra sao. Ông sẽ lãnh một mũi tên trước khi rời được khỏi Brokilon."

Cô ta nói đúng, Geralt nghĩ. *Ta vô phương làm nổi điều ấy. Nếu không có cô ta, ta sẽ chẳng ra được khỏi Brokilon và cũng sẽ không đến được Duén Canell. Thôi đành chịu vậy, cứ để rồi xem. Có lẽ ta sẽ thuyết phục được Eithné...*

"Thôi được rồi, Braenn," gã nói với vẻ xoa dịu, và mỉm cười. "Đừng tức giận, hỡi cô gái xinh tươi. Được rồi, xin chiều ý em. Tất cả chúng ta sẽ cùng đến Duén Canell. Đến diện kiến quý nương Eithné."

Cô mộc thần nữ khẽ lẩm bẩm điều gì đó và bỏ mũi tên ra khỏi cung.

"Vậy lên đường thôi," cô nói, kéo thẳng dây buộc tóc của mình. "Chúng ta đã nấn ná quá lâu rồi."

"Ốối..." con bé gái rú lên ngay khi đưa một bước.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tôi đã làm chân mình... bị sao đó."

"Đợi đã, Braenn! Ra đây nào, oắt con, ta sẽ cõng mi."

Nó ấm và có mùi như một con chim sẻ ướt.

"Tên mi là gì nhỉ, công chúa? Ta quên mất rồi."

"Ciri."

"Thế còn xứ sở của mi, cho ta mạn phép hỏi nó nằm ở đâu vậy?"

"Tôi còn lâu mới nói," nó càu nhàu. "Tôi còn lâu mới nói, thế nhá."

"Thế cũng chẳng sao. Đừng ngó ngoáy hay sụt sịt gì bên tai ta đấy. Mi đang làm gì ở Brokilon thế hả? Mi bị lạc à? Mi nhầm lối hả?"

"Còn lâu mới có chuyện ấy! Tôi không bao giờ bị lạc hết."

"Đừng ngó ngoáy. Mi đã chạy trốn khỏi Kistrin hả? Từ lâu đài Nastrog? Trước hay sau đám cưới thế?"

"Làm sao ông biết được điều ấy?" Nó sụt sịt, giọng đầy chăm chú.

"Ta thông minh đến đáng kinh ngạc đấy. Tại sao mi không chạy chỗ nào khác mà lại đâm đầu vào Brokilon? Không có hướng nào an toàn hơn ư?"

"Tôi không điều khiển được con ngựa ngu ngốc của mình."

"Mi nói dối, công chúa. Căn cứ vào vóc người của mi, mi giỏi lắm cũng chỉ có thể cưỡi được một con mèo. Và còn phải là một con mèo hiền nữa."

"Tôi đi cùng Marck. Phụ tá của ông Voymir. Nhưng con ngựa bị ngã trong rừng và bị gãy chân. Và chúng tôi đã lạc đường."

"Mi đã nói rằng điều đó không bao giờ xảy ra với mi."

"Anh ta bị lạc, không phải tôi. Trời có sương mù. Và chúng tôi đã lạc đường."

Mi bị lạc, Geralt thầm nghĩ. *Đứa phụ tá tội nghiệp của Voymir, kẻ đã xấu số đụng mặt Braenn cùng những người đồng hành của cô ta. Một thiếu niên trẻ, có lẽ còn chưa từng biết mùi phụ nữ, giúp con oắt mắt xanh trốn thoát bởi vì nó đã nghe hàng bao câu chuyện nghĩa hiệp về những trinh nữ bị ép lấy chồng. Nó giúp con bé trốn thoát, chỉ để gục ngã dưới mũi tên nhuộm của một mộc thần nữ - một người có lẽ cũng chưa từng biết hơi đàn ông. Nhưng đã biết cách giết người.*

"Ta đã hỏi mi chạy trốn khỏi lâu đài Nastrog trước hay sau đám cưới?"

"Tôi chỉ biết chạy thôi và đó không phải việc của ông," nó làu bàu. "Bà ngoại bảo tôi rằng tôi phải đến đó và gặp nó. Cái thằng Kistrin đó. Chỉ gặp nó thôi. Nhưng cha của nó, cái lão vua bụng béo đó..."

"Ervyll."

"... cứ lải nhà lải nhải: 'cưới, cưới'. Nhưng tôi không muốn nó. Cái

thằng Kistrin kia ấy. Bà ngoại nói..."

"Vương tử Kistrin đáng tởm đến vậy sao?"

"Tôi không muốn nó," Ciri kiêu hãnh tuyên bố, lớn tiếng khịt mũi. "Nó béo, ngu ngốc và hơi thở của nó hôi lắm. Trước khi tôi đến đó, họ đã cho tôi xem một bức tranh, nhưng trong tranh nó có béo đâu. Tôi không muốn một người chồng như thế. Tôi không muốn một người chồng nào hết."

"Ciri," gã thuật sĩ ngập ngừng nói. "Kistrin vẫn còn là một đứa trẻ, giống như mi vậy. Một vài năm nữa, có thể cậu ta sẽ biến thành một chàng thanh niên khôi ngô tuấn tú."

"Vậy thì họ có thể gửi cho tôi một bức tranh khác, sau vài năm nữa," nó khịt mũi. "Và cả nó nữa. Bởi vì nó nói với tôi rằng trong bức tranh mà họ cho nó xem, tôi trông xinh hơn nhiều. Và nó thú nhận rằng nó yêu thị nữ Alvina và nó muốn trở thành một hiệp sĩ. Thấy không? Nó chẳng muốn tôi và tôi cũng chẳng muốn nó. Vậy thì cưới xin sẽ ích lợi gì nào?"

"Ciri," gã thuật sĩ lẩm bẩm, "cậu ta là một vương tử và mi là một công chúa. Vương tử và công chúa kết hôn như vậy, sự đời là thế. Đấy là phong tục rồi."

"Ông cũng giống hệt những người khác. Ông nghĩ rằng mình có thể nói dối tôi chỉ vì tôi còn nhỏ."

"Ta có nói dối đâu."

"Có chứ."

Geralt không nói gì. Braenn, bấy giờ đang đi trước mặt họ, quay lại, có lẽ cảm thấy ngạc nhiên trước sự im lặng. Cô nhún vai và đi tiếp.

"Chúng ta đang đi đường nào thế?" Ciri gắt gỏng hỏi. "Tôi muốn biết!"

Geralt không nói gì.

"Tôi hỏi thì phải trả lời chứ!" nó nói với giọng đầy đe dọa, bổ trợ cho mệnh lệnh với một cái khịt mũi lớn. "Ông có biết... ai đang ngồi trên

lưng ông không?"

Gã không phản ứng.

"Tôi sẽ cắn vào tai ông!" nó hét lên.

Gã thuật sĩ chịu thế là đã đủ lắm rồi. Gã lôi con bé ra khỏi lưng và đặt nó xuống đất.

"Nghe đây, con nhãi kia," gã gay gắt nói, vật lộn với chiếc khóa thắt lưng. "Ta lật sấp mi lại và tét cho mi nát mông bây giờ. Sẽ không ai ngăn cản ta đâu, bởi vì đây không phải là triều đình và ta không phải là một kẻ xu nịnh hay đầy tớ của mi. Rồi mi sẽ hối hận vì đã không ở lại Nastrog. Rồi mi sẽ thấy rằng làm một vương phi thì tốt hơn một con nhãi hỉ mũi chưa sạch bị lạc trong rừng. Bởi vì đúng là một vương phi sẽ được phép hành xử cách khó ưa. Và sẽ không ai dùng thắt lưng vụt mông vương phi cả. Cùng lắm chỉ có chồng của cô ta, là vương tử, thì có thể ra tay thôi."

Ciri co rúm người lại và sụt sịt vài lần. Braenn thờ ơ quan sát, tựa vào gốc cây.

"Thế nào?" gã thuật sĩ hỏi, quấn thắt lưng quanh cổ tay. "Chúng ta sẽ hành xử một cách đường hoàng và có chừng mực chứ? Nếu không, chúng ta sẽ tiến hành tét mông công chúa điện hạ. Thế nào? Sẽ là gì đây?"

Con bé sụt sùi và khịt mũi, thế rồi sốt sắng gật đầu.

"Mi sẽ ngoan chứ, công chúa?"

"Vâng," nó lẩm bẩm.

"Hoàng hôn sắp buông rồi," cô mộc thần nữ nói. "Nhanh chân lên nào, Gwynbleidd."

Rừng thưa dần. Họ đi xuyên một tráng rừng non đầy cát, băng qua những cánh đồng hoang, và xuyên qua những đồng cỏ mù sương với những đàn hươu đỏ đang gặm cỏ. Trời đang trở nên mát mẻ hơn.

"Thưa đức ông cao quý..." Ciri dợm nói sau một thời gian im lặng rất, rất dài.

"Tên ta là Geralt. Có chuyện gì vậy?"

"Tôi đang đói ngấu, đói ngấu rồi này."

"Chốc nữa chúng ta sẽ dừng chân. Trời sắp tối rồi."

"Tôi không thể đi tiếp được," nó sụt sịt. "Tôi đã không ăn kể từ khi..."

"Đừng mè nheo nữa." Gã thò tay vào túi và lấy ra một miếng thịt mỡ, một tảng pho mát trắng nhỏ và hai quả táo. "Ăn cái đó đi."

"Thứ màu vàng kia là gì thế?"

"Thịt mỡ."

"Tôi không ăn nó đâu," nó càu nhàu.

"Tốt thôi," gã nói lè nhè, nhét miếng thịt vào trong miệng. "Ăn pho mát đi. Và một quả táo nữa. Chỉ một thôi đấy."

"Tại sao lại chỉ một thôi."

"Đừng ngó ngoáy. Ăn cả hai đi."

"Geralt này?"

"Hử?"

"Cảm ơn ông."

"Không có gì đâu. Thức ăn sẽ giúp mi thấy khá hơn."

"Tôi không... Không phải vì đồ ăn. Cũng vì cả đồ ăn nữa, nhưng... Ông đã cứu tôi khỏi con rết đó... Ôi... Suýt nữa thì tôi đã lăn đùng ra chết vì sợ."

"Suýt nữa thì mi đã chết đấy," gã nghiêm túc xác nhận. *Suýt nữa thì mi đã chết một cách cực kỳ đau đớn và ghê tởm,* gã thầm nghĩ. "Nhưng mi phải cảm ơn Braenn."

"Chị ta là kiểu người gì thế?"

"Một mộc thần nữ."

"Một dị thê à?"

"Ừ!"

"Vậy là chị ta... Họ bắt cóc trẻ con! Chị ta đã bắt cóc chúng ta à? Ê, nhưng ông có nhỏ đâu. Nhưng tại sao chị ta lại ăn nói theo kiểu kỳ lạ

thế?"

"Đó là lề thói của cô ta, không có gì quan trọng hết. Điều quan trọng là cách cô ta bắn. Đừng quên cảm ơn cô ta khi chúng ta dừng chân."

"Tôi sẽ không quên đâu," nó khịt mũi.

"Đừng ngó ngoáy, thưa vương phi xứ Verden tương lai."

"Tôi sẽ không trở thành vương phi," nó lẩm bẩm.

"Thôi được rồi, thôi được rồi. Mi sẽ không trở thành vương phi. Mi sẽ trở thành một con chuột đồng và sống trong một cái hang."

"Không, tôi sẽ không như thế! Ông chẳng biết gì cả!"

"Đừng có rít vào tai ta. Và đừng quên cái đai quần đấy!"

"Tôi sẽ không trở thành vương phi. Tôi sẽ trở thành..."

"Sao? Gì nào?"

"Đó là bí mật."

"Ồ, vâng, một bí mật. Tuyệt vời." Gã ngẩng đầu lên. "Có chuyện gì vậy, Braenn?"

Cô mộc thần nữ đã dừng lại. Cô nhún vai và nhìn lên bầu trời.

"Tôi không thể đi tiếp được," cô nhẹ nhàng nói. "Cả ông cũng không đi được với nó trên lưng đâu, Gwynbleidd, tôi cam đoan đấy. Chúng ta sẽ dừng chân ở đây. Trời sẽ sớm tối thôi."

III

"Ciri?"

"Hử?" con bé sụt sịt và sột soạt lay mớ cành cây mình đang nằm.

"Mi không lạnh à?"

"Không," nó thở dài. "Hôm nay trời ấm. Hôm qua... Hôm qua tôi như chết cóng, ôi chao, cóng người luôn ấy."

"Thật đáng kinh ngạc," Braenn nói, tháo dây đôi ủng dài, mềm của mình. "Một đứa bé con nhỏ xíu, ấy vậy mà nó lại đã đi hết cả một đoạn

đường rừng dài. Và nó đã qua mặt được các đồn gác, băng qua đầm lầy và bụi rậm. Nó cường tráng, khỏe mạnh và can đảm. Nó quả thật sẽ rất hữu ích đấy. Đối với bọn tôi."

Geralt đánh mắt nhanh sang cô mộc thần nữ, liếc nhìn cặp mắt sáng lên trong cảnh tranh tối tranh sáng của cô. Braenn dựa lưng vào gốc cây, tháo dây buộc và xõa tóc với một cú lắc đầu.

"Nó đã vào Brokilon," cô lẩm bẩm, chặn trước lời bình của gã. "Nó là của bọn tôi, Gwynbleidd. Chúng ta đang đến Duén Canell."

"Quý nương Eithné sẽ quyết định," gã đáp lại với giọng gắt gỏng. Nhưng gã biết Braenn nói đúng.

Thật đáng tiếc, gã thầm nghĩ, nhìn vào bé gái đang ngó ngoáy trên chiếc nệm lá. *Con oắt này quả cảm đến vậy cơ mà! Trước đây ta đã gặp nó ở đâu rồi nhỉ? Thôi kệ đi. Nhưng đáng tiếc thật đấy. Thế giới rộng lớn và tươi đẹp nhường kia. Và Brokilon bây giờ sẽ là thế giới của nó, cho đến những năm tháng cuối đời. Và có thể cũng chẳng còn bao lâu nữa đâu. Có lẽ chỉ cho đến ngày nó ngã xuống trong bụi dương xỉ, giữa tiếng gào thét và tiếng rít gió của cung tên, chiến đấu trong trận chiến vô nghĩa nhằm giành giật khu rừng. Ở phe những kẻ sẽ thua cuộc. Những kẻ phải thua. Không sớm thì muộn.*

"Ciri?"

"Vâng?"

"Cha mẹ mi sống ở đâu?"

"Tôi không có cha mẹ nào cả," nó sụt sịt. "Họ chết đuối ngoài biển hồi tôi còn nhỏ."

Phải, gã thầm nghĩ, *chuyện ấy giải thích rất nhiều điều. Một công chúa, con của một cặp đôi vương giả đã qua đời. Ai biết được liệu nó có phải đứa con gái thứ ba sau bốn người con trai hay không? Một chức danh trên thực tế còn thua cả thị thần hay giám mã. Một đứa trẻ tóc xám, mắt xanh quanh quẩn trong điện, cần phải bị tống ra ngoài càng nhanh càng tốt và gả phứt đi. Càng sớm càng tốt, trước khi nó lớn lên trở thành một thiếu nữ và là mối họa có thể mang lại tai tiếng, một cuộc*

hôn nhân không môn đăng hộ đối hoặc loạn luân, vốn không khó xảy ra trong phòng ngủ chung của lâu đài.

Cuộc chạy trốn của nó không làm gã thuật sĩ thấy ngạc nhiên. Gã thường xuyên bắt gặp các vương phi - và thậm chí cả các bà vương hậu - đi lang thang với những gánh hát rong, vui mừng vì đã thoát được khỏi tay một vị vua già yếu vẫn khao khát có người kế tự. Gã từng gặp các vương tử thích kiếp đời bất định của một người lính đánh thuê hơn là kết hôn với một cô công chúa què quặt hoặc mặt rỗ - do cha họ lựa cho - và tình trạng lỡ thì hoặc tiết hạnh mập mờ của cô ta chính là cái giá để đổi lấy một liên minh hoặc sự gắn kết giữa các triều đại.

Gã nằm xuống bên cạnh con bé và đắp áo khoác lên người nó.

"Ngủ đi," gã nói. "Ngủ đi, cô bé mồ côi."

"Mồ côi hả? Hừ!" nó gầm gừ. "Tôi là công chúa, không phải trẻ mồ côi. Và tôi có bà. Bà của tôi là hoàng hậu, thế nên ông cứ liệu hồn cẩn thận đi. Tôi mà mách bà rằng ông muốn lấy thắt lưng vụt tôi, bà tôi sẽ ra lệnh chặt đầu ông, cứ chờ mà xem."

"Ghê quá cơ! Ciri, xin hãy rủ lòng thương!"

"Còn lâu mới có chuyện ấy!"

"Nhưng mi là một cô bé ngoan. Và chặt đầu thì đau lắm. Mi sẽ chẳng hé răng tiết lộ gì cả đâu, phải không?"

"Tôi sẽ mách."

"Ciri."

"Tôi sẽ mách, tôi sẽ mách, tôi sẽ mách! Sợ rồi đúng không?"

"Sợ chết khiếp. Mi biết không, Ciri, chặt đầu có thể làm chết người đấy."

"Ông đang chế giễu tôi đấy à?"

"Ta đời nào dám."

"Bà sẽ cho ông biết thân biết phận, cứ chờ mà xem. Không ai được phép khinh nhờn bà tôi đâu. Khi bà giậm chân, ngay cả các hiệp sĩ và chiến binh vĩ đại nhất cũng phải quỳ xuống trước mặt bà; tôi đã tận

mắt chứng kiến chuyện đó. Và nếu có ai trong số họ không vâng lời thì 'phập', ông ta bay đầu ngay."

"Ghê gớm quá. Ciri này?"

"Hử?"

"Ta nghĩ họ sẽ chặt đầu mi."

"Đầu *tôi* ư?"

"Lẽ đương nhiên. Xét cho cùng, bà của mi, vương hậu, đã thu xếp một cuộc hôn nhân với Kistrin và gửi mi đến lâu đài Nastrog ở Verden. Mi đã không vâng lời. Ngay khi mi quay trở lại... kết cục sẽ là 'phập!' và *mi* bay đầu ngay."

Bé gái trở nên im lặng. Nó thậm chí còn ngừng ngó ngoáy. Gã nghe thấy nó chép miệng, cắn môi dưới và sụt sịt.

"Ông sai rồi," nó nói. "Bà sẽ không để bất cứ ai chặt đầu tôi, bởi vì... Bởi vì bà là bà của tôi mà, phải không? Ôi, cùng lắm tôi sẽ chỉ bị..."

"Á à," Geralt bật cười. "Không ai được phép khinh nhờn bà cơ mà? Đến phần cây roi được lôi ra rồi, phải không?"

Ciri tức giận khịt mũi.

"Mi biết gì không?" gã nói. "Chúng ta sẽ nói với bà của mi rằng ta đã đánh mi, và mi không thể bị trừng phạt hai lần cho cùng một tội. Thỏa thuận thế được không?"

"Ông hẳn bị ngớ ngẩn rồi!" Ciri chống khuỷu tay nhổm dậy, làm mớ cành cây kêu sột soạt. "Bà mà hay chuyện ông đánh tôi, người ta sẽ chặt phăng đầu ông ngay!"

"Vậy là mi đang lo lắng cho cái đầu của ta hả?"

Con bé im lặng và lại sụt sịt.

"Geralt..."

"Cái gì, Ciri?"

"Bà biết là tôi phải về nhà. Tôi không thể là vương phi hay vợ của thằng Kistrin ngu ngốc đó được. Tôi phải về nhà, chỉ vậy thôi."

Đúng vậy, gã thầm nghĩ. *Đáng tiếc thay, điều ấy lại không phụ thuộc*

vào mi hay bà mi. Nó phụ thuộc vào tâm trạng của Eithné già. Và khả năng thuyết phục của ta.

"Bà biết," Ciri tiếp tục. "Bởi vì tôi... Geralt, hãy hứa rằng ông sẽ không nói với bất kỳ ai đi. Đây là một bí mật khủng khiếp. Rất đáng sợ, tôi nói thật đấy. Thề đi."

"Ta thề."

"Được rồi, tôi sẽ nói cho ông biết. Mẹ tôi là một phù thủy, thế nên khôn hồn thì ông cứ liệu chừng. Và cha tôi cũng bị phù phép. Toàn bộ sự tình đã được một trong những bảo mẫu của tôi kể lại cho tôi nghe, và khi phát hiện ra vụ đó, bà ngoại đã làm ầm hết cả lên. Bởi vì tôi được định mệnh an bài đấy, ông biết không?"

"An bài thế nào?"

"Tôi không biết," Ciri chăm chú nói. "Đó là những gì bảo mẫu của tôi nói. Và bà ngoại nói rằng bà sẽ không để bất cứ ai... rằng cả tòa lâu đài chết tiệt sẽ phải sụp xuống trước đã thì mới có chuyện ấy. Ông có hiểu không? Và bảo mẫu nói rằng không thứ gì, không một thứ gì, có thể làm thay đổi định mệnh. Ha! Sau đó thì bảo mẫu khóc lóc trong khi bà ngoại quát tháo. Ông thấy không? Định mệnh tôi đã an bài. Tôi sẽ không trở thành vợ của cái thằng Kistrin ngớ ngẩn đó. Geralt?"

"Ngủ đi," gã ngáp, to đến nỗi quai hàm của gã kêu cót két.

"Ngủ đi, Ciri."

"Hãy kể cho tôi nghe một câu chuyện đi."

"Gì?"

"Kể cho tôi nghe một câu chuyện đi," nó khịt mũi. "Làm sao tôi có thể ngủ nổi nếu không có một câu chuyện? Thật tình chứ!"

"Ta không biết câu chuyện chết tiệt nào hết. Đi ngủ."

"Ông nói dối. Ông biết chứ. Sao nào, chẳng lẽ không ai kể chuyện cho ông nghe hồi ông còn nhỏ à? Ông cười cái gì đấy?"

"Không có gì. Ta vừa nhớ lại một chuyện."

"Á à! Đấy nhé. Kể đi."

"Gì?"

"Hãy kể cho tôi nghe một câu chuyện đi."

Gã lại cười, gác hai tay xuống dưới đầu và nhìn lên những vì sao lấp lánh đằng sau những cành cây trên đầu.

"Ngày xửa ngày xưa, có... một con mèo," gã mào đầu. "Một con mèo mướp bình thường. Và một ngày nọ, con mèo đó một mình bỏ đi, thực hiện một chuyến hành trình dài đến một khu rừng tăm tối khủng khiếp. Nó bước... Và nó bước... Và nó bước..."

"Đừng nghĩ," Ciri lẩm bẩm, rúc vào người gã, "rằng tôi sẽ ngủ thiếp đi trước khi nó đến nơi đấy nhé."

"Im xem nào, con oắt này. Thế là... nó bước và bước cho đến khi nó bắt gặp một con cáo. Một con cáo đỏ."

Braenn thở dài và nằm xuống bên cạnh gã thuật sĩ, ở phía bên kia, cũng rúc vào gã một chút.

"Được rồi," Ciri khịt mũi. "Kể xem điều gì đã xảy ra tiếp theo đi."

"Con cáo nhìn con mèo. 'Cậu là ai?' nó hỏi. 'Tôi là một con mèo,' con mèo đáp. 'Ha,' con cáo nói. 'Nhưng mèo này, cậu không sợ khi đi lang thang trong rừng một mình sao? Cậu sẽ làm gì nếu nhà vua đi săn? Mang theo chó, thợ săn và người xua thú ư? Tôi khẳng định với cậu, mèo ạ,' con cáo nói, 'cuộc rượt đuổi sẽ hết sức kinh khủng đối với những sinh vật như cậu và tôi. Cậu có một bộ lông, tôi có một bộ lông, và thợ săn không bao giờ tha cho những sinh vật như chúng ta, bởi vì bọn họ có người thương người nhớ, và những đôi tay cũng như cái cổ nhỏ nhắn ấy thì dễ lạnh, thế nên bọn họ sẽ may chụp tay và vòng cổ cho mấy ả lăng loàn đấy mặc.' "

"Chụp tay là gì?" Ciri hỏi.

"Đừng ngắt lời. Thế là con cáo nói tiếp. 'Tôi biết phải làm gì để qua mặt chúng đấy, mèo ạ; tôi có một nghìn hai trăm tám mươi sáu mưu chước để đánh bại những tên thợ săn đó, bởi vì tôi tinh ranh lắm. Còn cậu, hỡi mèo, cậu có bao nhiêu cách?' "

"Ồ, thật là một câu chuyện hay," Ciri nói, rúc sát vào người gã thuật sĩ hơn. "Con mèo trả lời thế nào?"

"Ừ," Braenn thì thầm từ phía bên kia. "Con mèo trả lời thế nào?"

Gã thuật sĩ quay đầu lại. Đôi mắt cô mộc thần nữ long lanh, miệng cô đang hé hờ và cô cứ miên lưỡi trên môi. Gã có thể hiểu tại sao. *Cô mộc thần nữ nhỏ thèm khát những câu chuyện. Hệt như các thuật sĩ nhỏ vậy. Bởi vì cả hai đều hiếm khi được nghe kể chuyện trước khi đi ngủ. Mộc thần nữ nhỏ ngủ thiếp đi trong khi say sưa lắng nghe tiếng gió lùa qua hàng cây. Các thuật sĩ nhỏ ngủ thiếp đi trong khi say sưa lắng nghe những cánh tay và đôi chân đau nhức của mình. Mắt của bọn ta cũng sáng lên như mắt Braenn khi bọn ta lắng nghe Vesemir kể chuyện ở Kaer Morhen. Nhưng điều đó đã lâu... Rất lâu rồi...*

"Thế nào," Ciri sốt ruột nói. "Sau đó thì sao?"

"Con mèo nói, 'Cáo à, tôi không có bất kỳ mưu chước nào hết. Tôi chỉ biết làm một điều thôi; leo lên cây nhanh hết mức có thể. Như vậy là đủ rồi, phải không?' Con cáo phá lên cười. 'Ha,' nó nói. 'Cậu đúng là ba ngơ! Quay cái đuôi vằn vện của cậu lại và chạy đi, vì cậu sẽ chết ngay nếu bị cánh thợ săn bẫy đấy!' Và đột nhiên, không biết từ đâu, tiếng tù và bắt đầu vang lên! Các thợ săn nhảy ra khỏi bụi cây. Họ nhìn thấy con mèo và con cáo. Và họ xộc đến chỗ chúng!"

"Ôi!" Ciri khịt mũi, còn cô mộc thần nữ bỗng dưng dịch người.

"Yên lặng. Và họ xộc đến chỗ chúng, la hét rằng: 'Hãy bắt chúng, lột da chúng! Chúng ta sẽ biến chúng thành đồ chụp tay, chụp tay!' Và họ xua chó để bắt cáo và mèo. Con mèo lao lên một cái cây, như mọi con mèo khác. Tít tận trên đỉnh. Nhưng những con chó săn đã bắt được con cáo! Và trước khi con cáo kịp sử dụng bất kỳ mưu chước xảo quyệt nào của mình, nó đã bị biến thành cổ áo. Còn con mèo kêu meo meo từ trên ngọn cây và khè đám thợ săn, nhưng họ không thể làm được gì nó hết, bởi vì cái cây cao kinh khủng. Họ đứng dưới gốc cây, chửi rủa như lính lệ, nhưng phải tay trắng bỏ về. Sau đó, con mèo trèo xuống khỏi cái cây và điềm đạm về nhà."

"Rồi chuyện gì xảy ra?"

"Chẳng gì cả. Đến đây là hết rồi."

"Còn bài học đạo đức thì sao?" Ciri hỏi. "Các câu chuyện luôn có một bài học đạo đức, phải không?"

"Này?" Braenn nói, ôm chặt Geralt hơn. "Bài học đạo đức là gì?"

"Câu chuyện hay sẽ có bài học đạo đức còn câu chuyện tệ thì không," Ciri khịt mũi đầy tự tin.

"Đó là một câu chuyện hay," cô mộc thần nữ ngáp. "Thế nên nó có những gì nó cần có. Em, bé con à, đáng lẽ phải trèo lên một cái cây để tránh con *yghern* kia, giống như con mèo khôn ngoan đó. Không đắn đo ngẫm ngợi gì hết, cứ thế phóng thẳng lên cây luôn. Và đó là toàn bộ bài học câu chuyện ấy chứa đựng. Sinh tồn. Đừng để bị bắt."

Gã thuật sĩ khẽ bật cười.

"Chẳng lẽ không có cây nào trong khuôn viên lâu đài sao, Ciri? Ở Nastrog ấy? Thay vì đến Brokilon, mi đáng lẽ có thể trèo lên một cái cây và ở lì tại đó, tít trên đỉnh, cho đến khi Kistrin đã hết hứng kết hôn."

"Ông đang chế giễu tôi à?"

"Ờ hờ."

"Biết gì không? Tôi không thể chịu nổi ông."

"Thật kinh khủng quá. Ciri, mi vừa đâm ta một nhát xuyên tim đấy."

"Tôi biết," nó nghiêm túc gật đầu, khịt mũi, rồi bám chặt lấy gã.

"Ngủ ngon nhé, Ciri," gã lẩm bẩm, hít vào mùi hương chim sẻ dễ chịu của nó. "Ngủ ngon nhé. Chúc ngủ ngon, Braenn."

"*Deárme,* Gwynbleidd."

Trên đầu họ, hàng tỉ cành cây Brokilon khô héo và hàng trăm tỉ chiếc lá Brokilon xào xạc kêu.

IV

Ngày hôm sau, họ đến chỗ rặng Đại Thụ. Braenn quỳ xuống và cúi đầu. Geralt cảm thấy cần phải làm theo. Ciri thốt ra một tiếng thở dài kính sợ.

Những cây của rặng Đại Thụ - chủ yếu là sồi, thủy tùng và mạy - có chu vi hơn ba mươi thước, một số cây còn hơn thế. Không thể xác định được đỉnh của chúng cao đến đâu. Tuy nhiên, bộ rễ ngoằn ngoèo khổng lồ nối vào với phần thân thẳng đứng ở những chỗ cao quá đầu họ. Tại đây họ có thể đi nhanh hơn, bởi vì những gã khổng lồ ấy mọc rất chậm và không một loại thực vật nào khác có thể sống nổi trong bóng của chúng; chỉ còn mỗi một thảm lá mục nát.

Họ đáng lẽ có thể đi nhanh hơn. Nhưng họ đưa bước chậm rãi. Trong im lặng. Đầu cúi xuống. Giữa rặng Đại Thụ, họ thật nhỏ bé, tầm thường, vô nghĩa. Không quan trọng. Ngay cả Ciri cũng giữ im lặng - nó chẳng nói chẳng rằng suốt gần nửa tiếng đồng hồ.

Rồi sau một giờ đi bộ, họ băng qua vành đai rặng Đại Thụ và một lần nữa dấn sâu vào các khe núi và rừng sồi ẩm ướt.

Cơn cảm lạnh của Ciri ngày càng gây rắc rối cho nó. Geralt không có khăn tay và vì đã chịu hết nổi cái kiểu sụt sịt không ngừng, Geralt đã dạy nó xì mũi trực tiếp xuống đất. Con bé rất hào hứng với trò đó. Nhìn vào nụ cười tự mãn và cặp mắt long lanh của nó, gã thuật sĩ tin chắc rằng nó đang nung nấu ý định đem trò mới học ra khoe trước triều đình, trong một buổi yến tiệc hoặc một buổi tiếp kiến với một sứ thần nước ngoài.

Braenn đột ngột dừng bước và quay lại.

"Gwynbleidd," cô nói, tháo chiếc khăn màu xanh lá quấn quanh khuỷu tay ra. "Đến đây. Tôi sẽ bịt mắt ông. Tôi phải làm vậy."

"Ta biết."

"Tôi sẽ dẫn ông. Đưa tay ông cho tôi."

"Không," Ciri phản đối. "Tôi sẽ dẫn ông ta. Để tôi làm được không, Braenn?"

"Được thôi, bé con."

"Geralt?"

"Hử?"

'' 'Gwyn... bleidd' nghĩa là gì thế?"

"Sói Bạc. Các mộc thần nữ gọi ta như vậy."

"Hãy coi chừng, có một cái rễ. Đừng để vấp đấy nhé! Họ gọi ông như vậy vì ông có tóc bạc à?"

"Ừ... Khốn kiếp!"

"Tôi đã bảo có rễ cây rồi mà."

Họ bước tiếp. Chậm rãi. Lá rụng làm phần đất dưới chân họ trở nên trơn trượt. Gã cảm nhận được sự ấm áp trên mặt, ánh mặt trời chiếu qua tấm bịt mắt.

"Ôi, Geralt ơi," gã nghe thấy giọng của Ciri. "Ở đây mới thú vị làm sao... Thật đáng tiếc là ông không thể thấy được. Có nhiều hoa lắm. Và chim chóc nữa. Ông có nghe thấy chúng hót không? Ôi, chúng nhiều kinh khủng. Hàng đàn. Ồ, và còn sóc nữa. Cẩn thận, chúng ta sẽ băng qua một con suối, qua một cây cầu đá. Đừng rơi xuống nước nhé. Ô, nhiều cá nhỏ quá! Hàng trăm con. Chúng đang bơi dưới nước, ông biết không. Ôi chao, hàng bao loài thú nhỏ. Hẳn chẳng nơi nào khác có nhiều đến vậy được đâu."

"Chẳng có đâu," gã lẩm bẩm. "Chẳng nơi nào khác hết. Đây là Brokilon."

"Gì cơ?"

"Brokilon. Chốn Cuối Cùng."

"Tôi không hiểu."

"Không ai hiểu cả. Không ai muốn hiểu hết."

V

"Bây giờ ông có thể tháo khăn bịt mắt ra rồi, Gwynbleidd. Chúng ta đã đến nơi."

Braenn đang đứng trong một làn sương mù dày đặc, cao đến tận gối.

"Duén Canell," cô nói, chỉ tay.

Duén Canell, khu Cây Sồi. Trái tim của Brokilon.

Geralt từng đến đó. Hai lần rồi. Nhưng gã chưa bao giờ kể cho ai nghe về chuyện đó cả. Sẽ chẳng ai tin nổi gã.

Một khu lòng chảo được bao quanh bởi những cây xanh khổng lồ. Chìm trong sương mù và hơi nước bốc lên từ đất, đá và suối nước nóng. Một khu lòng chảo...

Miếng mề đay quanh cổ gã khẽ rung lên.

Một khu lòng chảo chìm trong phép thuật. Duén Canell. Trái tim của Brokilon.

Braenn ngẩng đầu lên và điều chỉnh ống tên trên lưng.

"Chúng ta phải đi thôi. Đưa bàn tay nhỏ của em cho ta nào, bé con."

Mới đầu, thung lũng trông như không có sự sống. Hoang vu. Nhưng ấn tượng ấy chẳng kéo dài lâu. Một tiếng huýt sáo lớn, trầm bổng vang lên và một mộc thần nữ mảnh mai, tóc đen, mặc đồ ngụy trang rằn ri hệt như tất cả bọn họ, thoăn thoắt leo xuống những bậc thang nấm gần như không thể trông thấy, mọc xoắn ốc quanh thân cây gần nhất.

"*Ceád,* Braenn."

"*Ceád,* Sirssa. *Va'n vort meáth* Eithné *á*?"

"*Neén, aefder,*" cô mộc thần nữ tóc đen trả lời, lia mắt nhìn gã thuật sĩ từ đầu đến chân. *"Ess' aé' n Sidh?"*

Cô ta cười, phô ra hàm răng trắng bóng. Cô ta duyên dáng vô cùng, ngay cả theo tiêu chuẩn của con người. Geralt cảm thấy lưỡng lự và ngu ngốc, biết rằng cô mộc thần nữ đang vô tư soi xét mình.

"Neén," Braenn lắc đầu. "*Ess' vatt' ghern,* Gwynbleidd, *á váen meáth*

Eithné *va, a'ss.*"

"Gwynbleidd?" cô mộc thần nữ nhăn mặt nói. *"Bloede caérme! Aen' ne caen n'wedd vort! T'ess foile!"*

Braenn cười khẩy.

"Cái gì thế?" gã thuật sĩ hỏi, dần trở nên bực tức.

"Chẳng có gì đâu," Braenn lại cười. "Chẳng có gì đâu. Chúng ta đi thôi."

"Ồ," Ciri vui sướng nói. "Nhìn mấy gian nhà buồn cười này mà xem, Geralt!"

Phạm vi thực sự của Duén Canell bắt đầu ở sâu bên trong thung lũng; "mấy gian nhà buồn cười" có hình dáng chẳng khác nào những chùm tầm gửi khổng lồ bám vào thân và cành cây ở đủ mọi độ cao khác nhau, cả dưới thấp, sà sát mặt đất, lẫn trên cao, đôi khi chót vót, chỉ ngay dưới tầng ngọn. Geralt cũng nhìn thấy một số công trình lớn hơn trên mặt đất, những gian nhà xây từ các cành cây đan vào với nhau, vẫn còn phủ đầy lá. Qua lối ra vào của các gian nhà, gã trông thấy có chuyển động, nhưng gần như không thể nhìn ra nổi các mộc thần nữ. Bọn họ có số lượng ít hơn rất nhiều so với lần chót gã đến đây.

"Geralt," Ciri thì thầm. "Những gian nhà đó còn sống. Chúng có lá non!"

"Chúng được làm từ gỗ sống," gã thuật sĩ gật đầu. "Đó là cách mộc thần nữ sống, đó là cách họ xây nhà. Không có mộc thần nữ nào làm hại cây bằng cách chặt hoặc cưa nó. Họ yêu cây cối. Tuy nhiên, họ có thể khiến cho cành cây phát triển và tạo thành những gian nhà như thế."

"Dễ thương ghê. Tôi muốn có một ngôi nhà nhỏ như thế trong điền trang của mình."

Braenn dừng lại trước một trong những gian nhà lớn.

"Vào đi, Gwynbleidd," cô nói. "Ông sẽ đợi quý nương Eithné ở đây. *Vá fáill,* bé con."

"Gì cơ?"

"Đó là một lời chào, Ciri. Cô ta nói 'tạm biệt'."

"Ồ. Tạm biệt nhé, Braenn."

Họ vào trong. Vùng bên trong của "gian nhà" lấp lánh như kính vạn hoa với những mảng nắng bị lọc và khuếch tán qua cấu trúc mái.

"Geralt!"

"Frexinet!"

"Trời đất ơi, anh còn sống!" người đàn ông bị thương nói, nhe răng cười, nhổm người dậy trên chiếc giường gỗ vân sam dã chiến. Anh ta trông thấy Ciri bám vào đùi gã thuật sĩ và mắt anh ta mở lớn, mặt đỏ găng lên.

"Đồ giặc con!" anh ta hét lên. "Ta suýt mất mạng vì mi đấy! Ôi, may cho mi là ta không đứng được, không là ta đã vụt cho mi một trận rồi!"

Ciri nhăn nhó.

"Ông là người thứ hai," nó nói, nhăn mũi đầy lố bịch, "muốn đánh tôi. Tôi là một bé gái và không ai được đánh đòn các bé gái cả!"

"Ta sẽ sớm cho mi thấy... điều gì có thể và điều gì không," Frexinet ho. "Con ranh khốn kiếp! Ervyll đang phát cuồng lên kia kì... Ông ta đang đánh tiếng, e sợ rằng quân đội của bà mi đang trên đường tấn công mình. Ai mà tin rằng mi đã bỏ chạy chứ? Mọi người đều biết Ervyll là người như thế nào và thú vui của ông ta là gì. Mọi người đều nghĩ rằng ông ta... đã làm gì đó với mi trong lúc say xỉn, sau đó dìm chết mi trong ao cá! Chiến tranh với Nilfgaard sắp ập đến tới nơi rồi, và vì mi, hiệp ước và liên minh với bà của mi đã tan thành mây khói! Nhìn mà xem mi đã làm gì kìa?"

"Đừng kích động thế" gã thuật sĩ cảnh báo, "biết đâu lại làm vết thương toác ra bây giờ. Làm thế nào anh đến được đây nhanh vậy?"

"Có trời mới biết, tôi nằm nửa sống nửa chết trong phần lớn quãng thời gian ấy. Chúng rót một thứ khó chịu gì đó xuống cổ họng tôi. Bằng vũ lực. Chúng giữ mũi tôi và... Thật là một sự ô nhục khốn nạn..."

"Chính nhờ cái thứ họ trút xuống cổ họng anh mà anh mới sống được đấy. Họ đã đưa anh đến đây à?"

"Chúng kéo tôi đến đây trên một cái xe kéo. Tôi hỏi han về anh nhưng chúng chẳng hé răng nửa lời. Tôi cứ đinh ninh anh đã ăn một mũi tên. Anh biến mất quá đột ngột... Nhưng anh vẫn khỏe như vâm, thậm chí còn không bị cùm tay, hơn thế nữa, tuyệt vời thay, anh đã giải cứu công chúa Cirilla... Tổ mả nhà nó, anh đi đâu cũng xoay xở được, Geralt à, và luôn luôn an toàn thoát ra."

Gã thuật sĩ mỉm cười nhưng không đáp. Frexinet ho khù khụ, quay đầu đi và phun ra một bãi nước bọt nhuốm màu hồng.

"Chà" anh ta nói thêm. "Và chắc chắn anh chính là lý do chúng không kết liễu tôi. Cái đám dị thê khốn kiếp này biết anh. Đây là lần thứ hai anh giúp tôi thoát khỏi thế hiểm nghèo."

"Ồ, thôi nào, nam tước."

Frexinet, rên rỉ, cố gắng ngồi dậy, nhưng rồi từ bỏ ý định.

"Con bà cái chức nam tước của tôi," anh ta thở hổn hển. "Ở Hamm tôi là một nam tước. Bây giờ tôi như kiểu trưởng quan trong triều đình của Ervyll ở Verden. Ý tôi là tôi từng như vậy. Ngay cả nếu tôi bằng cách nào đó thoát được khỏi khu rừng này, Verden giờ cũng chẳng còn chỗ nào cho tôi nữa đâu, ngoại trừ đoạn đầu đài. Cái con nhãi ranh này, Cirilla, đã vuột khỏi tay tôi cũng như sự bảo vệ của tôi. Anh nghĩ rằng ba người bọn tôi đến Brokilon để đi chơi à? Không, Geralt, tôi cũng đang chạy trốn và chỉ còn nước trông chờ vào lòng nhân từ của Ervyll nếu tôi đưa được nó trở lại. Sau đó thì tôi giáp mặt đám dị thê đáng nguyền rủa này... Nếu không có anh, tôi đã chết trong cái hốc kia rồi. Anh đã một lần nữa cứu mạng tôi. Đây là định mệnh, rõ như ban ngày."

"Anh phóng đại rồi."

Frexinet lắc đầu.

"Đây là định mệnh," anh ta lặp lại. "Hẳn trời đã định sẵn rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau, thuật sĩ ạ. Rằng anh sẽ cứu tôi thêm lần nữa.

Nhớ xem, thiên hạ đã bàn tán về chuyện ấy ở Hamm sau khi anh gỡ bỏ cái lời nguyền chim kia cho tôi."

"Tình cờ thôi," Geralt lạnh lùng nói. "Tình cờ thuần túy thôi mà, Frexinet."

"Tình cờ cái nỗi gì? Khốn kiếp, nếu không nhờ anh, tôi chắc vẫn đang là một con chim cốc..."

"Ông từng là một con chim cốc ư?" Ciri phấn khích thốt lên. "Một con chim cốc thực sự hả? Một con chim ư?"

"Phải," viên nam tước toét miệng cười. "Ta đã bị nguyền rủa bởi... bởi một con mụ phản trắc... Tổ sư cái mụ đó... hòng trả thù ta."

"Tôi cá là vì ông đã không tặng cô ấy một bộ lông thú rồi," Giri nói, nhăn mũi. "Để may một cái, ông biết đấy... chụp tay."

"Còn có một lý do nữa," Frexinet hơi đỏ mặt, rồi giận dữ quắc mắt nhìn con bé. "Nhưng đó không phải việc của mi, đồ oắt con!"

Ciri trông có vẻ bị xúc phạm, bèn quay đầu đi.

"Ừ," Frexinet ho. "Tôi nói đến đâu rồi nhỉ... À, hồi tôi còn bị nguyền ở Hamm. Nếu không nhờ anh, Geralt à, tôi sẽ vẫn là một con chim cốc cho đến cuối đời, tôi sẽ bay quanh hồ, đậu trên cành cây, tự huyễn hoặc mình rằng chiếc áo sợi tầm ma do đứa em thân yêu của tôi ngoan cố dệt sẽ cứu được tôi. Khốn kiếp, nhớ lại chiếc áo kia, tôi chỉ muốn sút ai đó một phát. Cái con dở hơi đấy..."

"Đừng nói vậy," gã thuật sĩ mỉm cười. "Cô ấy có thiện chí. Cô ấy chỉ nhận phải thông tin sai lệch thôi. Có rất nhiều huyền thoại vô nghĩa lưu truyền trong dân gian về cách hóa giải những lời nguyền. Đằng nào thì anh cũng may mắn đấy, Frexinet. Cô ấy có thể đã ra lệnh cho người nhúng anh vào một thùng sữa sôi. Tôi đã nghe kể về một trường hợp như thế. Nếu ngẫm kỹ, mặc một chiếc áo tầm ma cũng chẳng hại gì cho sức khỏe, kể cả nếu nó không giúp ích được gì nhiều."

"Ha, có lẽ anh nói đúng. Có lẽ tôi kỳ vọng quá nhiều vào nó. Eliza vốn luôn ngốc nghếch, thực tế là từ nhỏ đã ngốc nghếch và xinh xắn rồi; ứng viên tuyệt vời cho vị trí vợ của một bậc quân vương."

"Ứng viên tuyệt vời là sao vậy?" Ciri hỏi. "Và tại sao lại là một người vợ?"

"Ta bảo đừng nói leo, oắt con. Phải, Geralt, thật may mắn cho tôi là anh đã đến Hamm. Và may mắn là vị vua anh rể của tôi cũng sẵn sàng xì ra mấy đồng vàng anh yêu cầu để hóa giải bùa chú."

"Frexinet này, anh có biết," Geralt nói, nụ cười càng thêm phần toe toét, "là tin tức về vụ việc đã lan truyền rất xa không?"

"Phiên bản thật hả?"

"Không hẳn vậy đâu. Đầu tiên, họ đã cho anh thêm mười người anh em nữa."

"Ôi không!" Viên nam tước chống một bên cùi chỏ nhổm người dậy và ho. "Vậy là, tính cả Eliza, bọn tôi có mười hai anh chị em cả thảy sao? Thật ngu xuẩn! Mẹ tôi không phải một con thỏ!"

"Thế chưa hết đâu. Người ta còn nhất trí rằng chim cốc không đủ lãng mạn."

"Bởi vì đúng thế thật! Chúng không có gì lãng mạn hết!" Viên nam tước nhăn mặt, sờ lên bộ ngực được băng bó bởi sợi và băng làm từ vỏ cây bạch dương. "Tôi đã bị biến thành gì, theo như lời đồn đại?"

"Một con thiên nga. Ý tôi là một đàn thiên nga. Đừng quên các anh gồm mười một anh em cả thảy."

"Và thiên nga thì lãng mạn hơn chim cốc kiểu gì?"

"Tôi chịu."

"Tôi cũng chịu. Nhưng tôi dám cá rằng trong câu chuyện, Eliza đã hóa giải lời nguyền cho tôi nhờ chiếc áo tầm ma ghê rợn của nó nhỉ?"

"Chính xác. Tình hình Eliza thế nào rồi?"

"Nó mắc lao phổi rồi, thật tội nghiệp. Nó sẽ không trụ được lâu nữa đâu."

"Đáng buồn thật."

"Quả vậy," Frexinet lãnh đạm đồng ý, nhìn sang chỗ khác.

"Trở lại với vụ lời nguyền..." Geralt dựa lưng vào bức tường làm

bằng mớ cành mềm dẻo đan xen. "Anh không bị tái phát đợt nào chứ? Anh có bị mọc lông không?"

"Không, tạ ơn trời," viên nam tước thở dài. "Mọi sự đều ổn. Một điều tôi còn lưu giữ từ thời đó là ham thích ăn cá. Đối với tôi, không có món sơn hào hải vị nào ngon hơn cá hết. Thỉnh thoảng, tôi đi xuống gặp đám ngư dân trên cầu cảng vào sáng sớm và trước khi họ tìm được cho tôi món gì tinh tế hơn, tôi đã ngấu nghiến ăn hết một, hai nắm cá mương thẳng từ trong lồng, vài con cá tuế, cá dầy hoặc cá bống... Đó là một niềm hạnh phúc thuần khiết, không phải chỉ là đồ ăn đâu."

"Ông ta là một con chim cốc," Ciri nói chậm rãi, nhìn Geralt. "Và ông đã gỡ bỏ lời nguyền khỏi ông ta. Ông biết làm phép!"

"Ta nghĩ việc anh ta làm được như vậy," Frexinet nói, "là điều hiển nhiên mà. Mọi thuật sĩ đều có thể."

"Thuật... thuật sĩ ư?"

"Mi không biết anh ta là một thuật sĩ sao? Geralt xứ Rivia trứ danh? Kể cũng đúng, làm sao một đứa oắt như mi biết được thuật sĩ là gì? Mọi thứ không còn như trước đây nữa. Ngày nay có rất ít thuật sĩ. Phải đỏ mắt mới tìm được một người. Mi chắc từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy một thuật sĩ đâu nhỉ?"

Ciri lắc đầu chậm rãi, không rời mắt khỏi Geralt.

"Một thuật sĩ, oắt ạ, là một..." Frexinet ngưng bặt và tái mặt khi thấy Braenn bước vào gian nhà. "Không, ta không muốn! Ta sẽ không cho mi trút nó xuống cổ họng ta nữa, không bao giờ, không bao giờ nữa! Geralt! Bảo cô ta..."

"Bình tĩnh đi nào."

Braenn không buồn ban cho Frexinet bất cứ thứ gì khác ngoài một cái liếc nhanh. Cô bước đến Ciri, bấy giờ đang ngồi xổm bên cạnh thuật sĩ.

"Đi nào," cô nói. "Đi nào, bé con!"

"Đi đâu cơ?" Ciri nhăn mặt. "Tôi không đi đâu. Tôi muốn ở cùng

Geralt."

"Đi đi," gã thuật sĩ gượng gạo mỉm cười. "Mi có thể chơi với Braenn và các mộc thần nữ trẻ. Họ sẽ dẫn mi đi thăm Duén Canell..."

"Chị ta không bịt mắt tôi," Ciri nói rất chậm rãi. "Chị ta không bịt mắt tôi khi chúng ta đi đến đây. Chị ta đã bịt mắt ông. Để ông không thể tìm thấy đường trở lại đây khi ông rời đi. Điều đó có nghĩa là..."

Geralt nhìn Braenn. Cô mộc thần nữ nhún vai và rồi ôm chặt lấy con bé.

"Điều đó có nghĩa là..." Giọng Ciri đột nhiên run run. "Điều đó có nghĩa là tôi sẽ không rời khỏi đây. Phải không?"

"Không ai có thể thoát khỏi định mệnh của mình."

Mọi cái đầu đều quay ngoắt lại khi nghe thấy giọng nói đó. Lặng lẽ, nhưng hào sảng, cứng rắn và dứt khoát. Một giọng nói yêu cầu sự phục tùng, không cho phép tranh cãi. Braenn cúi đầu. Geralt quỳ một chân xuống.

"Quý nương Eithné."

Người cai trị Brokilon đang mặc một chiếc áo choàng dài thướt tha, mỏng manh, màu xanh lá nhạt. Giống như hầu hết các mộc thần nữ, bà có vóc người nhỏ thó và mảnh mai, nhưng cái đầu ngẩng cao đầy kiêu hãnh, khuôn mặt nghiêm nghị, góc cạnh và cái miệng kiên quyết khiến bà trông có vẻ thêm cao và mạnh mẽ. Tóc và mắt bà có màu bạc nóng chảy.

Bà bước vào gian nhà cùng hai mộc thần nữ trẻ cầm cung tên hộ tống. Bà lẳng lặng gật đầu về phía Braenn, và cô ngay lập tức nắm lấy tay Ciri kéo nó ra cửa, cúi đầu thật thấp. Ciri đưa bước một cách cứng nhắc và lóng ngóng, mặt mày nhợt nhạt và không nói nên lời. Khi họ đi ngang qua Eithné, vị mộc thần nữ tóc bạc nhanh chóng tóm lấy cằm nó nâng lên và nhìn rất lâu vào trong mắt con bé. Geralt có thể thấy Ciri đang run rẩy.

"Đi đi," Eithné cuối cùng cũng nói. "Đi đi, hỡi bé con. Chớ hãi sợ. Không có gì có thể thay đổi định mệnh của con đâu. Con đang ở

Brokilon."

Ciri ngoan ngoãn đi theo Braenn. Lúc ra đến ngưỡng cửa, nó quay lại. Gã thuật sĩ nhận thấy rằng miệng nó đang run, và đôi mắt xanh lục của nó đẫm lệ. Gã không nói một lời nào.

Gã tiếp tục quỳ, đầu cúi gằm.

"Dậy đi, Gwynbleidd. Chào mừng ngươi."

"Xin kính chào, Eithné, nữ chúa Brokilon."

"Ta rất hân hạnh được tiếp đón ngươi trong rừng của ta một lần nữa. Mặc dù sự xuất hiện của ngươi ở đây không được ta biết đến hoặc cho phép. Đặt chân vào Brokilon mà không được ta biết hoặc cho phép nguy hiểm lắm đấy, Sói Bạc ạ. Kể cả với ngươi."

"Tôi đến thực hiện một nhiệm vụ."

"À..." vị mộc thần nữ nhếch miệng cười. "Điều đó giải thích cho sự táo bạo này, ta sẽ không dùng từ ngữ nào khác thẳng thừng hơn để nói về nó đâu. Geralt, sự bất khả xâm phạm của các sứ thần là một phong tục được con người tuân theo. Ta không công nhận phong tục đó. Ta không công nhận con người. Đây là Brokilon."

"Eithné..."

"Im lặng," bà ngắt lời, không lên giọng. "Ta đã ra lệnh tha cho ngươi. Ngươi sẽ sống sót rời khỏi Brokilon. Không phải vì ngươi là một sứ thần. Vì những lý do khác."

"Người không tò mò muốn biết tôi là sứ thần của ai sao? Tôi đến từ đâu, đại diện cho ai?"

"Nói thẳng ra là không. Đây là Brokilon. Ngươi đến đây từ bên ngoài, từ một thế giới mà ta không quan tâm. Tại sao ta lại lãng phí thời gian để nghe những lời thỉnh cầu? Một đề xuất nào đó, một tối hậu thư nào đó, được nghĩ ra bởi một kẻ có suy nghĩ và cảm nhận khác với ta, sẽ có ý nghĩa gì với ta nào? Sao mà ta quan tâm nổi đến những gì vua Venzlav nghĩ?"

Geralt sửng sốt lắc đầu.

"Làm thế nào mà người biết tôi do Venzlav cử đến?"

"Vì điều đó quá hiển nhiên," vị mộc thần nữ mỉm cười nói. "Ekkehard quá ngu ngốc. Ervyll và Viraxas quá căm ghét ta. Không có vùng lãnh thổ nào khác giáp ranh Brokilon cả."

"Người biết nhiều về những gì xảy ra bên ngoài Brokilon thật đấy, Eithné."

"Ta biết nhiều lắm, Sói Bạc. Đó là một đặc ân tuổi tác ta mang lại. Tuy nhiên, bây giờ, nếu ngươi không phiền, ta muốn giải quyết một vấn đề bí mật. Người đàn ông trông như một con gấu," vị mộc thần nữ ngừng mỉm cười và nhìn Frexinet. "Hắn có phải bạn của ngươi không?"

"Chúng tôi có quen nhau. Tôi từng loại bỏ một lời nguyền khỏi anh ta."

"Vấn đề là," Eithné lạnh lùng nói, "ta không biết phải làm gì với hắn cả. Xét cho cùng, ta không thể ra lệnh xử tử hắn được. Ta đã cho phép hắn dưỡng thương, nhưng hắn lại đại diện cho một mối đe dọa. Hắn trông không giống một kẻ cuồng tín. Thế nên hắn hẳn phải là một gã thợ săn da đầu. Ta biết rằng Ervyll trả công cho mọi miếng da đầu mộc thần nữ. Ta không nhớ là bao nhiêu. Dù gì thì, giá cũng tăng lên khi giá trị của tiền sụt giảm."

"Người sai rồi. Anh ta không phải một thợ săn da đầu."

"Vậy thì tại sao hắn lại vào Brokilon?"

"Để tìm kiếm bé gái mà mình đã được giao nhiệm vụ coi sóc. Anh ta đã liều mạng đi tìm nó."

"Thật ngu ngốc khôn cùng," Eithné lạnh lùng nói. "Gọi làm vậy là liều lĩnh cũng khó. Hắn đã đâm hẳn đầu vào cửa tử. Lý do duy nhất hắn còn giữ được mạng là nhờ vào thể chất cùng sức chịu đựng sắt đá của hắn. Về phần đứa trẻ, nó cũng chỉ sống sót nhờ may mắn thôi. Mấy đứa trẻ của ta không bắn vì chúng nghĩ đó là một con dương tinh hay một yêu tinh xanh."

Bà một lần nữa nhìn sang Frexinet và Geralt thấy rằng miệng bà đã

mất đi nét rắn đanh khó chịu.

"Được rồi. Cùng kỷ niệm ngày này chút nào."

Bà bước đến bên chiếc giường làm từ cành cây. Hai mộc thần nữ đi cùng bà cũng tiến lại gần. Frexinet tái nhợt đi và co rúm lại, nhưng không khiến bản thân trở nên nhỏ bé hơn được tí nào.

Eithné săm soi anh ta một lúc, hơi nheo mắt lại.

"Ngươi có con không?" bà cuối cùng cũng hỏi. "Ta đang nói chuyện với ngươi đấy, đồ đầu đất."

"Hả?"

"Ta tin rằng mình đã trình bày rất rõ ý rồi."

"Tôi không..." Frexinet bối rối và ho. "Tôi chưa kết hôn."

"Ta không quan tâm đến tình trạng hôn nhân của ngươi. Điều khiến ta quan tâm là liệu ngươi có thể cho được thứ gì xuất xưởng từ cái háng ụ mỡ của ngươi hay không. Thánh Cây thiêng liêng! Ngươi đã bao giờ làm một người phụ nữ mang thai chưa?"

"Ờmmm... Vâng... Vâng, thưa quý nương, nhưng ..."

Eithné hờ hững vẫy tay và quay về phía Geralt.

"Hắn sẽ ở lại Brokilon," bà nói, "cho đến khi hắn bình phục hoàn toàn và sau đó là thêm một thời gian ngắn nữa. Sau đó... Hắn có thể đi bất cứ nơi nào hắn muốn."

"Cảm ơn người, Eithné," gã thuật sĩ cúi đầu. "Và... bé gái kia? Còn nó thì sao?"

"Ngươi hỏi làm gì?" Vị mộc thần nữ nhìn gã với một nét lạnh lùng ánh lên trong đôi mắt bạc. "Ngươi biết rồi còn gì."

"Nó không phải một đứa trẻ thôn quê bình thường. Nó là một công chúa."

"Điều đó không khiến ta quan tâm. Đồng thời cũng không tạo nên sự khác biệt nào hết."

"Nghe này..."

"Đừng hở ra thêm lời nào nữa, Gwynbleidd."

Gã im lặng và cắn chặt môi.

"Thế còn kiến nghị của tôi?"

"Ta sẽ lắng nghe nó," vị mộc thần nữ thở dài. "Không, không phải vì tò mò. Ta sẽ làm điều đó vì ngươi, để ngươi có xưng công trước Venzlav và thu khoản phí có lẽ đã được lão hứa trả để ngươi đến tìm ta. Nhưng không phải bây giờ, bây giờ ta bận. Hãy đến cây của ta vào tối nay."

Khi bà đi rồi, Frexinet chống khuỷu tay lên, rên rỉ, ho và khạc vào bàn tay mình.

"Toàn bộ chuyện vừa rồi là sao thế, Geralt? Tại sao tôi phải ở lại đây? Và bà hỏi han vụ con cái đó là có ý gì thế? Anh đã khiến tôi dính líu vào chuyện gì vậy, hả?"

Gã thuật sĩ ngồi xuống.

"Anh sẽ toàn mạng, Frexinet," gã nói với giọng mệt mỏi. "Anh sẽ trở thành một trong số ít người sống sót ra được khỏi đây, ít nhất là tính đến gần đây. Và anh sẽ trở thành cha của một bé mộc thần nữ. Chưa biết chừng là một vài đứa đấy."

"Cái gì...? Tôi sẽ phải trở thành... một con ngựa giống ư?"

"Anh muốn gọi nó là gì thì tùy. Số lựa chọn anh có hạn chế lắm."

"Tôi hiểu rồi," viên nam tước nháy mắt và cười toe toét. "Ôi, tôi từng thấy tù binh bị bắt làm việc trong hầm mỏ và đào kênh kia. Thể là cũng đỡ rồi... Miễn sao tôi đủ sức lực. Ở đây chúng có nhiều người phết..."

"Đừng mỉm cười một cách ngớ ngẩn nữa," Geralt nhăn mặt, "và thôi ảo tưởng đi. Đừng mường tượng cảnh mình được sùng kính, âm nhạc, rượu vang, cờ quạt và một bầy mộc thần nữ say mê mình như điếu đổ. Sẽ có một cô, có thể là hai cô. Và sẽ không có tí say mê nào hết. Thái độ của họ đối với toàn bộ vụ việc sẽ rất thực dụng. Và thái độ của họ với anh thậm chí sẽ còn thực dụng hơn thế."

"Chẳng lẽ nó không mang lại vui sướng gì cho chúng sao? Chuyện ấy đâu thể gây hại cho chúng?"

"Đừng trẻ con thế. Riêng trong khoản này, họ chẳng khác phụ nữ ở bất kỳ điểm nào cả. Ít nhất về mặt thể chất thì vậy."

"Ý anh là sao?"

"Sướng khổ thế nào đều tùy thuộc vào anh cả. Nhưng điều đó không thay đổi sự thật rằng điều duy nhất cô ta quan tâm sẽ là kết quả. Anh không quan trọng gì hết. Đừng mong đợi bất kỳ sự biết ơn nào. À và bất kể trong hoàn cảnh nào, chớ dại chủ động làm bất cứ điều gì cả."

"Chủ động cái gì cơ?"

"Nếu anh gặp cô ta vào buổi sáng," gã thuật sĩ kiên nhẫn giải thích, "hãy cúi chào, nhưng đừng đế thêm bất kỳ nụ cười hay cái nháy mắt chết tiệt nào vào. Đối với một mộc thần nữ, đây là chuyện hết sức nghiêm túc. Nếu cô ta mỉm cười hoặc đến gần anh, anh có thể nói chuyện với cô ta. Lý tưởng nhất là về cây cối. Nếu anh không biết nhiều về cây cối, hãy nói về thời tiết. Nhưng nếu cô ta vờ như không nhìn thấy anh, hãy tránh xa cô ta ra. Và tránh thật xa những mộc thần nữ khác, cứ liệu chừng cái bàn tay đấy. Mấy chuyện như thế không tồn tại đối với một mộc thần nữ chưa sẵn sàng. Nếu anh chạm vào cô ta, cô ta sẽ đâm anh, vì cô ta sẽ không hiểu ý định của anh."

"Anh tỏ tường," Frexinet cười, "lề thói quan hệ của chúng phết. Chuyện này đã bao giờ xảy ra với anh chưa?"

Gã thuật sĩ không trả lời. Trước mắt gã là vị mộc thần nữ xinh đẹp, mảnh mai và nụ cười trơ tráo của cô. *Vatt' ghern, bloede caérme.* Một thuật sĩ, khốn kiếp. Tại sao lại đưa hắn đến đây, Braenn? Hắn ích gì với chúng ta nào? Chẳng được lợi gì từ một thuật sĩ cả...

"Geralt?"

"Gì?"

"Thế còn công chúa Cirilla?"

"Quên nó đi. Họ sẽ biến nó thành một mộc thần nữ. Trong hai hoặc ba năm nữa, nó sẽ bắn một mũi tên vào thẳng mắt anh trai mình nếu cậu ta tìm cách xâm nhập Brokilon."

"Khốn kiếp," Frexinet chửi thề, mặt sưng mày sỉa. "Ervyll sẽ nổi trận lôi đình cho xem. Geralt? Tôi không thể...?"

"Không," gã thuật sĩ ngắt lời anh ta. "Chớ dại thử. Anh sẽ không toàn mạng thoát khỏi Duén Canell đâu."

"Vậy tức là con bé coi như đã rồi đời."

"Đối với anh thì đúng vậy đấy."

VI

Lẽ đương nhiên, cây của Eithné là một cây sồi, nhưng nó kỳ thực là ba cây sồi hợp nhất với nhau, vẫn xanh tươi, không bộc lộ bất kỳ dấu hiệu tuổi tác nào, mặc dù Geralt tính rằng chúng ít nhất cũng đã ba trăm năm tuổi. Tổ hợp cây rỗng bên trong và khoảng rỗng có kích thước ngang một gian buồng lớn với mái trần cao, hẹp dần thành hình nón. Vùng bên trong được thắp sáng bởi một ngọn đèn chòi canh không tỏa khói và đã được biến đổi thành một khu sinh hoạt thoải mái khiêm tốn - nhưng không thô sơ.

Eithné đang quỳ bên trong, trên một thứ giống như thảm xơ. Ciri ngồi khoanh chân trước mặt, thẳng đơ và bất động, như thể đã hóa đá. Nó đã được tắm rửa và chữa khỏi cơn cảm lạnh, cặp mắt ngọc lục bảo khổng lồ của nó đang mở lớn. Gã thuật sĩ nhận thấy, giờ đây, khi bụi bẩn và vẻ nhăn nhó của một con tiểu quỷ hằn học đáng ghét đã biến mất khỏi khuôn mặt nhỏ kia, con bé trông khá xinh đẹp.

Eithné đang chải mái tóc dài của con bé, chậm rãi và dịu dàng.

"Vào đi, Gwynbleidd. Ngồi đi."

Gã ngồi xuống, sau khi trịnh trọng quỳ một gối xuống trước.

"Ngươi đã lại sức chưa?" vị mộc thần nữ hỏi, không nhìn gã và tiếp tục chải đầu. "Khi nào ngươi có thể bắt đầu lên đường trở về đây? Ngươi thấy sáng ngày mai thế nào?"

"Khi người ra lệnh," gã lạnh lùng nói. "Hỡi nữ chúa Brokilon. Người

chỉ cần nói một lời thôi là đủ để tôi ngừng làm người thấy khó chịu với sự hiện diện của mình ở Duén Canell."

"Geralt," Eithné từ từ quay đầu lại. "Đừng hiểu nhầm ý ta. Ta biết và tôn trọng ngươi. Ta biết ngươi chưa bao giờ làm hại một mộc thần nữ, tinh linh nước, phong thần nữ hay thần nữ; ngược lại là đằng khác, ngươi có tiếng đã từng ra tay bảo vệ họ, cứu mạng họ. Nhưng điều đó không thay đổi gì hết. Quá nhiều thứ chia rẽ chúng ta. Chúng ta thuộc về những thế giới khác nhau. Ta không muốn và cũng không thể tạo ngoại lệ. Cho bất cứ ai. Ta sẽ không hỏi ngươi có hiểu không, vì ta biết là ngươi hiểu. Ta hỏi ngươi có chấp nhận nó không."

"Điều đó thì thay đổi được gì nào?"

"Chẳng gì cả. Nhưng ta muốn biết."

"Tôi có," gã xác nhận. "Nhưng còn nó? Còn Ciri thì sao? Nó cũng thuộc về một thế giới khác."

Ciri rụt rè liếc nhìn gã và sau đó nhìn lên vị mộc thần nữ. Eithné mỉm cười.

"Nhưng chẳng bao lâu nữa," bà nói.

"Eithné, làm ơn. Hãy nghĩ kỹ lại trước đã."

"Nghĩ chuyện gì?"

"Trao nó cho tôi. Hãy để nó cùng tôi trở về. Về lại thế giới của nó."

"Không, Sói Bạc ạ," vị mộc thần nữ lại gài chiếc lược vào mái tóc xám của con bé. "Ta sẽ không làm vậy. Ngươi phải là người hiểu rõ nhất điều ấy."

"Tôi ư?"

"Đúng, ngươi. Một số tin tức từ thế giới vẫn lan truyền đến được tận Brokilon. Tin tức về một thuật sĩ nào đó, người thỉnh thoảng vẫn đòi những lời thề thốt lạ lùng như là cách trả công cho dịch vụ của mình. 'Ngài sẽ cho ta thứ mình không mong đợi sẽ tìm thấy ở nhà'. 'Ngài sẽ cho ta thứ ngài đã có mà bản thân không hề hay biết!' Nghe có quen không? Xét cho cùng, đám thuật sĩ các ngươi đã cố gắng lèo lái số

phận bằng cách này suốt một thời gian qua, ngươi đã tìm kiếm những bé trai được số phận chỉ định để làm người kế thừa của mình, nhằm bảo vệ bản thân khỏi sự tuyệt chủng và quên lãng. Khỏi sự đoạn diệt. Vậy thì hà cớ gì ngươi lại ngạc nhiên về ta? Ta quan tâm đến số phận của những mộc thần nữ. Điều ấy hẳn phải đúng đắn chứ nhỉ? Một bé gái con người cho mỗi mộc thần nữ đã bị con người giết hại."

"Nếu giữ nó ở đây, người sẽ khơi dậy sự thù địch và ham muốn báo thù, Eithné. Người sẽ khơi dậy lòng căm thù khôn nguôi."

"Lòng căm thù của con người không có gì mới mẻ đối với ta. Không, Geralt ạ. Ta sẽ không từ bỏ nó đâu. Đặc biệt khi nó là một đứa trẻ khỏe mạnh. Dạo gần đây những đứa như nó hiếm lắm."

"Hiếm ư?"

Vị mộc thần nữ dán chặt đôi mắt bạc khổng lồ của bà vào gã.

"Chúng bỏ rơi những bé gái ốm yếu cho ta. Bạch hầu, ban đỏ, viêm thanh khí phế quản, gần đây thậm chí còn là bệnh đậu mùa. Chúng cứ tưởng bọn ta không có khả năng kháng bệnh, tưởng rằng dịch bệnh sẽ tiêu diệt hoặc ít nhất là khiến bọn ta hao tổn đi nhiều. Bọn ta đã làm chúng thất vọng, Geralt ạ. Bọn ta có một thứ còn hơn cả khả năng kháng bệnh. Brokilon săn sóc cho những đứa con của mình."

Bà im lặng, cúi xuống, cẩn thận chải một lọn tóc rối của Ciri, vận đến cả tay còn lại.

"Tôi có thể," gã thuật sĩ hắng giọng, "quay về với lời thỉnh cầu mà vua Venzlav đã giao phó cho tôi không?"

"Chẳng phải nó chỉ là một sự lãng phí thời gian thôi sao?" Eithné ngẩng đầu lên. "Quan tâm làm gì? Ta biết rất rõ vua Venzlav muốn gì. Ta biết mà không cần sở hữu khả năng tiên tri nào hết. Lão muốn ta giao nộp Brokilon cho lão, chắc đến tận chỗ sông Vda, nơi ta đoán lão coi - hoặc muốn coi - là biên giới tự nhiên giữa Brugge và Verden. Ta đoán rằng, đổi lại, lão sẽ cho ta một góc rừng nhỏ, hoang dã. Và chắc sẽ đưa ra lời hứa của một bậc đế vương cũng như cung cấp sự bảo vệ của bậc đế vương cho cái góc nhỏ, hoang dã đó, cái miếng đất rừng

vụn vặt đó, để nó sẽ thuộc về ta mãi mãi và sẽ không ai dám làm phiền mộc thần nữ ở đó. Rằng mộc thần nữ ở đó sẽ có thể sống trong hòa bình. Vậy thì sao, Geralt? Venzlav muốn kết thúc cuộc chiến tranh giành Brokilon kéo dài hai thế kỷ. Và để kết thúc nó, mộc thần nữ sẽ phải từ bỏ những gì mình đã đánh đổi mạng sống để bảo vệ trong suốt hai trăm năm qua? Đơn giản giao nộp nó ư? Từ bỏ Brokilon ư?"

Geralt im lặng. Gã không có gì để thêm hết. Vị mộc thần nữ mỉm cười.

"Đề xuất của triều đình có nội dung như vậy à, Gwynbleidd? Hoặc có lẽ thẳng thừng hơn, nói rằng: Đừng làm bộ làm tịch nữa, đồ quái vật rừng, đồ thú hoang, đồ tàn dư quá khứ, hãy lắng nghe những gì ta, vua Venzlav, muốn. Ta muốn tuyết tùng, sồi và mại châu, gỗ gụ và phong vàng, thủy tùng để làm mũi tàu và thông để đóng cột buồm, bởi vì Brokilon nằm ngay sát bên, không thì ta sẽ phải mang gỗ từ trên núi xuống. Ta muốn sắt và đồng ở dưới lòng đất. Ta muốn vàng nằm trên Craag An. Ta muốn chặt và cưa, muốn đào xới đất mà không phải nghe tiếng tên rít vun vút. Và quan trọng nhất; cuối cùng ta muốn trở thành một vị vua, một người mà mọi thứ trong vương quốc của mình đều phải phục tùng. Ta không muốn có một Brokilon trong vương quốc của bọn ta, không muốn một khu rừng ta không thể đặt chân vào. Một khu rừng như vậy lăng mạ ta, khiến ta phẫn nộ và khiến ta mất ngủ hằng đêm, vì ta là một con người, bọn ta thống trị thế giới. Nếu muốn, bọn ta có thể dung túng cho một vài tiên nhân, mộc thần nữ hay tinh linh nước trên thế giới này. Nếu chúng không quá xấc xược. Hãy phục tùng ta, hỡi phù thủy của Brokilon. Hoặc diệt vong.'"

"Eithné, bản thân người cũng thừa nhận rằng Venzlav không phải một kẻ ngốc hay một kẻ cuồng tín. Tôi tin chắc rằng người biết ông ta là một vị vua công bằng và yêu hòa bình. Máu đổ nơi đây làm ông ta đau đớn và phiền muộn..."

"Nếu lão tránh xa Brokilon thì sẽ không một giọt máu nào đổ xuống cả."

"Người biết rất rõ..." Geralt ngẩng đầu lên. "Người biết rất rõ sự tình không phải như vậy. Đã có người bị giết ở Burnt Stump, ở Eight-Mile, ở Owl Hills. Đã có người bị giết ở Brugge và ở tả ngạn sông Ribbon. Bên ngoài Brokilon."

"Những nơi ngươi đã đề cập," vị mộc thần nữ bình tĩnh trả lời, "là Brokilon. Ta không công nhận bản đồ hoặc biên giới của con người."

"Nhưng rừng ở đó đã bị dọn quang một trăm mùa hè trước rồi!"

"Một trăm mùa hè thì đã là gì đối với Brokilon? Hay một trăm mùa đông?"

Geralt im lặng.

Vị mộc thần nữ đặt chiếc lược xuống và vuốt mái tóc xám của Ciri.

"Đồng ý với đề xuất của Venzlav đi, Eithné."

Vị mộc thần nữ lạnh lùng nhìn gã.

"Bọn ta sẽ được lợi gì từ việc đó? Bọn ta, những đứa con của Brokilon?"

"Được có cơ hội sống sót. Không, Eithné, đừng ngắt lời. Tôi biết người sẽ nói gì. Tôi hiểu niềm tự hào của người đối với chủ quyền của Brokilon. Tuy nhiên, thế giới đang thay đổi. Một thứ gì đó đang đi đến hồi kết. Cho dù người muốn hay không, sự thống trị của con người đối với thế giới này là một sự thật. Chỉ những ai đồng hóa với con người mới tồn tại được. Phần còn lại sẽ bị diệt vong. Eithné, có những khu rừng nơi mộc thần nữ, tinh linh nước và tiên nhân được sống trong hòa bình, sau khi đã đi đến thỏa thuận với con người. Xét cho cùng, chúng ta cũng rất gần gũi với nhau mà. Con người có thể trở thành cha của con cái người. Người sẽ thu được gì thông qua cuộc chiến mình đang tiến hành này đây? Những người cha tiềm năng cho con cái của người phải chết dưới các mũi tên của người. Và kết quả là gì? Có bao nhiêu mộc thần nữ của Brokilon thuần huyết nào? Bao nhiêu trong số họ là những bé gái con người bị bắt cóc và biến đổi? Người thậm chí còn phải sử dụng Frexinet, bởi vì người không có lựa chọn nào khác. Tôi dường như không thấy nhiều mộc thần nữ nhỏ, Eithné ạ. Tôi chỉ

thấy nó; một cô bé con người, kinh hãi, đờ đẫn vì thuốc, tê liệt vì khiếp đảm..."

"Tôi không sợ chút nào!" Ciri đột nhiên thốt lên, thoáng bày lại vẻ mặt tiểu quỷ của mình. "Và tôi không bị tê liệt! Thế nên ống cứ liệu chừng đi! Không chuyện gì có thể xảy đến với tôi ở đây đâu. Chắc chắn thế! Tôi không sợ đâu. Bà tôi nói rằng mộc thần nữ không xấu xa, và bà tôi là người phụ nữ khôn ngoan nhất trần đời! Bà tôi... Bà tôi nói rằng nên có thêm nhiều khu rừng như thế này..."

Nó im lặng và cúi đầu xuống. Eithné bật cười.

"Một Hậu Duệ Cổ Huyết," bà nói. "Đấy, Geralt. Những Hậu Duệ Cổ Huyết được nhắc đến trong các lời tiên tri vẫn tiếp tục chào đời. Ấy vậy mà ngươi lại bảo ta rằng có thứ gì đó đang đi đến hồi kết... Ngươi lo lắng không biết liệu bọn ta có sống sót nổi không..."

"Con nhãi đáng lẽ phải kết hôn với Kistrin xứ Verden," Geralt ngắt lời. "Thật tiếc là chuyện ấy sẽ không xảy ra nữa. Một ngày nào đó, Kistrin sẽ kế vị Ervyll và nếu được ảnh hưởng bởi một người vợ mang quan điểm như vậy, biết đâu cậu ta sẽ ngừng tấn công Brokilon?"

"Tôi không muốn cái thằng Kistrin đó!" con bé hét lên lanh lảnh và một ánh gì đó lóe lên trong đôi mắt xanh của nó. "Cứ để Kistrin đi kiếm lấy một ứng viên xinh đẹp, ngu ngốc đi! Tôi không phải ứng viên! Tôi sẽ không trở thành vương phi!"

"Nói nhẹ nhàng thôi, Hậu Duệ Cổ Huyết," vị mộc thần nữ nói, ôm lấy Ciri. "Đừng hét. Tất nhiên con sẽ không trở thành vương phi rồi..."

"Tất nhiên," gã thuật sĩ cay độc xen vào. "Eithné à, cả người và tôi đều biết rất rõ nó sẽ trở thành thứ gì. Tôi thấy chuyện này đã được định đoạt cả rồi. Cứ thế vậy. Tôi nên mang câu trả lời gì về cho vua Venzlav đây, hỡi nữ chúa Brokilon?"

"Không gì cả."

"Người nói 'không gì cả' là ý thế nào vậy?"

"Không gì cả. Lão sẽ hiểu. Từ rất, rất, rất lâu trước khi Venzlav chào đời, đã có các xướng viên cưỡi ngựa đến biên giới của Brokilon. Tù và

cùng kèn thổi rền vang, áo giáp sáng loáng, cờ đuôi nheo và cờ hiệu phấp phới. 'Hãy đầu hàng đi, Brokilon!' chúng hô. 'Vua Răng Dê, vua xứ Đồi Trọc và Đồng Cỏ Lầy Lội, ra lệnh cho các ngươi phải đầu hàng đấy, Brokilon!' Và câu trả lời của Brokilon trăm lần như một. Trên đường rời khỏi rừng của ta, hãy quay lại và lắng nghe nhé, Gwynbleidd. Trong tiếng lá xào xạc, ngươi sẽ nghe thấy câu trả lời của Brokilon. Chuyển nó cho Venzlav và nói thêm rằng chừng nào những cây sồi vẫn vươn mình tại Duén Canell, lão sẽ không bao giờ được nghe một câu trả lời nào khác. Chừng nào vẫn còn một cái cây mọc hay một mộc thần nữ sống ở đây."

Geralt im lặng.

"Ngươi nói rằng có thứ đang đi đến hồi kết," Eithné chậm rãi nói tiếp. "Không đúng. Có những thứ không bao giờ kết thúc cả. Ngươi nói về sự tồn vong ư? Ta đang chiến đấu để tồn tại. Brokilon tồn tại nhờ vào cuộc chiến của ta, vì cây cối sống lâu hơn con người, miễn sao chúng được bảo vệ khỏi búa rìu của các ngươi. Ngươi nói với ta về các vị vua và vương tử. Chúng là ai nào? Những người ta biết toàn là mấy bộ xương trắng nằm trong nghĩa địa Craag An, sâu trong rừng. Trong những ngôi mộ bằng đá cẩm thạch, trên những đống kim loại vàng và đá quý lấp lánh. Nhưng Brokilon vẫn tồn tại, cây cối vẫn xào xạc bên trên tàn tích của các cung điện, rễ của chúng đập nát đá cẩm thạch. Venzlav nhà ngươi có nhớ những vị vua đó không? Còn ngươi thì sao, Gwynbleidd? Và nếu không nhớ, sao ngươi có thể khẳng định rằng có thứ đang đi đến hồi kết được? Làm thế nào ngươi biết định mệnh sẽ bắt ai phải diệt vong và cho ai trường tồn vĩnh viễn? Điều gì cho ngươi quyền nói về định mệnh thế? Ngươi có thực sự biết nó là gì không?"

"Không," gã thuật sĩ đồng ý, "tôi không biết. Nhưng..."

"Vậy là ngươi không biết," bà ngắt lời, "không có nhưng nhị gì cả. Ngươi không biết. Ngươi chỉ đơn thuần không biết thôi."

Bà im lặng, đưa tay sờ trán rồi quay mặt đi.

"Trong lần đầu tiên đến đây, nhiều năm trước," bà nói, "ngươi cũng

không biết. Và Morénn... Con gái ta... Geralt, Morénn đã chết rồi. Nó ngã xuống bên dòng Ribbon, trong lúc đang bảo vệ Brokilon. Ta còn chẳng nhận ra nó khi chúng đưa nó đến chỗ ta. Khuôn mặt của nó đã bị vó ngựa của các ngươi nghiền nát. Định mệnh ư? Và hôm nay, ngươi, thuật sĩ, kẻ từng không thể ban cho Morénn một đứa con, đã lại mang nó - Hậu Duệ Cổ Huyết - đến cho ta. Một cô bé biết định mệnh là gì. Không, kiến thức ấy không hợp với ngươi, kiến thức ấy ngươi không sẵn sàng chấp nhận. Con bé thì chỉ tin thôi. Nói lại lần nữa, Ciri, hãy lặp lại những gì con đã nói với ta trước khi thuật sĩ, Geralt xứ Rivia, Sói Bạc, bước vào. Thuật sĩ không biết gì cả. Nói lại lần nữa đi, hỡi Hậu Duệ Cổ Huyết."

"Thưa điện... quý nương đáng kính," Ciri nói với giọng run run. "Đừng giữ tôi ở đây. Tôi không thể... tôi muốn về... nhà. Tôi muốn trở về nhà với Geralt. Tôi phải đi... Với ông ta..."

"Tại sao lại đi với hắn?"

"Bởi vì ông ta... là số phận của tôi."

Eithné quay đi. Bà trông tái nhợt.

"Ngươi nói sao nào, Geralt?"

Gã không đáp. Eithné vỗ tay. Braenn bước vào cây sồi, xuất hiện như một bóng ma từ màn đêm bên ngoài, trên tay cầm một chiếc cốc lớn màu bạc. Miếng mề đay quanh cổ gã thuật sĩ bắt đầu rung lên nhanh chóng và nhịp nhàng.

"Ngươi nói sao nào?" vị mộc thần nữ tóc bạc nhắc lại, đứng dậy. "Nó không muốn ở lại Brokilon! Nó không muốn trở thành một mộc thần nữ! Nó không muốn thay thế Morénn, nó muốn rời đi, rời bỏ số phận của mình! Phải vậy không, Hậu Duệ Cổ Huyết? Đó có phải là những gì con thực sự muốn?"

Ciri gật cái đầu cúi gằm của mình. Đôi vai nó rung lên bần bật. Gã thuật sĩ không còn chịu nổi nữa.

"Tại sao người lại bắt nạt con bé thế, Eithné? Cả hai ta đều biết người sẽ sớm cho nó uống thần dịch Brokilon và những gì nó muốn sẽ

không còn ý nghĩa gì nữa. Tại sao người lại làm thế? Tại sao người lại làm điều này trước mặt tôi?"

"Ta muốn cho ngươi thấy định mệnh là gì. Ta muốn chứng minh cho ngươi thấy rằng không có gì đang đi đến hồi kết hết. Rằng mọi thứ chỉ mới bắt đầu mà thôi."

"Không, Eithné," gã nói, đứng dậy. "Nếu tôi phá hỏng tấn tuồng này của người thì xin bỏ quá cho tôi nhé, nhưng tôi không hề muốn chứng kiến. Người đã làm quá trớn rồi, nữ chúa Brokilon, muốn làm vực thẳm ngăn cách chúng ta càng thêm sâu. Cổ Tộc các người thích bảo rằng hận thù là thứ xa lạ đối với mình, rằng đó là cảm xúc chỉ con người mới biết. Nhưng đó không phải sự thật. Người biết hận thù là gì và người biết căm ghét, người chỉ thể hiện nó khác đi một chút, khôn ngoan hơn và ít dã man hơn. Nhưng có thể chính điều đó lại khiến nó trở nên tàn nhẫn hơn. Tôi chấp nhận sự căm thù của người, Eithné, thay mặt cho cả nhân loại. Tôi xứng đáng bị thế. Tôi rất tiếc về Morénn."

Vị mộc thần nữ không trả lời.

"Và đó chính là câu trả lời của Brokilon, điều tôi phải nhắn cho Venzlav xứ Brugge, phải không? Một lời cảnh báo và một lời thách thức? Bằng chứng không thể chối cãi về sự hận thù và quyền lực đang say ngủ giữa những hàng cây này, thứ sẽ sớm khiến cho một đứa trẻ con người uống thứ chất độc sẽ tàn phá trí nhớ của mình, thứ chất độc được trao cho từ tay một đứa trẻ con người khác với tâm trí và ký ức đã bị hủy diệt từ trước? Và câu trả lời đó sẽ được mang về cho Venzlav bởi một thuật sĩ quen biết và cảm mến cả hai đứa trẻ kia? Gã thuật sĩ chịu trách nhiệm cho cái chết của con gái người? Được rồi, Eithné, xin chiều ý người. Venzlav sẽ được nghe câu trả lời của người, sẽ nghe giọng tôi, sẽ nhìn thấy đôi mắt tôi và hiểu được mọi điều trong đó. Nhưng tôi không cần phải chứng kiến những gì sẽ xảy ra ở đây. Và tôi không muốn."

Eithné vẫn không nói gì.

"Chào nhé, Ciri," Geralt quỳ xuống và ôm lấy con bé. Vai Ciri run lên bần bật. "Đừng khóc. Không có chuyện xấu gì có thể xảy đến với mi ở đây đâu."

Ciri sụt sịt. Gã thuật sĩ đứng dậy.

"Chào nhé, Braenn," gã nói với cô mộc thần nữ trẻ. "Chúc em mạnh khỏe và nhớ bảo trọng. Hãy cố sống nhé, Braenn; sống lâu như cây của em. Như Brokilon. Và thêm một điều nữa..."

"Sao, Gwynbleidd?" Braenn ngẩng đầu lên và có gì đó ươn ướt lấp lánh trong mắt cô.

"Giết người dễ lắm cô gái ạ. Thả dây cung và nghĩ rằng không phải do tôi, không phải do tôi, do mũi tên, nghĩ mới dễ dàng làm sao. Máu của thằng bé đó không vấy lên tay tôi. Mũi tên giết chết nó, không phải tôi. Nhưng mũi tên không mơ thấy gì trong đêm hết. Mong rằng em cũng không mơ thấy gì trong đêm, hỡi cô gái mắt xanh. Chào nhé, Braenn."

"Mona..." Braenn nói lí nhí. Chiếc cốc cô đang cầm rung lên và thứ dịch lỏng trong suốt đựng đầy trong đó gợn sóng lăn tăn.

"Gì?"

"Mona!" cô gào lên. "Tôi là Mona! Quý nương Eithné! Tôi..."

"Thế là đủ rồi," Eithné gay gắt nói. "Đủ rồi. Trấn tĩnh lại đi, Braenn."

Geralt cười nhạt.

"Định mệnh của người đấy, hỡi Quý nương Rừng xanh. Tôi tôn trọng sự kiên trì và cuộc chiến của người. Nhưng tôi biết rằng chẳng bao lâu nữa người sẽ chiến đấu một mình. Mộc thần nữ cuối cùng của Brokilon lệnh cho những mộc thần nữ - những người vẫn nhớ tên thật của mình - đâm đầu vào cửa tử. Bất chấp tất cả, tôi vẫn cầu chúc cho người may mắn, Eithné. Tạm biệt."

"Geral..." Ciri thì thầm, vẫn ngồi bất động, cúi đầu. "Đừng bỏ tôi... lại một mình..."

"Sói Bạc," Eithné nói, ôm lấy cái lưng khom của con bé. "Ngươi phải

đợi cho đến khi nó cầu xin ư? Cầu xin ngươi đừng bỏ rơi nó? Ở lại với nó cho đến phút chót? Tại sao ngươi lại muốn bỏ rơi nó vào lúc này? Bỏ nó lại một mình? Ngươi muốn chạy trốn đến đâu, Gwynbleidd? Và chạy trốn thứ gì vậy?"

Đầu Ciri cúi xuống thấp hơn. Nhưng nó không khóc.

"Cho đến phút chót," gã thuật sĩ nói, gật đầu. "Được rồi, Ciri. Mi sẽ không đơn độc. Ta sẽ ở bên mi. Đừng sợ hãi gì cả."

Eithné nhận lấy chiếc cốc từ đôi tay run rẩy của Braenn và nâng nó lên.

"Ngươi có đọc được Rune cổ không, Sói Bạc?"

"Vâng, tôi đọc được."

"Đọc những gì được khắc trên cốc đi. Nó đến từ Craag An đấy. Nó từng được uống bởi các vị vua nay đã chẳng ai còn nhớ."

"Duettaeánn aef Cirrán Cáerme Gláeddyv. Yn á esseáth."

"Ngươi có biết nó nghĩa là gì không?"

"Thanh kiếm định mệnh có hai lưỡi... Ngươi là một trong số chúng."

"Đứng lên, hỡi Hậu Duệ Cổ Huyết." Giọng vị mộc thần nữ vang lên như thép, thốt ra một mệnh lệnh vô phương kháng cự, một ý nguyện buộc phải tuân thủ. "Uống đi. Đó chính là thần dịch Brokilon."

Geralt cắn môi nhìn chằm chằm vào đôi mắt bạc của Eithné. Gã không nhìn Ciri bấy giờ đang từ từ đưa môi đến mép cốc. Gã từng một lần chứng kiến cảnh ấy, từ rất lâu rồi. Những cơn co giật, những cơn run rẩy; tiếng gào phi thường, kinh hoàng, dần lịm. Rồi sự trống rỗng, ủ rũ và thờ ơ trong đôi mắt từ từ mở ra. Trước đây gã đã từng chứng kiến cảnh ấy.

Ciri uống. Một giọt nước mắt chậm rãi lăn dài trên khuôn mặt bất động của Braenn.

"Vậy là được rồi," Eithné lấy chiếc cốc, đặt nó xuống đất và vuốt mái tóc đang xõa xuống vai con bé theo từng lọn xám mềm mại.

"Hỡi Hậu Duệ Cổ Huyết," bà nói. "Hãy chọn đi. Con muốn ở lại

Brokilon hay theo đuổi định mệnh của mình?"

Gà thuật sĩ sửng sốt lắc đầu. Ciri đỏ bừng mặt và thở gấp hơn một chút: Và không gì khác cả. Không gì hết.

"Tôi muốn đi theo định mệnh của mình," nó tươi tỉnh nói, nhìn vào mắt vị mộc thần nữ.

"Vậy hãy thế đi," Eithné nói, lạnh lùng và cộc lốc. Braenn thở dài.

"Ta muốn ở một mình," Eithné nói, quay lưng lại với họ.

"Hãy đi đi."

Braenn nắm lấy Ciri và chạm vào cánh tay của Geralt, nhưng gã thuật sĩ đẩy cánh tay của cô ra.

"Cảm ơn người, Eithné," gã nói. Vị mộc thần nữ chậm rãi quay về phía gã.

"Ngươi cảm ơn ta vì điều gì?"

"Vì định mệnh," gã mỉm cười. "Vì quyết định của người. Bởi lẽ đó không phải thần dịch Brokilon, phải không? Định mệnh của Ciri là được trở về nhà. Nhưng người, Eithné, đã đóng vai trò của định mệnh. Và vì điều đó, tôi cảm ơn người."

"Hiểu biết của ngươi về định mệnh mới hạn hẹp làm sao," vị mộc thần nữ cay đắng nói. "Hiểu biết của ngươi mới hạn hẹp làm sao, hỡi thuật sĩ. Ngươi chẳng nhìn ra gì cả. Ngươi chẳng hiểu gì cả. Ngươi cảm ơn ta ư? Ngươi cảm ơn ta vì vai diễn mà ta đã đóng ư? Vì một tấn tuồng thô tục? Vì một chiêu trò, một sự lừa dối, một sự bịp bợm? Bởi vì theo như ngươi nghĩ, thanh kiếm định mệnh được làm từ gỗ nhúng sơn vàng? Vậy hãy tiến thêm một bước nữa đi; đừng cảm ơn, mà hãy vạch trần ta. Cứ làm như ngươi muốn đi. Chứng minh rằng mọi lý lẽ đều đứng về phía ngươi. Hãy quẳng sự thật của ngươi vào mặt ta đi, phô ra cho ta thấy thắng lợi của sự thật tỉnh táo của con người, thứ ngươi tin đã giúp mình giành được quyền làm chủ thế giới. Đây là thần dịch Brokilon. Một chút vẫn còn sót lại. Ngươi dám không? Hỡi đấng chinh phục của thế giới?"

Mặc dù lấy làm khó chịu với lời lẽ của bà, Geralt do dự, nhưng chỉ trong một thoáng. Kể cả nếu đó có là thực, thần dịch Brokilon cũng sẽ chẳng tác động được gì đến gã cả. Gã hoàn toàn miễn nhiễm với thứ chất tanin độc hại, gây ảo giác. Nhưng nó không thể nào là thần dịch Brokilon được; Ciri đã uống nó và chẳng có gì xảy ra hết. Gã với lấy chiếc cốc bằng cả hai tay và nhìn vào đôi mắt bạc của vị mộc thần nữ.

Mặt đất đột ngột sụt xuống khỏi chân gã và quật gã ngã ngửa. Cây sồi to khỏe quay cuồng và rung chuyển. Gã lần mò khắp người với cánh tay tê dại và khó nhọc mở mắt ra; cứ như thể gã đang phải hất đi một tấm bia mộ bằng đá cẩm thạch. Gã nhìn thấy phía trên mình là khuôn mặt nhỏ bé của Braenn và xa hơn là đôi mắt của Eithné, lấp lánh như thủy ngân. Và một đôi mắt khác; xanh như ngọc lục bảo. Không; tươi hơn. Như cỏ mùa xuân. Miếng mề đay quanh cổ gã đang rung, lay động.

"Gwynbleidd," gã nghe thấy. "Quan sát kỹ vào. Không, nhắm mắt lại sẽ không giúp được gì cho ngươi cả đâu. Hãy nhìn đi, hãy nhìn vào định mệnh của ngươi đi."

"Ngươi có nhớ không?"

Một quầng sáng đột ngột bùng lên, tạo ra một bức màn khói, những chân đèn khổng lồ trĩu nặng nến, nhỏ tong tỏng từng vòng sáp xuống. Những bức tường đá, một cầu thang dốc. Đi xuống cầu thang là một cô gái có đôi mắt xanh lục, tóc xám, đầu đội một vòng miện nhỏ có đính một viên đá quý được chạm khắc tinh xảo, trong chiếc váy xanh bạc với vạt đuôi được nâng lên bởi một đứa người hầu mặc áo khoác ngắn màu đỏ tươi.

"Ngươi có nhớ không?"

Giọng của chính gã đang nói... đang nói...

Tôi sẽ trở lại sau sáu năm...

Một khuê phòng, hơi ấm, hương hoa, tiếng ong vo ve mãnh liệt, đều đều. Gã, một mình, quỳ gối, tặng một bông hồng cho một người phụ nữ với những lọn tóc xám xõa xuống từ bên dưới một chiếc vòng

miện vàng, hẹp. Những chiếc nhẫn cài ngọc lục bảo - những viên ngọc lớn, xanh lục, được mài nhẵn - đeo trên ngón tay đón lấy bông hồng từ tay gã.

"Quay trở lại đây," người phụ nữ nói. "Quay trở lại đây, nếu ngươi đổi ý. Định mệnh của ngươi sẽ chờ đợi."

Ta sẽ không bao giờ trở lại đây, gã thầm nghĩ. *Ta không bao giờ... quay lại đó. Ta không bao giờ trở lại...*

Đâu cơ?

Tóc xám. Đôi mắt xanh lục.

Giọng gã lại vang lên trong bóng tối, trong bức màn âm u bao trùm mọi thứ. Chỉ có những đám cháy, những đám cháy trải dài đến tận chân trời. Một đám tia lửa tóe ra trong làn khói tím. Lễ Beltane! Đêm Tiền Tháng Năm! Đôi mắt sẫm, tím, sáng quắc trên khuôn mặt nhợt nhạt, thuôn nhọn, được những lọn tóc đen gợn sóng che đi, nhìn ra từ đám khói.

Yennefer!

"Quá ít," đôi môi mỏng của bóng ma kia đột nhiên vặn xoắn lại, một giọt nước mắt lăn dài trên gò má nhợt nhạt, nhanh chóng, càng lúc càng nhanh, chẳng khác nào một giọt sáp chảy xuống thân nến.

"Quá ít. Cần thêm chút gì đó nữa."

"Yennefer!"

"Hư vô đổi lấy hư vô," bóng ma nói bằng giọng của Eithné.

"Sự hư vô và trống rỗng tồn tại bên trong ngươi, hỡi đấng chinh phục của thế giới, kẻ thậm chí còn không thể giành được người phụ nữ mình yêu thương. Kẻ từ bỏ và chạy trốn, khi định mệnh của mình đã ngay trong tầm tay. Thanh kiếm định mệnh có hai lưỡi. Ngươi là một trong số chúng. Nhưng lưỡi còn lại là gì, Sói Bạc?"

"Không có thứ gì gọi là định mệnh hết," giọng của chính gã. "Chẳng hề có. Chẳng hề. Nó không tồn tại. Điều duy nhất định mệnh an bài sẵn cho thiên hạ là cái chết."

"Đó là sự thật," người phụ nữ với mái tóc xám và nụ cười bí ẩn nói. "Đó là sự thật, Geralt."

Người phụ nữ kia đang mặc một bộ giáp bạc, bê bết máu, bị mũi thương và kích làm móp và chọc thủng. Máu ứa ra một dòng mỏng từ khóe miệng đang mỉm cười bí hiểm và đầy ẩn ý của bà.

"Ngươi chế nhạo số phận," bà nói, vẫn mỉm cười. "Ngươi chế nhạo nó, coi khinh nó. Thanh kiếm định mệnh có hai lưỡi. Ngươi là một trong số chúng. Phải chăng lưỡi thứ hai là... cái chết? Nhưng bọn ta mới là người phải chết, chết vì ngươi. Tử thần không thể bắt kịp ngươi, thế nên nó đành phải chấp nhận bọn ta. Cái chết bám theo bước chân của ngươi, Sói Bạc. Nhưng những người khác lại chết. Vì ngươi. Ngươi có nhớ ta không?"

"Ca... Calanthe!"

"Con có thể cứu hắn," giọng của Eithné nói, vọng đến từ sau bức màn khói. "Con có thể cứu hắn, hỡi Hậu Duệ Cổ Huyết. Trước khi hắn lao đầu vào miền hư vô nơi hắn đã đem lòng yêu mến. Vào trong khu rừng đen không có hồi kết."

Đôi mắt, xanh như cỏ mùa xuân. Một cái chạm. Những giọng người, tiếng gào la theo điệp khúc, không thể hiểu nổi. Những khuôn mặt.

Gã không còn nhìn thấy gì nữa. Gã đang lao thẳng vào vực sâu, vào khoảng không, vào bóng tối. Điều cuối cùng gã nghe thấy là giọng của Eithné.

"Cứ thế đi."

VII

"Geralt! Dậy đi! Tỉnh dậy đi mà!"

Gã mở mắt ra và nhìn thấy mặt trời, một đồng tiền vàng với những đường viền sắc nét, nhô cao trên ngọn cây, bên kia lớp màn sương

sớm vẫn đục. Gã đang nằm trên lớp rêu xốp, ẩm, có một cái rễ cứng đang thọc mạnh vào lưng gã.

Ciri đang quỳ bên cạnh, kéo áo khoác của gã.

"Khốn kiếp..." Gã hắng giọng và nhìn xung quanh. "Ta đang ở đâu? Làm thế nào ta lại ra đến đây?"

"Tôi không biết," nó trả lời. "Tôi thức dậy một lúc trước, ở đây, bên cạnh ông, rét cóng người. Tôi không thể nhớ bằng cách nào... Ông biết gì không? Là phép thuật đấy!"

"Có lẽ mi đúng," gã nói, ngồi dậy và gỡ lá thông ra khỏi cổ áo của mình. "Có lẽ mi đúng đấy, Ciri. Tổ sư cái thần dịch Brokilon... Có vẻ như đám mộc thần nữ đã mang chúng ta ra làm trò vui."

Gã đứng dậy nhặt thanh kiếm của mình, bấy giờ đang nằm cạnh, và thắt đai đeo nó ra sau lưng.

"Ciri?"

"Hử?"

"Mi đã mang ta ra làm trò vui."

"Tôi ư?"

"Mi là con gái của Pavetta và cháu gái của Calanthe xứ Cintra. Mi đã biết ta là ai ngay từ đầu, phải không?"

"Không," nó đỏ mặt. "Không phải ngay từ đầu. Ông đã gỡ bỏ lời nguyền khỏi cha tôi, phải không?"

"Không đúng," gã nói, lắc đầu. "Mẹ mi đã làm. Cùng với bà của mi nữa. Ta chỉ giúp."

"Nhưng bảo mẫu của tôi nói... Bà ấy nói rằng định mệnh tôi đã an bài. Bởi vì tôi là một bất ngờ. Một Đứa Trẻ Bất Ngờ. Geralt?"

"Ciri," gã nhìn nó, lắc đầu và mỉm cười. "Tin ta đi, mi là bất ngờ lớn nhất mà ta có thể gặp phải."

"Ha!" Khuôn mặt con bé rạng rỡ hẳn lên. "Đúng rồi! Định mệnh tôi đã an bài. Bảo mẫu của tôi nói rằng một thuật sĩ có mái tóc bạc trắng sẽ đến và đưa tôi đi. Nhưng bà ngoại đã quát rằng... Ôi, thôi bỏ đi! Nói

tôi nghe ông đang đưa tôi đi đâu đi."

"Về nhà. Về Cintra."

"À... Nhưng tôi tưởng ông...?"

"Mi sẽ có thời gian để suy nghĩ trên đường đi. Đi thôi, Ciri, chúng ta phải rời Brokilon. Đây không phải một nơi an toàn!"

"Tôi không sợ!"

"Nhưng ta thì có đấy."

"Bà ngoại nói rằng các thuật sĩ không sợ gì cả."

"Bà đã nói quá rồi. Đi thôi, Ciri. Giá mà ta biết vị trí của chúng ta..."

Gã ngước lên nhìn mặt trời.

"Được rồi, hãy mạo hiểm nào... Chúng ta sẽ đi theo hướng này."

"Không." Ciri nhăn mũi và chỉ về hướng ngược lại. "Theo hướng đó. Đằng kia."

"Và cho ta mạn phép hỏi làm thế nào mi biết được điều đó thế?"

"Tôi chỉ biết thôi," nó nhún vai và giương đôi mắt ngọc lục bảo nhìn gã với vẻ bất lực, ngạc nhiên. "Bằng cách nào đó... Đâu đó, ở đằng kia... Tôi không biết nữa..."

Con gái của Pavetta, gã thầm nghĩ. *Một Hậu Duệ... Một Hậu Duệ Cổ Huyết? Có thể nó đã thừa hưởng một cái gì đó từ mẹ mình.*

"Ciri." Gã mở tung áo và rút miếng mề đay của mình ra. "Chạm vào đây đi."

"Ồ," nó nói, há hốc miệng. "Thật là một con sói đáng sợ. Răng nanh nó sao mà..."

"Chạm vào nó đi."

"Ôi trời!"

Gã thuật sĩ mỉm cười. Gã cũng đã cảm nhận được sự rung động đột ngột của miếng mề đay, làn sóng thình lình lan truyền khắp sợi dây chuyền bạc.

"Nó nhúc nhích!" Ciri thở dài. "Nó nhúc nhích!"

"Ta biết. Đi thôi, Ciri. Mi dẫn đường đi."

"Đó là phép thuật, phải không!"

"Lẽ đương nhiên."

Đúng như gã đã mong đợi. Con bé có thể cảm nhận được hướng đi. Bằng cách nào thì gã chịu. Nhưng chẳng bao lâu sau - nhanh hơn gã đã dự kiến - họ ra đến một con đường, bắt gặp một ngã ba. Đó là biên giới của Brokilon - ít nhất là theo cách tính của con người. Như gã nhớ, Eithné không công nhận nó.

Ciri cắn môi, nhăn mũi và lưỡng lự, nhìn ngã ba, nhìn con đường mòn đầy cát bị móng guốc và bánh xe đạp thành luống. Nhưng Geralt nay đã biết mình đang ở đâu và không muốn phụ thuộc vào khả năng bất định của nó nữa. Gã bắt đầu bước dọc theo con đường dẫn về phía đông, tới Brugge. Ciri vẫn cau mày, quay lại nhìn về phía tây.

"Đường đó dẫn đến lâu đài Nastrog," gã châm chọc. "Mi đang nhớ Kistrin à?"

Con bé càu nhàu và ngoan ngoãn đi theo gã, nhưng vẫn ngoái nhìn lại mấy lần.

"Chuyện gì vậy, Ciri?"

"Tôi chẳng biết nữa," nó thì thầm. "Nhưng chúng ta đang đi sai đường, Geralt ạ."

"Tại sao? Chúng ta sẽ đến Brugge, đến chỗ vua Venzlav, người sống trong một tòa lâu đài lộng lẫy. Chúng ta sẽ tắm táp và ngủ trên một chiếc giường lông vũ..."

"Đó là một con đường xấu," nó nói. "Một con đường xấu."

"Quả vậy, ta từng thấy những con đường tử tế hơn. Đừng kén cá chọn canh, Ciri. Đi nào. Nhanh chân lên."

Họ đi vòng qua một khúc quanh cây cối rậm rạp. Và hóa ra Ciri đã nói đúng.

Họ bị bao vây đột ngột, nhanh chóng, từ mọi phía. Bởi những người đàn ông đội mũ giáp hình nón, khoác trên mình giáp xích và áo thụng

xanh đậm với họa tiết kẻ ô vàng đen của Verden thêu trên ngực. Họ bao vây cặp đôi, nhưng không ai trong số những người đàn ông đến gần hoặc với lấy vũ khí.

"Từ đâu đến và đi đến đâu?" Kẻ quát là một nhân vật vóc người chắc nịch, mặc đồ màu xanh lá cây sơn cũ, giạng cặp chân vòng kiềng đứng trước Geralt. Mặt y ngăm đen và nhăn nheo như một quả mận khô. Một cây cung và những mũi tên gắn lông trắng muốt ở sau lưng y, nhô quá đầu y.

"Chúng tôi từ Burnt Stump đến" Gã thuật sĩ nói dối nhẹ tâng, siết chặt bàn tay nhỏ bé của Ciri một cách đầy ngụ ý. "Và chúng tôi đang trên đường về nhà ở Brugge. Đang có chuyện gì vậy?"

"Lính triều đình," tên mặt ngăm đen nói một cách nhã nhặn, như thể lúc đó mới để ý thấy thanh kiếm trên lưng Geralt. "Chúng tôi..."

"Đưa anh ta ra đây, Junghans!" ai đó đang đứng ở xa xa hét lên. Toán lính đánh thuê tẽ ra.

"Đừng nhìn, Ciri," Geralt nói vội. "Hướng mắt ra chỗ khác đi. Đừng nhìn."

Một cái cây đổ nằm chình ình trên đường, cành nhánh đan xen chắn lối. Những mảnh vụn trắng dài văng ra từ phần gốc gãy rồi nằm trong bụi cây ven đường, phân nửa là do bị chặt. Một cỗ xe chở đầy đồ được phủ bạt kín mít đứng chắn trước cái cây. Hai con ngựa nhỏ, bờm xờm, mình mẩy găm chi chít tên, nhe ra hàm răng vàng ệch, bấy giờ đang nằm trên nền đất, kẹt giữa càng xe và dây cương. Một con vẫn còn sống, đang vừa phì phò khịt mũi vừa đưa chân đá loạn.

Còn có cả người, kẻ nằm trên những mảng máu thẫm ngấm vào cát, kẻ vắt trên thành xe, kẻ sụm người bên bánh xe.

Hai gã đàn ông chậm rãi bước ra từ đám người có vũ trang túm tụm xung quanh cỗ xe, được một tên thứ ba đến nhập bọn. Những tên khác - có khoảng mười người - đứng bất động, giữ ngựa.

"Đã xảy ra chuyện gì thế?" gã thuật sĩ hỏi, đứng chắn cho Ciri khỏi nhìn thấy vụ thảm sát.

Một tên mắt tròn như hạt cườm, người mặc một lớp giáp xích ngắn và ủng cao, bắn cho gã một ánh mắt dò xét và sồn sột gãi cái cằm lởm chởm râu ria của mình. Hắn đeo một miếng bao cổ tay cũ, sáng bóng ở cẳng tay trái, loại cung thủ hay sử dụng.

"Phục kích," hắn nói cộc lốc. "Dị thê đã sát hại mấy thương gia này. Chúng tôi đang điều tra vụ việc."

"Dị thê? Phục kích thương gia ư?"

"Tự anh nhìn cũng thấy đấy thôi," tên mắt hạt cườm chỉ. "Bị găm tên chi chít như nhím. Trên đường cái! Mấy ả phù thủy rừng kia đang ngày càng trơ tráo hơn. Anh giờ không những chẳng thể vào rừng, anh thậm chí còn chẳng thể đi trên con đường men rừng nữa."

"Còn anh," gã thuật sĩ nheo mắt hỏi. "Anh là ai?"

"Người của Ervyll. Từ đội Nastrog. Chúng tôi từng phục vụ dưới quyền nam tước Frexinet. Nhưng nam tước đã thiệt mạng ở Brokilon."

Ciri mở miệng, nhưng Geralt siết chặt tay nó, ra lệnh cho nó im lặng.

"Tôi xin khẳng định, nợ máu phải trả bằng máu!" kẻ đi cùng tên mắt hạt cườm rống lên, một gã khổng lồ mặc áo captan nạm đồng. "Nợ máu phải trả bằng máu! Ta không thể bỏ qua chuyện này được. Đầu tiên là Frexinet và công chúa bị bắt cóc từ Cintra, bây giờ đến thương gia. Thề có trời đất, phải báo thù, phải báo thù! Nếu không thì cứ chờ mà xem, không ngày mai thì ngày kia, chúng sẽ bắt đầu giết hại người ta ở ngay tại ngưỡng cửa nhà họ!"

"Brick nói đúng," tên mắt hạt cườm nói. "Công nhận không? Còn anh, anh bạn, anh đến từ đâu?"

"Từ Brugge," gã thuật sĩ nói dối.

"Thế còn con bé? Con gái của anh à?"

"Đúng vậy," Geralt siết chặt tay Ciri một lần nữa.

"Từ Brugge," Brick cau mày. "Vậy để tôi nói cho mà nghe, anh bạn à, rằng vua của anh ấy, Venzlav, đang làm lũ quái thai kia thêm phần táo

bạo đấy. Lão không muốn hợp lực với Ervyll, cũng như với Viraxas xứ Kerack. Nhưng nếu điều quân tấn công Brokilon từ ba hướng, chúng ta cuối cùng cũng sẽ tiêu diệt được lũ cặn bã đó..."

"Cuộc tàn sát diễn ra như thế nào?" Geralt chậm rãi hỏi. "Có ai biết không? Có thương gia nào sống sót không?"

"Không có bất kỳ nhân chứng nào cả," tên mắt hạt cườm nói. "Nhưng chúng tôi biết điều gì đã xảy ra. Junghans, một kiểm lâm viên, có thể diễn giải các dấu vết rõ ràng như lòng bàn tay. Kể cho anh ta đi, Junghans."

"Chà," tên có khuôn mặt nhăn nheo nói, "sự tình diễn ra như sau: đám thương gia bấy giờ đang đi dọc đường cái. Và con đường của họ đã bị chặn. Như anh thấy đấy, thưa anh, cây thông đổ chắn ngang con đường, mới bị đốn hạ. Trong bụi rậm có dấu vết đấy, anh muốn xem không? Rồi, khi những thương gia dừng lại để dọn cây, họ đã bị bắn, đột ngột như vậy. Ở đằng kia, từ bụi cây bên cây bạch dương cong vẹo đó. Tại đấy cũng có dấu vết. Và còn cả những mũi tên nữa nhé, tất cả đều do mộc thần nữ chế, lông gắn bằng nhựa thông, cán buộc với sợi vỏ cây..."

"Tôi hiểu rồi," gã thuật sĩ ngắt lời, nhìn các thi thể. "Tôi nghĩ rằng một vài người trong số họ đã sống sót sau khi bị tên bắn, và đã bị cứa cổ. Bằng dao."

Một tên nữa xuất hiện từ phía sau nhóm lính đánh thuê đang đứng trước mặt gã. Hắn gầy gò và thấp bé, mặc áo captan da nai sừng tấm. Hắn có mái tóc đen, ngắn, lớp râu đen cạo sát giờ đang lún phún mọc lại phủ lấy hai bên má. Gã thuật sĩ chỉ cần liếc nhìn đôi bàn tay nhỏ, hẹp bọc trong cặp găng đen, hở ngón, nhìn đôi mắt nhợt nhạt như mắt cá, nhìn thanh kiếm và chuôi mấy con dao găm gài vào thắt lưng cùng chiếc giày bên trái của hắn một phát là đủ. Vì Geralt đã nhìn thấy quá nhiều kẻ sát nhân, chẳng thể nào có chuyện gã không nhận ra ngay một kẻ khác nữa.

"Anh tinh mắt đấy," tên tóc đen nói, cực kỳ chậm rãi. "Thật vậy, anh

nhìn ra quả nhiều điều."

"Và anh ta làm được như vậy là tốt đấy," tên mắt hạt cườm nói. "Hãy để anh ta kể cho vua của mình nghe những gì đã thấy. Venzlav vẫn cứ khăng khăng bảo dị thê không nên bị giết, bởi vì chúng hòa nhã và tử tế. Tôi dám cá là lão đến thăm chúng vào Hội Tháng Năm và vui vẻ với chúng. Có khi chúng sẽ hữu dụng cho khoản ấy. Chúng ta sẽ đích thân tìm hiểu nếu bắt sống được một ả."

"Hoặc một ả bán sống bán chết cũng được," Brick cười khằng khặc. "Này, cái lão thầy tế khốn kiếp đó đâu rồi? Đã gần trưa, nhưng vẫn không thấy bóng dáng lão đâu hết. Chúng ta phải đi thôi."

"Anh tính làm gì thế?" Geralt hỏi, vẫn không thả tay Ciri ra.

"Việc đấy can dự gì đến anh?" tên tóc đen rít lên.

"Ô, sao chưa gì đã xẵng giọng luôn thế, Levecque?" tên mắt hạt cườm hỏi, nhoẻn miệng cười một cách độc địa. "Chúng ta là những người trung thực, chúng ta không có bí mật gì hết. Ervyll đang phái một thầy tế đến chỗ chúng tôi, một thầy pháp vĩ đại, thậm chí còn có thể nói chuyện được với cây cối. Lão sẽ dẫn chúng tôi vào rừng để trả thù cho Frexinet và cố gắng giải cứu công chúa. Chúng tôi không đi dã ngoại đâu, anh bạn à, mà sẽ thực hiện một cuộc viễn chinh trừng... trừng..."

"Trừng phạt," tên tóc đen, Levecque, nhắc.

"Vâng. Đúng từ tôi đang định nói. Vậy nên cứ đi tiếp đi, anh bạn, vì có thể không bao lâu nữa tình hình ở đây sẽ căng thẳng lắm."

"Đúungg," Levecque dài giọng, nhìn Ciri. "Ở đây sẽ nguy hiểm lắm đấy, đặc biệt là với một đứa trẻ. Dị thê rất thèm khát những con bé như thế. Ê, nhóc con? Mẹ mi có đang đợi ở nhà không?"

Ciri run rẩy, gật đầu.

"Nếu mi không về được nhà," tên tóc đen tiếp tục nói, mắt vẫn không rời khỏi nó, "thì sẽ thảm họa thật đấy. Cô ta chắc chắn sẽ chạy đến chỗ vua Venzlav và nói: Ngài đã nương tay với đám mộc thần nữ, hỡi đức vua, bây giờ con gái và chồng của tôi sẽ đè nặng lương tâm

ngài! Ai biết đâu được đấy, có lẽ Venzlav sẽ cân nhắc liên minh với Ervyll một lần nữa?"

"Để họ đi đi, anh Levecque," Junghans gầm gừ và khuôn mặt nhăn nheo của y càng nhắn tợn. "Để họ đi đi."

"Tạm biệt nhé, nhóc con," Levecque nói và đưa tay ra định xoa đầu Ciri. Ciri rùng mình và lui lại.

"Cái gì thế? Mi sợ à?"

"Anh dính máu trên tay kìa," gã thuật sĩ nhẹ nhàng nói.

"À," Levecque nói, giơ tay lên. "Quả vậy. Là máu của họ đấy. Các thương gia. Tôi đã kiểm tra xem có ai trong số họ sống sót hay không. Nhưng than ôi, đám dị thê nhắm rất chuẩn."

"Dị thê ư?" Ciri nói với giọng run rẩy, không phản ứng với cái siết tay của gã thuật sĩ. "Ôi, hỡi các hiệp sĩ cao quý, mọi người đã nhầm rồi. Đây không thể là do mộc thần nữ được!"

"Mi đang lải nhải cái gì vậy, nhóc con?" Đôi mắt nhợt nhạt của tên tóc đen nheo lại. Geralt liếc sang hai bên trái phải, ước lượng khoảng cách.

"Đây không thể là do mộc thần nữ được, thưa hiệp sĩ," Ciri lặp lại. "Điều đó hiển nhiên mà!"

"Hử?"

"Ý tôi là, cái cây đó... Cái cây đó đã bị chặt! Bằng một cái rìu! Nhưng không một mộc thần nữ nào lại đi chặt cây hết đâu, phải không nào?"

"Thật vậy," Levecque nói và liếc nhìn tên mắt hạt cườm. "Ôi, mi đúng là một cô bé thông minh. Quá thông minh."

Gã thuật sĩ đã nhìn thấy đôi bàn tay gầy guộc, đeo găng của hắn đang trườn như một con nhện đen về phía chuôi con dao găm. Mặc dù Levecque vẫn chưa rời mắt khỏi Ciri nhưng Geralt biết đòn đánh sẽ nhằm vào gã. Gã chờ đợi khoảnh khắc Levecque chạm vào vũ khí của mình, trong khi tên mắt hạt cườm nín thở.

Ba chuyển động. Chỉ ba thôi. Phần cẳng tay đính bạc của gà đập vào

một bên đầu tên tóc đen. Trước khi hắn ngã xuống, gã thuật sĩ đã đứng giữa Junghans và tên mắt hạt cườm, thanh kiếm của gã phóng choang ra khỏi bao, rít gió, chém rách toang thái dương Brick, gã khổng lồ mặc áo captan nạm đồng.

"Chạy đi, Ciri!"

Tên mắt hạt cườm, bấy giờ đang rút kiếm, xộc tới, nhưng không đủ nhanh. Gã thuật sĩ chém lên ngực hắn một nhát chéo xiên, hướng xuống, và ngay lập tức tận dụng đà của cú đòn vụt ngược lên trên, tung chiêu từ tư thế quỳ, chém một chữ "X" đẫm máu lên người tên lính đánh thuê.

"Quân đâu!" Junghans hét lên với những kẻ còn lại, khi ấy đang đờ ra vì kinh ngạc. "Qua đây!"

Ciri lao về phía một cây sồi cong queo và leo thoăn thoắt như một con sóc, biến mất giữa những tán lá. Tên kiểm lâm bắn một mũi tên theo sau nó nhưng trượt. Những kẻ còn lại chạy tới, dàn thành một cung bán nguyệt, rút cung và tên ra khỏi ống. Geralt, vẫn đang quỳ gối, chụm các ngón tay lại và tấn công với Dấu Aard, không nhắm vào đám cung thủ, vì chúng ở quá xa, mà vào con đường cát trước mặt chúng, khiến chúng bị một đám mây cát phủ mù.

Junghans nhảy sang một bên, nhanh nhẹn rút một mũi tên khác ra khỏi ống tên.

"Không!" Levecque hét lên, bật dậy khỏi mặt đất với thanh kiếm lăm lăm trong tay phải và con dao găm cầm bên tay trái. "Để hắn đấy, Junghans!"

Gã thuật sĩ nhẹ nhàng xoay ngoắt người, quay mặt về phía hắn.

"Hắn là của ta," Levecque nói, lắc đầu rồi dùng cẳng tay chùi má và miệng. "Để hắn cho ta!"

Geralt chúi người xuống, bắt đầu đưa bước theo cung tròn, nhưng Levecque lại không làm vậy, thay vào đó ngay lập tức tấn công, chồm tới trước với chỉ hai bước.

Hắn khá phết, gã thuật sĩ thầm nghĩ, gồng mình đỡ lưỡi kiếm của

tên sát nhân với một chiêu chém tròn, tránh củ đâm của con dao bằng thế quay nửa người. Gã cố tình không đáp trả mà nhảy lùi lại, trông chờ Levecque tìm cách với đến chỗ gã với một cú thọc dài để bị mất thăng bằng. Nhưng tên sát nhân không phải tay mơ. Hắn chúi người xuống và cũng di chuyển theo hình bán nguyệt với những bước chân nhẹ nhàng như mèo. Hắn bất ngờ lao tới trước, vung kiếm quay cuồng như gió lốc, rút ngắn khoảng cách. Gã thuật sĩ không nhào ra giữa nghênh chiến mà chỉ tung một đòn nhử cao chớp nhoáng, ép tên sát nhân phải né tránh. Levecque khom người, thủ thế đỡ, giấu bàn tay với con dao găm sau lưng. Gã thuật sĩ lần này cũng không tấn công, không tiến vào mà lại đi theo một cung bán nguyệt, vòng quanh hắn.

"Á à," Levecque dài giọng, đứng thẳng dậy. "Chúng ta có nên kéo dài trận đấu không? Tại sao lại không nhỉ? Tận hưởng vui thú chẳng bao giờ là thừa cả!"

Hắn chồm tới, quay người, chém, một nhát, hai nhát, ba nhát theo một nhịp độ dồn dập; một cú chém từ trên cao bổ xuống với thanh kiếm của mình và ngay lập tức đến lượt một nhát dao phạt ngang tung đến từ bên trái. Gã thuật sĩ không phá ngang cái nhịp ấy; đỡ đòn, nhảy lùi lại và một lần nữa đi vòng vòng, buộc tên sát nhân phải vòng sang bên. Levecque đột ngột lùi ra sau, đi vòng theo hướng ngược lại.

"Mọi trận đấu," hắn rít qua kẽ răng, "đều phải có hồi kết. Hay là tung đúng một đòn duy nhất thôi nhé, đồ lắm trò? Một đòn duy nhất thôi, sau đó bọn ta sẽ bắn hạ con nhóc nhà ngươi xuống khỏi cây. Như vậy được không?"

Geralt thấy rằng Levecque đang theo dõi bóng của mình, đợi nó chạm vào bóng của đối thủ, báo hiệu rằng gã đang nhìn thẳng phía mặt trời. Geralt ngừng đi vòng vòng để giúp công việc của tên sát nhân trở nên thuận tiện hơn.

Và thu dọc con ngươi thành hai đường hẹp.

Để duy trì ảo tưởng, gã hơi nhắm mắt lại, giả vờ như bị chói.

Levecque chồm tới, quay người, giữ thăng bằng bằng cách thọc tay

cầm dao sang ngang và tấn công với một động tác bẻ cổ tay đơn giản là bất khả thi, hướng lên trên, nhắm vào đũng quần gã thuật sĩ. Geralt lao tới trước, xoay người, hất văng cú đòn, bẻ cánh và cổ tay mình cũng theo một cách bất khả thi không kém, hất tên sát nhân về phía sau với đà của cú đỡ và chém ngang má trái hắn bằng chót kiếm. Levecque loạng choạng, ôm lấy mặt. Gã thuật sĩ vặn người xoay nửa vòng, chuyển trọng lượng cơ thể của mình lên chân trái và cắt đứt động mạch cảnh của đối thủ bằng một chiêu gọn ghẽ. Levecque gập người lại, máu chảy đầm đìa, khuỵu gối, đổ gục, chúi đầu xuống cát.

Geralt chậm rãi quay về phía Junghans. Junghans, với gương mặt nhăn nheo xoắn lại thành một nét biểu cảm cau có tức giận, giương cung lên nhắm. Gã thuật sĩ cúi người, nắm chặt thanh kiếm của mình trong cả hai tay. Những tên lính đánh thuê còn lại cũng giương cung, trong bầu không khí im lặng đầy chết chóc.

"Các ngươi còn chờ gì nữa?" viên kiểm lâm rống lên. "Bắn! Bắn hắ..." Y loạng choạng, lảo đảo, tròng trành bước tới trước và ngã sấp mặt với một mũi tên nhô lên sau lưng. Cán của mũi tên có lông chim trĩ sọc, được nhuộm vàng bằng một hỗn hợp chế từ vỏ cây.

Những mũi tên rít gió bay vun vút ra từ bức tường đen của khu rừng theo những cung phẳng, dài. Khi bay, trông chúng có vẻ chậm rãi và điềm đạm, lông đuôi vi vút, thế rồi dường như chúng tăng cả về tốc độ lẫn lực khi găm vào mục tiêu. Và chúng không lệch một ly, bắn gục đám lính đánh thuê Nastrog, thúc bọn chúng nhào xuống cát, rạp người bất động chẳng khác nào những bông hướng dương bị gậy quất.

Những kẻ sống sót lao về phía bầy ngựa, chen lấn nhau. Những mũi tên tiếp tục rít gió, bắt kịp chúng giữa đường chạy, bắn trúng chúng khi chúng đang ngồi trên yên. Chỉ có ba tên xoay xở thúc được ngựa phi nước đại và phóng đi, la hét váng trời, cựa thúc vào sườn lũ thú mình cưỡi đến rỉ máu. Nhưng ngay cả chúng cũng không đi được xa.

Khu rừng ập lại, chắn lối. Đột nhiên, con đường cái đầy cát, chan

hòa nắng biến mất. Nó bây giờ đã trở thành một bức tường dày đặc những thân cây đen, không thể lọt qua.

Kinh hãi và sửng sốt, đám lính đánh thuê thúc ngựa, nhưng tên vẫn cứ bay không ngừng. Tên găm vào người chúng, hất chúng ngã khỏi yên giữa những tiếng vó giậm và ngựa hí, tiếng la hét.

Sau đó, một bầu không khí im lặng bao trùm.

Bức tường cây chắn ngang con đường cái lung linh, nhòe nhoẹt, tỏa sáng rực rỡ và biến mất. Con đường lại hiện ra và một con ngựa xám đứng trên đường, cưỡi trên nó là một người - vóc dáng to lớn, bộ râu nâu nhạt, xòe như rẻ quạt, trên mình khoác áo chẽn da hải cẩu và một cái đai vải len kẻ ô vuông.

Con ngựa xám quay đầu đi và nhai miếng hàm thiếc, tiến về phía trước, giơ cao vó trước lên, khịt mũi và trở nên kích động bởi đống xác và mùi máu. Người cưỡi nó, ngồi thẳng trên yên, giơ một bàn tay lên và một cơn gió chợt ập qua mớ cành cây.

Bước ra từ trong bụi rậm ở bìa rừng phía xa là những hình thù nhỏ thó mặc đồ bó, chắp vá những mảng màu xanh lá và nâu, khuôn mặt rằn ri thuốc nhuộm chế từ vỏ quả óc chó.

"Ceádmil, Wedd Brokiloéne!" người cưỡi ngựa hô. *"Fill, Aná Woedwedd!"*

"Fáil!" một giọng nói như một cơn gió từ khu rừng đáp lại.

Những dáng hình xanh lá và nâu bắt đầu biến mất, hết người này đến người kia, lẩn vào trong rừng rậm. Chỉ còn lại nhõn một người, với mái tóc bồng bềnh màu mật ong. Cô tiến vài bước đến gần.

"*Vá fáill,* Gwynbleidd!" cô gọi, tiếp tục đến gần hơn.

"Tạm biệt, Mona," gã thuật sĩ nói. "Ta sẽ không quên em đâu."

"Quên tôi đi," cô đáp lại với giọng kiên quyết, chỉnh lại ống tên trên lưng mình. "Không có Mona. Mona là một giấc mơ. Tôi là Braenn. Braenn xứ Brokilon!"

Cô vẫy tay chào gã một lần nữa. Và biến mất.

Gã thuật sĩ quay lại.

"Mousesack," gã nói, nhìn người cưỡi trên con ngựa xám.

"Geralt," người cưỡi ngựa gật đầu, lạnh lùng nhìn gã từ đầu đến chân. "Quả là một cuộc gặp gỡ thú vị. Nhưng hãy bắt đầu với những vấn đề hệ trọng nhất đi. Ciri ở đâu rồi?"

"Đây!" con bé hét lên từ trên tán lá. "Tôi có thể xuống chưa?"

"Rồi, mi xuống được rồi đấy," gã thuật sĩ nói.

"Nhưng tôi không biết xuống kiểu gì!"

"Giống như cách mi leo lên, chỉ có điều ngược lại."

"Tôi sợ lắm! Tôi đang ở tít trên đỉnh!"

"Ta bảo xuống ngay! Chúng ta cần phải có một cuộc nói chuyện nghiêm túc đấy, nhóc con!"

"Về cái gì?"

"Về việc mi nghĩ cái quái gì trong đầu mà lại leo lên đó thay vì chạy vào rừng? Ta đáng lẽ đã chạy theo mi thay vì... Ôi, thôi kệ cha nó. Trèo xuống đi!"

"Tôi làm đúng những gì con mèo trong câu chuyện đã làm mà! Sao tôi làm gì cũng sai hết vậy! Tôi muốn biết lý do."

"Ta cũng vậy," vị thầy tế nói, xuống ngựa. "Ta cũng muốn được biết. Và bà của con, hoàng hậu Calanthe, cũng muốn biết. Nào, leo xuống đi, công chúa."

Lá và cành khô rơi khỏi cây. Thế rồi có một tiếng roẹt đanh gọn của thứ gì bị xé rách, cuối cùng Ciri cũng xuất hiện, mình ôm thân cây trượt xuống. Trên áo khoác của nó là những dải vải xinh xắn.

"Bác Mousesack!"

"Chính ta đây." Vị thầy tế ôm chầm lấy và ghì chặt con bé.

"Bà ngoại cử bác đến ạ? Thưa bác? Bà có lo lắng lắm không?"

"Không lo lắm đâu," Mousesack cười. "Người mải bận chuẩn bị cây roi. Đường đến Cintra sẽ khiến chúng ta phải tốn chút thời gian đấy, Ciri ạ. Hãy tận dụng nó để nghĩ ra lời giải thích cho những việc làm của

con đi. Nếu muốn nghe thì ta khuyên con nên giải thích thật ngắn gọn và thực tế vào. Lời giải thích nào mà con có thể nói ra rất, rất nhanh ấy. Vì ta đoán kiểu gì thì con rốt cuộc cũng sẽ phải khóc thét lên thôi, công chúa. Thét rất, rất to."

Ciri đau đớn nhăn mặt nhăn mũi, khẽ khụt khịt, hai tay bất giác dịch về phía vùng sắp gặp nguy.

"Đi thôi," Geralt nói, nhìn ngó khắp xung quanh. "Đi thôi, Mousesack."

VIII

"Không," vị thầy tế nói. "Calanthe đã thay đổi kế hoạch, người không muốn cuộc hôn nhân của Ciri và Kistrin diễn ra vào lúc này nữa. Người có lý do riêng. Ngoài ra, ta nghĩ mình không cần phải giải thích rằng sau vụ bê bối kinh khủng xoay quanh cuộc phục kích giả mạo lên mấy thương gia kia, vua Ervyll đã mất điểm rất nghiêm trọng trong mắt ta, và đánh giá của ta rất được vương quốc tôn trọng. Không, bọn ta thậm chí sẽ không dừng lại ở Nastrog. Ta sẽ đưa con bé thẳng đến Cintra. Đi với bọn ta đi, Geralt."

"Để làm gì?" Gã thuật sĩ liếc nhìn Ciri bấy giờ đang ngủ thiếp đi bên dưới một cái cây, quấn trong chiếc áo chẽn của Mousesack.

"Anh biết rõ để làm gì mà. Đứa trẻ đó, Geralt à, được gắn kết với anh bởi định mệnh. Đã ba lần, vâng, ba lần, hai người chạm mặt nhau. Tất nhiên là nói theo nghĩa ẩn dụ rồi, đặc biệt là đối với hai lần trước. Hẳn anh sẽ không thể gọi đó là sự trùng hợp đâu nhỉ?"

"Cách tôi gọi nó thì có nghĩa lý gì đâu?" Gã thuật sĩ cười nhạt. "Bản chất của sự việc không nằm ở cái tên, Mousesack à. Tại sao tôi phải đến Cintra? Tôi đã đến Cintra rồi; như ông đã mô tả đấy, tôi đã chạm mặt nó. Vậy thì sao?"

"Geralt, anh đã yêu cầu Calanthe thề với mình, sau đó là đến Pavetta và chồng của người. Lời thề đã được giữ. Ciri là Đứa Trẻ Định

Mệnh. Định mệnh đòi hỏi..."

"'Rằng tôi mang đứa trẻ đó đi và biến nó thành một thuật sĩ ư? Một bé gái? Hãy nhìn kỹ lại tôi đi, Mousesack. Ông có thể mường tượng ra tôi trong hình hài một cô gái duyên dáng không?"

"Quỷ tha ma bắt cái nghề thuật sĩ đấy đi," vị tu nhân nói, lấy làm bực bội. "Anh đang nói về cái gì vậy? Sao lại việc nọ xọ việc kia thế? Không, Geralt, ta thấy rằng anh không hiểu gì cả, ta sẽ phải dùng từ ngữ đơn giản. Nghe này, bất kỳ kẻ ngốc nào, kể cả anh, đều có thể yêu cầu một lời thề, đều có thể đòi hỏi một lời hứa, và sẽ chẳng vì thế mà trở nên đặc biệt gì hết. Chính đứa trẻ mới là kẻ phi thường. Và mối quan hệ hình thành khi đứa trẻ được sinh ra là một điều phi thường. Ta cần nói rõ ràng hơn không hả? Được rồi, Geralt. Kể từ khi Ciri được sinh ra, những gì anh muốn và những gì anh dự định không còn quan trọng nữa, những gì anh không muốn và những gì anh muốn từ bỏ cũng chẳng khác biệt gì. Anh không quan trọng! Anh không hiểu sao?"

"Đừng lớn tiếng, ông đánh thức nó dậy bây giờ. Định mệnh của chúng ta đang ngủ. Và khi nó tỉnh dậy... Mousesack, đôi khi con người ta phải từ bỏ... Ngay cả những điều phi thường nhất."

"Nhưng anh biết," vị thầy tế lạnh lùng nhìn gã, "anh sẽ không bao giờ có được một đứa con của riêng mình."

"Vâng."

"Thế mà anh vẫn từ bỏ nó sao?"

"Vâng, đúng vậy. Hẳn tôi được phép làm vậy mà, phải không?"

"Đúng," Mousesack nói. "Quả vậy. Nhưng làm thế liều lĩnh lắm. Có một lời tiên tri cổ phán rằng thanh kiếm định mệnh..."

"... có hai lưỡi," Geralt nói nốt câu. "Tôi đã nghe rồi."

"Ôi, anh thấy thế nào ổn thì cứ làm đi," vị thầy tế quay đầu đi và nhổ nước bọt. "Nghĩ thử mà xem, ta còn đã sẵn sàng liều mình vì anh nữa chứ..."

"Ông ư?"

"Ta. Không giống như anh, ta tin vào định mệnh. Và ta biết rằng chơi đùa với một thanh kiếm hai lưỡi là rất nguy hiểm. Đừng chơi đùa với nó, Geralt. Hãy tận dụng cơ hội đang trình diện trước mắt đi. Hãy biến thứ gắn kết anh với Ciri thành mối quan hệ bình thường và lành mạnh giữa một đứa trẻ và người giám hộ của nó. Vì nếu không... Thì mối quan hệ đó có thể sẽ tự biểu hiện theo một cách khác. Kinh khủng hơn. Theo một cách tiêu cực và tàn khốc. Ta muốn bảo vệ cả hai người khỏi điều đó. Nếu anh muốn đưa nó đi, ta sẽ không phản đối đâu. Ta sẽ tự đánh liều giải thích lý do cho Calanthe."

"Làm sao ông biết Ciri muốn đi cùng tôi? Vì một lời tiên tri xưa cũ ư?"

"Không," Mousesack nghiêm nghị nói. "Bởi vì nó chỉ ngủ sau khi được anh ôm. Bởi vì nó lẩm bẩm tên của anh và tìm kiếm bàn tay của anh trong lúc ngủ."

"Đủ rồi," Geralt đứng dậy, "bởi vì tôi dễ xúc động lắm. Tạm biệt nhé, ông râu xồm. Cho tôi gửi lời thăm hỏi Calanthe. Và hãy bịa ra điều gì đó... Vì Ciri."

"Anh sẽ không thoát được đâu, Geralt."

"Khỏi định mệnh ư?" gã thuật sĩ siết chặt đai yên con ngựa bắt được.

"Không," vị thầy tế nói, nhìn đứa trẻ đang ngủ. "Khỏi nó."

Gã thuật sĩ gật đầu và nhảy lên yên. Mousesack ngồi bất động, chọc một cây gậy vào đống lửa trại đang tàn.

Gã chậm rãi bỏ đi, băng qua bụi thạch nam cao ngang bàn đạp yên, qua sườn đồi dẫn vào thung lũng, hướng tới khu rừng đen.

"Geraaalt!"

Gã quay lại. Ciri đang đứng trên đỉnh đồi, một bóng hình xám tí hon với mái tóc xám bị gió thổi tung.

"Đừng đi!"

Nó vẫy tay.

"Đừng đi!"

Nó hét lanh lảnh.

"Đừng điiii!"

Ta phải đi, gã thầm nghĩ. *Ta phải đi, Ciri. Bởi vì... ta luôn làm vậy.*

"Ông sẽ không thoát được đâu!" nó gào. "Đừng có nghĩ như thế! Ông không thể chạy trốn đâu! Tôi là định mệnh của ông, ông có nghe không?"

Không có định mệnh nào hết, gã thầm nghĩ. *Nó không tồn tại. Điều duy nhất mà định mệnh an bài cho mọi người là cái chết. Cái chết là lưỡi còn lại của thanh kiếm hai lưỡi. Ta là lưỡi thứ nhất. Và luỡi thứ hai là cái chết, cái chết bám sát bước chân của ta. Ta không thể, ta không được phép để mi đụng mặt nó, Ciri ạ.*

"Tôi là định mệnh của ông!"

Lời nói đó lọt vào tai gã từ trên đỉnh đồi, nhẹ nhàng hơn, tuyệt vọng hơn.

Gã dùng gót chân thúc ngựa rồi phi thẳng về phía trước, tiến sâu vào khu rừng đen, lạnh lẽo và lầy lội, như thể vào một vực thẳm, vào bóng râm quen thuộc dễ chịu, vào miền u ám ngỡ tưởng không có hồi kết.

CÒN HƠN THẾ NỮA

I

Khi vó ngựa đột ngột gõ lộp cộp trên mặt gỗ của cây cầu, Yurga thậm chí còn không ngẩng đầu lên; ông ta chỉ khẽ hú, buông cái vành bánh xe mình đang đánh vật cùng rồi bò xuống gầm xe nhanh hết mức có

thể. Ông ta ép bẹp người, cạ lưng vào lớp phân khô lẫn bùn bám dưới gầm xe, rên rỉ và run rẩy vì sợ hãi.

Con ngựa chậm rãi tiến về phía cỗ xe. Yurga thấy nó đặt móng guốc một cách thận trọng trên những tấm gỗ mục nát, phủ đầy rêu.

"Ra đi," kỵ sĩ giấu mặt nói. Răng của Yurga gõ lộp cộp và ông ta rụt đầu vào vai. Con ngựa khịt mũi và giậm chân tại chỗ.

"Bình tĩnh nào, Roach," gã kỵ sĩ nói. Yurga nghe thấy gã vỗ lên cổ con thú mình cưỡi. "Ra khỏi đó đi, ông bạn. Tôi sẽ không làm hại gì ông đâu."

Người lái buôn không tin lời kẻ lạ chút nào. Tuy nhiên, có nét gì đó vừa êm dịu vừa cuốn hút trong giọng nói của gã, mặc dù giọng nói đó hoàn toàn không thể được mô tả là dễ chịu.

Yuga, lẩm bẩm cầu nguyện với hàng chục vị thần cùng một lúc, rụt rè thò đầu ra khỏi gầm xe.

Gã kỵ sĩ có mái tóc trắng như sữa, buộc hất khỏi trán bằng một dải dây da, gã mặc một chiếc áo choàng len đen phủ qua mông con ngựa cái màu hạt dẻ. Gã không nhìn Yurga. Gã đang nghiêng người xuống từ trên yên ngựa, săm soi bánh xe bị lún tận trục vào giữa các thanh rầm gãy của cây cầu. Gã bất chợt ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn về phía người lái buôn và quan sát đám bụi cây phía trên vách khe núi.

Yurga lồm cồm bò ra, chớp mắt và lấy một bên tay xoa mũi, làm dây nhựa gỗ từ trục bánh xe lên mặt. Gã kỵ sĩ nheo đôi mắt đen, dán chặt ánh nhìn thấu tỏ, sắc bén như một mũi thương vào người ông ta. Yurga im phăng phắc.

"Hai người chúng ta sẽ không thể kéo nó ra được đâu," kẻ lạ cuối cùng cũng nói, chỉ vào bánh xe bị kẹt. "Ông đi một mình à?"

"Chúng tôi có ba người," Yurga lắp bắp. "Còn đầy tớ nữa, thưa anh. Nhưng lũ vô lại ấy đã chạy trốn rồi..."

"Tôi chẳng ngạc nhiên đâu," gã kỵ sĩ nói, nhìn xuống phía dưới cây cầu, về phía đáy khe núi. "Tôi chẳng ngạc nhiên chút nào đâu. Tôi nghĩ ông cũng nên làm như vậy đi. Thời giờ gấp rút lắm."

Yurga không nhìn theo ánh mắt của kẻ lạ. Ông ta không muốn nhìn đống đầu lâu, xương sườn và xương ống chân nằm rải rác trong những tảng đá, ló ra khỏi mớ ngưu bàng và tầm ma phủ dưới đáy dòng suối khô cạn. Ông ta sợ rằng chỉ cần liếc thêm một phát nữa, nhìn lướt qua thêm một lần nữa những hốc mắt đen, mớ răng nhăn nhở và mấy khúc xương nứt nẻ, thứ gì đó trong ông ta sẽ vỡ mất, chút tàn dư của lòng can đảm tuyệt vọng trong ông ta sẽ xì ra như không khí thoát khỏi bong bóng của một con cá, và ông ta sẽ phóng ngược trở lại trên đường, kìm nén một tiếng hét, hệt như những gì tay đánh xe và cậu coi ngựa của ông ta đã làm chưa đầy một giờ trước đó.

"Ông còn chờ gì nữa?" gã kỵ sĩ nhẹ nhàng hỏi, kéo ngựa quay đầu lại. "Đợi đêm xuống à? Đến lúc ấy thì đã muộn rồi. Chúng sẽ đến tìm ông ngay khi trời bắt đầu tối. Thậm chí có thể còn sớm hơn. Đi thôi, leo lên sau tôi đi. Hai ta cần rời khỏi đây càng nhanh càng tốt."

"Nhưng còn cỗ xe, thưa anh?" Yurga gân cổ rú tướng lên, không biết là vì sợ hãi, tuyệt vọng hay giận dữ. "Và cả hàng hóa của tôi nữa? Đây là công sức của cả năm đấy! Tôi thà chết còn hơn! Tôi không bỏ nó đâu!"

"Tôi nghĩ ông vẫn chưa biết mình đang ở cái chốn khốn kiếp nào đâu, ông bạn ạ," kẻ lạ điềm tĩnh nói, chìa tay về phía nghĩa địa khủng khiếp bên dưới cây cầu. "Ông nói mình sẽ không rời khỏi cỗ xe của mình ư? Để tôi nói cho nghe, khi bóng tối buông xuống, ngay cả kho bạc của vua Dezmod cũng không cứu nổi ông đâu, chứ đừng nói là cỗ xe cà tàng của ông. Ông mắc chứng quái quỷ gì mà lại đi tắt qua vùng hoang dã này vậy? Ông không biết thứ gì đã xâm chiếm nơi này kể từ sau cuộc chiến ư?"

Yurga lắc đầu.

"Ông không biết," kẻ lạ gật đầu. "Nhưng ông đã thấy những thứ nằm ở dưới đó rồi nhỉ? Kể cũng khó lòng không nhận thấy chúng. Đó là tất cả những người từng đi tắt qua đây. Ấy thế mà ông vẫn nói rằng mình sẽ không rời xe. Và tôi băn khoăn tự hỏi ông có gì trong cỗ xe của

mình nhỉ?"

Yurga không đáp, nhưng quắc mắt lên nhìn gã kỵ sĩ, cố gắng lựa chọn giữa "xơ gai" và "giẻ rách cũ".

Gã kỵ sĩ xem chừng không quan tâm đến câu trả lời mấy. Gã trấn an con ngựa màu hạt dẻ của mình bấy giờ đang nhai miếng hàm thiếc và hất đầu.

"Làm ơn, thưa anh..." cuối cùng người lái buôn cũng lẩm bẩm. "Giúp tôi với. Hãy cứu tôi. Tôi sẽ đời đời biết ơn... Đừng bỏ đi... Tôi sẽ cho anh bất cứ điều gì anh muốn, bất cứ điều gì anh yêu cầu... Hãy cứu tôi, thưa anh!"

Kẻ lạ, hiện đang đặt cả hai tay lên núm yên của mình, bất chợt quay đầu về phía ông ta.

"Ông vừa bảo gì cơ?"

Yurga mở miệng nhưng không nói gì.

"Ông sẽ cho tôi bất cứ điều gì tôi yêu cầu hả? Nói lại lần nữa đi."

Yurga chép môi, ngậm miệng và ước gì bản thân đủ linh hoạt để tự đá đít chính mình. Đầu ông ta quay cuồng với đủ loại giả thuyết hão huyền về phần thưởng mà kẻ lạ kỳ quặc này có thể sẽ yêu cầu. Hầu hết số đó, bao gồm cả đặc quyền được hằng tuần tòm tem với người vợ trẻ má đỏ hây hây của ông ta, đều có vẻ không khủng khiếp bằng viễn cảnh để mất cỗ xe và chắc chắn không rùng rợn bằng khả năng trở thành một bộ xương trắng hếu nữa dưới đáy hẻm núi. Kinh nghiệm bán buôn thúc ông ta guồng óc nhẩm tính thật nhanh. Mặc dù không giống một tên lưu manh, kẻ lang thang hay trộm cướp điển hình - kiểu người xuất hiện nhan nhản trên đường sá sau cuộc chiến - gã kỵ sĩ chắc chắn cũng không phải là một người quyền quý hay trưởng quan, hay là một trong những tay hiệp sĩ kiêu ngạo tầm thường, tự cao tự đại và lấy việc cướp bóc hàng xóm làm trò vui. Yurga tính giá của gã sẽ không quá hai mươi đồng vàng. Tuy nhiên, bản năng con buôn của ông ta đã ngăn ông ta ra giá. Thế nên ông ta chỉ lẩm bẩm gì đó về việc sẽ "nhớ ơn trọn đời".

"Tôi đã hỏi ông," kẻ lạ điềm đạm nhắc nhở ông ta, sau khi đợi cho người lái buôn im lặng, "có phải ông sẽ cho tôi bất cứ điều gì tôi yêu cầu không?"

Không còn đường thoát nào nữa. Yurga nuốt nước bọt, cúi đầu và gật đầu đồng ý. Khác với mong đợi của Yurga, kẻ lạ không nở một nụ cười độc địa; ngược lại là đằng khác, gã không hề tỏ ra vui mừng trước thắng lợi của mình trong cuộc đàm phán. Nghiêng người trên yên ngựa, gã nhổ vào trong khe núi.

"Tôi đang làm gì thế này?" gã dữ tợn nói. "Tôi đang làm cái trò khốn kiếp gì thế này? Rồi, cứ vậy đi. Tôi sẽ cố gắng giúp ông thoát khỏi vụ này, mặc dù tôi chẳng biết liệu nó có dẫn đến một hồi kết thảm hại cho cả hai chúng ta hay không đâu. Nhưng nếu tôi thành công, đổi lại ông sẽ..."

Yurga co quắp lại, gần rơi lệ.

"Ông sẽ cho tôi," gã kỵ sĩ mặc áo choàng đen đột nhiên niệm rất nhanh, "bất cứ thứ gì ông bắt gặp ở nhà khi trở về, dẫu rằng không hề kỳ vọng nó. Ông có thề không?"

Yurga rên rỉ và nhanh chóng gật đầu.

"Tốt," kẻ lạ nhăn mặt. "Và bây giờ hãy đứng sang một bên đi. Tốt hơn hết ông nên chui trở xuống dưới cổ xe. Mặt trời sắp lặn rồi."

Gã xuống ngựa và cởi áo choàng khỏi vai. Yurga nhìn thấy kẻ lạ mang một thanh kiếm trên lưng, gắn vào một chiếc đai đeo chéo trước ngực. Ông ta mơ hồ cảm thấy hình như mình từng nghe nói về những người mang vũ khí theo kiểu tương tự. Chiếc áo khoác da màu đen ngang hông với tay áo dài lấp lánh đinh bạc có thể cho thấy kẻ lạ đến từ Novigrad hoặc các vùng lân cận, nhưng phong cách ăn mặc như vậy dạo gần đây đã trở nên phổ biến, đặc biệt là trong giới trẻ. Mặc dù kẻ lạ này không phải một thanh niên.

Sau khi tháo túi yên ra khỏi con ngựa của mình, gã kỵ sĩ quay lại. Treo lủng lẳng trên một sợi dây chuyền bạc quanh cổ gã là một miếng mề đay tròn. Gã ôm một chiếc rương nhỏ ốp kim loại và kẹp dưới một

cánh tay một gói đồ thuôn dài quấn trong da có thắt dây.

"Ông vẫn chưa chui xuống dưới xe sao?" gã hỏi, tiến lại gần. Yunga nhìn thấy khắc trên miếng mề đay là đầu một con sói với bộ hàm đầy răng nanh há ngoác. Ông ta sực nhớ ra.

"Có phải anh là... một thuật sĩ không? Thưa anh?"

Kẻ lạ nhún vai.

"Ông đoán đúng rồi. Một thuật sĩ. Bây giờ né ra đi. Sang phía bên kia xe. Đừng chui ra khỏi đó và nhớ giữ im lặng. Tôi phải ở một mình một lúc."

Yurga tuân lệnh. Ông ta cúi xuống bên bánh xe, quấn một chiếc áo choàng quanh mình. Ông ta không muốn quan sát việc kẻ lạ đang làm ở phía bên kia xe, lại càng chẳng muốn nhìn mớ xương xấu dưới đáy khe núi. Thế nên ông ta nhìn đôi giày của mình và ngắm mấy chồi rêu xanh hình ngôi sao mọc trên những tấm gỗ mục nát của cây cầu.

Một thuật sĩ.

Mặt trời đang lặn.

Ông ta nghe thấy tiếng bước chân.

Chậm rãi, rất chậm rãi, kẻ lạ bước ra từ phía sau xe, tiến vào giữa cây cầu. Gã quay lưng về phía Yurga, và ông ta thấy thanh kiếm trên lưng gã không phải thanh kiếm mình đã thấy ban nãy. Bây giờ nó là một món vũ khí đẹp lộng lẫy; chuôi, cánh đốc và các miếng gắn trên bao kiếm lấp lánh như những vì sao. Ngay cả trong bóng tối đang dần buông, nó cũng phản chiếu ánh sáng, mặc dù giờ gần như chẳng có tí ánh sáng nào nữa; kể cả quầng sáng tím vàng mới thoáng trước hãy còn phủ trên khu rừng.

"Thưa anh..."

Kẻ lạ quay đầu lại. Yurga thiếu chút nữa không kìm nổi tiếng hét.

Khuôn mặt của kẻ lạ trắng bệch - trắng và lỗ chỗ, chẳng khác nào pho mát đã vắt ráo nước và mở ra khỏi miếng vải bọc. Và mắt gã... Trời đất quỷ thần ơi, thứ gì đó hú lên bên trong Yurga. Mắt gã...

"Phía sau xe. Ngay," kẻ lạ gay gắt nói. Đó không phải cái giọng Yurga đã nghe thấy ban nãy. Người lái buôn đột nhiên cảm thấy bàng quang căng đầy của mình bức bối kinh khủng. Kẻ lạ quay lại và đi dọc cây cầu.

Một thuật sĩ.

Con ngựa bị buộc vào giá xe khịt mũi, hí và khẽ giậm vó trên các thanh xà.

Một con muỗi vo ve trên tai Yurga. Người lái buôn thậm chí còn không nhúc nhích lấy một tay để xua nó đi. Con thứ hai nhập bọn cùng nó. Hàng đám mây muỗi đang vo ve trong bụi rậm ở phía bên kia khe núi. Vo ve.

Và hú.

Yurga nghiến chặt răng lại cho đến khi thấy đau, nhận ra rằng đó không phải muỗi.

Từ bóng tối đang mỗi lúc một dày đặc ở phía khe núi cỏ cây mọc um tùm, một số bóng hình nhỏ, dị dạng xuất hiện - cao chưa đến một mét hai, còm nha còm nhom, chẳng khác nào bộ xương. Chúng bước lên cầu với dáng đi kỳ dị, như kiểu đi của diệc, chân giơ cao, làm những động tác ngắt quãng, giật cục khi chúng nhấc cái đầu gối xương xẩu lên. Bên dưới vầng trán phẳng và bẩn, đôi mắt của chúng rực sắc vàng ệch, còn mớ răng nanh nhỏ nhọn hoắt ánh lên trắng ởn trong những bộ mồm rộng, hệt như ếch. Chúng đến gần hơn, rít lên.

Kẻ lạ đứng bất động như một pho tượng ở giữa cây cầu, đột nhiên giơ tay phải lên, dùng những ngón tay tạo thành một hình dạng kỳ quái. Lũ quái thú nhỏ con lùi lại, rít lên ồn ã, trước khi một lần nữa tiến tới trên cặp chân trước khẳng khiu lăm lăm móng vuốt, phóng rất nhanh, càng lúc càng nhanh hơn.

Móng vuốt cào vào lớp gỗ ở bên trái, thêm một con quái vật nữa từ dưới cây cầu nhảy lên trong khi những con còn lại trên bờ vực xộc đến với những bước nhảy khiến người ta sững sờ. Kẻ lạ xoay người tại chỗ và thanh kiếm, bấy giờ bỗng dưng xuất hiện trong tay gã, loáng lên.

Đầu của sinh vật đang trèo lên cầu bắn văng lên trên không tận hai thước, kéo theo sau nguyên một dải máu. Thế rồi gã tóc bạc xộc vào một đám bọn chúng và tung hoành ngang dọc, nhoay nhoáy chém khắp tứ bề. Lũ quái vật, vung tay và kêu gào, tấn công gã từ mọi phía, thây kệ lưỡi kiếm chói lòa đang xẻ thịt mình như dao cạo. Yurga co rúm lại, ôm sát lấy cỗ xe.

Một thứ gì đó rơi xuống ngay dưới chân ông ta, vấy máu tung tóe lên người ông ta. Đó là một bàn tay dài, xương xẩu, có bốn móng và đầy vảy, trông như chân gà.

Người lái buôn hét lên.

Ông ta cảm thấy thứ gì đó phóng vụt qua mình. Co rúm người, ông ta định nhào xuống dưới gầm xe. Nhưng đúng lúc đó, có thứ gì đáp lên cổ ông ta rồi một bàn tay đầy vảy túm lấy thái dương và bên má ông ta. Ông ta che mắt, gào lên và giật giật đầu, chồm dậy loạng choạng bước ra giữa cầu, vấp phải những thi thể nằm ngổn ngang trên lớp gỗ. Một trận chiến đang diễn ra ở đó - nhưng Yurga không thể nhìn thấy gì ngoài một bầy đàn hung tợn, một khối nhung nhúc, bên trong đó là lưỡi kiếm bạc liên tục lấp loáng.

"Cứu tôôôôôi!" ông ta rú lên, cảm thấy những chiếc răng nanh sắc nhọn cắn xuyên qua lớp nỉ trên mũ trùm đầu và găm vào phía sau đầu ông ta.

"Cúi xuống!"

Ông ta gục cằm vào ngực, dõi theo ánh lấp loáng của lưỡi kiếm. Nó rít lên trong không trung và sượt qua mũ ông ta. Yurga nghe thấy một âm thanh lạo xạo gớm ghiếc, nhoen nhoét và rồi một chất lỏng ấm nóng ộc xuống lưng ông ta. Ông ta khuỵu gối, bị khối nặng nay đã trở nên trơ ì treo trên cổ kéo xuống.

Ông ta nhìn ba con quái vật khác lao ra từ dưới cây cầu. Chúng nhảy chồm chồm như một lũ châu chấu kỳ quái, bám chặt vào đùi kẻ lạ. Một con bị lãnh một đòn chém nhanh gọn ngang cái mõm cóc của mình, thẳng người đưa chân vài bước rồi ngã xuống lớp gỗ. Một con

khác bị đánh bằng đầu chót mũi kiếm, gục xuống co giật. Những con còn lại tràn đến quây gã tóc bạc như một đàn kiến, đẩy gã về phía mép cầu. Một con bay văng ra khỏi bầy, người ưỡn cong ra sau, nó phun máu, run rẩy và hú lên, và đúng lúc ấy, toàn bộ cái khối nhung nhúc sôi sục kia loạng choạng ngã nhào khỏi mép cầu và lao thẳng xuống khe núi. Yurga nằm sấp xuống đất, lấy hai tay che đầu.

Từ bên dưới cây cầu, ông ta nghe thấy tiếng ré đắc thắng của lũ quái vật đột nhiên biến thành tiếng tru đầy đau đớn, và những tiếng tru đó bị tiếng rít gió của lưỡi kiếm làm cho câm bặt. Sau đó, từ trong bóng tối phát ra tiếng đá rầm rầm và tiếng răng rắc của những bộ xương bị đạp bẹp, rồi tiếng rít của một thanh kiếm bổ xuống lại vang lên, đi cùng nó là một tiếng thét kinh hoàng, tuyệt vọng đột ngột tắt lịm.

Sau đó chỉ có sự im lặng, bị cắt ngang bởi tiếng kêu bất chợt của một con chim hoảng hốt, giữa những ngọn cây cao chót vót sâu trong rừng. Và rồi con chim cũng im lặng nốt.

Yurga nuốt nước bọt, ngẩng đầu lên và khó nhọc đứng dậy. Bốn bề vẫn tĩnh lặng; ngay cả tiếng lá xào xạc cũng chẳng có, cả khu rừng như đã kinh hãi đến điếng người. Những đám mây nham nhở che khuất bầu trời.

"Này..."

Ông ta quay lại, bất giác giơ tay lên tự vệ. Gã thuật sĩ đứng trước mặt ông ta, bất động, đen sì, thanh kiếm sáng chói trong bàn tay đã hạ xuống. Yurga nhận thấy gã đang đứng hơi xiên xẹo thế nào đó, nghiêng người sang một bên.

"Có chuyện gì vậy, thưa anh?"

Gã thuật sĩ không đáp. Gã bước một bước, vụng về và nặng nhọc, đi khập khiễng bằng chân trái. Gã chìa một tay ra và nắm lấy cỗ xe. Yurga nhìn thấy máu, đen và sáng loáng, nhỏ xuống những tấm gỗ.

"Anh bị thương rồi, thưa anh!"

Gã thuật sĩ không đáp. Nhìn thẳng vào mắt người lái buôn, gã tựa

người vào thùng xe và từ từ gục xuống cầu.

II

"Cẩn thận, cứ từ từ nào... Dưới đầu anh ta ấy... Một người trong số các ngươi đỡ đầu anh ta đi!"

"Đây, đây, lên xe!"

"Trời đất quỷ thần ơi, anh ta sẽ chảy máu đến chết mất... Ông Yurga, máu đang thấm qua lớp băng..."

"Im lặng! Lái tiếp đi, Pokvit, nhanh lên! Quấn cho anh ta một tấm da cừu đi, Vell, ngươi không thấy anh ta run như thế nào sao?"

"Tôi có nên đổ một ít vodka xuống cổ họng anh ta không?"

"Ngươi không thấy anh ta đang bất tỉnh à? Ngươi làm ta ngạc nhiên thật đấy, Vell. Nhưng hãy đưa ta chỗ vodka đó đi, ta cần làm một ly... Đồ chó má, đồ vô lại, đồ hèn nhát! Cứ thế bỏ chạy và bỏ mặc ta một mình!"

"Ông Yurga! Anh ta nói gì kìa!"

"Gì? Anh ta đang nói gì vậy?"

"Ờm, không nghe rõ... có vẻ là một cái tên..."

"Tên gì?"

"Yennefer..."

III

"Tôi đang ở đâu thế?"

"Nằm yên đi, thưa anh, đừng cử động, không là mọi thứ sẽ lại toác ra bây giờ. Lũ sinh vật đê tiện đó đã cắn sâu tận xương đùi anh, anh mất nhiều máu lắm... Anh không nhận ra tôi sao? Là Yurga đấy! Anh đã cứu tôi trên cây cầu, anh có nhớ không?"

"À..."

"Anh có khát không?"

"Khát kinh khủng..."

"Uống đi, thưa anh, uống đi. Anh đang lên cơn sốt."

"Yurga... Chúng ta đang ở đâu thế?"

"Chúng ta đang đi trong xe của tôi. Đừng nói gì cả, thưa anh, đừng cử động. Chúng tôi đã phải đánh liều ra khỏi rừng để đến các khu định cư của con người. Chúng ta phải tìm một người có khả năng chữa bệnh. Có lẽ thứ chúng tôi đã bó quanh chân anh không đủ rồi. Máu không ngừng tuôn ra..."

"Yurga..."

"Vâng, thưa anh?"

"Trong ngực tôi... Một cái lọ... Có sáp niêm màu xanh lá. Gỡ bỏ miếng niêm và cho tôi uống nó... Đổ vào một cái bát. Hãy rửa cái bát đấy thật kỹ, đừng để ai chạm vào cái lọ... Nếu ông coi trọng mạng sống của mình... Nhanh lên, Yurga. Khốn kiếp, cái xe này lắc kinh quá... Cái lọ, Yurga..."

"Tôi có nó rồi đây... Uống đi, thưa anh."

"Cảm ơn... Bây giờ hãy chú ý này. Chẳng bao lâu sau tôi sẽ chìm vào giấc ngủ. Tôi sẽ quẫy người loạn xạ và nói sảng, sau đó nằm im như chết rồi. Không có gì đâu, đừng lo sợ..."

"Hãy nằm yên đi, thưa anh, không là vết thương sẽ toác ra và anh sẽ mất máu đấy."

Gã lại ngả người xuống tấm da, quay đầu đi và cảm thấy người lái buôn đắp cho mình một tấm da cừu và một chiếc chăn nồng nặc mùi mồ hôi ngựa. Cỗ xe rung lắc và cứ mỗi cú xóc là lại có những cơn đau dữ dội bắn xuyên qua đùi và hông gã. Geralt nghiến răng. Gã nhìn thấy trên đầu mình hàng...

... tỉ tỉ ngôi sao. Gần đến mức gã như có thể đưa tay ra và chạm vào.

Ngay trên đầu gã, ngay trên những ngọn cây.

Vừa đi, gã vừa lựa đường để tránh xa nguồn sáng, tránh xa ánh quầng rạng của những đống lửa, nép mình trong vùng bóng tối nhấp nhô. Làm vậy không dễ dàng chút nào - hàng bao đống lửa linh sam đang hừng hực cháy khắp xung quanh, hắt lên bầu trời một quầng sáng đỏ rực xen lẫn những tia lửa, tung vào bóng tối những dải cờ khói sáng màu hơn, lách tách, bùng lên thành một ngọn lửa giữa những bóng người đang nhảy múa xung quanh.

Geralt dừng lại để nhường đường cho một đám rước điên cuồng, náo nhiệt và hỗn loạn, bấy giờ đang cản đường gã và lảo đảo đi về phía gà. Ai đó kéo cánh tay gã, cố gắng dúi vào một cốc bia gỗ, nhỏ bọt tong tỏng. Gã từ chối và nhẹ nhàng nhưng dứt khoát đẩy người đàn ông đang chân đăm đá chân chiêu và làm bia sánh tung tóe ra khỏi cái thùng nhỏ mình đang ôm dưới một bên tay. Geralt không muốn uống.

Vào một đêm như thế này thì không.

Gần đó - trên một giàn gỗ bạch dương sừng sững vươn mình trên một đống lửa khổng lồ - vua Hội Tháng Năm tóc vàng, đội trên đầu một vòng hoa và mặc quần vải thô, đang hôn nữ vương Hội Tháng Năm tóc đỏ, ôm lấy bộ ngực cô qua lớp áo mỏng, ướt đẫm mồ hôi. Nhà vua đã hơi quá chén và loạng choạng, cố gắng giữ thăng bằng trong khi ôm lấy nữ vương, áp một nắm tay đang cầm cốc bia vào lưng cô. Nữ vương cũng chẳng còn tỉnh táo mấy, đeo một vòng hoa đã trượt xuống tận mắt, bám lấy cổ nhà vua và dựa sát vào anh ta đầy chờ đợi. Đám đông đang nhảy múa bên dưới giàn gỗ, ca hát, la hét và lắc những chiếc cột được trang trí các vòng hoa lá.

"Beltane!" một người phụ nữ trẻ, thấp bé hét lên ngay bên tai Geralt. Cô kéo tay áo gã, buộc gã quay lại giữa đám rước đang vây kín họ. Cô nhún nhảy bên gã, đưa váy dập dờn và hất tung mái tóc đầy hoa của mình. Gã để cô xoay gã theo điệu nhảy và xoay người, linh lợi tránh các cặp đôi khác.

"Beltane! Đêm Tiền Tháng Năm!"

Bên cạnh họ có cuộc vật lộn, một tiếng hét và tiếng cười căng thẳng của một phụ nữ trẻ khác, giả vờ chống cự và phản kháng khi bị một người đàn ông trẻ bế lên đưa vào trong bóng tối, bên ngoài vòng tròn ánh sáng. Đám rước la hét ồn ào, rồng rắn đi giữa các đống lửa. Có người vấp ngã làm vòng tay bị đứt quãng, khiến đám rước bị chia thành nhiều nhóm nhỏ hơn.

Người phụ nữ trẻ đưa mắt nhìn Geralt từ dưới mớ lá điểm trang lông mày, tiến lại gần hơn và hối hả ép mình vào gã, choàng tay ôm quanh người gã và thở hổn hển. Gã nắm lấy cô một cách thô bạo hơn dự định và cảm nhận được sự ẩm ướt nóng bỏng của cơ thể cô, rõ rệt trên đôi bàn tay gã qua lớp vải lanh mỏng đang ép vào lưng cô. Cô ngẩng đầu lên. Mắt cô nhắm nghiền và hàm răng của cô ánh lên dưới bờ môi trên đang cong nhếch lên. Cô có mùi mồ hôi và cỏ mật, mùi của khói và sự thèm khát.

Tại sao lại không cơ chứ? gã thầm nghĩ, vò nhàu chiếc váy của cô và dùng tay nắn bóp lưng cô, tận hưởng hơi ấm ẩm ướt, nóng bỏng trên ngón tay. Người phụ nữ không phải mẫu người của gã. Cô quá nhỏ nhắn và quá đầy đặn - dưới bàn tay mình gã cảm thấy đường lằn, nơi phần vạt trên quá chật của chiếc váy đang lem vào cơ thể cô, chia lưng cô thành hai đường cong rõ rệt, nơi lẽ ra gã phải không cảm thấy gì. *Tại sao lại không cơ chứ?* gã thầm nghĩ. *Xét cho cùng, vào một đêm như thế này... Nó có nghĩa lý gì đâu.*

Beltane... Các đống lửa trải đến tận chân trời. Beltane, Đêm Tiền Tháng Năm.

Đống lửa gần nhất ngấu nghiến nuốt những cành thông khô chĩa tua tủa bấy giờ đang bị ném lộp bộp vào đó, bùng lên với một ánh chớp vàng, soi tỏ mọi thứ. Mắt cô gái trẻ mở to, nhìn lên khuôn mặt gã. Gã nghe thấy cô hít vào, cảm thấy cô căng người lên và thô bạo thọc tay vào ngực gã. Gã buông cô ra ngay lập tức. Cô do dự. Cô nghiêng mình ra cách một cánh tay, nhưng hông vẫn không rời khỏi đùi gã. Cô cúi đầu, sau đó rút tay về và lùi lại, nhìn sang một bên.

Họ đứng bất động trong giây lát cho đến khi đoàn rước trên đường quay trở lại chen vào giữa hai người, một lần nữa thúc và xô đẩy họ. Người phụ nữ trẻ nhanh chóng quay mình bỏ đi, lóng ngóng tìm cách nhập bọn với đoàn người nhảy múa. Cô ngoái lại nhìn. Chỉ đúng một lần.

Beltane...

Ta đang làm gì ở đây vậy?

Một ngôi sao tỏa sáng trong bóng tối, lấp lánh, thu hút ánh nhìn của gã. Miếng mề đay quanh cổ gã thuật sĩ rung lên. Geralt bất giác giãn đồng tử, thị lực của gã dễ dàng nhìn thấu bức màn tăm tối.

Nàng không phải một phụ nữ nông dân. Phụ nữ nông dân không mặc áo choàng nhung đen. Phụ nữ nông dân - bị đàn ông khiêng hoặc kéo vào bụi cây - la hét, cười khúc khích, vặn vẹo và căng cứng cơ thể như cá hồi bị kéo lên khỏi mặt nước. Không ai trong số họ tạo ra ấn tượng chính *mình* mới là người dẫn những người tình cao ráo, tóc hoe vàng mặc áo hở ngực vào trong bóng tối.

Phụ nữ nông dân không bao giờ đeo ruy băng nhung hay những ngôi sao đá vỏ chai nạm kim cương quanh cổ.

"Yennefer."

Đôi mắt tím mở to bừng sáng trên khuôn mặt thuôn nhọn nhợt nhạt.

"Geralt..."

Nàng thả bàn tay cậu trai tóc vàng có bộ ngực bị mồ hôi làm cho sáng bóng như một tấm đồng. Chàng trai loạng choạng, lảo đảo, khuỵu gối xuống, quay đầu, nhìn xung quanh và chớp mắt. Cậu ta chậm rãi đứng dậy, liếc nhìn họ với vẻ ngây ngô và xấu hổ, rồi lảo đảo tiến về phía đống lửa. Nàng pháp sư thậm chí còn không liếc nhìn cậu ta. Nàng chăm chú nhìn gã thuật sĩ, tay nàng nắm chặt mép áo choàng của mình.

"Gặp nàng thật vui," gã ung dung nói. Gã ngay lập tức cảm thấy sự căng thẳng giữa họ tan biến dần.

"Thật vậy," nàng mỉm cười. Hình như gã trông thấy nét gì đó thiếu tự nhiên trong nụ cười, nhưng gã không xác định nổi.

"Em không phủ nhận quả là một bất ngờ thú vị. Chàng đang làm gì ở đây vậy, Geralt? Ô... Xin lỗi, thứ lỗi cho sự vô ý của em nhé. Tất nhiên là chúng ta đang làm cùng một điều như nhau rồi. Xét cho cùng, đây là lễ Beltane mà. Chỉ có điều chàng có thể nói là đã bắt quả tang em."

"Ta đã phá ngang việc của nàng."

"Em sẽ không sao đâu," nàng cười phá lên. "Đêm hãy còn sớm. Em sẽ quyến rũ một người khác nếu nổi hứng."

"Thật đáng tiếc là ta không thể làm được điều đó," gã nói, cố hết sức để giả bộ thờ ơ. "Mới ban nãy, một cô nàng nhìn thấy mắt ta trong ánh sáng và bỏ trốn."

"Vào lúc bình minh," nàng nói, nụ cười ngày càng thêm phần giả dối, "khi thực sự buông thả, họ sẽ không để ý đến điều ấy nữa. Chàng sẽ tìm được người khác, cứ chờ mà xem..."

"Yen..." Những từ còn lại mắc kẹt trong cổ họng gã. Họ nhìn nhau một hồi rất, rất lâu, và ánh lửa phản chiếu đỏ rực trên mặt họ. Yennefer đột nhiên thở dài, để hàng mi che kín cặp mắt.

"Geralt, không. Đừng bắt đầu..."

"Là lễ Beltane mà," gã ngắt lời. "Nàng đã quên rồi ư?"

Nàng từ từ tiến lại gần, chạm cánh tay gã rồi chậm rãi và thận trọng rúc vào người gã, trán tựa lên ngực gã. Geralt vuốt ve mái tóc đen nhánh màu lông quạ của nàng, xõa thành từng lọn cong cong như những con rắn.

"Tin em đi," nàng thì thầm và ngẩng đầu lên. "Em sẽ chẳng chần chừ gì đâu, nếu đây chỉ là... Nhưng chỉ vô nghĩa mà thôi. Mọi thứ sẽ lại bắt đầu và kết thúc như lần trước. Sẽ chỉ vô nghĩa nếu chúng ta..."

"Liệu mọi thứ phải có ý nghĩa sao? Là lễ Beltane mà."

"Beltane," nàng quay đầu đi. "Thế thì sao? Điều gì đó đã lôi kéo chúng ta đến với những đống lửa này, đến với những người đang say

sưa vui thú. Đúng lý ra, chúng ta phải khiêu vũ, buông thả bản thân, chếnh choáng một chút và tận dụng cái dịp khi mà các quy tắc đạo đức được thả lỏng hằng năm, vốn gắn bó chặt chẽ với việc kỷ niệm chu kỳ tự nhiên bất tận. Và, nhìn mà xem, chúng ta tình cờ gặp nhau sau... Đã bao lâu rồi nhỉ... Một năm à?"

"Một năm, hai tháng và mười tám ngày."

"Cảm động quá. Có phải cố ý không thế?"

"Đúng rồi đấy. Yen..."

"Geralt," nàng ngắt lời, đột ngột lùi ra và hất đầu. "Hãy để em làm mọi sự trở nên thực sự rõ ràng. Em không muốn."

Gã gật đầu để cho biết điều đó đã đủ rõ ràng rồi.

Yennefer hất chiếc áo choàng của mình qua một bên vai. Bên dưới áo choàng, nàng mặc một chiếc áo rất mỏng, màu trắng với váy đen thắt đai bạc.

"Em không muốn," nàng nói thêm lần nữa, "bắt đầu lại. Và nghĩ đến việc cùng chàng làm... cái chuyện em định làm với cậu tóc vàng kia.. Theo những quy tắc tương tự... Geralt à, đối với em, ý nghĩ đó xem chừng hơi thiếu đứng đắn. Một sự sỉ nhục đối với cả hai ta. Chàng hiểu không?"

Gã gật đầu một lần nữa. Nàng nhìn gã từ bên dưới hàng mi cụp xuống.

"Chàng sẽ rời đi chứ?"

"Không."

Nàng im lặng một lúc, bồn chồn ngó ngoáy.

"Chàng giận à?"

"Không."

"Rồi, hãy ngồi xuống một nơi nào đó đi, tránh xa cảnh náo nhiệt này, hãy nói chuyện một lúc nào. Bởi vì, như chàng thấy đấy, em rất mừng vì chúng ta đã gặp nhau. Thật đấy. Chúng ta hãy ngồi lại với nhau một lúc đi. Được chứ?"

"Ừ, Yen."

Họ đi vào bóng tối, xa hẳn ngoài bãi lầy, về phía bức tường cây đen sì, tránh các cặp đôi đang ôm hôn nhau. Họ phải đi cả chặng đường dài mới tìm được một nơi vắng vẻ. Một đỉnh đồi khô điểm một bụi cây bách xù, mảnh mai như bụt mọc.

Nàng pháp sư tháo ghim cài khỏi áo choàng, giũ áo ra và trải lên nền đất. Gã ngồi xuống bên cạnh nàng. Gã rất muốn ôm nàng vào lòng, nhưng bản tính ngang ngược đã ngăn gã lại. Yennefer phủi sạch chiếc áo đã cởi rất nhiều cúc của mình, nhìn xoáy vào gã, thở dài và ôm lấy gã. Gã phần nào đã lường được điều ấy. Nàng phải dồn sức mới có thể đọc suy nghĩ gã, nhưng đã vô tình cảm nhận được ý định gã.

Họ không nói gì.

"Ôi, khốn kiếp," nàng bất chợt nói, lui ra. Nàng giơ tay và thốt lên một câu thần chú. Những quả cầu màu đỏ và xanh lá bay trên đầu họ, vỡ tung trên cao, tạo thành những bông hoa mịn màng sặc sỡ. Tiếng cười và hò reo vui vẻ vọng lên từ các đống lửa.

"Beltane..." nàng cay đắng nói. "Đêm Tiền Tháng Năm... Chu kỳ lặp lại. Hãy để họ tận hưởng... nếu họ có thể."

Có một số pháp sư khác quanh đó. Xa xa, ba tia sét màu cam bắn lên bầu trời và xa hơn nữa, bên khu rừng, bùng lên cả một cột nước với đủ loại đá màu cầu vồng xoay tít. Đám người bên các đống lửa kinh ngạc há hốc mồm và kêu lên. Geralt căng thẳng, vuốt ve những lọn tóc của Yennefer và hít vào mùi hương tử đinh hương và quả lý gai tỏa ra. *Nếu ta ham muốn nàng quá mãnh liệt,* gã thầm nghĩ, *nàng sẽ cảm nhận được điều đó và nàng sẽ thấy mất hứng. Nàng sẽ sửng cồ lên, nàng sẽ cáu kỉnh và xua đuổi ta. Ta sẽ bình tĩnh hỏi nàng xem tình hình nàng thế nào...*

"Không có gì để báo cáo đâu," nàng nói, và có gì đó run run trong giọng nàng. "Không có gì đáng nói cả."

"Đừng làm vậy với ta, Yen. Đừng đọc tâm trí ta. Nó làm ta thấy không yên tâm."

"Tha thứ cho em nhé. Nó tự động xảy ra thôi. Và tình hình chàng có gì mới không, Geralt?"

"Không có gì. Không có gì đáng nói cả."

Họ im lặng.

"Beltane!" nàng đột nhiên quát, và gã cảm thấy cánh tay đang áp vào ngực gã của nàng cứng lại và căng ra. "Họ đang tận hưởng vui thú. Họ đang ăn mừng chu kỳ thiên nhiên tự tái sinh vĩnh cửu. Thế còn chúng ta? Chúng ta đang làm gì ở đây? Chúng ta, những thứ cổ vật, phải chịu kiếp diệt vong, tuyệt chủng và lãng quên? Tự nhiên được tái sinh, vòng tuần hoàn tiếp tục. Nhưng chúng ta lại không thế, Geralt ạ. Chúng ta không thể sinh sản. Chúng ta đã bị tước mất tiềm năng đó. Chúng ta được ban cho khả năng làm những điều phi thường với thiên nhiên, thỉnh thoảng còn đi ngược hẳn lại nó. Đồng thời, thứ tự nhiên cũng như bình dị nhất trần đời đã bị tước khỏi chúng ta. Chúng ta sống lâu hơn họ thì đã sao nào? Sau khi mùa đông của chúng ta trôi qua, mùa xuân sẽ đến, và chúng ta sẽ không tái sinh; những gì đi đến hồi kết sẽ kết thúc cùng với chúng ta. Nhưng cả em và chàng đều bị hút về phía những đống lửa đó, mặc dù sự hiện diện của chúng ta ở đây là một sự nhạo báng độc ác, bỉ ổi đối với thế giới này."

Gã im lặng. Gã không thích những lúc nàng rơi vào tâm trạng kiểu vậy, một tâm trạng với ngọn nguồn gã biết quá rõ. *Một lần nữa,* gã thầm nghĩ, *một lần nữa nó lại bắt đầu hành hạ nàng. Từng có thời nàng như thể đã quên, như thể nàng đã chấp nhận nó như những người khác.* Gã ấp lấy nàng, ôm nàng, đung đưa nàng một cách hết sức nhẹ nhàng như một đứa trẻ. Nàng để gã làm vậy. Điều ấy không làm gã ngạc nhiên. Gã biết nàng cần nó.

"Chàng biết không, Geralt," nàng bất chợt nói, giờ đã điềm tĩnh lại. "Em nhớ nhất sự im lặng của chàng đấy."

Gã chạm vào tóc và tai nàng bằng miệng. *Ta khao khát nàng, Yen,* gã thầm nghĩ, *ta khao khát nàng, nhưng nàng biết điều đó. Nàng biết điều đó phải không, Yen?*

"Vâng, em biết," nàng thì thầm.

"Yen..."

Nàng lại thở dài.

"Chỉ hôm nay thôi," nàng nói, nhìn gã với cặp mắt mở to. "Chỉ đêm nay thôi, nó sẽ sớm biến mất. Hãy để đây là lễ Beltane của chúng ta. Chúng ta sẽ chia tay vào buổi sáng. Đừng mong đợi gì hơn thế; em không thể, em không thể... Hãy tha thứ cho em. Nếu em đã làm tổn thương chàng, hãy hôn em và đi đi."

"Nếu hôn nàng, ta sẽ không bỏ đi đâu."

"Em đang trông mong điều đó đấy."

Nàng nghiêng đầu. Gã chạm môi mình lên đôi môi hé mở của nàng. Ngập ngừng. Đầu tiên là môi trên, sau đó là môi dưới. Gã đan ngón tay vào những lọn tóc uốn lượn của nàng, chạm vào tai nàng, chiếc bông tai kim cương, cổ nàng. Yennefer, đáp lại nụ hôn, bám chặt lấy gã, và những ngón tay lanh lẹ của nàng tháo mớ khóa trên áo khoác gã một cách nhanh chóng và quyết đoán.

Nàng ngả xuống chiếc áo choàng trải trên lớp rêu mềm. Gã áp miệng mình vào ngực nàng, cảm thấy núm vú cứng lại và hằn lên làn vải áo mỏng manh của nàng. Nàng thở gấp.

"Yen..."

"Đừng nói gì cả... Xin chàng đấy..."

Động chạm vào làn da trần trụi, mịn màng, mát lạnh của nàng khiến các ngón cùng lòng bàn tay gã râm ran. Một cơn rùng mình truyền dọc tấm lưng của gã đang bị móng tay nàng găm vào. Vọng đến từ đống lửa là tiếng la hét, ca hát, một tiếng còi; một đám mây tia lửa xa xăm trong làn khói tím. Những cái vuốt ve và động chạm. Gã chạm vào nàng. Nàng chạm vào gã. Một cơn rùng mình. Và sự nôn nóng. Làn da trên cặp đùi thon gọn của nàng trượt qua, ghì lấy hông gã, khép lại như một gọng kìm.

Beltane!

Nhịp thở, xẻ ra thành những tiếng hổn hển. Những đốm sáng lóe lên bên dưới mí mắt họ, mùi hương tử đinh hương và quả lý gai. Nữ vương Tháng Năm và vua Tháng Năm ư? Một sự chế nhạo đầy báng bổ ư? Lãng quên ư?

Beltane! Đêm Tiền Tháng Năm!

Một tiếng rên rỉ. Của nàng ư? Của gã ư? Những lọn tóc đen trên mắt, trên miệng. Những ngón tay đan vào nhau, bàn tay run rẩy. Một tiếng gào. Của nàng ư? Lông mi đen. Một tiếng rên rỉ. Của gã ư?

Im lặng. Im lặng vĩnh cửu.

Beltane.. Những đống lửa trải đến tận chân trời...

"Yen!"

"Ôi, Geralt..."

"Yen... Nàng đang khóc à?"

"Không!"

"Yen..."

"Em đã hứa với chính mình... Em đã hứa..."

"Đừng nói gì cả. Không cần đâu. Nàng không lạnh à?"

"Vâng, em lạnh."

"Thế còn bây giờ?"

"Bây giờ em ấm hơn rồi."

Bầu trời sáng dần với một tốc độ đáng sợ, những đường viền của bức tường cây đen kịt trở nên rõ nét hơn, đường răng cưa đặc trưng của các ngọn cây hiện ra trên nền âm u vô hình vô dạng. Sắc xanh lam báo hiệu bình minh ló dạng từ đằng sau, trải khắp đường chân trời, dập tắt những ngọn đèn sao. Trời đã trở nên mát mẻ hơn. Gã ôm nàng chặt hơn và đắp chiếc áo choàng của mình cho nàng.

"Geralt?"

"Hử?"

"Chẳng bao lâu nữa bình minh sẽ lên đấy."

"Ta biết."

"Em có làm chàng thấy tổn thương không?"

"Hơi hơi."

"Nó sẽ lại bắt đầu ư?"

"Nó chưa bao giờ kết thúc cả."

"Làm ơn... Chàng làm cho em cảm thấy..."

"Đừng nói gì cả. Mọi sự đều ổn mà."

Mùi khói len lỏi giữa đám thạch thảo. Mùi hương tử đinh hương và quả lý gai.

"Geralt?"

"Sao?"

"Chàng có nhớ cái lần chúng ta gặp nhau ở dãy Cú không? Và con rồng vàng đó nữa... Nó tên là gì nhỉ?"

"Ba Con Quạ. Ừ, ta nhớ."

"Nó đã bảo chúng ta..."

"Ta nhớ mà, Yen."

Nàng hôn lên nơi cổ giao với xương đòn của gã và sau đó rúc đầu vào, cù gã bằng tóc mình.

"Chúng ta là một cặp trời sinh," nàng thì thầm. "Có khi chúng ta là định mệnh của nhau đấy nhỉ? Nhưng sẽ không có gì nảy sinh từ đấy hết. Thật đáng tiếc, nhưng khi bình minh ló dạng, chúng ta sẽ chia tay nhau. Sự tình không thể khác được. Chúng ta phải chia tay nhau để không làm tổn thương nhau. Hai chúng ta, được định mệnh an bài cho thuộc về nhau. Được tạo ra cho nhau. Thật đáng tiếc. Đấng nào, hoặc những đấng nào, đã tạo ra chúng ta cho nhau đáng lẽ phải bỏ thêm nhiều công sức hơn. Mỗi mình định mệnh thôi là chưa đủ, quá ít. Cần hơn thế nữa. Tha thứ cho em nhé. Em phải nói cho chàng biết như vậy."

"Ta biết."

"Em biết hành động làm tình của chúng ta chỉ là vô nghĩa."

"Nàng sai rồi. Không phải thế đâu. Bất chấp mọi thứ."

"Đến Cintra đi, Geralt."

"Hả?"

"Đến Cintra đi. Hãy đến đó và lần này đừng bỏ cuộc. Đừng làm điều chàng đã làm hồi đó... Hồi chàng đến đó..."

"Làm sao nàng biết được điều ấy?"

"Em biết tất cả mọi thứ về chàng. Chàng quên rồi à? Đến Cintra đi, hãy đến đó nhanh nhất có thể. Thời tăm tối đang đến gần, Geralt ạ. Rất tăm tối. Chàng không thể đến muộn..."

"Yen..."

"Xin đừng nói gì cả."

Trời trở nên mát hơn. Mỗi lúc một mát hơn. Và mỗi lúc một sáng hơn.

"Đừng đi vội. Đợi cho đến bình minh đã..."

"Vâng, cùng đợi nào."

IV

"Đừng động đậy, thưa anh. Tôi phải thay băng cho anh. Vết thương đang trở nên nhoe nhoét và chân của anh đang sưng lên rất khủng khiếp. Trời đất quỷ thần ơi, trông nó gớm ghiếc quá... Chúng ta phải tìm cho ra một y sĩ nhanh nhất có thể..."

"Kệ mẹ y sĩ," gã thuật sĩ rên rỉ. "Đưa cho tôi cái rương, Yurga. Ừ, cái lọ đấy... Hãy đổ nó thẳng lên vết thương đi. Ôi, khốn kiếp! Không có gì đâu, không có gì đâu, tiếp tục đổ đi... Aaaaaa! Rồi. Băng nó lại và che cho tôi..."

"Nó sưng lên, thưa anh, toàn bộ phần đùi. Và anh đang phát sốt..."

"Kệ mẹ sốt siếc. Yurga?"

"Vâng, thưa anh?"

"Tôi quên chưa cảm ơn ông..."

"Người nên cảm ơn không phải anh, thưa anh, mà là tôi. Anh đã cứu mạng tôi, anh đã mang thương tật trong quá trình bảo vệ tôi. Còn tôi ư? Tôi đã làm gì nào? Tôi băng bó cho một con người bị thương, ngất đi, rồi đưa anh ta vào xe của mình chứ không bỏ mặc anh ta chết. Đó là chuyện thường thôi mà, thưa thuật sĩ."

"Không bình thường lắm đâu, Yurga. Tôi từng bị bỏ lại... trong những tình huống tương tự... Như một con chó..."

Người lái buôn cúi đầu, không nói gì.

"Chà, tôi biết nói gì đây, thế giới này bỉ ổi lắm," ông ta cuối cùng cũng lẩm bẩm. "Nhưng đó không phải lý do để tất cả chúng ta đều trở thành kẻ đáng khinh. Cái chúng ta cần là lòng tốt. Cha tôi đã dạy tôi điều đó và tôi dạy nó cho các con trai của mình."

Gã thuật sĩ im lặng và quan sát những cành cây phía trên con đường, trôi qua theo cỗ xe lăn bánh. Đùi gã nhói lên. Gã không cảm thấy đau.

"Chúng ta đang ở đâu thế?"

"Chúng ta đã băng qua sông Trava, bây giờ chúng ta đang ở trong rừng Groundcherry. Không còn là địa phận Temeria nữa, mà là Sodden rồi. Anh ngủ trong khi chúng ta băng qua biên giới, khi lính cửa khẩu lục lọi xe. Nhưng để tôi nói cho nghe, họ đã rất sửng sốt khi thấy anh. Nhưng sĩ quan cấp cao của họ biết anh và ngay lập tức ra lệnh cho chúng ta đi qua."

"Anh ta biết tôi ư?"

"Vâng, không còn nghi ngờ gì nữa. Anh ta gọi anh là Geralt. Anh ta đã nói vậy đấy; Geralt xứ Rivia. Đó có phải tên của anh không?"

"Đúng rồi..."

"Và anh ta hứa sẽ cử một người đi trước để báo tin rằng ta đang cần y sĩ. Và tôi đã dúi cho anh ta chút ít để anh ta không quên."

"Cảm ơn, Yurga."

"Không, thưa thuật sĩ. Tôi đã nói rồi đó, tôi mới là người cần cảm ơn anh. Và không chỉ vậy đâu. Tôi cũng mắc nợ anh. Chúng ta đã có một thỏa thuận... Chuyện gì vậy, thưa anh? Anh cảm thấy mệt à?"

"Yurga... Cái lọ với niêm màu xanh lá cây..."

"Thưa anh... Anh sẽ bắt đầu... Trong lúc ngủ anh nói mớ ghê lắm..."

"Tôi phải uống, Yurga..."

"Xin chiều ý anh. Chờ đã, tôi sẽ đổ nó ra bát ngay lập tức... Thánh thần thiên địa ơi, chúng ta cần một y sĩ càng nhanh càng tốt, nếu không thì..."

Gã thuật sĩ quay đầu đi. Gã nghe thấy...

... tiếng la ó của những đứa trẻ chơi trong một con hào nội thành khô cằn bao quanh khuôn viên lâu đài. Chúng có khoảng mười đứa. Lũ trẻ đang gây ra một trận náo loạn inh tai nhức óc, gân cổ át tiếng nhau với những tiếng hét phấn khích chói tai và liên tục vỡ ra the thé. Chúng chạy tới chạy lui dọc đáy hào, giống như một đàn cá nhỏ nhanh nhẹn, đổi hướng bất ngờ và rất nhanh, nhưng luôn ở cùng nhau. Như thường lệ, chạy đằng sau những đứa lớn la hét inh ỏi, gầy đét như cá mắm, là một đứa nhỏ, hổn hà hổn hển và gần như không tài nào đuổi kịp chúng.

"Chúng đông thật đấy," gã thuật sĩ nhận xét.

Mousesack mỉm cười chua chát, vuốt râu và nhún vai.

"Đúng, đông thật."

"Và ai trong số chúng... Đứa nào trong số mấy thằng bé này là Đứa Trẻ Định Mệnh nổi tiếng thế?"

Vị tu nhân nhìn đi chỗ khác.

"Ta bị cấm, Geralt ạ..."

"Calanthe à?"

"Tất nhiên. Hẳn anh chưa tự huyễn hoặc bản thân rằng người sẽ từ bỏ đứa trẻ một cách dễ dàng như vậy đâu nhỉ? Rốt cuộc thì anh cũng

đã gặp người rồi mà. Người là một người phụ nữ sắt đá. Ta sẽ tiết lộ cho anh điều này, một điều ta đáng lẽ không nên nói ra, với hy vọng anh sẽ thông cảm. Ta cũng hy vọng rằng anh sẽ không vạch trần ta trước mặt người."

"Nói đi."

"Khi đứa trẻ được sinh ra, sáu năm trước, người đã triệu ta đến và ra lệnh cho ta chơi gian anh. Và giết anh."

"Ông đã từ chối."

"Không ai từ chối Calanthe hết," Mousesack nói, nhìn thẳng vào mắt gã. "Đang lúc ta chuẩn bị lên đường thì người lại triệu ta lần nữa. Người rút lại mệnh lệnh, không một lời giải thích. Hãy thận trọng khi anh nói chuyện với người nhé."

"Vâng. Mousesack, nói tôi nghe, chuyện gì đã xảy ra với Duny và Pavetta vậy?"

"Họ đang đi thuyền từ Skellige đến Cintra. Họ bất ngờ gặp bão. Không một mảnh vụn nào của con tàu được tìm thấy cả. Geralt... Việc khi ấy đứa trẻ không đi cùng họ là một chuyện cực kỳ lạ thường. Không thể giải thích được. Họ định đưa nó theo nhưng vào phút chót lại thôi. Không ai biết tại sao hết, Pavetta chẳng bao giờ chịu lìa...."

"Calanthe đón nhận tin ấy thế nào?"

"Anh nghĩ thế nào?"

"Hẳn rồi."

Ré lên như một đám quái tinh, lũ trẻ lao lên trên và chạy vụt ngang chỗ họ. Geralt nhận thấy hối hả bám sát đứa dẫn đầu đám trẻ đang chạy ùa đi là một cô bé, gầy gò và ồn ã chẳng khác nào bọn con trai, chỉ có điều vung vẩy sau lưng là một bím tóc xinh xắn. Hú hét như điên, cả băng lại tràn xuống phần dốc đứng của con hào. Ít nhất phân nửa số chúng, bao gồm cả bé gái, trượt xuống bằng mông. Đứa nhỏ nhất vẫn không theo kịp, ngã nhào, lăn xuống đáy hào và bắt đầu khóc lớn, ôm chặt lấy một bên đầu gối bị xước. Những thằng bé khác vây quanh nó, giễu cợt và chế nhạo, rồi chúng chạy tiếp. Bé gái quỳ xuống bên

cạnh thằng bé, ôm nó và lau nước mắt cho nó, bôi bụi bẩn bê bết ra khắp mặt nó.

"Chúng ta đi thôi, Geralt. Hoàng hậu đang đợi đấy."

"Đi thôi, Mousesack."

Calanthe đang ngồi trên một băng ghế lớn treo dây xích vào cành của một cây đoan khổng lồ. Bà trông như đang gà gật, nhưng hành động thỉnh thoảng đẩy chân để đung đưa ghế của bà đã để lộ sự thật. Có ba phụ nữ trẻ đi cùng bà. Một trong số họ đang ngồi trên bãi cỏ bên cạnh xích đu, chiếc váy xòe rộng của cô sáng lên trắng rực trên nền xanh như một mảng tuyết. Hai người kia cách đó không xa, vừa trò chuyện vừa thận trọng nhổ cành trên mấy bụi mâm xôi.

"Thưa lệnh bà," Mousesack cúi đầu.

Hoàng hậu ngẩng đầu lên. Geralt quỳ một chân xuống.

"Thuật sĩ," bà lạnh lùng nói.

Vẫn như hồi trước, bà được điểm trang với ngọc lục bảo, rất hợp với chiếc váy xanh lá của bà. Cả màu mắt bà nữa. Vẫn như hồi trước, bà đội một vòng miện vàng mảnh trên mái tóc xám. Nhưng đôi tay mà gã nhớ từng trắng trẻo và mảnh mai giờ đã kém mảnh mai hơn xưa. Bà đã mập lên.

"Xin chào, Calanthe xứ Cintra."

"Chào mừng ngươi, Geralt xứ Rivia. Đứng lên đi. Ta đang đợi ngươi đây. Mousesack, ông bạn thân mến, hộ tống các cô gái trẻ trở về lâu đài đi."

"Xin theo lệnh người, thưa bệ hạ."

Họ được bỏ lại một mình.

"Sáu năm," Calanthe nghiêm nghị mào đầu. "Ngươi đúng giờ đến đáng sợ, thuật sĩ ạ."

Gã không bình luận gì.

"Từng có những lúc - không, bậy rồi - những năm cơ, ta cứ thuyết phục bản thân rằng ngươi sẽ quên. Hoặc sẽ có những lý do khác ngăn

cản ngươi đến. Không, nhìn chung là ta không cầu mong ngươi gặp xui xẻo, nhưng ta phải cân nhắc đến bản chất không mấy an toàn của cái nghề ngươi làm. Thiên hạ nói rằng cái chết theo sát bước chân ngươi, hỡi Geralt xứ Rivia, nhưng ngươi chẳng bao giờ ngoái lại nhìn. Và sau này... Khi Pavetta... Ngươi có biết chuyện không?"

"Thần biết," Geralt cúi đầu. "Thần thành tâm chia buồn..."

"Không," bà ngắt ngang. "Chuyện cũng đã lâu rồi. Như ngươi thấy đấy, ta không còn mặc áo tang nữa. Ta mặc đủ lâu rồi. Pavetta và Duny... Được định mệnh an bài cho nhau. Cho đến tận phút chót. Làm sao con người ta lại có thể không tin vào sức mạnh của định mệnh?"

Cả hai đều im lặng. Calanthe dịch chân và đẩy chiếc xích đu đung đưa trở lại.

"Và vậy là thuật sĩ đã trở lại sau sáu năm, đúng như thỏa thuận," bà nói chậm rãi, và một nụ cười kỳ lạ nở trên khuôn mặt bà. "Hắn đã trở lại và yêu cầu thực hiện lời thề. Geralt à, ngươi có nghĩ rằng những người kể chuyện sẽ thuật lại cuộc gặp giữa chúng ta như thế, sau một trăm năm nữa không? Ta tin thế. Chỉ có điều họ chắc sẽ tô vẽ thêm cho câu chuyện, đánh vào con tim, tác động vào cảm xúc. Đúng, họ biết cách đấy. Ta có thể mường tượng ra nó. Nghe thử nhé. Và gã thuật sĩ độc ác đã nói thế này: "Hãy thực hiện lời thề của bà, hỡi hoàng hậu, không thì lời nguyền của ta sẽ giáng xuống đầu bà. Và hoàng hậu khóc lóc thảm thiết, quỳ xuống trước mặt gã thuật sĩ, gào lên rằng, 'Xin hãy rủ lòng thương! Đừng tước đứa bé khỏi tay ta! Nó là tất cả những gì ta còn sót lại!' ''

"Calanthe..."

"Đừng ngắt lời," bà gay gắt nói. "Ngươi không thấy ta đang kể chuyện à? Lắng nghe tiếp này. Gã thuật sĩ độc ác, tàn nhẫn giậm chân, vẩy tay và thốt lên, 'Hãy coi chừng, kẻ bất tín, hãy coi chừng sự báo thù của số phận. Nếu không giữ lời thề, bà sẽ không bao giờ thoát khỏi sự trừng phạt đâu.' Và hoàng hậu đáp: 'Được rồi, thuật sĩ. Hãy để số phận định đoạt. Nhìn đằng kia, nơi có mười đứa trẻ đang nô đùa đi. Hãy

chọn lấy một đứa định mệnh an bài cho mình, và ngươi sẽ mang nó đi như con đẻ và bỏ mặc ta lại với một trái tim tan vỡ.' ''

Gã thuật sĩ không nói gì.

"Trong câu chuyện," nụ cười của Calanthe ngày càng trở nên xấu xí, "ta đoán rằng hoàng hậu sẽ để cho thuật sĩ đoán ba lần. Nhưng chúng ta không ở trong một câu chuyện, Geralt. Chúng ta đang ở trong thực tại, cả ngươi lẫn ta, cùng vấn đề của chúng ta. Cùng định mệnh của chúng ta. Đây không phải một câu chuyện cổ tích, đây là đời thực. Tôi tệ, ác độc, phiền hà, không khoan dung với những sai lầm, làm tổn hại, gây đau buồn, thất vọng hoặc bất hạnh; Không tha cho bất cứ ai, cả các thuật sĩ lẫn các bà hoàng. Đó là lý do ngươi sẽ chỉ có một lần đoán thôi, hỡi Geralt xứ Rivia."

Gã thuật sĩ vẫn không nói gì.

"Chỉ một lần thử duy nhất," Calanthe lặp lại. "Nhưng như ta đã nói, đây không phải một câu chuyện cổ tích mà là cuộc đời, và chúng ta phải lấp đầy vào đó những khoảnh khắc hạnh phúc cho chính mình, vì như ngươi biết đấy, chúng ta không thể trông chờ số phận sẽ mỉm cười với mình. Đó là lý do bất kể kết quả sự lựa chọn của ngươi có là gì đi nữa, ngươi cũng sẽ không rời khỏi đây với hai bàn tay trắng. Ngươi sẽ mang một đứa trẻ đi. Đứa trẻ ngươi chọn. Đứa trẻ ngươi sẽ biến thành một thuật sĩ. Lẽ đương nhiên là nếu đứa trẻ ấy sống qua được Cửa ải Thảo dược."

Geralt giật mình ngẩng đầu lên. Vương hậu mỉm cười. Gã biết nụ cười đó, gớm ghiếc và xấu xa, khinh mạn vì nó không che giấu sự giả tạo của mình.

"Ngươi thấy ngạc nhiên," bà nói. "Chà, ta đã nghiên cứu chút ít. Vì đứa con của Pavetta có khả năng sẽ trở thành một thuật sĩ, ta đã bỏ công bỏ sức tìm hiểu. Tuy nhiên, nguồn tin của ta không cho biết cứ mười đứa thì có bao nhiêu đứa chịu được Cửa ải Thảo dược, Geralt à. Ngươi có muốn giải đáp sự tò mò của ta về khoản này không?"

"Thưa hoàng hậu," Geralt hắng giọng nói. "Người chắc hẳn đã dốc

ra đủ công sức trong quá trình tìm hiểu để biết rằng điều lệ và lời thề của thần thậm chí còn cấm thần nói ra cái tên đó, chứ đừng nói là thảo luận về nó."

Calanthe đột ngột dừng xích đu bằng cách thọc một gót chân xuống đất.

"Ba đứa, nhiều nhất là bốn trong mười đứa," bà nói, gật gù giả vờ trầm ngâm. "Một quá trình lựa chọn ngặt nghèo, ta thấy rất ngặt nghèo, và còn là ở mọi giai đoạn nữa chứ. Đầu tiên là Lựa chọn rồi đến Cửa ải Thảo dược. Và sau đó là Thay đổi. Cuối cùng có bao nhiêu đứa trẻ nhận được mề đay và kiếm bạc thế? Một trong mười đứa hả? Một trong hai mươi đứa?"

Gã thuật sĩ không nói gì.

"Ta đã suy nghĩ rất lâu về điều này," Calanthe nói tiếp, bây giờ không mỉm cười nữa. "Và ta đã rút ra kết luận rằng việc sàng lọc những đứa trẻ ở giai đoạn lựa chọn chẳng có mấy ý nghĩa. Rốt cuộc thì việc đứa trẻ nào chết hay mất trí, trong tình trạng bị nhồi đầy thuốc, có làm nên khác biệt gì không, Geralt? Não ai nổ tung vì ảo giác, mắt ai bục toác và chảy ra, thay vì trở thành giống mắt mèo, có làm nên khác biệt gì không? Một đứa trẻ được định mệnh chọn hay một đứa hoàn toàn ngẫu nhiên chết trong máu và bãi mửa của chính mình, có làm nên khác biệt gì không? Trả lời ta đi."

Gã thuật sĩ khoanh hai tay trước ngực để kiểm soát cơn run rẩy của chúng.

"Mục đích của việc này là gì?" gã hỏi. "Người đang mong đợi một câu trả lời à?"

"Ngươi nói đúng, ta không cần câu trả lời," hoàng hậu lại mỉm cười. "Như thường lệ, các phỏng đoán của ngươi hoàn toàn chính xác. Ai biết đâu được đấy, có thể cho dù không mong đợi câu trả lời, ta cũng muốn tử tế mà lưu tâm chút ít đến những lời lẽ thẳng thắn mà ngươi thoải mái buông ra? Những lời lẽ thẳng thắn mà, ai biết đâu được đấy, có thể ngươi cũng muốn trút ra, cùng với bất cứ điều gì đang nặng đè

lên tâm hồn ngươi? Nhưng nếu không thì đành chấp nhận vậy. Nào, hãy bắt tay vào việc thôi, chúng ta phải cung cấp tư liệu cho những người kể chuyện. Hãy đi chọn một đứa trẻ đi, hỡi thuật sĩ."

"Calanthe," gã nói, nhìn thẳng vào mắt bà. "Lo ngại cho những người kể chuyện chỉ phí công thôi. Nếu không có đủ tư liệu thì đằng nào họ cũng sẽ bịa hết ra mọi thứ. Và nếu có tư liệu thực để sử dụng, họ cũng sẽ bóp méo nó. Như người đã nhận định rất chuẩn, đây không phải một câu chuyện cổ tích, đây là cuộc đời. Tồi tệ và ác độc. Và vì vậy, kệ bà tất cả, chúng ta hãy sống đời mình một cách tử tế và tốt đẹp đi. Hãy tiết chế tối đa tổn hại gây ra cho người khác. Thần xin công nhận với người rằng trong một câu chuyện cổ tích, hoàng hậu phải cầu xin gã thuật và gã thuật sĩ có thể yêu cầu thứ thuộc về mình và giậm chân. Ngoài đời thực, hoàng hậu có thể đơn thuần nói, 'Xin đừng mang đứa trẻ đi.' Và thuật sĩ có thể trả lời: 'Nếu người đã yêu cầu thì thần sẽ nghe theo.' Và đi về phía hoàng hôn. Cuộc đời là thế đấy. Nhưng người kể chuyện sẽ không nhận được một xu nào từ khán giả với một câu chuyện cổ tích kết thúc như thế. Cùng lắm họ sẽ được ăn một cú đá vào mông. Bởi vì như thế thì tẻ nhạt quá."

Calanthe ngừng cười và một nét gã từng thấy trước đây lóe lên trong mắt bà.

"Gì?" bà rít lên.

"Đừng vòng vo tam quốc, Calanthe. Người hiểu ý thần là gì mà. Thần sẽ rời đi đúng như cách mình đã đến vậy. Thần có nên chọn một đứa trẻ không ư? Tại sao thần lại cần một đứa cơ chứ? Người nghĩ nó quan trọng đến vậy với thần ư? Nghĩ rằng thần đến Cintra do bị ám ảnh với việc tước đứa cháu của người khỏi tay người ư? Không, Calanthe. Có lẽ thần muốn xem mặt đứa trẻ này, nhìn vào mắt định mệnh... Vì bản thân thần cũng không biết... Nhưng đừng sợ. Thần không mang nó đi đâu, tất cả những gì người phải làm là yêu cầu..."

Calanthe bật dậy khỏi băng ghế và một ngọn lửa xanh rực cháy trong mắt bà.

"Yêu cầu ư?" bà giận dữ rít lên. "Ta, sợ ư? Sợ ngươi ấy hả? Ta mà phải sợ ngươi sao, đồ pháp sư đáng nguyền rủa? Sao ngươi dám ném sự thương hại đầy khinh mạn của mình vào mặt ta? Lăng mạ ta với lòng trắc ẩn của ngươi? Cáo buộc ta hèn nhát, bất tuân ý chỉ của ta? Lòng thân thiện quá mức của ta đã làm cho ngươi trở nên táo tợn rồi đấy! Hãy coi chừng!"

Gã thuật sĩ quyết định không nhún vai, kết luận rằng quỳ gối và cúi đầu sẽ an toàn hơn. Gã đã không nhầm.

"Chà," Calanthe rít lên, đứng trên gã. Hai tay bà buông xuống, siết lại thành hai nắm đấm tua tủa những nhẫn. "Chà, cuối cùng. Trả lời kiểu thế là đúng rồi đấy. Con người ta phải trả lời một hoàng hậu từ vị trí như vậy, khi hoàng hậu đưa ra một câu hỏi. Và nếu đó không phải một câu hỏi mà là một mệnh lệnh thì người ta sẽ cúi đầu thấp hơn nữa và bắt đầu thực hiện nó, không chậm trễ chút nào. Rõ chưa?"

"Vâng, thưa hoàng hậu."

"Tuyệt vời. Bây giờ hãy đứng lên đi."

Gã đứng dậy. Bà nhìn gã và cắn môi.

"Cơn bộc phát của ta có làm ngươi thấy bị xúc phạm quá không? Ý ta muốn nói đến cách thức diễn đạt, không phải nội dung."

"Không hẳn đâu."

"Tốt. Ta sẽ cố gắng không nổi điên lần nào nữa. Và như ta đã nói đấy, đang có mười đứa trẻ chơi trong hào. Ngươi sẽ chọn ra một đứa ngươi cho là phù hợp nhất, ngươi sẽ mang nó đi và nhân danh thánh thần, biến nó thành một thuật sĩ, bởi vì đó là điều định mệnh kỳ vọng. Và nếu không phải là định mệnh thì hãy biết rằng ta kỳ vọng điều đó."

Gã nhìn vào mắt bà và cúi đầu thật thấp. "Thưa hoàng hậu," gã nói. "Sáu năm trước, thần đã chứng minh cho người thấy rằng có một số điều còn mạnh mẽ hơn ý chỉ của một hoàng hậu. Nhân danh thánh thần - nếu họ có tồn tại - thần sẽ một lần nữa chứng minh điều đó với người. Người sẽ không bắt ép thần phải đưa ra một lựa chọn thần không muốn. Thần xin được thứ lỗi về cách thức diễn đạt, nhưng

không xin thứ lỗi về nội dung."

"Ta có những hầm ngục ở sâu bên dưới lâu đài. Ta cảnh báo ngươi, chỉ một giây nữa thôi, chỉ một từ nữa thôi là ngươi sẽ rục xương trong đấy."

"Bọn trẻ chơi trong hào không có đứa nào hợp trở thành một thuật sĩ cả," gã chậm rãi nói. "Và con trai của Pavetta không nằm trong số đó."

Calanthe nheo mắt. Gã thậm chí còn không rùng mình.

"Theo ta," bà cuối cùng cũng nói, quay gót bỏ đi.

Gã theo bà đi giữa những hàng cây bụi đang đơm hoa, giữa những luống hoa và hàng giậu. Hoàng hậu bước vào một gian nhà hóng mát trổ lỗ. Bốn chiếc ghế liễu lớn đặt quanh một chiếc bàn đá khổng tước. Một chiếc bình và hai chiếc cốc bạc đặt trên mặt bàn vân, được đỡ bởi bốn chân mang hình điểu sư.

"Ngồi xuống. Và rót rượu đi."

Bà uống mừng sức khỏe gã, nhiệt tình, mạnh mẽ. Chẳng khác nào một người đàn ông. Gã đáp lễ, nhưng vẫn đứng nguyên.

"Ngồi đi," bà lặp lại. "Ta muốn nói chuyện."

"Vâng, thưa hoàng hậu."

"Làm sao ngươi biết con trai của Pavetta không nằm trong số những đứa trẻ trong hào?"

"Thần có biết đâu," Geralt quyết định nói thực. "Là đoán bừa thôi."

"Á à. Đáng lẽ ta phải đoán được vậy. Và không ai trong số chúng phù hợp để trở thành một thuật sĩ ư? Thật vậy không? Làm thế nào ngươi có thể xác định điều đó? Ngươi được phép thuật hỗ trợ à?"

"Calanthe," gã nhẹ nhàng nói. "Thần không cần phải nói ra hay tìm hiểu gì cả. Những gì người nói ban nãy đã chứa đựng toàn bộ sự thật rồi. Mọi đứa trẻ đều phù hợp. Lựa chọn là thứ sẽ quyết định. Sau này."

"Thánh thần đại dương ơi, như ông chồng suốt ngày đi vắng của ta hay nói!" bà cười phá lên. "Vậy không có gì là sự thật hết sao? Toàn bộ

cái luật bất ngờ ấy? Những truyền thuyết về mấy đứa trẻ ta không ngờ mình có hay mấy đứa đầu tiên ra chào ta ở nhà ấy? Ta đã nghi như vậy mà! Đó là một trò chơi! Một trò chơi với may rủi, một trò chơi với định mệnh! Nhưng đó là một trò chơi cực kỳ nguy hiểm, Geralt ạ."

"Thần biết."

"Một trò chơi dựa trên sự đau khổ của người khác. Vậy thì, hãy trả lời ta đi, tại sao cha mẹ hoặc người giám hộ lại bị buộc phải thực hiện những lời thề nguyền khó khăn và nặng nề như vậy? Tại sao lại tước trẻ con đi từ họ? Xét cho cùng, quanh đây có vô số trẻ con ngươi không cần phải tước khỏi tay ai hết. Có đến hàng bầy trẻ con vô gia cư và mồ côi lang thang trên đường. Ta có thể mua một đứa trẻ với giá rẻ rề ở bất kỳ ngôi làng nào; nông dân nào cũng sẵn sàng bán một đứa trong lúc đói kém, bởi vì việc gì phải lo khi ông ta có thể dễ dàng đẻ thêm đứa nữa? Vậy thì tại sao? Tại sao ngươi lại ép Duny, Pavetta và ta phải gánh chịu lời thề đó? Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây đúng sáu năm sau khi đứa trẻ được sinh ra? Và khốn kiếp, tại sao ngươi không muốn một đứa, tại sao ngươi lại nói rằng làm vậy chẳng ích gì?"

Gã im lặng. Calanthe gật đầu.

"Ngươi không đáp," bà nói, dựa lưng vào ghế. "Cùng suy nghĩ về lý do đằng sau sự im lặng của ngươi nhé. Logic là mẹ của mọi kiến thức. Và người gợi ra điều gì nào? Chúng ta có gì đây? Một thuật sĩ tìm kiếm định mệnh ẩn giấu trong cái Luật Bất ngờ kỳ lạ và khả nghi ấy. Gã thuật sĩ tìm thấy định mệnh của mình. Và đột ngột từ bỏ nó. Hắn tuyên bố mình không muốn Đứa Trẻ Định Mệnh. Mặt hắn trơ như đá; giọng nói của hắn lạnh băng và rắn như kim loại. Hắn đánh giá rằng một hoàng hậu - xét cho cùng vẫn là một người phụ nữ - có thể bị lừa, bị qua mặt bởi cái mã đàn ông rắn rỏi. Không, Geralt, ta sẽ không tha cho ngươi đâu. Ta biết tại sao ngươi từ chối chọn một đứa trẻ. Ngươi bỏ cuộc vì ngươi không tin vào định mệnh. Bởi vì ngươi không chắc chắn. Và ngươi, khi ngươi không chắc chắn... ngươi bắt đầu sợ hãi. Phải, Geralt. Thứ dẫn dắt ngươi chính là nỗi sợ hãi. Ngươi sợ. Chối thử

xem nào."

Gã từ từ đặt chiếc cốc xuống bàn. Từ từ, sao cho tiếng bạc va lanh canh trên lớp đá khổng tước sẽ không để lộ việc tay gã đang run rẩy một cách không thể kiểm soát nổi.

"Ngươi không phủ nhận điều đó à?"

"Không."

Bà nhanh chóng rướn tới trước và nắm lấy cánh tay gã. Rất chặt.

"Ngươi đã tăng điểm trong mắt ta rồi đấy," bà nói. Và mỉm cười. Đó là một nụ cười rất đẹp. Cho dù không muốn, gần như chắc chắn là không muốn, gã đáp lễ với một nụ cười.

"Làm thế nào mà người suy luận ra được điều đó vậy, Calanthe?"

"Ta không suy luận gì cả," bà nói, không buông cánh tay gã ra. "Là đoán bừa đấy."

Cả hai cùng phá lên cười. Và rồi ngồi im lặng giữa cỏ cây xanh tốt và hương hoa anh đào dại, giữa hơi ấm và tiếng ong vo ve.

"Geralt?"

"Vâng, Calanthe?"

"Ngươi không tin vào định mệnh ư?"

"Thần không biết mình có tin vào bất cứ điều gì không. Và về phần... thần e rằng như vậy là chưa đủ. Cần phải có thêm gì đó nữa."

"Ta phải hỏi ngươi điều này. Chuyện gì có xảy ra với ngươi vậy? Ý ta là, theo lời đồn thì bản thân ngươi cũng từng là một Đứa Trẻ Định Mệnh. Mousesack bảo..."

"Không, Calanthe. Mousesack khi ấy nghĩ đến một thứ hoàn toàn khác. Mousesack... Có thể ông ta biết đấy. Nhưng cứ khi nào thấy thích hợp là ông ta lại lôi mấy cái huyền thoại sẵn có kia ra dùng. Không phải hồi nhỏ cha thần bất ngờ bắt gặp thần khi về nhà đâu. Đó không phải cách thần trở thành một thuật sĩ. Thần là một đứa trẻ mồ côi bình thường, Calanthe. Đứa con hoang không mong muốn của một người phụ nữ mà thần không nhớ. Nhưng thần biết bà ta là ai."

Hoàng hậu nhìn xoáy vào gã, nhưng thuật sĩ không nói tiếp.

"Có phải tất cả những câu chuyện về Luật Bất ngờ đều là thần thoại không?"

"Vâng. Khó lòng gọi một tai nạn là định mệnh được."

"Nhưng cánh thuật sĩ các ngươi vẫn không ngừng tìm kiếm?"

"Phải, chúng thần không ngừng. Nhưng làm vậy chẳng có ý nghĩa gì hết. Chẳng gì có ý nghĩa cả."

"Ngươi có tin rằng một Đứa Trẻ Định Mệnh sẽ vượt qua được Cửa ải Thảo dược mà không gặp nguy hiểm gì không?"

"Chúng thần tin rằng một đứa trẻ như vậy sẽ không cần đến cửa ải nào hết."

"Hỏi một câu này, Geralt. Khá là riêng tư. Cho phép ta nhé?"

Gã gật đầu.

"Như chúng ta đã biết, chẳng cách nào truyền lại các đặc điểm di truyền tốt bằng cách tự nhiên cả. Ngươi đã trải qua Cửa ải Thảo dược và sống sót. Vì vậy, nếu cần một đứa trẻ với những phẩm chất và sự bền bỉ đặc biệt... Tại sao ngươi không tìm một người phụ nữ... ta khiếm nhã thật đấy nhỉ? Nhưng ta nghĩ mình đã đoán đúng rồi, phải không nào?"

"Như thường lệ," gã nói, mỉm cười buồn bã, "người đã suy luận chuẩn xác, Calanthe ạ. Tất nhiên người đã đoán đúng rồi. Điều người đang đề xuất là bất khả thi đối với thần."

"Hãy tha thứ cho ta," bà nói, và nụ cười biến mất trên khuôn mặt bà. "Chà, nhiều người cũng gặp chuyện đó mà."

"Nó không phải chuyện con người đâu."

"À... Vậy là, không thuật sĩ nào có thể..."

"Không, không ai hết. Cửa ải Thảo dược khủng khiếp lắm, Calanthe. Và những điều lũ trẻ phải gánh chịu trong giai đoạn Thay đổi thậm chí còn tồi tệ hơn. Cũng vô phương đảo ngược."

"Đừng bắt đầu cảm thấy tủi thân," bà lẩm bẩm. "Bởi vì nó không

hợp với ngươi đâu. Những điều ngươi phải gánh chịu không quan trọng. Ta có thể thấy kết quả. Như ta thấy thì cũng khá thỏa đáng đấy. Nếu có thể giả định một ngày nào đó đứa con của Pavetta cũng sẽ trở nên giống như ngươi, ta sẽ không chần chừ chút nào đâu."

"Rủi ro quá lớn," gã nói nhanh. "Như người đã nói đấy. Tối đa cũng chỉ bốn trong mười đứa sống sốt."

"Khốn kiếp, chẳng lẽ chỉ Cửa ải Thảo dược mới nguy hiểm thôi à? Chỉ các thuật sĩ tiềm năng mới chấp nhận rủi ro thôi sao? Cuộc sống đầy rẫy những hiểm nguy, quy trình lựa chọn cũng diễn ra trong đời thường đấy, Geralt ạ. Bất hạnh, bệnh tật và chiến tranh cũng chọn lọc. Kháng cự định mệnh có thể cũng nguy hiểm chẳng kém gì đầu hàng nó. Geralt... Ta sẵn sàng cho ngươi đứa trẻ. Nhưng... ta cũng sợ."

"Thần sẽ không nhận nó. Thần không thể gánh vác trách nhiệm ấy được. Thần sẽ không đồng ý bắt người phải mang vác gánh nặng ấy. Thần không muốn một ngày nào đó, đứa trẻ bảo với người... Điều thần đang nói với người đây..."

"Ngươi có ghét người phụ nữ đó không, Geralt?"

"Mẹ thần ư? Không, Calanthe. Thần đoán bà ta đã có một sự lựa chọn... Hay biết đâu bà ta không có nhỉ? Không, bà ta đã có lựa chọn; một câu thần chú hoặc loại thần dược phù hợp nào đó đáng lẽ đã đủ rồi... Một sự lựa chọn. Một sự lựa chọn cần được tôn trọng, vì đó là quyền thiêng liêng và không thể chối cãi của mỗi người phụ nữ. Cảm xúc không có gì quan trọng trong chuyện này cả. Bà ta sở hữu quyền được quyết định không thể bác bỏ và bà ta đã tận dụng nó. Nhưng thần nghĩ rằng một cuộc gặp gỡ với bà ta, vẻ mặt mà bà ta sẽ trưng ra khi ấy... Sẽ mang lại cho thần một niềm vui bệnh hoạn nào đó, nếu người hiểu ý thần."

"Ta hiểu rất rõ ý ngươi là gì," bà mỉm cười. "Nhưng ngươi khó có khả năng được tận hưởng một niềm vui như vậy lắm. Ta không thể ước đoán được tuổi của ngươi, thuật sĩ à, nhưng ta cho rằng ngươi già hơn rất nhiều so với vẻ bề ngoài của mình. Thế nên, người phụ nữ

đó..."

"Người phụ nữ đó," gã lạnh lùng ngắt lời, "có lẽ sẽ trông trẻ hơn thần ngày nay rất, rất nhiều."

"Một pháp sư à?"

"Vâng."

"Thú vị đấy. Ta cứ nghĩ giới pháp sư không thể...?"

"Chắc bà ta cũng nghĩ vậy."

"Ừ. Nhưng ngươi nói đúng, đừng bàn đến quyền quyết định này của phụ nữ làm gì, vì đó là vấn đề không cần bàn cãi. Hãy cùng trở lại vấn đề của chúng ta đi. Ngươi sẽ không mang đứa trẻ đi hả? Chắc chắn vậy ư?"

"Chắc chắn."

"Và nếu... Nếu định mệnh không chỉ đơn thuần là một câu chuyện thần thoại thì sao? Nếu nó thực sự tồn tại, chẳng phải có nguy cơ làm vậy sẽ gây phản tác dụng sao?"

"Nếu có phản tác dụng thật, người bị phản tác dụng sẽ là thần," gã thản nhiên trả lời. "Vì thần là người chống lại nó. Xét cho cùng, người đã làm tròn nghĩa vụ của mình trong thỏa thuận này. Vì nếu định mệnh không phải chuyện thần thoại, thần sẽ phải chọn đúng đứa trẻ trong số những đứa người đã chỉ cho thần. Nhưng con của Pavetta có nằm trong số những đứa trẻ đó không?"

"Có," Calanthe chậm rãi gật đầu. "Ngươi có muốn gặp nó không? Ngươi có muốn nhìn vào mắt của định mệnh không?"

"Không. Không, thần không muốn. Thần từ bỏ, thần từ bỏ nó. Thần từ bỏ quyền của mình đối với thằng bé. Thần không muốn nhìn vào mắt định mệnh, bởi vì thần không tin vào nó. Bởi vì thần biết rằng để gắn kết hai con người, định mệnh thôi sẽ không đủ. Cần phải có thêm gì đó còn hơn cả định mệnh nữa. Thần cười nhạo cái thứ định mệnh ấy; thần sẽ không đi theo nó như một thằng mù được cầm tay dắt, không hiểu gì và ngây ngô. Đây là quyết định không thể thay đổi của

thần, hỡi Calanthe xứ Cintra."

Hoàng hậu đứng dậy. Bà mỉm cười. Gã không thể đoán được điều gì ẩn sau nụ cười của bà.

"Cứ vậy đi, Geralt xứ Rivia. Biết đâu định mệnh của ngươi chính là phải từ bỏ nó và bỏ cuộc nhỉ? Ta nghĩ sự tình chính là như vậy đấy. Vì ngươi nên biết rằng, nếu ngươi đã chọn, chọn một cách chính xác, ngươi sẽ nhận ra cái định mệnh mình móc mỉa đã luôn cười nhạo mình."

Gã nhìn vào đôi mắt xanh sáng quắc của bà. Bà mỉm cười. Gã không giải mã nổi nụ cười ấy.

Có một bụi hồng mọc bên cạnh gian nhà hóng mát. Gã bẻ một cành hoa và hái một bông hoa, quỳ xuống, đưa cho bà, cầm nó trong cả hai tay, đầu cúi gằm.

"Thật đáng tiếc là ta đã không gặp ngươi sớm hơn, Tóc Bạc ạ," bà thì thầm, nhận lấy bông hồng từ tay gã. "Dậy đi."

Gã đứng dậy.

"Nếu ngươi đổi ý," bà nói, nâng bông hồng lên mặt. "Nếu ngươi quyết định... Hãy quay lại Cintra. Ta sẽ chờ đợi. Và định mệnh của ngươi cũng sẽ đợi. Có lẽ không phải mãi mãi đâu, nhưng chắc chắn là thêm một thời gian nữa."

"Tạm biệt, Calanthe."

"Tạm biệt, thuật sĩ. Bảo trọng nhé. Ta đã... Mới thoáng trước, ta có một linh cảm... Một linh cảm lạ lùng... rằng đây là lần cuối cùng ta gặp ngươi."

"Tạm biệt, thưa hoàng hậu."

V

Gã tỉnh dậy và kinh ngạc phát hiện ra rằng cơn đau gặm nhấm đùi mình đã biến mất. Chỗ sưng đau nhói đang kéo căng da gã xem chừng

cũng đã không còn hành hạ gã nữa. Gã thử với về phía nó, chạm vào nó, nhưng không thể nhúc nhích được. Trước khi gã nhận ra rằng thứ duy nhất đang ghìm chặt người mình chỉ là sức nặng của lớp chăn da phủ bên trên, một nỗi sợ hãi buốt lạnh, ghê tởm chạy xuống bụng gã và thọc sâu vào ruột gã như móng vuốt diều hâu. Gã siết chặt và thả lỏng các ngón tay một cách nhịp nhàng, lặp đi lặp lại trong đầu, *không, không, ta không...*

Bị liệt.

"Anh dậy rồi."

Một tuyên bố, không phải câu hỏi. Một giọng nói lặng lẽ, nhẹ nhàng, nhưng rõ rệt. Một người phụ nữ. Có lẽ trẻ tuổi. Gã quay đầu và rên rỉ, cố gắng nâng người lên.

"Đừng cử động. Ít nhất là đừng cử động mạnh như vậy. Anh có đau không?"

"Kkkk..." cái lớp dán chặt hai môi gã tẽ ra. "Kkkhông. Vết thương không... lưng của tôi..."

"Loét tì đè đấy." Một câu nói lạnh lùng, vô cảm, nghe chẳng hợp với giọng nữ trầm nhẹ nhàng kia. "Tôi sẽ chữa nó. Đây, uống cái này vào. Từ từ thôi, từng ngụm nhỏ một."

Chất lỏng đậm đặc hương vị bách xù. *Một phương pháp đã có từ lâu,* gã thầm nghĩ. Bách xù hoặc bạc hà; cả hai đều là những chất phụ gia không quan trọng, chỉ ở đó để che giấu thành phần thật. Bất chấp điều đó, gã vẫn nhận ra nấm cống, có thể cả ngưu bàng nữa. Phải, chắc chắn có ngưu bàng, ngưu bàng trung hòa chất độc, nó làm sạch máu bị nhiễm hoại thư hoặc nhiễm trùng.

"Uống đi. Uống cạn đi. Đừng nhanh thế, không là anh sẽ bị nghẹn đấy."

Miếng mề đay quanh cổ gã bắt đầu rung lên rất nhẹ. Vậy là trong liều thuốc còn có ma thuật nữa. Gã mở to con ngươi một cách khó nhọc. Vì giờ cô đã ngẩng đầu lên, gã có thể quan sát cô chính xác hơn. Trông cô thật thanh nhã. Cô mặc đồ nam giới. Khuôn mặt cô nhỏ và

nhợt nhạt trong bóng tối.

"Chúng ta ở đâu vậy?"

"Trong một khoảnh rừng sản xuất hắc ín."

Quả đúng là có thể ngửi thấy mùi nhựa thông trong không trung: Gã nghe thấy những giọng nói phát ra từ đống lửa trại. Ai đó vừa ném vào một vài khúc cành khô, lửa bắn vọt lên với những tiếng nổ lách tách. Gã lại nhìn, tận dụng tối đa ánh sáng. Tóc cô được buộc lại bằng một dải da rắn. Tóc của cô...

Một cơn đau nghẹt thở ở cổ họng và ức gã. Hai tay siết chặt thành nắm đấm.

Tóc cô có màu đỏ, đỏ như lửa, và khi được hắt sáng nhờ ánh lửa trại thì trông đỏ như son.

"Anh bị đau à?" cô hỏi, diễn giải cảm xúc ấy, nhưng bị lầm. "Nào... Chờ một chút nhé..."

Gã cảm nhận được một luồng hơi ấm đột ngột tỏa ra từ tay cô, lan khắp lưng gã, truyền xuống mông gã.

"Chúng ta sẽ lật người anh lại," cô nói. "Đừng cố tự làm. Anh đang rất yếu đấy. Này, có ai giúp tôi được không?"

Tiếng bước chân từ đống lửa trại, bóng tối, hình hài. Có người cúi xuống. Đó là Yurga.

"Anh cảm thấy thế nào, thưa anh? Đỡ hơn chưa?"

"Giúp tôi lật anh ta úp bụng lại," người phụ nữ nói. "Nhẹ nhàng, chậm rãi. Đúng rồi... Tốt. Cảm ơn ông."

Gã không cần phải nhìn cô nữa. Trong thế nằm sấp, gã không phải mạo hiểm nhìn thẳng vào mắt cô. Gã bình tĩnh lại và trấn áp cơn run của đôi bàn tay mình. Cô có thể cảm nhận được điều đó. Gã nghe thấy tiếng móc cài túi của cô kêu lách tách, chai lọ và hũ sứ nhỏ đập vào nhau. Gã nghe thấy hơi thở của cô, cảm nhận được hơi ấm đùi cô. Cô đang quỳ ngay bên cạnh gã.

"Vết thương của tôi," gã hỏi, không thể chịu đựng nổi sự im lặng,

"có khó trị không?"

"Có, hơi khó," và có một nét lạnh lùng trong giọng nói của cô. "Điều ấy có thể xảy ra với các vết cắn. Kiểu vết thương kinh khủng nhất. Nhưng hẳn anh đã quen với nó rồi, thuật sĩ."

Bà ta biết. Bà ta đang lục lọi suy nghĩ của ta. Bà ta có đang đọc chúng không? Chắc là không. Và ta biết tại sao. Bà ta sợ.

"Đúng vậy, anh hẳn đã quen với nó rồi," cô lặp lại, lại tiếp tục gõ lanh canh các bình thủy tinh. "Tôi thấy một vài vết sẹo trên người anh... Nhưng tôi đã giải quyết chúng. Như anh thấy, tôi là một pháp sư. Đồng thời còn là bà lang nữa. Đó là chuyên môn của tôi."

Trùng khớp rồi, gã thầm nghĩ. Gã chẳng hở ra một lời nào.

"Về lại với vết thương này," cô bình tĩnh nói tiếp, "anh nên biết rằng anh đã được mạch đập của chính mình cứu sống; chậm hơn gấp bốn lần so với một người bình thường. Nếu không thì anh đã chẳng đời nào sống sót nổi, tôi xin khẳng định điều ấy. Tôi đã thấy thứ được buộc quanh chân của anh. Đó là một nỗ lực băng bó, nhưng làm rất tệ hại."

Gã im lặng.

"Sau đó," cô tiếp tục nói, vén áo gã lên đến tận cổ, "nhiễm trùng xảy ra, một điều bình thường đối với vết thương do bị cắn. Nó đã bị chặn lại. Tất nhiên là anh đã uống thần dược thuật sĩ rồi nhỉ? Nó đã giúp ích rất nhiều. Mặc dù tôi không hiểu tại sao anh lại uống đồng thời cả thuốc gây ảo giác. Tôi đã nghe những lời mê sảng của anh, Geralt xứ Rivia ạ."

Bà ta đang đọc suy nghĩ của ta, gã thầm nghĩ. *Hoặc có lẽ Yurga đã nói cho bà ta biết tên ta? Có lẽ ta đã nói mớ trong lúc ngủ do chịu tác động của Mòng Biển Đen? Chết tiệt, biết thế quái nào được... Nhưng biết tên ta chẳng cung cấp được gì cho bà ta hết. Chẳng gì cả. Bà ta không biết ta là ai. Bà ta không biết ta là ai.*

Gã cảm thấy cô nhẹ nhàng xoa bóp một thứ thuốc mỡ mát lạnh, dễ chịu, hăng nồng mùi long não vào lưng gã. Bàn tay của cô nhỏ và rất mềm.

"Thông cảm cho tôi vì phải dùng cách cổ điển này nhé," cô nói. "Lẽ ra tôi có thể dùng phép thuật để loại bỏ loét tì đè, nhưng tôi đã hơi quá sức trong lúc chữa trị vết thương ở chân anh và cảm thấy có hơi mệt mỏi. Tôi đã băng bó vết thương trên chân của anh hết mức có thể, thế nên bây giờ anh không gặp nguy hiểm gì đâu. Nhưng vài ngày tới đừng có rời giường đấy nhé. Ngay cả những mạch máu được khâu bằng phép thuật cũng dễ bị bục ra và anh sẽ bị xuất huyết nghiêm trọng đấy. Tất nhiên sẽ để lại sẹo rồi. Thêm một vết nữa bổ sung cho bộ sưu tập của anh."

"Cảm ơn..." Gã áp má vào lớp chăn da để làm biến dạng giọng nói mình, ngụy trang vẻ thiếu tự nhiên của nó. "Cho tôi mạn phép hỏi... tôi nên cảm ơn ai đây nhỉ?"

Bà ta sẽ không nói đâu, gã thầm nghĩ. *Hoặc bà ta sẽ nói dối.*

"Tên tôi là Visenna."

Tôi biết, gã thầm nghĩ.

"Tôi rất mừng," gã chậm rãi nói, má vẫn áp vào lớp chăn. "Tôi rất mừng là chúng ta đã có cơ duyên gặp nhau, Visenna."

"Ôi, tình cờ ấy mà," cô lạnh lùng nói, kéo áo gã che lưng và đắp chăn da cừu cho gã. "Tôi được lính cửa khẩu báo rằng đang có người cần mình. Nếu có người cần, tôi sẽ đến. Tôi có cái tật kỳ lạ như thế đấy. Nghe này, tôi sẽ để thuốc mỡ lại cho ông lái buôn; bảo ông ta thoa nó vào mỗi buổi sáng và buổi tối. Ông ta nói anh đã cứu mạng mình, ông ta có thể trả ơn anh bằng cách đó."

"Thế còn tôi? Tôi có thể trả ơn cô kiểu gì đây, Visenna?"

"Đừng nói về chuyện đó. Tôi không nhận thanh toán từ thuật sĩ. Hãy cứ coi đó như tình đoàn kết đi. Tình đoàn kết giữa những người cùng ngành. Và tình thương mến nữa. Như một phần của tình thương mến đó, sau đây là chút khuyên thân thiện hoặc, nếu anh muốn, chỉ dẫn của một bà lang: đừng dùng thuốc gây ảo giác nữa, Geralt. Chúng không có khả năng chữa bệnh. Không hề đâu."

"Cảm ơn cô, Visenna. Vì sự giúp đỡ và lời khuyên của cô. Cảm ơn

cô... vì mọi thứ."

Gã thò tay ra khỏi lớp chăn da và mò thấy đầu gối cô. Cô rùng mình, đặt tay mình vào tay gã và bóp nhẹ. Gã thận trọng thả ngón tay cô ra và miên tay dọc cẳng tay cô.

Tất nhiên rồi. Làn da mềm mại của một cô gái trẻ. Cô rùng mình mạnh hơn, nhưng không rút tay về. Gã đưa ngón tay mình trở lại bàn tay cô và nắm lấy nó.

Miếng mề đay trên cổ gã rung lên và giật giật.

"Cảm ơn, Visenna," gã lặp lại, cố gắng kiểm soát giọng mình. "Tôi rất mừng là chúng ta đã có duyên gặp gỡ."

"Tình cờ ấy mà..." cô nói, nhưng lần này không có chút lạnh lùng nào trong giọng cô.

"Hay có lẽ là định mệnh?" gã hỏi, lấy làm sửng sốt, bởi lẽ sự phấn khích và lo lắng đã đột ngột biến mất hoàn toàn khỏi người gã. "Cô có tin vào định mệnh không, Visenna?"

"Vâng," cô trả lời sau một lúc. "Tôi có."

"Những người được liên kết bởi định mệnh sẽ luôn tìm thấy nhau?" gã nói tiếp.

"Vâng, tôi cũng tin điều đó... Anh đang làm gì vậy? Đừng lật lại..."

"Tôi muốn nhìn vào mặt bà... Visenna. Tôi muốn nhìn vào mắt bà. Và bà... Bà phải nhìn vào mắt tôi."

Cô thực hiện một cử động như thể sắp bật dậy. Nhưng cô vẫn ở bên cạnh gã. Gã chậm rãi trở mình, môi vặn xoắn lại vì đau. Có thêm ánh sáng, ai đó đã bỏ thêm một ít củi vào đống lửa.

Bây giờ cô không còn nhúc nhích nữa. Cô chỉ đơn giản quay đầu sang bên, phô ra phần mặt nhìn nghiêng của mình, nhưng lần này gã thấy rõ miệng cô đang run rẩy. Cô siết ngón tay của mình trên tay gã, rất chặt.

Gã nhìn.

Không có nét tương đồng nào cả. Cô có một gương mặt hoàn toàn

khác. Một chiếc mũi nhỏ. Một chiếc cằm hẹp. Cô im lặng. Sau đó, cô đột nhiên rướn người về phía gã và nhìn thẳng vào mắt gã. Từ gần sát. Không nói một lời nào.

"Bà thấy đôi mắt được nâng cấp của tôi thế nào?" gã điềm đạm hỏi. "Không bình thường phải không? Visenna, bà có biết thuật sĩ phải gánh chịu những gì để cải thiện đôi mắt không? Bà có biết không phải lúc nào nó cũng hiệu nghiệm không?"

"Dừng lại đi," cô nhẹ nhàng nói. "Dừng lại đi, Geralt."

"Geralt..." gã bất chợt cảm thấy có gì đó cào xé trong mình. "Vesemir đã đặt cho tôi cái tên đó. Geralt xứ Rivia! Tôi thậm chí còn học cách bắt chước giọng dân Rivia. Chắc là xuất phát từ nhu cầu nội tâm muốn sở hữu một quê hương. Ngay cả khi đó là một quê hương bịa đặt. Vesemir... đã ban cho tôi cái tên của mình. Vesemir cũng tiết lộ tên của bà. Một cách không tự nguyện cho lắm."

"Im lặng đi, Geralt. Im lặng đi."

"Hôm nay bà nói với tôi rằng bà tin vào định mệnh. Và hồi đó... Hồi đó bà có tin không? Ồ, vâng, hẳn bà có rồi. Chắc hẳn bà đã tin rằng định mệnh sẽ đưa chúng ta đến với nhau. Hẳn đó chính là nguyên nhân bà đã chẳng làm gì để cuộc gặp này nhanh chóng xảy ra."

Cô im lặng.

"Tôi luôn muốn... tôi đã suy nghĩ về những gì mình sẽ nói với bà, khi chúng ta cuối cùng cũng giáp mặt nhau. Tôi đã nghĩ về câu mình sẽ hỏi bà. Tôi nghĩ nó sẽ mang lại cho tôi một khoái cảm bệnh hoạn nào đó..."

Thứ lấp lánh trên má cô là một giọt nước mắt. Không nghi ngờ gì nữa. Gã cảm thấy cổ họng mình thắt lại cho đến khi nó đau nhói. Gã cảm thấy mệt mỏi. Buồn ngủ. Yếu đuối.

"Trong ánh sáng ban ngày..." gã rên rỉ. "Ngày mai, dưới ánh nắng, tôi sẽ nhìn vào mắt bà, Visenna... Và tôi sẽ hỏi bà câu hỏi của mình. Hoặc có lẽ tôi sẽ không hỏi bà, vì đã quá muộn rồi. Định mệnh ư? Ồ, phải, Yen đã đúng. Được định mệnh an bài cho nhau là chưa đủ. Cần

thêm chút gì đó nữa... Nhưng ngày mai tôi sẽ nhìn vào mắt bà... Giữa thanh thiên bạch nhật..."

"Không," cô nói nhẹ nhàng, lặng lẽ, êm như nhung, bằng một giọng nói gặm nhấm, rung lắc các lớp ký ức, những ký ức không còn tồn tại. Thứ đáng lẽ ra chưa bao giờ tồn tại, nhưng lại có ở đó.

"Có chứ!" gã phản đối. "Có chứ. Tôi muốn..."

"Không. Bây giờ con sẽ chìm vào giấc ngủ. Và khi tỉnh dậy, con sẽ không còn muốn nữa. Tại sao chúng ta lại phải nhìn nhau dưới ánh mặt trời? Nó sẽ thay đổi được gì nào? Bây giờ không gì có thể đảo ngược được nữa, không gì thay đổi được. Mục đích của việc đặt câu hỏi cho ta là gì, Geralt? Việc biết rằng ta sẽ không thể trả lời mang lại cho con một khoái cảm bệnh hoạn à? Làm tổn thương lẫn nhau sẽ mang lại gì cho chúng ta đây? Không, chúng ta sẽ không nhìn mặt nhau giữa thanh thiên bạch nhật. Ngủ đi, Geralt. Và nói riêng với nhau thôi nhé, Vesemir không đặt cho con cái tên đó đâu. Mặc dù nó cũng chẳng thay đổi hoặc đảo ngược được bất cứ điều gì, ta muốn con biết điều đó. Tạm biệt và bảo trọng nhé. Và đừng cố tìm ta..."

"Visenna..."

"Không, Geralt. Bây giờ con sẽ chìm vào giấc ngủ. Và ta... ta là một giấc mơ. Tạm biệt."

"Không! Visenna!"

"Ngủ đi." Chứa đựng trong giọng nói mượt mà của cô là một mệnh lệnh nhẹ nhàng, đập tan ý chí của gã, xé nát nó như một mảnh vải. Hơi ấm, bất chợt tỏa ra từ đôi tay cô.

"Ngủ đi."

Gã ngủ.

VI

"Chúng ta đã đến Riverdell chưa, Yurga?"

"Đã đến từ hôm qua rồi, thưa anh. Chẳng bao lâu nữa sẽ đến sông Yaruga và sau đó là đến quê của tôi. Hãy nhìn mà xem, ngay cả lũ ngựa cũng đưa bước tung tăng hơn, vung vẩy đầu. Chúng có thể cảm thấy nhà đang gần kề."

"Nhà... Ông sống trong thành phố à?"

"Không, bên ngoài tường thành."

"Thật thú vị," gã thuật sĩ nói, nhìn ngó xung quanh. "Hầu như không có vết tích thiệt hại nào của chiến tranh cả. Tôi nghe bảo vùng này đã bị phá tan hoang."

"Chà," Yurga nói. "Bọn tôi không thiếu gì cảnh hoang tàn đâu. Hãy quan sát kỹ hơn đi - trên hầu hết mọi gian nhà, trong mọi trang ấp, anh có thể thấy sắc trắng của gỗ mới đóng. Và hãy nhìn xem, ở phía bờ bên kia sự tình thậm chí còn tồi tệ hơn, mọi thứ đã bị thiêu rụi... Chà, chiến tranh là chiến tranh, nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Bọn tôi đã phải chịu đựng cảnh biến loạn kinh khủng tột cùng khi Binh Đoàn Đen hành quân qua vùng đất của mình. Quả thật, tình hình hồi đó trông cứ như thể chúng sẽ biến mọi thứ ở đây thành một vùng đất hoang. Nhiều người khi ấy bỏ trốn về sau không bao giờ quay trở lại nữa. Nhưng đã có người mới đến sinh sống thế chỗ họ. Cuộc sống phải tiếp diễn."

"Đó là một sự thật," Geralt lẩm bẩm. "Cuộc sống phải tiếp diễn. Dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không quan trọng. Cuộc sống phải tiếp diễn..."

"Anh nói đúng. Rồi, của anh đây, mặc vào đi. Tôi đã sửa sang quần của anh, vá nó lại. Nó sẽ tốt như mới. Nó cũng giống như mảnh đất này thôi, thưa anh. Nó bị chiến tranh xé toạc, xới tung lên như thể bị mũi sắt của bừa cày vào, cào toác, vấy máu. Nhưng giờ đây nó sẽ tốt như mới. Và nó thậm chí còn sẽ trở nên màu mỡ hơn. Ngay cả những người thối rữa dưới lòng đất cũng sẽ phục vụ cái tốt và làm tăng độ phì nhiêu cho đất. Hiện tại cày cấy hãy còn khó khăn, vì đồng ruộng đầy xương cốt và đồ sắt, nhưng đất cũng có thể xử lý được sắt."

"Ông có sợ quân Nilfgaard, Binh Đoàn Đen, sẽ quay trở lại không? Chúng từng có lần tìm ra một tuyến đường dẫn xuyên núi rồi đấy..."

"Chà, bọn tôi cũng sợ đấy. Nhưng thế thì đã làm sao? Bọn tôi ngồi xuống khóc lóc và run rẩy ư? Cuộc sống phải tiếp diễn. Và những gì phải đến sẽ đến. Dù gì thì điều định mệnh đã an bài cũng sẽ không thể tránh được."

"Ông có tin vào định mệnh không?"

"Làm sao tôi lại không tin được? Sau những gì tôi gặp phải trên cây cầu, ngoài vùng hoang dã, khi anh cứu mạng tôi? Ôi, thưa thuật sĩ, rồi anh sẽ thấy, vợ tôi sẽ quỳ sụp xuống dưới chân anh..."

"Ồ, thôi nào. Thành thật mà nói, tôi cần cảm tạ ông nhiều hơn. Vụ trên cây cầu hồi trước... Đó là công việc của tôi, Yurga, nghề của tôi. Ý tôi là, tôi bảo vệ mọi người vì tiền. Không phải vì lòng hảo tâm đâu. Thừa nhận đi, Yurga, ông đã nghe những lời thiên hạ đồn về cánh thuật sĩ. Rằng không ai biết bên nào mới tệ hơn; thuật sĩ hay những con quái vật họ tàn sát..."

"Không phải vậy đâu, thưa anh, và tôi không biết tại sao anh lại nói như vậy. Chẳng lẽ tôi không có mắt à? Anh cũng giống như cái bà lang kia thôi."

"Visenna..."

"Cô ta không cho bọn tôi biết tên. Nhưng cô ta ngay lập tức theo sau chúng ta vì cô ta biết có người cần mình, rồi cô ta bắt kịp vào buổi tối và vào chăm sóc anh luôn, ngay khi vừa xuống ngựa. Thế này nhé, thưa anh, cô ta đã bỏ ra rất nhiều công sức chữa chạy cho chân anh, khiến không khí nổ lách tách vì phép thuật và bọn tôi sợ quá chạy biến vào rừng. Sau đó có máu ộc ta từ mũi cô ta. Tôi nhận ra sử dụng phép thuật không phải một chuyện đơn giản. Anh thấy đấy, cô ta đã băng bó vết thương của anh hết sức cẩn thận, thực sự đấy, giống như một..."

"Giống như một người mẹ?" Geralt nghiến răng.

"Vâng. Anh nói chuẩn đấy. Và khi anh chìm vào giấc ngủ..."

"Sao, Yurga?"

"Cô ta gần như không thể đứng nổi, người trắng bệch như tờ giấy. Nhưng cô ta đến kiểm tra xem bọn tôi có ai cần bất kỳ sự giúp đỡ nào hay không. Cô ta đã chữa lành bàn tay bị một khúc gỗ đè bẹp của ông thợ làm hắc ín. Cô ta không lấy một xu, thậm chí còn để lại một ít thuốc. Không, thưa anh Geralt, tôi biết không phải mọi điều thiên hạ nói về các thuật sĩ và pháp sư đều là lời hay ý đẹp. Nhưng ở đây thì không. Bọn tôi, dân Thượng Sodden và những người đến từ Riverdell, bọn tôi hiểu chuyện hơn. Bọn tôi mắc nợ các pháp sư quá nhiều, thế nên không thể có chuyện bọn tôi không biết họ ra làm sao. Ở đây, ký ức về họ không phải những lời đồn đại và chuyện ngồi lê đôi mách, mà đã được ghi tạc vào đá. Rồi anh sẽ được tận mắt nhìn thấy, chỉ cần đợi cho đến khi chúng ta ra khỏi rừng thôi. Đằng nào thì hẳn bản thân anh cũng hiểu chuyện rõ lắm. Bởi lẽ người ta bàn tán về trận chiến đó ở khắp mọi chân trời góc bể, và mới hơn một năm trôi qua thôi mà. Chắc hẳn anh đã từng nghe rồi."

"Đã một năm rồi tôi có ở đây đâu," gã thuật sĩ lẩm bẩm. "Tôi ở miền Bắc. Nhưng tôi đã nghe kể... Trận Sodden thứ hai..."

"Đúng. Anh sẽ sớm nhìn thấy ngọn đồi và tảng đá. Bọn tôi từng gọi ngọn đồi đó là đỉnh Diều, nhưng bây giờ mọi người đều gọi nó là đỉnh Pháp Sư hay núi Thập Tứ. Vì hai mươi hai người bọn họ đã đứng trên ngọn đồi đó, hai mươi hai pháp sư đã chiến đấu, và mười bốn người đã ngã xuống. Trận chiến ấy kinh hoàng lắm, thưa anh. Mặt đất lồng lên, lửa từ trời trút xuống như mưa và chớp đánh ngang dọc... Nhiều người đã bỏ mạng. Nhưng các pháp sư đã đánh bại Binh Đoàn Đen và phá vỡ Nguồn Lực dẫn dắt chúng. Và mười bốn người trong số họ đã bỏ mạng trong trận chiến đó. Mười bốn người đã hy sinh thân mình... Sao thế, thưa anh? Có chuyện gì vậy?"

"Không có gì đâu. Kể tiếp đi, Yurga."

"Ôi chao, trận chiến thật kinh hoàng, nhưng nếu không có những pháp sư trên đồi, ai biết đâu được đấy, có lẽ hôm nay chúng ta đã chẳng nói chuyện được ở đây, đánh xe về nhà, vì ngôi nhà đó sẽ không

tồn tại, cả tôi cũng thế, chưa biết chừng cả anh cũng vậy... Phải, chính nhờ các pháp sư đó đấy. Mười bốn người trong số họ đã bỏ mạng để bảo vệ bọn tôi, dân miền Sodden và Riverdell. Ha, đương nhiên những người khác cũng chiến đấu ở đó nữa, binh lính và quý tộc, cả nông dân. Bất cứ ai có thể đều cầm chĩa hoặc rìu, hoặc thậm chí cả gậy gộc... Tất cả bọn họ đều chiến đấu một cách anh dũng và nhiều người đã ngã xuống. Nhưng các pháp sư... Một người lính gục ngã chẳng có gì là phi thường, vì xét cho cùng thì đó là nghề của anh ta mà, dù sao thì cuộc đời cũng ngắn ngủi. Nhưng các pháp sư ấy đáng lẽ đã có thể sống rất lâu, muốn bao lâu cũng được. Ấy vậy mà họ không hề lưỡng lự."

"Họ không hề lưỡng lự," gã thuật sĩ lặp lại, đưa tay xoa trán. "Họ không hề lưỡng lự. Trong khi tôi ở miền Bắc..."

"Có chuyện gì vậy, thưa anh?"

"Không có gì đâu."

"Vâng... Vì vậy, bọn tôi - toàn bộ dân tình quanh đây - ngày nay toàn mang hoa đến đó, đến ngọn đồi ấy, và vào tháng Năm, dịp lễ Beltane, một ngọn lửa luôn bùng cháy. Và nó sẽ cháy ở đó mãi mãi. Và mười bốn người kia sẽ mãi mãi ở trong ký ức của mọi người. Và được sống tiếp, ở trong ký ức, thì... thì... còn hơn thế nữa! Hơn thế nữa, thưa anh Geralt!"

"Ông nói đúng đấy, Yurga."

"Con cái bọn tôi đứa nào cũng đều biết tên của mười bốn người kia, được khắc lên tảng đá đặt trên đỉnh đồi. Anh không tin tôi ư? Hãy nghe này: Axel Raby, Triss Merigold, Atlan Kerk, Vanielle xứ Brugge, Dagobert xứ Vole..."

"Dừng lại đi, Yurga."

"Có chuyện gì vậy, thưa anh? Anh nhợt nhạt như xác chết vậy!"

"Không có gì đâu."

VII

Gã leo lên đồi một cách rất chậm rãi, thận trọng, lắng nghe tiếng kẽo kẹt của gân guốc và cơ bắp xung quanh vết thương đã được chữa lành bằng phép thuật. Mặc dù nó xem chừng đã lành lặn hoàn toàn, gã vẫn tiếp tục bảo vệ cái chân và không mạo hiểm dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên nó. Trời nóng bức và mùi cỏ xộc thẳng vào đầu gã, khiến gã mụ đi một cách dễ chịu.

Tháp đá không đứng ở chính giữa phần đỉnh bằng phẳng của ngọn đồi mà nằm xa hơn phía sau, bên ngoài vòng đá góc cạnh. Nếu gã leo lên đó ngay trước khi mặt trời lặn, bóng của tảng cự thạch đổ xuống vòng tròn sẽ vạch đúng đường kính của nó, chỉ ra hướng các pháp sư đã quay đến trong trận chiến. Geralt nhìn về hướng đó, về phía những cánh đồng trập trùng, vô tận. Nếu có bất kỳ mảnh xương nào của những người đã ngã xuống còn nằm đó - và chắc chắn phải có rồi - chúng cũng đều đã bị cỏ xanh phủ kín. Một con diều hâu đang bay vòng quanh, lượn theo một cung tròn êm đềm trên đôi cánh dang rộng. Điểm chuyển động duy nhất trong một cảnh quan bất động giữa cái nóng gay gắt.

Tháp đá có đế rộng - phải năm người nắm tay mới ôm hết được nó. Rõ ràng là nếu không có sự trợ giúp của phép thuật, nó đã chẳng tài nào được đưa lên đồi. Bề mặt quay về phía vòng tròn đá của khối cự thạch được mài nhẵn; có thể thấy các chữ Rune khắc trên đó.

Tên của mười bốn người đã ngã xuống.

Gã chậm rãi tiến lại gần. Yurga đã nói đúng. Nằm dưới chân tháp đá là những bông hoa - những bông hoa dại bình thường - anh túc, đậu cánh chim, cẩm quỳ và lưu ly.

Tên của mười bốn người.

Gã từ từ đọc chúng, từ trên xuống và gương mặt của những người gã từng biết xuất hiện trước mặt gã.

Nàng Triss Merigold tóc màu hạt dẻ, vui tươi, cười khúc khích không vì lý do gì, trông như một thiếu nữ. Gã từng quý cô. Và cô từng quý gã.

Lawdbor xứ Murivel, người gã từng suýt gây gổ ở Wyzim, khi gã bắt quả tang ông pháp sư dùng thuật dịch chuyển đồ để tác động vào súc sắc trong một trò chơi.

Lytta Neyd, còn được gọi là San Hô. Biệt danh bắt nguồn từ màu son mà cô ta sử dụng. Lytta từng tố cáo gã với vua Belohun, khiến gã bị tống vào ngục tối suốt một tuần. Sau khi được thả, gã đã đến hỏi cô ta lý do. Khi rốt cuộc đã lên giường cùng cô ta, trong khi vẫn không biết lý do là gì, gã ở đó thêm một tuần nữa.

Lão Gorazd, người đã đề nghị trả một trăm mác để được mổ mắt gã và một nghìn mác để có cơ hội khám nghiệm tử thi - "không nhất thiết phải là hôm nay" - như lão đã nói lúc đó.

Vẫn còn ba cái tên nữa.

Gã nghe thấy tiếng sột soạt sau lưng và quay lại.

Cô đi chân trần, mặc một chiếc váy lanh đơn giản. Cô đội một vòng hoa cúc đan trên mái tóc dài, buông xõa xuống vai và lưng.

"Xin chào," gã nói.

Cô ngước đôi mắt xanh lạnh lùng nhìn gã, nhưng không trả lời.

Gã nhận thấy cô không bị rám nắng. Vào thời điểm này thì đó là một điều kỳ lạ, bởi vào cuối mùa hè, các cô gái quê thường có màu da rám nắng. Khuôn mặt và bờ vai trần của cô có hơi ánh sắc vàng.

"Cô mang hoa đến à?"

Cô cười và hạ hàng mi xuống. Gã cảm thấy ớn lạnh. Cô lẳng lặng băng qua chỗ gã và quỳ xuống dưới chân khối cự thạch, đưa tay chạm vào khối đá.

"Ta không mang theo hoa," cô nói và ngẩng đầu lên. "Nhưng những bông nằm ở dây là dành cho ta."

Gã nhìn cô. Cô quỳ xuống để giấu cái tên cuối cùng khắc trên khối cự thạch khỏi mắt gã. Cô sáng chói một cách bất thường, rực sáng trên nền đá.

"Cô là ai?" gã chậm rãi hỏi.

Cô mỉm cười và tiết ra hơi lạnh.

"Ngươi không biết à?"

Có, ta biết, gã thầm nghĩ, nhìn vào sắc xanh lam lạnh lẽo của đôi mắt cô. *Phải, ta nghĩ là mình biết.*

Gã cảm thấy thanh thản. Gã không thể cảm thấy bất cứ điều gì khác. Không thể nữa.

"Tôi đã băn khoăn tự hỏi người trông như thế nào bao lâu nay, thưa quý nương."

"Ngươi không cần phải xưng hô với ta như vậy," cô nhẹ nhàng trả lời. "Dù gì thì chúng ta cũng đã biết nhau nhiều năm rồi mà."

"Quả vậy," gã đồng ý. "Người ta nói rằng người theo sát bước chân tôi."

"Đúng thế. Nhưng ngươi chưa bao giờ ngoái lại phía sau nhìn. Cho đến ngày nay. Hôm nay, ngươi đã lần đầu tiên ngoái lại nhìn."

Gã im lặng. Gã không có gì để nói. Gã thấy mệt mỏi.

"Nó... Nó sẽ diễn ra như thế nào?" gã cuối cùng cũng hỏi, lạnh lùng và vô cảm.

"Ta sẽ nắm lấy tay ngươi," cô nói, nhìn thẳng vào mắt gã. "Ta sẽ nắm tay ngươi và dẫn ngươi băng qua cánh đồng. Vào trong làn sương mù lạnh lẽo và ẩm ướt."

"Và sau đó? Có gì ở đó, phía sau màn sương mù?"

"Không có gì hết," cô cười. "Không còn gì nữa cả."

"Người bám sát bước chân của tôi," gã nói. "Nhưng lại tiêu diệt những người khác, những người mà tôi bắt gặp trên đường đi. Tại sao? Tôi rốt cuộc sẽ phải chịu kiếp một thân một mình, phải không? Để tôi cuối cùng cũng bắt đầu biết sợ? Tôi sẽ cho người biết sự thật. Tôi luôn luôn sợ người; luôn luôn. Tôi chưa bao giờ ngoái ra sau nhìn vì sợ hãi. Vì hãi hùng trước cảnh nhìn thấy người đang bám theo mình. Tôi luôn sợ hãi, cuộc sống của tôi đã trôi qua trong sợ hãi. Tôi đã sợ... cho đến ngày hôm nay."

"Cho đến ngày hôm nay?"

"Đúng. Cho đến ngày hôm nay. Chúng ta đang đứng đây, mặt đối mặt, nhưng tôi không cảm thấy sợ hãi. Người đã tước đi mọi thứ của tôi. Người cũng đã tước đi nỗi sợ hãi khỏi tôi."

"Vậy tại sao mắt của ngươi lại đầy sợ hãi thế, hỡi Geralt xứ Rivia? Tay ngươi run rẩy, ngươi tái mét. Tại sao thế? Ngươi sợ cái tên cuối cùng - cái tên thứ mười bốn - được khắc trên tháp đá đến vậy sao? Nếu ngươi muốn, ta sẽ nói ra cái tên đó."

"Người không cần phải làm vậy đâu. Tôi biết cái tên đó. Vòng tròn đang khép lại, con rắn đang ngoạm lấy cái đuôi của chính mình. Sự tình phải như vậy. Người và cái tên đó. Và những bông hoa. Cho nàng và cho tôi. Cái tên thứ mười bốn khắc trên đá, một cái tên mà tôi đã thốt ra lúc đêm hôm lẫn giữa thanh thiên bạch nhật, trong sương giá và nắng nóng và mưa gió. Không, bây giờ tôi không ngại nói điều đó đâu."

"Vậy hãy nói đi."

"Yennefer... Yennefer thành Vengerberg."

"Và những bông hoa là của ta."

"Hãy đặt dấu chấm hết cho toàn bộ vụ việc này đi," gã khó nhọc nói. "Nắm lấy... nắm lấy tay tôi đi."

Cô đứng dậy tiến đến gần hơn, và gã cảm thấy sự lạnh lẽo tỏa ra từ cô; một cái lạnh buốt thấu xương.

"Không phải hôm nay," cô nói. "Một ngày nào đó. Nhưng không phải hôm nay."

"Người đã tước đi mọi thứ của tôi..."

"Không," cô ngắt ngang. "Ta không tước đi bất cứ thứ gì cả. Ta chỉ nắm lấy tay mọi người. Để không ai thấy cô đơn vào khoảnh khắc đó. Một mình trong sương mù... Chúng ta sẽ gặp lại nhau, hỡi Geralt xứ Rivia. Một ngày nào đó."

Gã không đáp. Cô chậm rãi quay người và bỏ đi. Vào trong màn

sương vừa đột nhiên bao phủ đỉnh đồi, vào trong màn sương mù, nơi mọi thứ biến mất, vào trong màn sương trắng ẩm ướt, nơi tháp đá cùng với những bông hoa nằm dưới chân nó và mười bốn cái tên khắc bên trên tan biến đi. Không có gì cả, chỉ có sương mù và đám cỏ ướt dưới chân gã, lấp lánh những giọt nước...

... thoảng mùi hương nồng, ngọt, gây mụ mị, cho đến khi trán gã trở nên đau nhức, gã bắt đầu quên đi và thấy mệt mỏi...

"Anh Geralt! Có chuyện gì vậy? Anh ngủ quên à? Tôi đã bảo anh rồi đấy, anh hãy còn yếu sức. Anh lại leo lên đến đỉnh đồi làm gì?"

"Tôi ngủ quên mất." Gã lấy tay lau mặt và chớp mắt. "Tôi ngủ quên mất, khốn kiếp... Không có gì đâu, Yurga, do cái nóng đấy..."

"Vâng, nóng kinh khủng... Chúng ta phải đi thôi, thưa anh. Đi nào, tôi sẽ dìu anh xuống dốc."

"Tôi không bị làm sao hết..."

"Không làm sao hết, không làm sao hết. Thế thì tôi tự hỏi tại sao anh lại loạng choạng. Tại sao anh lại lên đồi giữa cái nóng như thế này? Muốn đọc tên của họ ư? Tôi có thể đọc hết tên cho anh nghe mà. Có chuyện gì vậy?"

"Không có gì đâu... Yurga... Ông có thực sự nhớ hết tất cả các tên không?"

"Chắc chắn rồi."

"Tôi sẽ kiểm tra xem trí nhớ của ông như thế nào... Người cuối cùng. Người thứ mười bốn. Tên là gì?"

"Anh quả là một người đa nghi. Anh chẳng tin vào thứ gì cả. Anh muốn tìm hiểu xem tôi có nói dối không ư? Tôi đã nói với anh rằng mọi đứa trẻ đều biết những cái tên đó đấy thôi. Anh bảo người cuối cùng nhỉ? À, người cuối cùng là Yoël Grethen xứ Carreras. Anh có biết ông ta không?"

Geralt dụi mi mắt bằng cổ tay. Và gã liếc nhìn khối cự thạch. Nhìn tất cả những cái tên.

"Không," gã nói. "Tôi không biết."

VIII

"Anh Geralt?"

"Vâng, Yurga?"

Người lái buôn gục đầu xuống và không nói gì một hồi, quấn một ngón tay quanh phần dôi ra của chiếc đai mỏng ông ta đang dùng để sửa yên cho gã thuật sĩ. Ông ta cuối cùng cũng đứng thẳng dậy và nhẹ nhàng dùng tay gõ lên lưng người hầu đang đánh xe.

"Lên cưỡi một con ngựa dự phòng đi, Pokvit. Ta sẽ đánh xe. Lên ngồi trên ghế sau lưng tôi đi, thưa anh Geralt. Ngươi còn lảng vảng quanh cái xe làm gì, Pokvit? Đi đi, đi trước đi! Bọn ta muốn nói chuyện ở đây, bọn ta không cần ngươi nhòm ngó đâu!"

Roach, lững thững đằng sau xe, cất tiếng hí, kéo dây buộc, rõ ràng đang ghen tị với con ngựa chạy trên đường cái của Pokvit.

Yurga tặc lưỡi và thúc nhẹ lũ ngựa bằng dây cương.

"Chà," ông ta ngập ngừng nói. "Sự tình là như thế này, thưa anh. Tôi đã hứa với anh... Hồi còn ở trên cây cầu... Tôi đã hứa..."

"Ông không cần phải lo lắng," gã thuật sĩ nhanh chóng ngắt lời. "Nó không cần thiết đâu, Yuga."

"Có chứ," người lái buôn nói cụt lủn. "Tôi đã hứa rồi. Bất cứ thứ gì tôi tìm thấy ở nhà nhưng không hề mong đợi sẽ là của anh."

"Bỏ đi. Tôi không muốn bất cứ thứ gì từ ông hết. Chúng ta đã hòa nhau."

"Không, thưa anh. Nếu tôi tìm một thứ như vậy ở nhà thì đó sẽ là định mệnh. Vì nếu anh chế nhạo định mệnh, nếu anh lừa dối nó, thì nó sẽ trừng phạt anh rất nghiêm khắc."

Ta biết, gã thuật sĩ thầm nghĩ. *Ta biết.*

"Nhưng... thưa anh Geralt..."

"Gì vậy, Yurga?"

"Tôi sẽ không tìm thấy bất cứ thứ gì mình không mong đợi ở nhà hết. Không gì cả, và chắc chắn không phải thứ anh đã hy vọng đâu. Thưa thuật sĩ, hãy nghe này: sau đứa út, vợ tôi không thể sinh thêm con nữa và bất kể anh có đang theo đuổi điều gì, sẽ không có một đứa trẻ sơ sinh nào ở nhà hết. Như tôi thấy thì anh không may rồi."

Geralt không trả lời.

Yurga cũng không nói gì. Roach lại khịt mũi và hất đầu.

"Nhưng tôi có hai thằng con trai," Yurga đột nhiên nói nhanh, nhìn về phía trước, về phía con đường. "Hai đứa; khỏe khoắn, mạnh mẽ và thông minh. Ý tôi là, tôi sẽ phải cho chúng học việc ở một nơi nào đó. Một đứa tôi tính sẽ học buôn bán với tôi. Nhưng đứa còn lại..."

Geralt không nói gì.

"Anh thấy sao?" Yurga quay đầu lại và nhìn gã. "Anh đã yêu cầu một lời hứa trên cây cầu. Anh đã nghĩ đến một đứa trẻ để học nghề thuật sĩ với mình, không gì khác hết, phải vậy không? Tại sao đứa trẻ đó lại phải là một thứ không được mong đợi? Biết trước là có nó thì không được hay sao? Tôi có hai đứa, thế nên một đứa trong đó có thể đi làm thuật sĩ. Đó cũng là một nghề như bất kỳ nghề nào khác thôi. Nó chẳng tốt hơn cũng chẳng tệ hơn."

"Ông có chắc chắn," Geralt nhẹ nhàng nói, "là nó không tệ hơn không?"

Yurga nheo mắt.

"Bảo vệ thiên hạ, cứu mạng họ, anh đánh giá việc đấy thế nào; xấu hay tốt? Mười bốn người trên đồi? Anh trên cây cầu đó? Điều anh đã làm? Tốt hay xấu?"

"Tôi không biết," Geralt khó nhọc nói. "Tôi không biết, Yurga. Đôi khi tôi cảm thấy như mình biết. Và đôi khi tôi thấy nghi ngờ. Ông có muốn con trai mình phải mang những ngờ vực như vậy không?"

"Tại sao không?" người lái buôn nói một cách nghiêm túc. "Nó nên

vậy. Vì đó là một điều rất người và tốt đẹp."

"Cái gì cơ?"

"Nghi ngờ ấy. Chỉ có cái ác mới không bao giờ nghi ngờ thôi, thưa anh. Nhưng không ai có thể thoát khỏi định mệnh của mình."

Gã thuật sĩ không trả lời.

Con đường cái quanh co bên dưới một dốc đứng cao, dưới một số cây bạch dương cong queo, nhờ một phép mầu nào đó treo được mình trên sườn đồi thẳng đứng. Những cây bạch dương đã vàng lá. *Mùa thu,* Geralt nghĩ, *lại đến mùa thu rồi.* Một dòng sông lấp lánh bên dưới, cọc rào mới đóng của một tháp canh ánh lên màu trắng, những mái nhà tranh, những chiếc cọc đẽo của đê chắn sóng. Một chiếc tời kêu cót két. Một con phà...

... đang tiến tới bờ bên kia, xô một con sóng trước mặt, tẽ nước với phần mũi cùn của mình, chia tách những cọng rơm và mẩu lá lững lờ trong lớp bụi bẩn nổi trên mặt nước. Dây nhợ cót két kêu trong khi những người lái phà kéo chúng. Dòng người chen chúc nhau trên bờ cất tiếng huyên náo. Trong bầu không khí om sòm là mọi thứ tiếng: phụ nữ la hét, đàn ông chửi bới, trẻ em khóc, gia súc rống, ngựa hí và cừu be be. Bản nhạc đơn điệu, trầm trầm của nỗi sợ hãi.

"Tránh ra! Tránh ra, lùi lại, khốn kiếp!" một kỵ sĩ có cái đầu quấn trong một miếng vải đẫm máu hét lên. Con ngựa của hắn lội nước ngập đến bụng, quẫy loạn, nâng vó trước lên cao và đạp nước bắn tung tóe. Tiếng la hét và tiếng kêu vọng đến từ cầu tàu - lính mang khiên đang xô đẩy đám đông một cách tàn bạo, dùng cán giáo đánh ra mọi hướng.

"Tránh xa con phà ra!" người kỵ sĩ hét lên, vung kiếm tứ tung. "Chỉ lính thôi! Tránh ra, trước khi ta bắt đầu đập nát sọ vài người!"

Geralt kéo dây cương, ghìm lại con ngựa của mình đang lồng lên gần mép khe núi.

Lính mặc giáp kín mít, vũ khí và áo giáp kêu leng keng, phi nước

đại dọc theo khe núi, khuấy tung những đám mây bụi che khuất những người lính cầm khiên chạy phía sau.

"Geraaaalt!"

Gã nhìn xuống. Một người đàn ông mảnh khảnh trong bộ áo chẽn anh đào, đội một chiếc mũ bê rê gắn lông chim cò, đang nhảy lên nhảy xuống và vẫy tay trên một chiếc xe đẩy bỏ không bị xô khỏi đường cái, trên chất đầy những cái lồng. Gà và ngỗng bay tán loạn và kêu quàng quạc trong lồng.

"Geraaalt! Là tôi đây!"

"Dandelion! Đến đây!"

"Tránh xa ra, tránh xa phà ra!" gã kỵ sĩ với cái đầu băng bó trên cầu cảng rống lên. "Phà chỉ dành cho quân đội! Quân cặn bã kia, nếu muốn sang bờ bên kia thì hãy xách rìu lên và vào rừng tự đóng bè đi! Phà chỉ dành cho quân đội thôi!"

"Thánh thần thiên địa ơi, Geralt," chàng thi sĩ thở hổn hển, leo lên sườn khe núi. Chiếc áo chẽn anh đào của anh lấm chấm lông chim, trông như thể vương những đám tuyết. "Anh có thấy chuyện gì đang xảy ra không? Lực lượng Sodden chắc hẳn đã thua trận và cuộc rút lui đã bắt đầu. Ôi, nói thế sao được? Rút lui gì cơ chứ? Đó là một cuộc tháo chạy, một cuộc tháo chạy hoảng loạn thuần túy! Và chúng ta cũng phải chạy đi, Geralt. Sang bờ bên kia Yaruga..."

"Anh đang làm gì ở đây thế, Dandelion? Anh đến đây bằng cách nào?"

"Tôi đang làm gì ư?" anh nhà thơ hét lên. "Anh muốn biết? Tôi đang chạy trốn như bao người khác, tôi đã nẩy tưng tưng trên chiếc xe đẩy đó suốt cả ngày! Một tay con hoang nào đó đã ăn cắp ngựa của tôi trong đêm! Geralt, tôi cầu xin anh, đưa tôi ra khỏi chốn địa ngục này đi! Tôi khẳng định với anh, quân Nilfgaard có thể đến đây bất cứ lúc nào! Bất kỳ ai không bỏ dòng Yaruga lại đằng sau sẽ bị tàn sát. Bị tàn sát, anh có hiểu không?"

"Đừng hoảng, Dandelion."

Bên dưới cầu cảng, có tiếng hí của ngựa bị kéo lên phà bằng vũ lực và tiếng vó ngựa giẫm lạch cạch trên ván. Náo động. Một khối sôi sục. Nước bắn tung tóe sau khi một cỗ xe bị đẩy xuống sông, tiếng rống của những con bò đang chĩa mõm lên khỏi mặt nước. Geralt quan sát đủ loại gói và thùng từ cỗ xe quay mòng mòng trong dòng nước, đập vào thành phà và trôi đi. La hét, chửi bới. Trong khe núi nổi lên một đám bụi, tiếng móng ngựa.

"Từng người một!" người lính băng bó hét lên, phóng ngựa lao vào đám đông. "Khốn kiếp, ngay ngắn vào! Từng người một!"

"Geralt," Dandelion rên rỉ, nắm lấy một bên bàn đạp. "Anh có thấy chuyện gì đang xảy ra không? Chúng ta chẳng có cơ lên được chuyến phà đó đâu. Đám lính sẽ chở càng nhiều người qua sông càng tốt, và sau đó họ sẽ đốt nó để quân Nilfgaard không thể sử dụng. Thường vẫn hay vậy mà, phải không?"

"Ừ," gã thuật sĩ gật đầu. "Thường vẫn hay vậy. Tuy nhiên, tôi không hiểu tại sao lại hoảng loạn vậy? Gì nào, chẳng lẽ đây lại là cuộc chiến đầu tiên, chưa từng có cuộc chiến nào khác ư? Như thường lệ, lực lượng của vua chúa sẽ đánh nhau và sau đó các vị vua sẽ thỏa thuận, ký kết hiệp ước và chè chén để ăn mừng. Sẽ không có gì thực sự thay đổi đối với những người hiện đang bị nghiền nát xương sườn trên cầu cảng. Vậy tại sao lại phải tàn bạo thế?"

Dandelion chăm chú nhìn gã, vẫn không buông chiếc bàn đạp.

"Hẳn anh nhận được thông tin nhảm nhí rồi, Geralt," anh nói. "Hoặc anh không thể hiểu được ý nghĩa của nó. Đây không phải một cuộc chiến bình thường xoay quanh người kế vị ngai vàng hay một mảnh đất nhỏ. Đây không phải một cuộc giao tranh giữa hai lãnh chúa phong kiến được đám nông dân dựa chĩa ba đứng xem."

"Vậy nó là gì thế? Khai sáng cho tôi đi, bởi vì tôi thực sự không biết nó là gì. Nói riêng với nhau thôi nhé, nó không thực sự khiến tôi quan tâm lắm đâu, nhưng hãy giải thích đi."

"Chưa bao giờ có một cuộc chiến tranh như thế này cả," anh nhà

thơ nghiêm giọng nói. "Quân đội Nilfgaard đang đốt phá và bỏ lại đằng sau bao xác chết. Hàng bao cánh đồng xác chết. Đây là cuộc chiến hủy diệt, hủy diệt hoàn toàn. Nilfgaard chống lại mọi người. Tàn khốc..."

"Có cuộc chiến kiểu đấy rồi và chưa bao giờ có một cuộc chiến nào không tàn khốc cả," gã thuật sĩ ngắt lời. "Anh đang phóng đại, Dandelion. Sự tình cũng giống như ở chỗ con phà đấy: thường vẫn hay vậy. Có thể nói là một kiểu truyền thống quân sự. Trong suốt lịch sử tồn tại của thế giới, những đội quân hành quân qua một quốc gia sẽ giết chóc, cướp bóc, đốt phá và hãm hiếp; mặc dù không nhất thiết phải theo thứ tự đó. Trong suốt lịch sử tồn tại của thế giới, nông dân đã ẩn náu trong rừng cùng với vợ con và những gì họ có thể mang theo, đến khi mọi thứ kết thúc, họ trở về..."

"Không phải trong cuộc chiến này, Geralt. Sau cuộc chiến này sẽ không còn ai hay bất cứ thứ gì để trở về đâu. Nilfgaard đang để lại phía sau những đống than hồng cháy âm ỉ, quân đội đang hành quân thành hàng và lôi mọi người ra ngoài. Đoạn đầu đài và cọc thiêu trải dài hàng dặm dọc các xa lộ, khói bốc nghi ngút khắp đường chân trời. Anh nói chưa có bất cứ thứ gì như thế này trong suốt lịch sử tồn tại của thế giới ư? Chà, anh đúng rồi đấy. Trong suốt lịch sử tồn tại của thế giới. Thế giới của chúng ta. Vì có vẻ như quân Nilfgaard đã đến từ bên kia những ngọn núi để phá hủy thế giới của chúng ta."

"Thật vô lý. Ai lại muốn hủy diệt thế giới chứ? Chiến tranh không được tiến hành để tiêu diệt. Chiến tranh được tiến hành vì hai lý do. Một là quyền lực và hai là tiền bạc."

"Đừng xổ triết lý, Geralt! Anh sẽ không thay đổi được những gì đang xảy ra với triết lý đâu! Tại sao anh không chịu lắng nghe vậy hả? Tại sao anh không chịu quan sát vậy hả? Tại sao anh không muốn hiểu vậy hả? Tin tôi đi, Yaruga sẽ không ngăn cản được quân Nilfgaard đâu. Vào mùa đông, khi dòng sông đóng băng, chúng sẽ tiếp tục hành quân. Tôi khẳng định với anh, chúng ta phải tháo chạy, chạy lên phương bắc; có thể chúng sẽ không tiến được xa tới vậy. Nhưng ngay

cả trong trường hợp ấy, thế giới của chúng ta sẽ không bao giờ giống như cũ nữa. Geralt, đừng bỏ tôi ở đây! Tôi sẽ chẳng đời nào sống sót nổi một mình đâu! Đừng bỏ tôi!"

"Anh hẳn đã mất trí rồi, Dandelion," gã thuật sĩ nói, nghiêng người trên yên. "Anh hẳn đã mất trí vì sợ hãi, nếu anh có thể nghĩ rằng tôi sẽ bỏ anh lại. Đưa tay cho tôi và nhảy lên ngựa đi. Không có gì cho anh ở đây đâu, và anh cũng sẽ không phải chen lấn để lên phà. Tôi sẽ đưa anh đi ngược lên thượng nguồn và sau đó chúng ta sẽ tìm một chiếc thuyền hoặc phà nào đó."

"Quân Nilfgaard sẽ bắt được chúng ta! Chúng đang ở gần rồi. Anh có thấy những kỵ sĩ đó không? Họ rõ ràng đi thẳng từ chiến trận đến. Hãy đi xuôi dòng về phía cửa sông Ina."

"Đừng bi quan nữa. Chúng ta sẽ lọt qua, rồi anh sẽ thấy. Hàng đống người đang đi về phía hạ lưu, mọi chuyến phà cũng sẽ giống ở đây vậy thôi, họ chắc chắn cũng đã lấy hết tất cả thuyền bè rồi. Chúng ta sẽ đi lên thượng nguồn, đi ngược dòng. Đừng lo, tôi sẽ đưa anh sang sông trên một khúc gỗ nếu buộc phải làm vậy."

"Bờ bên kia gần như chẳng thấy bóng dáng đâu mà!"

"Đừng than vãn. Tôi đã nói là tôi sẽ giúp anh qua sông mà."

"Thế còn anh?"

"Nhảy lên ngựa đi. Chúng ta sẽ nói chuyện trên đường đi. Này, đừng vác thêm cái bao tải khốn kiếp đó! Anh muốn làm gãy lưng Roach à?"

"Đây là Roach à? Roach có màu nâu đỏ, còn con này màu hạt dẻ mà."

"Tất cả những con ngựa của tôi đều được gọi là Roach. Anh biết rõ điều đó mà; đừng đánh trống lảng. Tôi đã nói rằng hãy bỏ cái bao đó đi cơ mà. Khốn kiếp, có gì trong đó thế? Vàng à?"

"Bản thảo! Thơ ca! Và một ít đồ ăn..."

"Ném nó xuống sông đi. Anh có thể viết mấy bài thơ mới. Và tôi sẽ

chia sẻ thức ăn với anh."

Dandelion làm mặt thất thần nhưng không suy nghĩ lâu, đoạn anh ném cái bao xuống nước. Anh nhảy lên ngựa và ngó ngoáy, ngồi trên túi yên và nắm lấy thắt lưng của gã thuật sĩ.

"Đến lúc đi rồi, đến lúc đi rồi," anh lo lắng thúc giục. "Đừng lãng phí thời gian nữa, Geralt, chúng ta phải lẩn vào rừng, trước khi..."

"Dừng lại đi, Dandelion. Cơn hoảng loạn của anh bắt đầu ảnh hưởng đến Roach rồi đấy."

"Đừng móc mỉa. Nếu anh mà thấy những gì tôi..."

"Khốn kiếp, im đi. Đi thôi nào, tôi muốn đưa anh qua sông trước chạng vạng."

"Tôi? Thế còn anh thì sao?"

"Tôi có công chuyện cần giải quyết ở bờ sông bên này."

"Anh hẳn phải điên mất rồi, Geralt. Anh muốn tự sát à? 'Công chuyện' nào nữa?"

"Không phải việc của anh. Tôi sẽ đến Cintra."

"Đến Cintra hả? Có còn Cintra nữa đâu."

"Ý anh là sao?"

"Không còn Cintra nữa. Chỉ còn than hồng âm ỉ và gạch vụn. Quân Nilfgaard..."

"Xuống ngựa đi, Dandelion."

"Hả?"

"Xuống!" gã thuật sĩ quay ngoắt lại. Anh thi sĩ hát rong nhìn vào mặt gã và nhảy từ trên ngựa xuống đất, lùi lại một bước rồi loạng choạng.

Geralt từ từ leo xuống. Gã ném dây cương qua đầu con ngựa, đứng lưỡng lự một lúc, rồi dùng một bàn tay đeo găng lau mặt. Gã ngồi xuống mép một hốc cây, bên dưới một bụi sơn thù du tỏa rộng với những cành đỏ như máu.

"Đến đây, Dandelion," gã nói. "Ngồi xuống. Và cho tôi biết chuyện gì

đã xảy ra với Cintra đi. Tất cả."

Chàng thi sĩ ngồi xuống.

"Quân Nilfgaard đã tràn qua đèo xâm lược," anh bắt đầu nói sau một thoáng im lặng. "Chúng có đến hàng ngàn. Chúng bao vây quân đội Cintra trong thung lũng Marnadal. Một trận chiến bùng nổ, kéo dài cả ngày, từ bình minh đến tận tối. Lực lượng của Cintra đã chiến đấu rất anh dũng, nhưng họ bị tàn sát. Nhà vua đã tử trận, và sau đó hoàng hậu của họ..."

"Calanthe."

"Vâng. Bà ta đã ngăn được một cuộc chạy loạn, không để họ tản mát khắp nơi, tụ họp bất cứ ai có thể gom lại về quanh mình và cờ hiệu. Họ mở đường máu vượt vòng vây và băng qua sông rút về thành phố. Những người còn sống."

"Và Calanthe?"

"Bà ta bảo vệ chỗ qua sông cùng với một số hiệp sĩ, và bọc hậu cho cuộc rút lui. Mọi người nói rằng bà ta chiến đấu chẳng khác nào một người đàn ông, xông pha như bị quỷ ám vào những chốn ác liệt nhất. Chúng lấy giáo đâm bà ta khi bà ta lao vào đám bộ binh Nilfgaard. Bà ta được chở đến thành phố trong tình trạng bị thương nặng. Trong cái bi đông kia đựng gì thế, Geralt?"

"Vodka. Muốn một ít không?"

"Anh nghĩ sao?"

"Nói đi. Kể tiếp đi, Dandelion. Hãy cho tôi biết mọi thứ."

"Thành phố không kháng cự. Không có cuộc vây hãm nào, bởi vì chẳng có ai để bảo vệ các bức tường hết. Các hiệp sĩ còn sót lại và gia đình của họ, các quý tộc và hoàng hậu... Họ rút vào trong lâu đài cố thủ. Quân Nilfgaard ngay lập tức chiếm được lâu đài, đám pháp sư của chúng đã đập nát cánh cổng và mấy bức tường. Chỉ duy nhất tháp pháo đài là được trấn giữ, rõ ràng là có bùa chú bảo vệ, bởi vì nó kháng cự được phép thuật của phe Nilfgaard. Bất chấp điều đó, nội bốn ngày sau quân Nilfgaard đã xộc vào được bên trong. Chúng không thấy ai

còn sống hết. Chẳng có lấy một mống nào. Phụ nữ đã giết trẻ con, đàn ông đã giết phụ nữ và sau đó tự lấy kiếm xiên thân... Có chuyện gì vậy, Geralt?"

"Cứ kể đi, Dandelion."

"Hoặc... như Calanthe... Gieo mình xuống từ tường thành, từ tít trên đỉnh. Người ta nói rằng bà ta đã nhờ ai đó... Nhưng không ai dám. Thế nên bà ta đã bò đến tường thành và... Cắm đầu. Thiên hạ đồn rằng thi thể của bà ta đã phải chịu đủ trò khủng khiếp. Tôi không muốn... Có chuyện gì vậy?"

"Không có gì đâu. Dandelion... Ở Cintra có một... con bé. Cháu gái của Calanthe, nó khoảng mười hoặc mười một tuổi. Tên nó là Ciri. Anh có hay tin gì về nó không?"

"Không. Nhưng đã có một vụ thảm sát khủng khiếp trong thành phố và lâu đài và hầu như chẳng còn ai sống sót cả. Như tôi đã nói với anh rồi đấy, không ai trong số những người bảo vệ tháp pháo đài sống sót. Và hầu hết đám phụ nữ lẫn con cái của các gia đình có tiếng tăm đều ở trong đó."

Gã thuật sĩ không nói gì.

"Cái bà Calanthe đó," Dandelion hỏi. "Anh quen bà ta à?"

"Ừ."

"Và còn con bé mà anh đang hỏi thì sao? Ciri ấy?"

"Tôi cũng biết nó."

Gió thổi đến từ sông, làm mặt nước gợn sóng, lay cây cối và lá rơi khỏi cành như một cơn mưa rào rung động. *Mùa thu,* gã thuật sĩ thầm nghĩ, *lại đến mùa thu rồi.*

Gã đứng dậy.

"Anh có tin vào định mệnh không, Dandelion?"

Anh thi sĩ hát rong ngẩng đầu lên và mở to mắt nhìn gã.

"Tại sao anh lại hỏi vậy?"

"Trả lời đi."

"Chà... có."

"Nhưng anh có biết rằng chỉ mình định mệnh thôi sẽ không đủ không? Rằng cần phải có thêm gì đó nữa?"

"Tôi không hiểu."

"Anh không phải là người duy nhất. Nhưng sự tình là như vậy đấy. Cần thêm chút gì đó nữa. Vấn đề là... tôi sẽ không bao giờ biết được đó là gì."

"Có chuyện gì vậy, Geralt?"

"Không có gì đâu, Dandelion. Nào, lên ngựa đi. Đi thôi, chúng ta đang lãng phí thời giờ. Ai biết sẽ mất bao lâu ta mới tìm thấy một chiếc thuyền, và chúng ta sẽ cần một chiếc thuyền lớn đấy. Dù gì thì tôi cũng sẽ không bỏ Roach đâu."

"Chúng ta sẽ qua sông luôn hôm nay hả?" chàng thi sĩ vui vẻ hỏi.

"Ừ. Không có gì cho tôi ở bờ sông bên này nữa."

IX

"Yurga!"

"Cưng ơi!"

Cô chạy ra từ cổng - tóc bung khỏi khăn trùm đầu, bay phần phật - rồi vấp chân và kêu lên. Yurga quẳng dây cương cho người hầu, nhảy xuống khỏi xe chạy đến gặp vợ, ôm lấy eo cô, nhấc bổng cô lên và quay, xoay cô vòng vòng.

"Ta về rồi, cưng ơi! Ta đã trở lại!"

"Yurga!"

"Ta đã trở lại! Này, mở cổng ra đi! Trụ cột gia đình đã trở lại rồi!"

Cô ướt sũng, có mùi xà phòng. Rõ ràng là cô đang giặt quần áo dở. Ông ta đặt cô xuống đất, nhưng cô vẫn không buông ông ta ra, vẫn bám ghì lấy, run rẩy, ấm áp.

"Dẫn ta vào trong đi."

"Thánh thần thiên địa ơi, chàng đã trở lại... Đêm đêm em chẳng tài nào yên giấc nổi... Yurga... em chẳng tài nào yên giấc nổi..."

"Ta đã trở về. Ôi, ta đã trở về rồi! Và ta đã mang theo của nả nữa! Nàng có thấy cỗ xe không? Này, nhanh lên, đưa nó vào đi! Nàng có thấy cỗ xe không? Ta chở về đủ hàng hóa để..."

"Yurga, hàng hóa thì có nghĩa lý gì với em, hay một cái xe... Chàng đã trở lại... Khỏe mạnh... Lành lặn..."

"Ta khẳng định với nàng, ta đã trở lại với một cái túi rủng rỉnh. Rồi nàng sẽ tận mắt thấy..."

"Yurga? Nhưng ai kia? Người đàn ông mặc đồ đen đó? Thánh thần thiên địa ơi, còn mang theo một thanh kiếm nữa..."

Người lái buôn quay lại nhìn. Gã thuật sĩ đã xuống xe và đang đứng quay lưng về phía họ, giả vờ điều chỉnh đai và túi yên. Gã không nhìn họ, không đến gần.

"Ta sẽ kể cho nàng nghe sau. Ôi, nếu mà không có anh ta... Nhưng mấy thằng cu đâu rồi? Khỏe cả chứ?"

"Vâng, Yurga, chúng khỏe. Chúng đã ra đồng để bắn quạ, nhưng hàng xóm sẽ nói với chúng rằng chàng đã trở lại. Chúng sẽ nhanh chóng về nhà thôi, cả ba đứa chúng nó..."

"Ba đứa ư? Ý nàng là sao, Goldencheeks? Có phải nàng..."

"Không... Nhưng em phải nói với chàng một điều... Chàng sẽ không giận chứ?"

"Ta ư? Giận nàng hả?"

"Em đã nhận nuôi một con bé, Yurga. Em đã nhận nó từ các thầy tế, chàng biết đó, những người đi giải cứu trẻ con sau cuộc chiến ấy? Họ tụ tập những đứa trẻ vô gia cư và lạc lại trong rừng... Gần chết đến nơi... Yurga? Chàng có giận không?"

Yurga đưa tay lên trán và nhìn lại. Gã thuật sĩ đang chậm rãi đi sau cỗ xe, dắt theo con ngựa của mình. Gã không nhìn họ, quay đầu đi.

"Yurga?"

"Ôi trời đất ơi," người lái buôn rên rỉ. "Ôi trời đất ơi! Điều gì đó ta không mong đợi! Ở nhà!"

"Đừng cáu, Yurga... Cứ chờ mà xem, rồi chàng sẽ thích nó ngay. Nó là một con nhóc thông minh, vui vẻ, chăm chỉ... Hơi kỳ lạ xíu. Nó không chịu nói mình đến từ đâu, nó sẽ lập tức thút thít khóc nếu chàng hỏi. Thế nên em không hỏi. Yurga, chàng biết em luôn muốn có một đứa con gái mà... Chàng bị sao vậy?"

"Không sao đâu," ông ta nhẹ nhàng nói. "Không sao đâu. Định mệnh. Suốt cả chặng đường anh ta cứ nói mớ trong giấc ngủ, mê sảng lải nhải, không gì ngoài định với chẳng mệnh... Thánh thần thiên địa ơi... Đó không phải điều những người như chúng ta có thể hiểu được. Chúng ta không thể hiểu được những điều kiểu người như anh ta nghĩ. Những gì họ mơ về. Chúng ta không thể hiểu..."

"Cha!"

"Nadbor! Sulik! Chúng mày lớn quá rồi, như hai con bò mộng con! Nào lại đây, đến chỗ ta! Tươi tỉnh lên..."

Ông ta dừng lại, nhìn thấy một sinh vật nhỏ, rất mảnh khảnh, có mái tóc xám, chậm rãi bước đằng sau hai thằng con trai. Bé gái nhìn ông ta và ông ta thấy cặp mắt khổng lồ xanh rì như cỏ mùa xuân, sáng lấp lánh như hai ngôi sao nhỏ. Ông ta thấy con bé bất chợt giật mình, guồng chân chạy... Ông ta nghe thấy tiếng kêu lanh lảnh, chói tai của nó.

"Geralt!"

Gã thuật sĩ quay người khỏi con ngựa với một chuyển động nhanh nhẹn, gọn ghẽ và chạy đến đón nó. Yurga há hốc miệng nhìn. Ông ta chưa bao giờ nghĩ một con người lại có thể di chuyển nhanh được đến như vậy.

Họ đến được chỗ nhau ở giữa sân trang trại. Bé gái tóc xám trong chiếc váy xám. Và gã thuật sĩ tóc bạc với một thanh kiếm trên lưng, mặc đồ da đen tuyền, lấp lánh ánh bạc. Gã thuật sĩ nhẹ nhàng phóng

tới, con bé chạy lóc cóc, gã thuật sĩ quỳ gối xuống, bàn tay gầy guộc của con bé ôm lấy cổ gã, mái tóc xám phủ lên vai gã. Goldencheeks khẽ hét lên. Yurga ôm lấy người vợ má hây hây của mình khi cô khẽ kêu, lẳng lặng kéo cô về phía mình, rồi kéo cả hai cậu con trai lại và ôm chúng vào lòng.

"Geralt!" bé gái lặp lại, bám vào ngực gã thuật sĩ. "Ông đã tìm thấy tôi! Tôi biết ông sẽ làm được mà! Tôi luôn biết thế! Tôi biết ông sẽ tìm thấy tôi mà!"

"Ciri," gã thuật sĩ nói.

Yurga không thể nhìn thấy khuôn mặt gã, bị che khuất trong làn tóc xám. Ông ta trông thấy đôi tay đeo găng đen đang siết chặt lưng và vai con bé.

"Ông đã tìm thấy tôi! Ôi, Geralt! Tôi đã chờ đợi suốt bao lâu nay! Rất lâu rồi... Chúng ta sẽ ở bên nhau, phải không? Bây giờ chúng ta sẽ ở bên nhau, phải không? Nói đi, Geralt! Mãi mãi! Nói đi!"

"Mãi mãi, Ciri."

"Hệt như những gì họ đã nói! Geralt! Hệt như những gì họ đã nói! Tôi có phải là định mệnh của ông không? Nói đi! Tôi có phải là định mệnh của ông không?"

Yurga nhìn thấy đôi mắt gã thuật sĩ. Và ông ta hết sức kinh ngạc. Ông ta nghe thấy tiếng khóc nhè nhẹ của vợ, cảm thấy vai cô run lên. Ông ta nhìn gã thuật sĩ và căng thẳng chờ đợi câu trả lời của gã. Ông ta biết mình sẽ không hiểu, nhưng vẫn đợi. Và ông ta nghe thấy nó.

"Mi còn hơn thế nữa, Ciri à. Hơn thế rất nhiều."

CHÚ THÍCH

[1]

Đơn vị đo cổ, 1 cubit bằng khoảng 46 cm.

[2]

Chế lại theo một câu chuyện đùa phản pháo chủ nghĩa bài Do Thái: Một kẻ bài Do Thái đổ thừa dân Do Thái là nguyên nhân gây ra Thế Chiến II. Một người khác bảo rằng đúng vậy, do bọn Do Thái và cả bọn đi xe đạp nữa. Kẻ đó hỏi lại: Tại sao lại là bọn đi xe đạp? Người kia bèn đáp: Thế tại sao lại là người Do Thái?

[3]

Tếng Latinh, có nghĩa "quyền hưởng đêm đầu tiên". Đây được cho là một quyền pháp ly ở châu Âu trung đại, cho phép các lãnh chúa phong kiến được ngủ với các cô gái tầng lớp dưới vào đêm tân hôn của họ.